

Thịnh Thế Trường An Dạ

Contents

Thịnh Thế Trường An Dạ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	55
12. Chương 12	63
13. Chương 13	71
14. Chương 14	79
15. Chương 15	85
16. Chương 16	92
17. Chương 17	99
18. Chương 18	105
19. Chương 19	111
20. Chương 20	118
21. Chương 21	124
22. Chương 22	127
23. Chương 23	130
24. Chương 24	134
25. Chương 25	136
26. Chương 26	139
27. Chương 27	142
28. Chương 28	146
29. Chương 29	149
30. Chương 30	153
31. Chương 31	156
32. Chương 32	159
33. Chương 33	163
34. Chương 34	166
35. Chương 35	169
36. Chương 36	173
37. Chương 37	176
38. Chương 38	178
39. Chương 39	181
40. Chương 40	184
41. Chương 41	187

42. Chương 42	191
43. Chương 43	194
44. Chương 44	198
45. Chương 45	202
46. Chương 46	206
47. Chương 47	209
48. Chương 48	213
49. Chương 49	216
50. Chương 50	221
51. Chương 51	224
52. Chương 52	227
53. Chương 53	230
54. Chương 54	233
55. Chương 55	237
56. Chương 56	240
57. Chương 57: Phiên Ngoại 1	244
58. Chương 58: Phiên Ngoại 2	248
59. Chương 59: Phiên Ngoại 3 : Tiền Truyện “phong Nguyệt Trường An”	251

Thịnh Thế Trường An Dạ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, huynh đệ, cổ đại cung đình, linh dị, HE Biên tập: sofia. Quý Thanh Hòa chính là ta. Vào năm ấy, sự l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-truong-an-da>

1. Chương 1

Trường An thịnh thế.

Trên đường cái, nhìn đại chỗ nào cũng thấy người Hồ mắt xanh tóc vàng, trang phục dạn dĩ.

Năm mới đến gần, dân ngoại quốc sống tại Trường An cũng hòa theo góp vui, thống lĩnh Ngoại Ti Tĩnh là ta, công việc tự nhiên càng lu bù.

Ta là Ngoại Ti Lệnh.

Hoàng đế quản lý ta, ta quản lý Ngoại Ti Tĩnh, Ngoại Ti Tĩnh quản lý toàn bộ người ngoại quốc tại Trường An.

Ngày dài, đến trưa.

Ta nheo nheo mắt, xuyên qua làn khói mỏng từ chậu than ở đại môn, nhìn ngấm đám thị tùng bận rộn đi tới đi lui ngoài cửa.

Ngây ngốc quá nửa ngày, mới nhớ ra tựa hồ Tử Du vừa rồi đã nhắc, hoàng tử Oa Quốc lát nữa sẽ tới, kêu ta mau một chút chuẩn bị nghênh tiếp...

Mùi thịt kho thơm phức từ nhà bếp trong hậu viện bay ra khắp đại đường¹. Ta lười nhác duỗi lưng, nằm ườn ra sập mềm phủ thảm lông, gấp dài một cái, chỉ thấy mí mắt ngày càng nặng, kết quả không cẩn thận liền thiếp luôn đi.

Hừ, một đám thuộc hạ không tim không phổi, chỉ biết mỗi tiểu hoàng tử Oa Quốc ngày hôm nay sẽ tới.

Trà bên sập đã nguội ngắt nguội ngơ thì chẳng ma nào thêm đổi cho ta...

Mơ mơ màng màng.

Mơ hồ mộng thấy hồi nhỏ, sự phụ đang véo tai ta chửi mãi đồ lười.

Lát sau, lại mộng thấy hoàng đệ ngồi xổm bên sập khờ khạo cười khi khi. Ta định với tay xoa đầu hắn, còn chưa chạm tới, ta liền tỉnh.

Vừa mở mắt đã thấy thị nữ Tiểu Mai ôm một đồng xiêm y bước vào.

Một phát lột phẳng ta khỏi áo lông tuyết hồ, lôi dậy khỏi sập, ấn đến trước gương chải chuốt, cuối cùng là thay vào cả đồng quan phục rườm rà.

Vừa đóng gói cho ta, con nhỏ kia lại còn vừa lằm bằm, “Đại nhân, xin người, đừng lời thôi lếch thếch như thế suốt được không. Nếu để cái gọi là hoàng tử Oa Quốc kia nhìn thấy, thì còn đầu mặt mũi Ngoại Ti Tĩnh chúng ta.”

Khịt khịt mũi, cái đồ chẳng biết lớn bé, con nhỏ này, đúng là bị ta chiều hư rồi.

Trời đang trong veo, tựa hồ nghe ra tiếng lòng ta ai oán, vài bông tuyết bắt đầu lất phất bay.

“Tuyết rơi rồi, thật hiếm có.” Tử Du đỡ ta lên ngựa. Một bông tuyết bay lại đậu trên chóp mũi ta, ta giạt mình ngẩng đầu, trong khoảnh khắc, một phiến hoa tuyết rơi ngay vào trong mắt.

“Ồ! Vào mắt rồi.”

Tiểu Mai kêu toáng, “Đừng dụi nữa, đại nhân! Mau nhỏ nước miếng đi! Cứ nhỏ ra là được.”

Ta hừ hừ ba tiếng, chớp mắt mấy cái, vẫn cảm thấy khó chịu.

Xem ra hôm nay thật xúi quẩy.

Tử Du là phó thuộc của ta, là Đông Phương sử lệnh của Ngoại Ti Tĩnh, hắn nói Oa Quốc tuy nhỏ, nhưng lần này tới là một hoàng tử, ta là Ngoại Ti Lệnh, nói thế nào cũng không thể không đi nghênh tiếp.

Có điều vừa nghĩ tới kiểu tóc người Oa Quốc, khóe miệng ta không khỏi giật giật.

Ai ngờ đầu lần này hoàn toàn ngoài dự liệu.

Tiểu hoàng tử Kuzuo vừa xuống xe ngựa vậy mà rất ưa nhìn.

Mà càng thuận mắt chính là mái tóc dài xõa tung ở sau lưng, vừa đen vừa bóng, tóc mái cắt ngang thẳng tắp chỉnh tề, tự nhiên ta nhớ đến con búp bê đất Phù Tang được hoàng đệ ban cho ta lần trước.

Lại xem tuổi hắn, đoán chừng không quá mười mấy, mắt hạnh môi son, không khác nào một thiếu niên xinh đẹp, ta lại nghĩ đến con nhãi con nhà Từ tử tướng, lần nào gặp cũng gân cổ hô ta thúc thúc. Thực là đáng ghét.

Nhưng mà ta nhớ, đợt cổng cuối năm của Oa Quốc đã xong lâu rồi.

Không hiểu sao, tiểu hoàng tử Kuzuo ngay một tùy tùng cũng không đem, đột nhiên thấp giọng viếng thăm thế này.

Không ...

Ta cúi đầu uống trà, hơi nóng bốc lên mờ cả mắt.

Khiến ta thật sự kinh ngạc chính là, dạo gần đây, ngay trẻ con mới mười mấy tuổi cũng có thể một mình vượt biển hay sao.

Một lát sau, đồ ăn đều được dọn lên.

Thân ảnh nhỏ xinh vẫn thẳng lưng, quỳ ngay ngắn trên nệm, không hề nhúc nhích, cũng không hề rằng nói nửa lời.

Ta đánh mắt về phía Tử Du, hắn liền mang hạ nhân lui ra. Trong đại đường chỉ còn lại ta và đứa nhỏ, cách nhau bàn đồ ăn thơm ngào ngạt. Ta một mặt lẳng lặng rút đũa, cầm trong tay vuốt ve, mặt khác thì mở miệng cười nói, “Hoàng tử Kuzuo có biết nói tiếng Hán không?”

Đứa nhỏ khôi phục thần trí, ngây ngẩn nhìn ta.

Ta không khỏi đắc ý cười nhạo, “Quả nhiên không biết nói rồi. Nhãi con Oa Quốc vắt mũi chưa sạch, chạy tới Đường thổ chúng ta làm gì? Nơi này ngay cạnh hoàng cung! Chỗ đó yêu ma quỷ quái là nhiều nhất, coi chừng vừa vào cửa đã bị ăn tươi! Hà! Người lại không hiểu tiếng Hán, nếu vào hoàng cung, nhất định còn chẳng hiểu bản thân chết thể nào.”

Nhóc con nhìn ta, đột nhiên tuôn một tràng tiếng Hán lưu loát, “Vậy thì đại nhân, ngài mong Kuzuo hiểu, hay là không hiểu?”

Tiểu súc sinh này!

Còn không phải đã hiểu cả hay sao!

Mặt ta hết chuyển đen lại trắng, nóng phừng phừng, không biết làm sao cho phải.

“Hiểu à? Vậy thì ta cứ việc nói thẳng thôi...” Ta quăng đũa, ngoắc ngoắc ngón út, thấy hắc tò mò nhích đầu lại gần, mới thì thào đầy thần bí, “Ta nói, người hắc là... Thứ đó đi.”

“Thứ đó?” Nhóc con mù mờ, “Thứ nào?”

“Quý.”²

“Hả!?”

Ta vênh mặt, “Đừng hòng giả bộ với đại nhân ta. Nếu là đến Đường thổ làm chuyện bất chính, việc gì người phải đưa bái thiếp tới Ngoại Ti Tĩnh, nếu đã đưa tới, người đường đường là hoàng tử một quốc gia, vậy mà một tùy tùng cũng chẳng có mà mang... Thế nên người là quý, từ ngoài biển bay tới ...”

Màn suy luận còn chưa xong, nhóc con đã ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Kuzuo một mình đến Trường An, chẳng qua là có sự muốn nhờ, đại nhân ngài đã quá lo âu³ rồi.”

“Ta lại hiểu kỳ người là tới ‘một mình’ ra sao.”

Nhóc con đột nhiên ngừng cười, “Thật không dám giấu ngài, Kuzuo đến Đường thổ để tìm Đông phương Bồng Lai ngọc chi⁴ trong vòng một tháng. Thế nhưng Kuzuo căn bản tìm không ra Bồng Lai tiên đảo... Đại quốc phương Đông mà Kuzuo biết, chỉ có Đại Đường phồn thịnh là nơi sản sinh rất nhiều bảo vật. Kuzuo bèn nói dối Thiên hoàng, nói muốn đi suối nước nóng an dưỡng, chỉ mang theo mười tên thị vệ lên tới Trường An, bởi vậy Kuzuo không muốn gặp Đại Đường hoàng đế bệ hạ, chỉ cầu mong Ngoại Ti Lệnh đại nhân giúp Kuzuo... Về phần mười tên thị vệ kia, ngay khi đến ngoại thành Trường An đã bị Kuzuo giải tán về nước rồi.”

“Thế thì lạ nhỉ, năm xưa Thủy hoàng để phái bao nhiêu binh lực vượt biển tìm kiếm Bồng Lai cầu thuốc bất tử, ta vẫn cho rằng chỗ gọi Bồng Lai kia chính là Phù Tang, ngược lại hoàng tử Oa Quốc như người sao lại đến Trường An để tìm?”

Ta vừa nói xong, lập tức thấy trong mắt nhóc con ánh lên vẻ tuyệt vọng. Ta bỗng nhiên mềm lòng, vội vươn ra kéo hắc dậy, tiếp cho hắc một gấp thịt, dịu giọng vỗ về, “Được rồi được rồi, nói oan người quý hồn là ta không đúng, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, người không phải gấp làm gì.”

“Vậy là đại nhân đã đáp ứng Kuzuo?” Hai mắt nhóc con sáng rỡ.

Ranh con chết tiệt, ta chỉ biết là người giả bộ.

Ta nhai thịt, hồi dò, “Để ta đoán xem, thứ người muốn tìm, không thể cứu người, cũng chẳng thể an bang định quốc, lẽ nào định tặng tình nhân sao?”

Nhóc con đỏ mặt, “Nàng là người con gái đẹp nhất thế gian.”

Quả nhiên, bọn trẻ ngày nay thật là...” Người mấy tuổi rồi?”

“Hết năm nay là tròn mười bốn.”

“...”

Hồi mười bốn tuổi ta đang làm gì nhỉ? Hình như năm ấy sư huynh trốn nhà chạy theo giáo chủ ma giáo, sư phụ giận đến phát bệnh không dậy nổi, ta lại nhận được thư nói phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, mới biết được thân thế của chính mình... Về sau an táng sư phụ xong liền vào cung, năm mười sáu tuổi lần đầu tiên gặp mặt hoàng đế...

“Đại nhân?”

Ta hoàn hồn. “Được rồi. Người cứ ở lại Ngoại Ti Tĩnh, ngọc chi ta kiểm giúp người.”

.....

Ta thừa nhận ta ôm chuyện này là có tâm tư riêng.

Đã nhiều năm rồi, ta vẫn vịn vào đủ thứ việc nhỏ nhặt kiểu này, viện cớ tiến cung gặp hoàng đế.

Bởi vì ta lười, còn là sủng thần của Ngự vương, cả triều đều biết ta khỏi cần tảo triều.

Chẳng qua người ta bảo một ngày không gặp tựa xa cách ba thu, tính đi tính lại, đã nửa tháng rồi ta chưa tiến cung.

Lần cuối cùng nhân lúc hần ngủ say mà len lén chạm vào, cũng là chuyện rất lâu trước đây rồi. Không biết hần gầy là vậy, có mập thêm được chút nào hay không.

Ta là con riêng ngoài cung của phụ hoàng. Khi ta sinh ra, phụ hoàng chỉ mới có một vị công chúa. Phụ hoàng giao ta cho sư phụ nuôi dưỡng, ta vẫn luôn theo họ sư phụ. Hiện giờ, chỉ ba người biết thân phận trưởng hoàng tử của ta: mẹ ta khó sinh mà chết, phụ hoàng ta sống thọ và chết tại nhà, cùng với sư phụ ta bị sư huynh làm cho tức chết.

Năm ấy ta mười bốn, tiên hoàng băng hà, ta tiến cung gặp phụ hoàng lần đầu tiên, cũng là lần sau cùng.

Khi đó hoàng đế mới là Thái tử danh chính ngôn thuận, kém ta năm tuổi. Ngự vương còn nhỏ hơn, chỉ là một oắt con khôn khéo bị ta đánh cho nước mắt nước mũi tèm nhem. Đương nhiên, bây giờ hần là một thằng khốn nạn.

“Quý đại nhân!” Công công quản sự hành lễ với ta.

Ta không ngừng bước, đến thẳng ngự hoa viên, “Ta muốn gặp Hoàng thượng, người hần là ở hoa viên.”

“Ở đây, đại nhân đi lối này.”

Vòng qua mấy bồn mẫu đơn, quả nhiên gặp hoàng đế nằm ngủ say giữa bụi hoa. Ta phát tay cho người hầu lui ra, nhẹ nhàng bước lại. Cúi người ngồi xổm xuống, tựa như trong mộng vậy, khẽ khàng vuốt tóc hần.

Đứa bé vẫn trốn sau lưng ta, từ khi nào đã thành một thanh niên cao lớn tuổi trẻ rồi.

Mi mắt rũ xuống, ngón tay ta không tự chủ chậm chậm trượt đi, khẽ chạm vào cái trán lòa xòa tóc, cái mũi cao cao, đôi môi hồng nhuận, vừa chạm đến cằm, hần liền tỉnh.

“Người tới rồi.” Hần nhoẻn miệng cười, vươn lưng ngồi thẳng dậy, bĩu môi, “Hôm nay Vương quý phi làm vỡ mặc ngọc chạm 4 người tặng trâm, trâm kêu người đánh đòn nằng.”

“Người vẫn còn giữ thứ đó ư...” Lòng ta ảm áp, nói dịu dàng, “Chỉ cần người thích, ta làm cho người cả vạn.”

“Chỉ người đối tốt với trâm nhất.” Hoàng đế ngờ nghệch cười hì hì.

Nhìn hần như vậy, lòng ta đau nhói. Lúc mới gặp hoàng đế, hần đã nhỏ yếu lại gốc ghéech, hoàng tử khác ba tuổi là có thể ngâm thơ tập võ, hần đã chín tuổi còn chưa biết viết chữ.

Thái y nói hần bẩm sinh gốc ghéech, thế nhưng ta cho rằng đây là hần phúc lớn mệnh lớn —— nếu như hoàng đế cũng suy nghĩ thông tuệ, há có thể giữ nổi tính mệnh, còn đăng cơ xưng đế, sẽ như tứ hoàng tử, ngũ hoàng tử năm xưa, đều bị Ngự thái phi hại chết từ lâu rồi.

Nghĩ đến đây, ta lo lắng hỏi, “Ngự thái phi gần đây có làm khó người không?”

Hoàng đế lắc đầu. Đang chực mở miệng, lại có kẻ từ phía sau đi tới, thô lỗ cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng ta.

“Mẫu phi quản lý hậu cung, giữ gìn bổn phận, sao có thể khi quân phạm thượng, gây chuyện bất kính với Hoàng thượng, Quý đại nhân, người không nên ăn nói bừa bãi!!”

Người tới chính là con trai độc nhất của Ngự thái phi, Ngự Vương. Là Tam hoàng tử năm ấy, hôm nay là giám quốc nhiếp chính vương.

Vừa nghe xong mấy lời bốc hỏa này, ta lập tức xoay người, ngay hành lễ cũng không kịp, trực tiếp quỳ xuống.

“Thần không dám.”

“Còn có cái gì là người không dám?”

Ngự Vương một tay lôi cổ ta dậy, gườm gườm nói lạnh nhạt, “Hoàng thượng không phải nên đi ngủ trưa sao?”

Lời vừa dứt, bụi hoa bên cạnh lập tức có cung nữ chạy đến quỳ rạp xuống đất, “Ngự Vương bớt giận, nô tỳ đưa bệ hạ hồi cung ngay.” Sau đó nhẹ nhàng kéo hoàng đệ, nói nhỏ nhẹ, “Bệ hạ, nên hồi cung ngủ trưa rồi. Hoa viên có gió, sẽ cảm lạnh mất thôi.”

Hoàng đệ nhìn ta buồn buồn tủi tủi, bị cung nữ lôi kéo rời đi, còn quay hắt đầu lại nói, “Thanh Hòa! Đừng quên mặc ngọc chắn của trẫm!”

Ta muốn hành lễ với hoàng đệ, nhưng cổ áo vẫn bị Ngự Vương giữ trong tay, ngắc đầu không được, cúi đầu cũng chẳng xong.

“Theo ta trở về.”

Ngày hôm nay sắc mặt Ngự Vương thực sự rất khó coi, cả đường theo hắt về vương phủ, xuống xe ngựa cũng chả đỡ hơn chút nào.

Đi thẳng một mạch vào đại môn tấm điện, ta bắt đầu bất an, lưng khùng đứng ở cửa, nhìn Ngự Vương được thị nữ hầu hạ cởi áo, sau đó vẩy tất cả lui.

“Quỳ xuống.”

Ta quỳ xuống.

“Ai cho phép người tiến cung?”

“Hoàng tử Oa Quốc có vật muốn nhờ, ta chỉ là định hướng hoàng thượng mượn...”

“Mượn cái gì?” Ngự Vương cười nhạt, “Người muốn cái gì, là ta chưa đưa cho người hay sao?”

Lời này cũng coi như không sai, ở trước mặt người khác, đúng là thứ gì tốt hắt đều cho ta, ba năm trước đây còn cho ta, một thư đồng nho nhỏ bên người Thái tử, một mình dựng lên một cái Ngoại Ti Tĩnh vô dụng, nghiêm nhiên còn ngồi chiếu trên ở tam tỉnh lục bộ. Ở phải rồi, dưới gầm giường ta lại vẫn quảng khối quân lệnh điều động vạn quân phòng thủ Trường An, hình như cũng là hắt làm trò trước mặt ai ai ai đó mà đưa cho ta, khiến ai ai ai đó tức giận đến độ ngày ngày thượng tấu chửi ta là nịnh thần hồ mị, tối hậu chọc cho hoàng đệ long nhan đại nộ, đã bị chém đầu răn chúng rồi.

“Bồng Lai ngọc chi...” Ta lầm bầm.

“Cái gì?”

“Không, không có gì.”

“Qua đây.”

Ta ngoan ngoãn đứng dậy, tháo đai lưng, cởi quan phục, thành thành thật thật nằm úp sấp trên giường lớn chạm từ gỗ tuyết lê.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên, khi hắt dùng tính mệnh hoàng đệ uy hiếp, ép ta nằm úp sấp trên cái giường này, ta hai mươi hai tuổi, Ngự Vương mới chỉ mười sáu.

Tình cảnh đêm đó, đến nay ta vẫn nhớ rõ ràng...

“Ta là hoàng huynh của ngươi...”.

Một câu nói đơn giản là vậy, mà mặc nhiên mắc mứu trong cổ họng, muốn phun ra lại nuốt xuống mấy lần, sau cùng, chỉ bật được ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Chuyện tới bây giờ, ta đã sớm trở đại khi bàn tay kia di động trên người.

Thiên hạ này đều là của mẫu tử Ngự Vương, hoàng đệ chẳng qua chỉ là một con rối, ta thì tính là cái thá gì chứ.

Ngự Vương lật ta lại, áo trong nơi ngực ta nửa che nửa đậy, hai chân lại bị hấn đè dưới thân. Hấn đưa tay vuốt ve khoe mắt ta, cúi đầu ngậm lấy vành tai ta, ta khẽ run rẩy, chợt nghe được hấn đang nhạo báng giữa hơi thở phập phồng.

“Lẽ ra phải giơ một cái gương soi, chỉ cho ngươi xem bộ dạng yêu tinh của bản thân mình bây giờ. Mấy hôm trước Tây Vực tiến cống một mỹ thiếu niên, cũng không có yêu tinh mị khíf lão luyện được như ngươi.”

Ông nội ngươi! Bố ngươi là đàn ông, mị cái đầu ngươi ấy!

Lời này đương nhiên ta không dám nói...

Hơn nữa bị Ngự Vương cách một lớp áo giở trò đã nửa ngày, thân thể ta bị hấn chơi đùa nhiều năm như vậy, không thể nào không có phản ứng.

Nhớ khi xưa cùng thằng khốn này lên giường, ta đã từng thà chết không chịu khuất phục, đã từng thống khổ cầu xin tha thứ, đã từng gào khóc thất thanh...

Nhưng trải qua vài ‘bài học xương máu’, ta đã sớm thăm dò được khẩu vị của Ngự Vương.

Cho nên biện pháp tốt nhất, là làm cho hấn chán ghét ta, ta cũng sớm được giải thoát.

Bởi vậy ta nhếch môi, bày ra điệu cười khó coi rất cường điệu, nói, “Ngự Vương bệ hạ có phải nghĩ ta đẹp như tiên tử, ngay đàn bà cũng chẳng đẹp bằng ta? Không chừng ta mới đúng là đàn bà.”

Ngự Vương ngưng một chút, nhú mày nói, “Câm miệng.”

Cảm thụ ngón tay đang chậm rãi đâm vào, ta hít đầy một hơi, nói, “Trưa nay ta ăn thịt kho. Ngài nhanh lên một chút... lát nữa ta còn phải ra nhà xí...”

Quả nhiên, ta đã khiến Ngự Vương ghê tởm ngay lập tức.

Chân mày cau soạt thành một đám nhăn nhúm, hấn nhắc tay nâng eo ta lên, nút chặt lại miệng ta.

.....

1. Hậu viện: sân sau. Đại đường: đại sảnh, phòng khách lớn. Đại môn: cổng chính. Tẩm điện, tẩm đường, tẩm phòng: phòng ngủ riêng. (tập trung làm một lượt, thiếu jè bổ sung sau)

2. Nguyên văn là ‘quỷ’, dựng mờ nghĩa là ‘ma’, đọc một đằng mà nghĩa một kiểu (__ ” __!).

3. (mấy) Bản gốc đề là /lự/ – lọc, nhưng theo ngữ cảnh ta cho rằng chỗ này là /lự/ – lo âu.

4. Bồng Lai ngọc chi: cảnh ngọc Bồng Lai.

5. Mặc ngọc chấm: gối ngọc đen.

6. Yêu tinh mị khí: quyến rũ hấp dẫn đến tận xương tận tủy.

.....

Đoạn này YY Thủy Nguyệt viết ở chapter 6, nhưng ta tổng luôn lên đây:

Đệ nhất chương có một bug (chỗ phi logic của cốt truyện), trên thực tế là Quý Thanh Hòa 14 tuổi nhận được thư phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, 16 tuổi vào cung mới gặp Thái tử và Tam hoàng tử, ba năm trước tức là lúc Thanh Hòa 22 tuổi phụ hoàng băng hà, Thanh Hòa mới bị Tam hoàng tử giở trò lưu manh

...

Hiện tại là...

Quý Thanh Hòa 25 Ngự Vương 19 hoàng đế 21 con thỏ nhai ranh 14

Tử Du 22 Tiểu Mai 19

(Vây tức là lần đầu tiên gặp nhau, Thanh Hòa 16t, Ngự Vương 10t, còn Thái tử 12t. Ta vẫn thắc mắc sao lão phụ hoàng nhà TH ốm lâu đến thế. Năm TH 14t, tiên hoàng băng hà, lão vừa đăng cơ đã thấy bảo bệnh tình nguy kịch, hai năm sau TH tiến cung vẫn thấy lão ấy nằm liệt giường. Đừng nói là trong suốt thời gian tại vị lão ấy toàn ‘bệnh tình nguy kịch’, nếu vậy mà lay lắt được tám năm thì hơi bị lạ. Nghi là lão này bị hạ độc, chờ đến khi Ngự Vương đủ 16 tuổi, lão không còn giá trị, mới bị người ta xử đẹp! Ài...)

2. Chương 2

Nút trên xong thì đến nút dưới, cũng là thuận lý thành chương1 mà thôi.

Chẳng mấy chốc hai mắt ta đã tối sầm, mê man thẳng đến sáng hôm sau.

Giữa cơn nửa mê nửa tỉnh, ta mơ mơ màng màng vươn tay sờ soạng bên người.

Chạm ngay vào một mảng giường lạnh lẽo. Ta giật nảy mình, kinh hoàng ngồi bật dậy.

Trời ạ!2

Ta đang làm gì thế này...

Tự nhiên đi sờ xem hân còn ở hay không.

Không phải động tác này chỉ vợ chồng già mới có hay sao...

Quệt quệt mồ hôi lạnh trên đầu. Ta cuống quýt mặc cho xong quan phục.

Còn nhớ lần đầu bị Ngự Vương đè xuống, phản kháng khi ấy thật sự kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Nhưng chớp mắt, ba năm đã cam lặng trôi qua.

Thậm chí ta còn không biết bắt đầu từ khi nào... đã biến thành bộ dạng thế này rồi...

Mười sáu tuổi, ngày đầu tiên trở về hoàng cung, ta liền cùng Ngự Vương kết thù kết oán.

Khi đó, ta mới từ chỗ phụ hoàng xa lạ, biết được thái tử diện hạ là một si nhi.

Phụ hoàng nằm bệt trên giường bệnh nói cho ta, người nên hiểu chuyện rồi, phải biết rằng mẫu thân người thân phận thấp hèn, nếu người không phải một nam hài, không có khả năng trăm cho người sống đến tận giờ. Người là ca ca của thái tử, sau này hãy đi theo hân, không được để hân chịu một chút thương tổn nào.

Sau lại không hề nhìn ta thêm một cái, chỉ lệnh cho thái giám tổng quản mang ta đi gặp thái tử.

Ta không nói một lời theo sát sau lưng tổng quản, vừa rẽ vào ngự hoa viên, chợt nghe thấy tiếng khóc.

Nghe ý tứ của thị nữ, hình như là tam hoàng tử lừa thái tử mắc kẹt trên cây.

Thái giám tổng quản cúi mò hôi, còn lúi ta trốn vào một góc.

Ở đây người nhiều như vậy, mà không ai dám đứng ra cứu người.

Qua khóm mẫu đơn ta thấy cách đó không xa là một đứa bé trai kẹt cứng trên cây. Trông mặt mũi cũng sáng sủa, nhưng lại kêu khóc hết một đứa con nít.

Dưới tàng cây còn có một thân ảnh xinh xắn mặc cẩm y4. Dương dương tự đắc ngửa đầu xem thái tử khóc.

Ta hỏi, người nọ là tam hoàng tử?

Tổng quản nói, thấy ai ngồi đằng kia không?

Ta theo hướng lão chỉ, nhìn thấy một nữ nhân mỹ lệ ung dung.

Bà ấy là Ngự quý phi.

Tổng quản bảo, Ngự quý phi là người ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Không biết vì sao, vừa nghe thấy thế, ngậm khí nghẹn từ chỗ phụ hoàng tự nhiên càng lúc càng phình to.

Ức chế không xong, ta mất tự chủ liền xông ra.

Mặc kệ tiếng kêu sợ hãi của tổng quản.

Giậm một cước nghiêng mình phóng vọt tới cái sập⁴ nhỏ Thiên Trúc đóng bằng Ngự quý phi đang ngồi, dọa cho nữ nhân nọ giật bắn dậy thét chói tai. Tiếp theo ta vịn thân mượn lực phi lên cây, ôm lấy thân thể thái tử đã khóc đến mềm nhũn, rồi lập tức nhảy xuống.

Thái tử hoảng sợ, lại kinh hãi đến khóc không ra tiếng, chỉ biết trốn tọt sau lưng ta mà run bần bật.

Ngay sau đó bên hông đau nhói, tam hoàng tử đột nhiên vừa đánh tới, cái tay ngắn ngủn ra sức đập thùm thụp vào ngực ta.

Ta một tay nhắc cổ áo oắt con hỗn xược, tay kia vung lên tát bôm bốp. Sau đó treo Ngự Vương lên cành cao nhất trong ngự hoa viên.

Loạn lung từng phèo, Ngự quý phi hô ‘thích khách’ xong bèn lăn đùng ra ngất.

Ngay khi kẻ bị treo trên cây đổi thành tam hoàng tử, tất cả cung tỳ mới rồi còn rúc ở một xó tự nhiên lại lao sạch ra cứu người.

Một đám thị vệ bao vây ta, thấy thái tử sau lưng thì không dám xông lại.

Té ra Ngự Vương tam hoàng tử sợ độ cao, ở trên cây trong chốc lát đã khóc đến nước mũi tèm nhèm.

Mà kí ức về sau lại chỉ lơ mờ.

Mơ hồ nhớ được chuyện này đã kinh động phụ hoàng.

Phạt ta đóng cửa tự hối một tháng.

Nhưng ta lại nhớ rõ, ngày đầu tiên bị giam, tiểu súc sinh cao chưa đến ngực ta vác cái mặt sưng vêu, nửa đêm đẩy cửa đi vào, chỉ thẳng mũi ta mà tuyên bố.

Người dám đánh bản vương? Bản vương sẽ nhớ kỹ!

Nghe nói sư phụ ngươi là cao thủ đệ nhất giang hồ, võ công ngươi rất được phải không?

Bản vương sẽ cắt đứt toàn bộ gân mạch ngươi! Cho ngươi trở thành một phế nhân!

.....

“Đại nhân! Tới Ngoại Ti Tĩnh rồi!”

Toàn thân chấn động, ta giật mình bừng tỉnh.

Thì ra xe ngựa ngênh ngang đi trên phố, đã dừng đỗ mấy sạp hàng của người dân.

Ta tựa hồ lại thiếp đi trong xe.

Lại còn mộng chuyện năm xưa tại ngự hoa viên cùng tiểu súc sinh gây sự...

Ta khê dụi mắt xuống xe, chợt nhận ra ở cổng Ngoại Ti Tĩnh có nhiều thêm một vị môn thân⁵.

Nhóc con hôm nay đã thay một kiện áo choàng trắng tinh, nhưng bên trong là kimono tầng tầng lớp lớp, chỉ nhìn cổ áo cũng thấy chồng chập chí ít bảy tám tầng màu sắc khác nhau, như núi non trùng điệp.

Thân hình nhỏ nhắn quỳ trên tấm nệm bông mềm mại, dáng người ngay ngắn nghiêm chỉnh, hai tay bưng một tách trà thượng đẳng bốc hơi nghi ngút, mỗi khi cúi đầu uống, làn tóc trắng tấp trước trán rủ xuống che khuất đôi con ngươi.

Ngắm kỹ cũng có vài phần khả ái.

Vậy nhưng ta chỉ thấy hắc áo trắng tóc đen tà khí đầy người, vừa liếc qua liền cho là gặp quỷ.

Ngoại Ti Tĩnh nằm giữa chốn phồn hoa, ngay lúc mặt trời lên cao, người đến người đi nhộn nhịp.

Sớm đã chỉ trở tiểu môn thần trước cổng từ lâu.

Ta tức khắc tê dại cả da đầu. Đuổi xe ngựa đi xong, trong nháy mắt cởi xuống tấm áo choàng điều nhưng mang từ Ngự Vương phủ, khoác ngay lên vai hắc. Che đi tầm mắt người qua đường.

“Tử Du! Trời lạnh thế này sao để cho hoàng tử ngồi ngoài cổng!”

Tử Du phóng từ trong đại đường ra.

Ta kéo Kuzuo, “Hoàng tử điện hạ, trời đông lạnh giá, ngài mà bị cảm, ta sao đảm đương nổi đây.”

Kuzuo ngược mắt cười, giơ tay vuốt tấm áo choàng điều nhưng, “Đại nhân chiều hôm qua đến hoàng cung, vậy mà đi một đêm không về.”

Ta ngoài cười mà trong thì không, túm tay kéo hắc đi vào. Lệnh Tử Du vừa cong đuôi chạy tới dọn bữa sáng lên, rồi ghé vào tai đứa nhóc nói lạnh lùng, “Ta là đại nhân (aka người lớn), đêm không về ngủ cũng đâu cần giải thích cho người.”

“Kuzuo chỉ là quan tâm đại nhân.”

“Ta thấy người quan tâm cái cành cây của người thì có.”

“Là cành ngọc, đại nhân.”

Nhóc con này mạnh dạn hơn hắc ngày hôm qua, lẽ nào hắc cũng là tiểu hồ ly, đã nhìn ra Ngoại Ti Lệnh ta đây chẳng qua chỉ là con mèo bệnh!?

Đang húp dở cháo, mắt thẳng ranh cứ nhìn chăm chăm ta đầy mong đợi.

Ta nói, “Khỏi nhìn ta, ta cũng chả có biện pháp, hôm qua không gặp được hoàng thượng. Vả lại, chìa khóa của bảo khố quốc gia cũng đâu phải muốn lấy là được.”

Hai tròng mắt thẳng ranh rực sáng, “Vậy đại nhân đi đâu cả một đêm...”

Ta tức thì nổi giận, quăng bát đĩa xuống, “Ta nói này Kuzuo hoàng tử, người là con mẹ ta à?”

Tử Du ho khan một tiếng.

Tiểu Mai trừng mắt lườm ta.

Kỳ thực sao có thể trách ta, ngày nhỏ theo sư phụ sư huynh tới sông bạc đã học phải không biết bao nhiêu ngôn từ bần thủ, sau này tiến cung thành thư đồng của thái tử, đâu đâu cũng phải tuân thủ lễ nghi, nên bất phong phạm hoàng gia, cái kiểu nói năng chợt búa thô tục thế này, chỉ bao giờ đặc biệt tức giận ta mới nhìn không được mà buột miệng.

Ranh con lập tức chớp chớp cặp mắt to, lệ dâng ầng ậng.

Tử Du đã xem không nổi nữa. “Đại nhân, lưu ly hoa phẩm Ba Tư niên cống đã kiểm kê xong. Qua trưa có thể chở vào cung.”

Tiểu Mai nói, “Phải đó đại nhân, Ba Tư hoa phẩm là trân bảo hiếm có, đại nhân nên đích thân hộ tống vào bảo khố.”

Dứt lời, ba đôi mắt ngập nước đều nhìn về phía ta.

Ta thở dài.

“Ta đi.”

Tiểu Mai Tử Du đã theo ta rất nhiều năm, lúc ăn đều ngồi cùng một bàn, Kuzuo là khách, cũng xán vào đàn đúm.

Một chút cháo sớm bốc hơi hừng hực mà người ăn thì đến là náo nhiệt.

Nghe được Tiểu Mai khen nhóc con không dứt lời, ta chếch mắt liếc sang đứa nhỏ. “Người còn biết xem chỉ tay cơ à?”

Tiểu Mai tiếp lời, “Đúng vậy đại nhân, mới sớm nay hoàng tử còn xem qua cho ta đấy.”

Ta đã ăn no tám phần, bèn đặt đũa, “Xem được cái gì rồi? Khi nào lấy chồng đây?”

Tiểu Mai hoảng hốt, mặt đỏ tới mang tai, “Đại nhân, không phải chuyện này, Kuzuo hoàng tử chỉ nói kiếp trước ta là một nhánh mẫu đơn trắng ở Lạc Dương. Còn...”

“Còn tu luyện thành tinh, cùng một thư sinh nghèo rớt nòng nân oanh liệt được một hồi, kết quả ông trời vô tình, bỗng dẫ uyên ương...”

Không đợi ta xuyên tạc xong, Tiểu Mai đã xấu hổ muốn chui ngay xuống gầm bàn, “Không có! Không có! Đại nhân người đừng nói lung tung.”

Ta cười, quay đầu hỏi, “Tử Du? Tay người cũng để hấn sờ rồi à?”

Tử Du nghiêm túc nói, “Đại nhân, hoàng tử Kuzuo không có xem chỉ tay cho thuộc hạ.”

Ta gật gù, “Như vậy mới phải. Nam nam thụ thụ bất thân, Kuzuo hoàng tử dẫu xinh xắn thế nào thì vẫn là nam tử, nhưng Tiểu Mai chỉ là một cô bé, mà người còn không chịu cho con bé cầm tay.”

Tử Du mặt mày khốn quẫn.

Kuzuo tròn mắt, ghéch cái mặt búp bê Phù Tang nhỏ nhắn lên, nói một cách vô tội, “Đại nhân đây là lý luận kiểu gì thế?”

Ta cố tình lơ hấn, nhắc một chén trà nhỏ lên thổi thổi, nói, “Văn hóa Đại Đường và Oa Quốc có khác biệt. Người không hiểu là rất bình thường.”

Kuzuo ngừng một chút, đột nhiên đắc ý nói, “Đại nhân yên tâm, Tử Du đại nhân chỉ nhờ Kuzuo xem tướng mạo.”

Ta tức khắc phun ngay ngụm trà vừa uống.

Đồ thổ ranh.

Ta chửi thầm.

Con người tối đen như mực nơi đồ thổ nhãi ranh vẫn chăm chú ngoắc vào ta, rồi từ từ nheo lại, tự nhiên ta cảm thấy một cơn ớn lạnh không thoát lên lời.

“Thế người coi xem kiếp trước ta là cái gì?” Ta đè nén cảm giác kỳ quái, cố xĩa ra một khuôn mặt tươi cười hỏi, “Đừng có nói ta là hồ ly tinh, kiếp này bị người chửi ta cũng đủ phiền rồi.”

“Đại nhân sao có thể là hồ ly tinh được.” Kuzuo nhìn chăm chăm ta một lúc, đột nhiên chuyển ngoắt chủ đề.

.....

Qua trưa lại càng buồn ngủ.

Ta bò về sập9 quý phi thân yêu, cuộn tròn làm tổ trong cái ổ chăn bông.

Chốc lát liền thiếp đi.

Không ngoài dự liệu, chưa được bao lâu đã bị người đánh thức.

“Tiểu Mai... Hoa phẩm để lát nữa đưa đi, để cho ta ngủ thêm một lát.”

Vừa mộng thấy hoàng đế. Ta cũng không muốn tỉnh.

“Đại nhân. Là ta.”

Thanh âm mềm mại còn pha vẻ ngây thơ. Ta mở mắt, thuận thế nhéo cái mũi búp bê Phù Tang nhỏ nhắn bởi vì cúi đầu mà lọt vào tầm tay, nói ỉu xiu xiu, “Hoàng tử coi chừng, Ngoại Tì Tĩnh có quy định, kẻ nào quấy nhiễu giấc ngủ trưa của Ngoại Tì Lệnh đại nhân, chém.”

Kuzuo chớp chớp mắt, quả nhiên ngạt đến há miệng.

Nói bằng giọng mũi nghèn nghẹt, “Đại nhân. Tử Du đại nhân bảo, dạo gần đây ngủ đến mê mệt.”

Gần đây toàn bị Ngự vương tóm về làm ấm giường, có thể không mệt hay sao...

“Đêm khuya khó ngủ, ban ngày khó tránh khỏi uể oải.”

“Nhưng Kuzuo cảm giác được chút kỳ quái...”

Ta dựng tay chống đầu lên, cất giọng lười biếng, “A, ta phát hiện người đối với việc ta làm gì buổi tối... Đặc biệt hứng thú ha?”

Kuzuo đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, “Ta không có ý đó.”

Ta lộ ra nụ cười đen tối, “Vậy thì là ý gì hả?”

Nhóc con bị ta chọc cho mặt đỏ tới mang tai, ta đang chọc đắc ý, dè dặt hần đột nhiên lầu bầu, “Chỉ là ta thấy được một số thứ không sạch sẽ quần lầy đại nhân. Có ý tốt nhắc nhở. Đại nhân lại đi trên cọt ta.”

Ta đang ngáp dở lập tức khựng lại, “Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Ranh con chết tiệt cười bí hiểm.

.....

Dù vậy, dọc đường cùng Tử Du mang nhóc con đưa công văn đến quốc khố, ta càng nghĩ càng thấy không thoải mái.

Thằng ranh con không nói cho hần hay, nhưng hần đã nhắc đến, ta cũng nhận ra gần đây ngủ hơi nhiều, nhìn đến đâu cũng chỉ muốn nhắm mắt ngủ thẳng giấc.

Tuy rằng hồi trưa rất có thể chỉ là hần trả đũa trò đùa chọc của ta, cố tình dọa nạt ta, thế nhưng sau lưng luôn cảm giác có gió lạnh xẹt qua vù vù, từ lúc đại môn nặng nề kèn kẹt mở ra, càng ngày càng thấy khó cục cựa.

“San hô bảo khí chắc đặt trong chái khác, đại nhân, thuộc hạ đưa hoa phẩm đi trước.”

Tử Du mang theo bốn gã thị vệ khom người thật cẩn thận tha cống phẩm đi mất tiêu.

Ta co đầu rụt cổ, trốn sau lưng Kuzuo.

Cái bảo khố to đùng xếp tầng tầng kệ gỗ, mỗi giá mỗi ngăn lại bày một trân bảo hiếm có.

Kuzuo tròn mắt nhìn nửa ngày, muốn thò tay sờ lại sợ đụng hỏng, chỉ đành lăm bắm, Đại Đường quả nhiên là bảo quốc, chưa bao giờ Kuzuo thấy nhiều bảo vật thế này.

Còn ta chỉ thấy bảo khố này canh phòng cẩn mật, gió lọt chả nổi, lại quá âm u...

“Đại nhân?”

“Này... Ta bảo... Hồi trưa người có ý gì.”

Kuzuo dừng lại, híp mí nhìn ta, “Đại nhân tin vào... mấy thứ này?”

“Tin hay không cũng đều sợ hết!”

“Đại nhân, ở quốc gia Kuzuo, con cháu hoàng tộc đều phải học âm dương thuật. Lúc mới gặp Kuzuo đại nhân đã từng bảo, Ngoại Tì Tĩnh ngay cạnh hoàng cung, có bao nhiêu người vô tội ngay chết thế nào cũng không hay. Thế nhưng tấm đường đại nhân đến một pho tượng phật cũng chẳng thờ, nếu thật có bị âm khí quần thân, âu cũng là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Hồi đầu năm vừa mới thỉnh đạo sĩ, cũng đâu có nói gì đâu.”

Hai hàm răng ta đều đánh nhau lập cập, “Ta bảo này oắt con nhà ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi thật sự có thể thấy... thứ quý gì đó, thì mau mau bảo bọn chúng, bảo bọn chúng nhanh nhanh rút xa khỏi bản đại nhân một chút...”

Nhóc con nhoẻn miệng cười, “Đại nhân trông đẹp thế này, nó chẳng chịu đi đâu.”

Nó?! Còn may, là một con chứ chưa phải cả đồng...

“Ta mặc kệ! Ngươi ngươi ngươi ngươi mau kêu nó biến đi!”

Ta càng lúc càng thấy kinh dị, thậm chí không rõ bản thân đang sợ cái gì, chợt cảm giác rợn tóc gáy, như thể bị kẻ nào từ phía sau vươn hai tay, siết chặt ***g ngực ta.

Ta nghe rõ tiếng hít thở bản thân càng lúc càng nặng nề.

Nhưng ta không thể tự khống chế.

Vừa ngẩng đầu đã thấy Kuzuo đang đứng sững trước mặt, hai tròng mắt đỏ ngầu.

Bốn mắt vừa giao nhau, toàn thân ta lập tức lông tơ dựng ngược.

Âm thanh nghẹn cứng trong họng chẳng thể nào bật ra.

Kuzuo bất thành linh vươn tay, đẩy mạnh ngực ta một cái, ta đập vào vách ngăn đằng sau, làm rơi vỡ một kiện trân bảo.

Vừa ngã xuống đất, Kuzuo liền dè ngay lên người ta.

Giật tung vạt áo, dán đôi môi lạnh ngắt lên xương quai xanh.

Ta sợ đến mồ hôi lạnh đầy đầu, không thoát ra nổi một tiếng.

Một bàn tay lạnh băng lần theo cổ áo trượt xuống.

Phảng phất như bị một con rắn bằng băng quấn trói.

Ta trợn trừng mắt nhìn trần bảo khối, cảm giác cả trần nhà đang từ từ dè xuống...

Ta chết mất!

“Đại nhân!”

Tiếng Tử Du nổ ầm bên tai.

Ta không biết lấy đâu ra khí lực, đột ngột vùng dậy, há mồm thở dốc, kinh hoàng không thôi.

Tầm nhìn dần rõ ràng, ta nhận ra, Tử Du, Tiểu Mai, còn có một đám thị vệ chẳng biết từ lúc nào đã xúm quanh ta, mặt đầy lo lắng.

“Đại nhân! Ngài làm sao lại ngất.”

Ta vừa quay đầu, đã thấy ngay Kuzuo đang chống lưng cho ta, ánh mắt lo âu, “Nam Hải hắc san hô cũng bị đụng vỡ, may mà Tử Du đại nhân mới vừa đi không xa, nghe thấy tiếng động, đã nhanh chóng chạy tới.”

Tử Du nói, “Đại nhân, có cần thỉnh ngự y hay không?”

Ta run rẩy, “Kuzuo, mất ngươi...”

“Cái gì?” Con ngươi đen đặc tràn đầy nghi hoặc.

“Không có gì...” Ta mờ mịt lắc đầu, “Ta ngất từ bao giờ...”

“Tử Du đại nhân vừa đi khỏi, ngài liền...”

Cả người vô lực, ta khẽ vuốt lên trán, toàn là mồ hôi lạnh.

Hồi này là chuyện gì? Chỉ là ta gặp ác mộng thôi sao?

.....

1. Thuận lý thành chương: Dựa theo lý lẽ đã có mà viết thành cả bài văn → suôn sẻ và hợp lý.
2. Nguyên bản là diễn tả hành động cúi đầu ôm trán.
3. Cầm y: y phục gấm vóc lụa là.
- 4, 9. Cả hai từ “thấp” trong chương này, bản gốc đều đề là (đất trũng), nhưng theo ngữ cảnh, ta cho rằng phải là từ (cái giường hẹp mà dài, ta dịch bém là “sập”) mới hợp lý.
5. Môn thần: thần giữ cửa.
6. Điều nhưng: lông chồn.
7. Lưu ly: một thứ ngọc quý màu xanh ở Tây Vực/thủy tinh/pha lê – mỗi nơi giải thích một kiểu, cuối cùng chẳng biết là cái gì. Lưu ly hoa phẩm: sản phẩm mỹ nghệ chế tác từ lưu ly.
8. Uyên ương là một cặp, chim uyên là con đực, chim ương là con cái. Bồng đả uyên ương: dùng gậy đánh chim uyên ương tan tác → chia lìa đôi lứa (sao mà ta nghĩ tới cảnh lừa vịt xD).

3. Chương 3

“Đại nhân, đã thỉnh thiên sư1 tới... Oái... Đại nhân?”

Đạo sĩ Thừa Thiên Quan mà Tử Du nhớ nhẽ lẽ độ mời đến, vừa vào cửa đã bị ta và Kuzuo hù chết khiếp.

Không phải chỉ là trên trán dán một hàng bùa trừ tà đuổi quỷ thôi sao, việc quái gì phải sợ đến mức ấy?

Ta không vừa lòng giận tái mặt, đứng dậy khỏi giường.

Vị thiên sư này tóc bạc hết đầu, phỏng chừng là một kẻ cứng cựa, vào cửa liền hướng ta hành lễ, “Tham kiến Ngoại Ti Lệnh Quý đại nhân, bản đạo là quan chủ Thừa Thiên Quan...”

“Làm phiền Trương thiên sư rồi. Tiểu Mai, mau đi dọn đồ chuẩn bị tế đàn.”

Đạo sĩ tóc bạc sừng sốt, lúng túng nói, “Bản đạo họ Lý...”

Không phải trong kịch, mọi đạo sĩ đều gọi là Trương thiên sư2 sao... (dạ, chỉ có người nhà cụ Trương Lăng mới mang họ Trương thôi ạ)

“Lý đạo trưởng.” Kuzuo vẫn quỳ trên tấm nệm cạnh tháp gập đầu thăm hỏi.

Lại nói đứa nhỏ này, chẳng có thói quen nào tốt, chẳng chịu lên giường bao giờ, hết quỳ trên cái đệm dưới đất cả ngày, đến tối ngủ lại đem chăn đệm trải thẳng ra đất, bình thường cũng mặc kệ trời đông giá rét, cứ chân trần chạy tới chạy lui trên thảm.

Lý đạo trưởng cố nhịn cười nói, “Đại nhân, ngài linh khí ngút trời, không cần thiếp3 bùa lên đầu...”

Ta sờ soạng đồng bùa vàng trên trán.

Ngày hôm qua từ bảo khổ trở về ta bắt đầu phát sốt, hiện giờ vẫn còn mê man, trước kia có tin gì quỷ thần, đây là lần đầu tiên gặp trúng chuyện kiểu này, khóc lóc ầm ĩ cả đêm, sáng ra đã tống cổ Tử Du đi mời đạo sĩ, được thể lại bắt Tiểu Mai ra đường cái mua một vốc bùa trừ tà về, không nói hai lời dán ngay một loạt lên trán, rút cuộc mới thoải mái hơn chút xíu.

Nhưng mà đạo trưởng đã nói vậy, ta sao có thể không nể mặt, một phát giật xoẹt hàng giấy trên trán xuống, tầm nhìn rõ ràng thêm không ít.

Kuzuo vội quay đầu tội nghiệp nhìn ta, giữa trán hẳn cũng được dán một tấm, là ta ép hẳn. Lúc này thấy ta đã bóc hết, hẳn cũng gờ tay, vừa đụng vào mép giấy, ta đã kêu, “Không được, người cứ dán cho ta.”

“Vì sao? Kuzuo từng học âm dương thuật, không sợ quỷ quái.”

“Đây là Đại Đường, cho dù có quỷ, cũng là quỷ Đại Đường, pháp thuật đã học kia cũng chỉ có thể đối phó quỷ Oa Quốc, mà người là khách quý của Đại Đường ta, không thể sơ xuất.”

Ranh con chết tiệt thối thối chỉ phù⁴ đang rủ đến chớp mũi, im lặng hóp mồm trợn mắt với ta.

“Đại nhân, tể đàn đã sẵn sàng.” Tiểu Mai nói.

Ta khôi phục thần hồn, “Đạo trưởng, mau làm phép đi.”

Lý đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu, “Đại nhân đã lo lắng quá, kỳ thực không cần thi pháp. Vừa rồi bản đạo vẫn quan sát tướng mạo đại nhân, đại nhân linh khí xung vượng⁵, thường nhân không thể sánh bằng, đừng nói quỷ mị, ngay yêu nghiệt đều phải lui xa Ngoại Ti Tĩnh ba phần.”

Đơn giản như vậy?

“Ta không có ẩn đường phát hắc, song mục vô thần?”

“Không có.”

“Ta không có bị quỷ ám?”

“Không có.”

“Nhưng mà ta phát sốt!”

“Đại nhân chỉ là gặp ác mộng, kinh hách quá độ, nghỉ ngơi vài ngày sẽ vô sự.”

Môi ta run run, quả thực không nói nên lời.

Lão đạo sĩ kính cẩn móc ra một khối hắc sắc bích ngọc nho nhỏ, đưa cho Tử Du. “Bất quá vì đại nhân linh khí tràn trề, chung quy vẫn thu hút linh thể bất lực, bản đạo nơi này có khối hắc san hô, có thể tị tà khu ma⁶, bảo đại nhân ngày sau cao chấm vô ưu⁷.”

Khóe miệng ta co quắp, “Đa tạ đạo trưởng, Tử Du, thay ta tiễn đạo trưởng.”

“Vâng.”

Ta nhận lấy hắc san hô, vân vê trong tay, lẫn lộn một hồi, cũng không còn chóng mặt, Tiểu Mai lại sờ thử. Khẽ gật đầu. “Hết sốt rồi.”

“Hết thì tốt.” Nhóc con vội vã chồm mồm vào, “Vây đại nhân. Cái phù trên đầu ta...”

Ta liếc xéo hắn, “Bóc đi.”

Ranh con hí hửng giật tờ giấy trên trán ra, thở phào một hơi.

Ta vừa nằm xuống, ngẩng lên đã thấy Tử Du về. “Thế nào?”

“Tặng Lý đạo trưởng trăm lượng bạc, đích thân thuộc hạ tiễn lên xe ngựa. Tể đàn ở sân cũng đỡ rồi.”

“Hừ!” Ta không vui nói, “Một miếng san hô bỏ đi cũng giằng mắt của ta trăm lượng bạc, hôm nào ta cũng cạo đầu, lên núi làm đạo sỹ...”

Tiểu Mai buồn cười, “Đạo sỹ không cạo đầu.”

Kuzuo cười nói, “Đại nhân gia tài bạc triệu, còn để ý mấy thứ này ư?”

“Đừng tưởng rằng ta chưa phát hiện người vừa trợn mắt với ta.”

Kuzuo ngăn ra, chẳng biết từ đâu rút được một cái quạt, xòe ra che trước mặt, chỉ lộ ra một cặp mắt cười híp mí đến là gian.

Tử Du nói, “Thừa Thiên Quan phục vụ hoàng gia, vị Lý thiên sư này là quan chủ Thừa Thiên Quan, quan bá tử phẩm, nếu ông ta cũng bảo không việc gì, chúng ta có thể yên tâm rồi.”

Tiểu Mai nói, “Đúng vậy, đại nhân, hôm qua ngài té xỉu đụng hỏng mất ba kiện bảo vật, mỗi cái đều giá trị vạn lượng đó “

Ta ngồi bật dậy, vội vàng hỏi Tử Du, “Cái gì? Có việc này sao!? Có phải cái tên Ngự Vương điện hạ kia phái người đến đòi ta bồi thường không!?”

Tử Du ghen cười, “Thực sự không có.”

Vậy là tốt rồi...

Ta nhẹ nhõm, “Làm hỏng cái gì?”

“Hai kiện lưu ly kim ngân trân8, nhưng cung tỳ nói có thể sửa chữa, chỉ có một kiện Nam Hải hắc san hô, đã vỡ tan rồi...”

Ta ngẩn ra, “Lại là hắc san hô?”

Kuzuo đột nhiên chen vào, “Đại nhân. Việc này rất có thể là có kẻ tác quái...”

Tâm tình ta vừa mới bình ổn một chút giờ lại rờn rợn. “Hoàng tử điện hạ, đừng nói đùa có được hay không?”

Nhưng Kuzuo lại từ trong người lục ra một cái bao, cúi đầu, nhẹ nhàng mở, “Kuzuo đã nhặt nó mang về.”

Bên trong bao một mảnh tối đen, u quang óng ánh tựa lưu ly, hết như khối ngọc ta đang cầm trên tay.

Bóng đen khiến ta kinh hoàng, không biết làm sao, đầu kêu ong ong, tựa hồ có âm thanh gì ghèn ghẹt, lắng tai nghe, lại dường như cái gì cũng không có.

Khẽ buông tay, san hô trong tay cũng rơi xuống đất.

“Đại nhân!”

Ta nghe Tử Du sợ hãi kêu lên.

Nhưng ý thức ta ngày càng mờ mịt.

Hình ảnh cuối cùng, là vẻ mặt quỷ dị của Kuzuo.

.....

“Bần đạo bái kiến Ngự Vương điện hạ.”

Lúc này, xuống xe ngựa, Lý đạo trưởng còn chưa trở lại Thừa Thiên Quan, mà đang quỳ gối tại Ngự Vương Điện.

Ngự Vương cao cao tại thượng, toàn thân đường đường hắc sắc cấm y.

“Đạo trưởng mời đứng dậy. Bần vương nghe nói trong phủ Thanh Hòa xuất hiện thứ không sạch sẽ.”

Lý đạo trưởng vẫn quỳ nguyên như cũ.

Ngự Vương cũng không diễn trò, lạnh lùng nói thẳng, “Người đã thấy được cái gì.”

Lý đạo trưởng im lặng.

Ngự Vương neho mắt, dừng một chút, phất tay đuổi hạ nhân xung quanh.

“Nói.”

Lý đạo trưởng giập đầu một cái, run lấy bầy nói, “Có cỗ yêu khí vô cùng cường đại quần lấy Quý đại nhân, bần đạo không địch nổi, không dám hành động thiếu suy nghĩ...”

“Còn có gì nữa.”

Ngự Vương mở nắp tách trà.

“Bần đạo ở trên người Quý đại nhân... thấy... thấy...”

Ngự Vương không giục, chỉ lẳng lẳng chờ.

Lý đạo trưởng biết, hôm nay chính là kiếp nạn của mình, nói hay không, đều phải chết...

“Bần đạo ở trên người Quý đại nhân, thấy được long khí. Long khí xung thiên, tử quang oanh nhiễu9, đây hẳn là, là thiên tử khí...”

Ngự Vương vốn đã đưa tách trà lên môi, nghe vậy chấn động mạnh, đặt tách trà xuống bàn đánh rầm.

.....

Chìm trong u mê, ta lại mộng.

Mộng ba năm trước, cái đêm ta bị xích tại tử điện Ngự Vương.

Phụng hoàng băng hà, Ngự thái phi thừa cơ đã treo cổ thân nương hoàng đệ Phụng Vinh hoàng hậu, bức tử toàn bộ đám hậu phi năm ấy, hậu cung ngập tràn máu tanh.

Tân đế kế vị, việc nước đến chân, nhưng thánh chỉ truyền ngôi đã chuẩn bị sẵn từ lâu, bị Ngự Vương cầm trong tay thưởng thức, sau đó quăng xuống trước mặt ta.

Khi ấy ta đang bị thiên long tỏa10 trời chặt tay chân, bị người ẩn quỳ trên mặt đất.

Thánh chỉ nọ trải ra trước mặt ta, trên đó viết rõ ràng ban tử cho hoàng đệ, truyền ngôi cho Tam hoàng tử.

Ta ngẩng đầu mắng hán soán vị thí quân11, là tội nhân thiên cổ!

Hắn không giận mà còn cười, cười nhạt sai người khiêng đến ba rương châu bảo.

Đặt từng cái một xuống trước mặt ta.

Thanh Hòa, bản vương cho người hai cơ hội, chọn đúng bảo vật bản vương tâm đắc, bản vương sẽ bỏ qua cho Thái tử của người, còn trả lại giang sơn cho hắn.

Ba cái rương mở ra, bên trong là kiện trân bảo khác nhau.

Ta run lập cập chỉ vào một kiện.

Ngự Vương nhìn cũng chẳng thèm nhìn, liền thần nhiên nói, cái này không được, hủy đi cho bản vương.

Ngay trước mắt ta một pho Quan m bằng lưu ly thuần bạch bị vứt xuống đất, vỡ tan tành.

m thanh làm ta sững sờ, hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng.

Ngự Vương vừa nhướng mắt, có ngay nô tài hiểu ý kéo hoàng đệ đã hôn mê vào, thả dưới chân ta.

Ngự Vương nói, bản vương đã cho Thái tử điện hạ phục12 Nhất Nhật Túy, trong vòng nửa canh giờ, Thanh Hòa nếu không thể chỉ ra bảo vật bản vương yêu thích, Thái tử điện hạ vĩnh viễn ngủ hết đời.

Đầu ngón tay ta đều lạnh toát.

Ta lết lại ôm hoàng đệ, lau khô vệt nước mắt trên mặt hắn.

Phụng Vinh hoàng hậu bị treo cổ ngay trước mắt hoàng đệ.

Ta biết Ngự Vương đang trả thù ta, đùa giỡn ta, thế nhưng hoàng đệ trước mắt ta, tính mệnh đang trôi đi cùng mỗi giây mỗi khắc ta do dự.

Ta run run chỉ, là kiện bảo khí màu đen, lóng la lóng lánh.

Là hắc san hô Nam Hải mới tiến.

Ta ôm chặt hắc san hô, không dám nhìn vào mắt Ngự Vương.

Ta nói, Ngự Vương điện hạ, ta vốn thích... kiện Thiên Trúc tử kim hoa phẩm kia, thế nhưng bảo vật ta thích, hình như không hề vừa mắt Ngự vương điện hạ, vậy nên ta chọn kiện san hô này, bệ hạ đã hài lòng rồi chứ?

Ngự Vương lúc này lại ngưng mắt nhìn chằm chằm ta trong giây lát, cười nói, bản vương ghét nhất Thiên Trúc tử kim, người đâu, đập vỡ nó cho bản vương.

Mảnh vỡ rơi xuống dưới chân, ta hít thở khó nhọc.

Ngự Vương đứng dậy, đi hai bước tới trước mặt ta, vịn cằm ta lên, cười nói, ngay cả khi bản vương đập vỡ hắc san hô, người cũng có thể nói thứ bản vương vừa ý chính là Ấn Độ hoa phẩm, mặc kệ chọn cái gì, người đều thắng, Thanh Hòa, nhĩ hảo tâm tư (aka ông anh thâm hiểm).

Ta gắt gao ôm san hô vào ngực, như thể đó chính là tính mệnh hoàng đệ.

Ta nói, mong Ngự Vương điện hạ tuân thủ lời hứa.

Ngự Vương siết ta đau buốt, lạnh lùng nói, phần tâm tư này, người vì sao không để trên người bản vương.

Dứt lời hất miếng san hô trong lòng ta xuống, túm ta dậy, ném thẳng lên giường trong tấm điện.

Bên ngoài lộn xộn, có người đã thu lại san hô cất vào kho, có người cho hoàng đệ ăn giải dược, đưa đi nghỉ.

Ta bị rơi cả người đau đớn. Đang định giãy dựa ngồi dậy. Chỉ thấy Ngự Vương nhặt thánh chỉ soán vị lên, châm vào ngọn nến cạnh giường, đốt thành một đồng tro tàn.

Đại môn tấm điện đã đóng chặt.

Ta đầy mặt lệ ngấn, nhìn Ngự Vương chậm rãi tháo đai lưng, tiến về phía mình...

So với đế vị, hiện tại bản vương càng muốn có người.

“Đại nhân... Đừng nhìn nữa...”

Một đôi tay nhỏ bé bưng kín mắt ta.

“Đắm chìm trong mộng, sẽ không ra được đâu.”

Bàn tay nhỏ mát rượi cùng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên trong đầu, khiến ta thanh tỉnh không ít.

“Ta đang mơ?”

“Là ta không tốt, đã hại đại nhân rơi vào trong mộng.”

Mắt bị che, ta cái gì cũng không nhìn thấy. “Người là ai.”

“Ta chỉ là hắc san hô đại nhân từng cứu, đại nhân chớ sợ ta.”

Đôi tay nhỏ nhắn buông lỏng ra, ta chậm chậm mở mắt, xung quanh một màn trắng xóa, đột nhiên thấy trước mặt là một cô bé áo đen. Đôi mắt đỏ long lạnh như ngọc lựu.

“San hô?” Ta nhìn cô bé chăm chú, nhìn qua cũng tầm bốn năm tuổi. “Người tên gì? Đạo gần đây là người ám ta?”

“Ta không có tên.” Cô bé cúi đầu, “Ba năm trước nhờ đại nhân bảo hộ, san hô mới khỏi chịu đau đớn thịt nát xương tan, giờ đây ta đã tu luyện thành mị13, nhưng đại nhân ba năm chưa đến bảo hộ, hôm qua lại đột nhiên ghé thăm... Ta... Ta chỉ là muốn cảm ơn đại nhân, nhưng kết quả lại khiến đại nhân sợ hãi...”

Lời kể rất tường tận, ta cũng nghe rất rõ ràng, chỉ có điều ta có ba câu hỏi, “Đến khi nào ta có thể tỉnh?”

“Rất nhanh thôi.”

“Hôm đó ta té xỉu đã đụng vỡ san hô, có làm người bị thương không...”

“Mị không giống như quỷ, không cần bản tôn14, nát thì nát, nếu không có đại nhân, ta đã nát từ lâu...”

“Sau này thì sao? Người định đi đâu.”

“Đâu cũng không đi, ta muốn theo đại nhân.”

Ta sần...

Sau này ta ngồi nhà xí, hoặc là cùng Ngự Vương yêu nhau, người cũng theo?

“Như vậy không hay đâu.”

“Đại nhân, ban cho ta một cái tên đi.” Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng nắm góc áo ta, đáng đáp nhỏ bé nhìn đáng thương muốn chết.

Ta thở dài, “Gọi người là San Hô thôi.”

Đứa nhỏ cười tíu tít, biến thành một luồng sáng hắc sắc bay vào cơ thể ta, ta giật mình, nhìn xuống, đã thấy bên hông là khối bích ngọc hắc san hô kia, tản ra u quang nhàn nhạt.

“Đại nhân tỉnh rồi?”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt, mơ hồ thấy gương mặt tựa tiểu phi tiểu của Kuzuo hoàng tử.

Kuzuo dịch lại gần, hơi hạ thấp người, bàn tay nhỏ bé mát rượi trườn lên trán ta.

“Ừm, bây giờ mới thực là hết sốt.”

.....

1. Thiên sư: pháp sư trừ tà theo Thiên Sư Đạo (còn có tên là Ngũ Đẩu Mễ Đạo , nghĩa là “Đạo Năm Đẩu Gạo”- tên này quen không), chuyên dùng phù lục bùa chú để trị bệnh; cúng tế và trai giới để cầu xin giải tội và trừ tai nạn.

2. Trương thiên sư: chỉ Trương Lăng hay Trương Đạo Lăng (34–156), được xem là người đã sáng lập ra giáo phái Ngũ Đẩu Mễ Đạo trong Đạo giáo Trung Quốc. Khi Trương Lăng mất, con là Trương Hành kế thừa việc truyền đạo. Khi Trương Hành qua đời, con của Trương Hành là Trương Lỗ kế vị. Cả ba đời ông cháu được người đời gọi là Tam Trương, nhưng trong nội bộ phải gọi là Tam Sư: Trương Lăng là Thiên Sư, Trương Hành là Tự Sư, và Trương Lỗ là Hệ Sư.

1&2: nguồn Wikipedia

3. Thiếp: dán.

4. Chỉ phù: lá bùa giấy.

5. Linh khí xung vượng: linh khí cuộn cuộn, tràn trề.

6. Tị tà khu ma: tránh tà đuổi ma.

7. Cao chằm vô ưu: vô tư kê cao gối mà ngủ.

8. Lưu ly kim ngân trần: chắc là cái chén lưu ly khảm vàng bạc.

9. Long khí xung thiên, tử quang oanh nhiễu: long khí ngút trời, ánh tím quanh quẩn.

10. Thiên long tỏa: đại khái là khóa kiên cố có tiếng kiểu khóa Minh Khai hay khóa Con voi. =))

11. Soán vị thí quân: cướp ngôi hành thích vua.

12. Phục: ăn / uống vào, thường để chỉ việc dùng thuốc qua đường miệng.

13. Mị: ma quỷ, yêu ma.

14. Bản tôn: bản thể, ở, đại loại như cái vỏ vật chất.

4. Chương 4

“Ngự Vương phái người đưa đến?”

Ta nhìn Tử Du bưng canh ngân nhĩ tổ yến tới, mở nắp đậy, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

“Đại nhân lần này bệnh liền mấy ngày, trong triều trên dưới đương nhiên không thể giấu được, hơn nữa trong lúc đại nhân ốm liệt giường, mấy đám ngoại quốc niên cống đều là thuộc hạ thay mặt đại nhân đưa vào cung, trên đường gặp phải Ngự Vương điện hạ, khó tránh khỏi bị hỏi vài câu.”

“Hắn còn nhớ ra ta á? Là chặn gói lại lạnh thôi.” Ta duỗi tay đón lấy canh nóng, hít hà, thơm ra phết.

Tử Du ngưng ngẫm, đứa trẻ này vốn thuần khiết, đáng tiếc là năm ấy, Ngự Vương điện hạ lại cố ý ở trước mặt hắn và Tiểu Mai lăng nhục ta một hồi.

Kết quả ta còn chưa làm sao, Tử Du và Tiểu Mai đã sợ đến khóc ngất, quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin Ngự Vương buông tha ta, hiệu quả đặc biệt là quét sạch hứng thú của Ngự Vương đại nhân.

Thế là, từ đó về sau Ngự Vương đại nhân không bao giờ còn ở Ngoại Ti Tĩnh muốn ta, hôm nào gói chặn lạnh lẽo, thì trực tiếp phái người tới áp ta lên xe ngựa là xong.

“Đại nhân.”

Mức một thìa đang định uống, bát lưu ly trong tay đã bị Kuzuo đoạt lấy, “Đại nhân, đây là cái gì.”

Đứa nhỏ này, đúng là ngày càng không có quy củ, “Đây là thuốc bổ Nhiếp chính vương đại nhân ban cho bản đại nhân, các người bên kia không có tổ yến sao?”

“Tổ yến?” Kuzuo hơi nghiêng đầu, “Tổ yến cũng ăn được sao? Ta chỉ biết trong bụng chim yến có tử an bối¹, là trân bảo hiếm có khó tìm.”

“Đó là cái gì vậy?” Ta phát hiện hai nền văn hóa thật sự rất khác nhau.

“Kỳ thực Kuzuo cũng chưa từng thấy, có người nói đem tử an bối đưa cho nữ tử sắp lâm bồn, sẽ mẫu tử bình an. Không có ghi trong sách, trên thực tế cũng chưa ai từng tìm được.”

“Bảo vật trong sách cũng không có ghi, làm sao mà người lại biết?”

Kuzuo cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt, “Người con gái Kuzuo muốn cầu hôn nói cho Kuzuo... Kỳ thực, không chỉ mỗi mình Kuzuo từng cầu hôn nàng, còn có bốn vị hoàng tộc khác. Nàng yêu cầu một người trong số đó đi tìm tử an bối chim yến, muốn một người khác đi tìm hỏa thử cừu² ở Đường thổ, còn bảo Đại Nạp Ngôn³ đem ngọc ngũ sắc trên đầu rồng về cho nàng... Về phần Kuzuo...”

Ta búng tỉnh, “Nàng đòi người lấy cho nàng Bồng Lai ngọc chi? Các người ai tìm được trước thì nàng gả cho người đó? Phải không?”

Kuzuo ngẩng lên nhìn ta, khe gật đầu.”Nàng nói với ta, ở Đông Hải có một ngọn Bồng Lai, trên có một cái cây, rễ bạc, thân vàng, đầu cành kết trái bằng bạch ngọc, bảo ta tìm một cành mang về cho nàng...”

Ta nhìn Tử Du, Tử Du ngấm Tiểu Mai, Tiểu Mai nhòm ta, cuối cùng liú lười nói, “Vị cô nương này thực là lợi hại, lại còn nghĩ ra việc đòi mấy thứ này.”

Kuzuo nhìn ta, “Tiểu Mai có ý gì?”

Ta thở dài, xoa xoa đầu Kuzuo, “Đứa bé ngốc, nghe người nói như vậy, mấy thứ kiểu nàng đòi, căn bản không tồn tại trên đời. Bắt năm người các người đi tìm, chỉ đơn giản là làm khó dễ các người thôi.”

Kuzuo giận dữ nói, “Vàng thật không sợ lửa, cho nên đúng như nàng trả lời ta, bởi vì khó tìm... nên mới có ý nghĩa đặc biệt.”

Ta không nói gì, đứa nhỏ này căn bản không có nghe ra.

Tử Du vội ho một tiếng, ta lắc đầu, “Mà thôi, ta giúp người tìm là được. Nếu thật tìm không ra, thợ thủ công Đại Đường cũng có thể chế ra cho người một cái!”

Kuzuo đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, trong con người tựa hồ ẩn giấu điều gì chưa nói hết.

“Chế ra một cái? Chế ra một cái thật sao?”

Trong mắt Kuzuo có loại bi ai không nói lên lời. Trước ánh mắt hần như vậy, ta không khỏi thất thần, kết quả hần lập tức lợi dụng thời cơ này, thoát cái nhắc tay ngựa cổ, tu cạ chén canh tổ yến.

“A! Tổ yến của ta!!”

Ta tức đến mức tím ngay lấy cái lỗ tai nhỏ như đúc từ bạch ngọc của Kuzuo, “Đồ thô nhai ranh nhà người!! Đừng nghĩ rằng người là dân ngoại quốc thì ông đây đếch có gan đập người!!”

“Đại nhân! Không được phép nói năng thô tục!” Tiểu Mai nổi xung lên, trong phòng nhất thời rối loạn ầm ĩ.

Tử Du tranh thủ lúc ta không chú ý, lặng lẽ nhặt bát lưu ly lên, ra khỏi phòng.

.....

Trong đại đường Ngoại Ti Tĩnh, Ngự Vương an vị tại ghế trên cùng.

So với cảnh náo nhiệt trong viện, thì cả đại đường đều im ắng, chỉ có một mình Ngự Vương đang xem sách, ngay thủ hạ hần mang theo cũng đứng ở cửa lặng ngắt như tờ.

Thấy Tử Du mang bát lưu ly ra, liền đặt quyển sách trên tay xuống. “Hắn uống rồi à.”

Tử Du quỳ xuống, đưa cái bát không cho hạ nhân bên người Ngự Vương, thấp giọng nói, “Tử Du nói với đại nhân là Ngự Vương ban cho, đại nhân đã uống hết.”

“Đã uống hết?” Ngự Vương gấp sách lại, cười nhạt một tiếng, “Vừa nãy bảo người đưa vào, bản vương đã nói cho người, trong tổ yến bỏ đầy độc dược. Chờ người đi ra đến quỳ trước mặt bản vương, hắn đã phát độc từ lâu, tại sao đến giờ vẫn chưa có một chút động tĩnh?”

Dứt lời, sắc mặt đột nhiên thay đổi, phần nộ quá, “Nô tài to gan! Dám tự ý đổ dược!!”

Tử Du mặt tái nhợt, vội vã dập đầu sát đất, “Những lời thuộc hạ nói đều là thật, tổ yến này quả thực đã bị người uống!!”

Ta vốn đang cùng Tiểu Mai Kuzuo đùa giỡn nhặng xị, thành linh bên tai truyền đến tiếng gầm thét của Ngự Vương, không khỏi sợ đến giật bản mình, cả người khựng lại cứng ngắc.

Nhìn sắc mặt Tiểu Mai cũng biết, mới vừa rồi không phải ta nghe nhầm. Ta vội vàng khoác áo phi xuống giường, phóng một mạch qua sân, vọt tới đại đường, mới phát hiện Ngự Vương lại đã dẫn theo người ghé thăm từ bao giờ, vậy mà không ai nói cho ta một tiếng.

Đang định hỏi Tử Du là xảy ra chuyện gì, kết quả ngẩng đầu liền thấy hắn quỳ gối giữa đại đường, Ngự Vương một chân dẫm lên cổ hắn, ấn chặt đầu hắn xuống đất.

“Dừng tay!”

Ta xông tới, dùng sức thô bạo đẩy Ngự Vương ra, Ngự Vương đứng không vững, lui lại mấy bước, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Đại nhân! Tử Du có lỗi với ngài!”

Tử Du quỳ dưới đất không chịu đứng lên, trên cổ đã có một mảng thâm tím.

“Canh tổ yến ta đã uống, đa tạ Ngự Vương điện hạ thương xót!”

Ta liềm linh kéo Tử Du đứng dậy, đẩy hắn sang một bên, sau đó quỳ dưới chân Ngự Vương, nín thở.

Không biết hắn đang bày trò gì. Tại sao lại muốn trừng phạt Tử Du, nhưng ta vừa chống đối... Không biết bây giờ... hắn định dày vò ta kiểu gì đây...

Ngự Vương đột nhiên cười nhạt một tiếng, ngồi xổm xuống, đưa tay bóp chặt cằm ta, nghiêng răng nói, “Bản vương bảo hắn đưa độc dược cho người ăn, nếu đã xơi hết, người thế nào còn chưa chết đây!”

Thêm ngày 13 tháng 12

Cằm bị niết đến đau buốt, ta nói thật, ta ghét nhất bị cái tư thế này, bởi vì tư thế này, trong kịch, chỉ có lưu manh đùa giỡn nữ nhân mới dùng.

“Ngự Vương điện hạ thật biết nói đùa.” Ta liếc qua khóe mắt, chỉ thấy đứa nhỏ bị Tiểu Mai giữ đang định xông ra, vội vàng nói, “Tuy nhiên điện hạ, ở đây còn có hoàng tử ngoại quốc, tốt xấu gì ta cũng làm bạn cùng giường với ngài nhiều năm như vậy, chúng ta coi như người một nhà, có chuyện gì, chúng ta vào nhà nói được không?”

“Tốt.” Ngự Vương bày ra một điệu cười cưng chiều, buông cằm ta ra, trở tay túm lấy cổ áo kéo ta vào phòng trong, “Bản vương cùng người từ từ tâm sự.”

Khoảnh khắc bước ra ngoài sân, ta cố sức ngửa đầu nhìn lại, Tiểu Mai đang lúi cúi kéo Kuzuo mặt mũi kinh hoàng cùng Tử Du mặt hồng mắt đỏ, theo thị vệ Ngự Vương Phủ rời khỏi đại đường.

Quả nhiên là người đã theo ta từ nhỏ. Nếu như để con thỏ con Oa Quốc kia làm loạn, không biết còn gây ra bao nhiêu phiền toái.

Không rảnh nghĩ ngợi lung tung, ta đã bị kéo vào trong phòng. Lúc vào vấp phải chậu than, than củi đổ ra thảm lông Ba Tư, sinh ra cột khói đen khét lẹt.

Ngự Vương nhú mày thả ta ra, cầm mấy bình hoa trên bàn lại, vứt hoa đi, hắt nước lên than củi, hết cả cháy.

Tranh thủ thời gian này, ta đã bằng tốc độ nhanh nhất cởi sạch y phục toàn thân.

Ngự Vương vừa quay đầu lại, thỉnh thoảng nhìn thấy ta *** trần truồng ngồi tại mép giường, tự đứng lại hoảng.

“Người làm gì!”

Ta cọ qua cọ lại, ôm đùi hẩn như một con mèo nhỏ, “Ngự Vương điện hạ, không phải là ngài muốn thần nên mới đến sao?”

Ngự Vương đẩy phắt ta ra, vẻ mặt chán ghét, “Người cho là cố tình bày ra bộ dạng buồn nôn này, thì có thể khiến bản vương buông tha người sao?”

Hóa ra Ngự Vương điện hạ không hề kỹ tính...

Ta thở dài, chậm rãi cúi người thu nhặt quần áo dưới đất, mặc vào một cái lại một cái, “Vậy chúng ta nói chuyện thôi.”

Ngự Vương ngồi bên ta cười lạnh, ưu nhã chống cằm, hàng mi dài rủ xuống, trên khuôn mặt tuấn tú cùng hoàng đệ tương tự bầy phần hiện ra vẻ khinh bỉ, “Bản vương muốn người đã nhiều năm như vậy, bất luận người có chút biến hóa nào, đều trốn không thoát con mắt bản vương. Nhưng người nói không sai, từ sau đêm đó, chúng ta đúng là chưa hề nói chuyện tử tế.”

Ta tựa đầu lên trụ giường, đáng ngồi biếng nhác.

Ngoài cửa sổ trắng sáng vàng vạc. Trong viện cũng tĩnh mịch im lìm.

Ngự Vương vẫn yên lặng ngồi bên ta như thế, mà không đề ta ra, cũng không bảo ta quỳ xuống đất.

Chúng ta, cứ tiếp tục im lìm, như thể trò hề vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

“Bắt đầu từ khi nào, ta và người đã biến thành như vậy...”

Ta ngược nhìn trời đêm, cúi đầu, nói nhỏ.

Ta biết hẩn nghe được, cũng hiểu được.

“Mấy năm nay ta vẫn để ý, Ngự Vương Phủ của người trước giờ đều không có lầu gác, sau lại hỏi hạ nhân ta mới biết được, vốn là người rất sợ độ cao... Ta đột nhiên nghĩ ra, năm xưa còn cố tình treo người lên cây lớn ở ngự hoa viên, lúc đó người nhất định rất hoảng sợ... Đường đường Tam hoàng tử, tử bằng mẫu quý4, thậm chí còn ức hiếp được Thái tử, lại bị một tiểu tử vô danh đánh cho lệ rơi đầy mặt, bây giờ ngấm lại, khi ấy, người hẳn đã hận ta thấu xương.”

“Lúc bị giam người tới gặp ta, người còn nói muốn phết sạch võ công của ta.”

“Cái lần người bị ta giáo huấn ở thư phòng, người từng nói sau này người sẽ cho ta sống không bằng chết.”

Ta gơ cổ tay lên, dưới ánh nến, trên da hiện lên một vết sẹo mờ nhạt, “Năm ấy mỗi một câu người nói với ta, ta đều nhớ kỹ, hoàng đệ đăng cơ ngày ấy, người tại Ngự Vương phủ đã cắt đứt gân tay phải của ta... Mỗi chuyện tốt người hứa với ta, xác thực đều làm được rồi...”

Ngự Vương lắng nghe mặt không thay đổi, đột nhiên nhếch khóe miệng cười, “Người định cùng bản vương nói cái này?”

Ta lắc đầu, nghiêm mặt nói, “Người gạt ta, người không thể hạ độc trong chén thuốc của ta.”

Ý cười trên mặt Ngự Vương càng đậm, “Vì sao?”

Ta lần tới, hai tay nâng gương mặt Ngự Vương lên, nhìn thẳng vào mắt hẩn, “Người còn nhớ điều cuối cùng người đã nói không, người đã nói, ‘so với giang sơn, hiện tại bản vương càng muốn có người ’...”

Có lẽ những lọn tóc ta thả bay quanh mặt làm tăng hiệu quả bầu không khí, hoặc là Ngự Vương đã nói không sai, ta quả thật xinh đẹp động lòng người, hết như hồ ly tinh vậy.

Nói chung là tại đây, trong ánh nến nhảy nhót, dưới vầng trăng sáng ngập trời đêm,

Ánh mắt Ngự Vương nhìn ta, đã có một khoảnh khắc thất thần...

Không rõ bao lâu, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, Ngự Vương giơ tay chụp lên tay ta, cười châm biếm, “Thôi đi, Quý Thanh Hòa, làm người sao có thể hèn hạ đến nước này.”

Ta buông thõng tay, cười khùng khục, cười đến chảy nước mắt, cười đến thất cả ruột, “Ngự Vương điện hạ, Thanh Hòa hèn hạ thế này, không phải chính là thành quả điều giáo của Ngự Vương điện hạ ư! Ha!”

“Thế nhưng hiện giờ bản vương đã chán rồi...”

Ngự Vương lười biếng duỗi lưng, thờ ơ đứng dậy, nói, “Người nói đúng, bản vương đã hối hận, làm sao lại bởi một tiện nhân như ngươi, mà từ bỏ giang sơn tươi đẹp này. Khi ấy bản vương chỉ mới mười sáu tuổi, chưa đủ chín chắn, bây giờ nghĩ kỹ, ngay cả làm hoàng đế, bản vương như cũ vẫn trừng trị được ngươi.”

Nói xong, xoay người vỗ lên gương mặt trắng bệch đến không còn giọt máu của ta, thuận tay nhẹ nhàng lau hộ ta mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán, nói êm ái, “Người nói có phải không ha, Quý đại nhân?”

.....

1. Tử an bối: tử cung / dạ con.

2. Hỏa thử cừu: bộ lông chuột lửa.

3. Đại Nạp Ngôn: (Dai-Nagon), là một chức quan trong hệ thống “luật lệnh” (ritsuryo) trong thời phong kiến Nhật Bản. Chức vụ này được tạo ra năm 702 theo Thái Bảo luật lệnh và hình thành từ một chức quan cũ tên là Oimonomōsu-tsukasa. Phẩm hàm của những người giữ chức quan này là Thượng Tam phẩm. Họ có vai trò hỗ trợ cho Tả đại thần và Hữu đại thần. Chức vụ này tương đương với Thứ trưởng trong các bộ của các chính phủ hiện đại. Nó bị xóa bỏ vào năm 1871.

4. Tử bằng mẫu quý: con quý nhờ mẹ. Học, xưa nay mới nghe thấy “mẫu bằng tử quý”.

5. Điều giáo: huấn luyện, dạy dỗ. Đây là từ chuyên môn đặc sắc, cần phải giữ nguyên, he he he...

5. Chương 5

“Không đâu.” Ta ép mình rặn ra một mặt cười, “Ngự Vương điện hạ sẽ không chán đâu, Ngự Vương điện hạ, là thích ta mà.”

Ngự Vương nhìn ta cười tủm tỉm, nhu tình như nước, “Đúng vậy Quý Thanh Hòa, bản vương rất thích người thì sao.”

Dĩ vãng, có bao giờ hần nuốt nổi trò vờ vịt của ta...

Nhưng hôm nay hần thậm chí còn nói vậy, lập tức, ta không biết phải ứng đối thế nào, ngăn người ngây dại.

”Đùa giỡn đủ chưa?” Ngự Vương điện hạ đứng dậy, tao nhã chỉnh lại y phục.

Ta lắc đầu, hoảng hốt đứng dậy theo.

“Ngự Vương đại nhân đồng ý chơi đùa cùng Thanh Hòa, Thanh Hòa thực sự là được yêu mà sợ.”

Ngự Vương dừng lại, quay đầu nhìn ta. Khuôn mặt hần nhìn nghiêng đặc biệt giống hoàng đế, nhưng so với hoàng đế còn rần rỏi hơn, Ngự Vương càng giống Ngự thái phi, trong vẻ lạnh lùng lại là nét thanh tú, có lẽ bởi vì kiểu tóc có vấn đề, nếu như hần xoa tung mái tóc dài ra, thì khí tức cả người sẽ nhu hòa đi hẳn.

Tiếc là ta chưa từng thấy hần xoa tóc. Mặc dù là ngủ cùng giường, bao giờ ta cũng mê man trước, khi tỉnh lại, hần đã biến mất rồi.

”Nếu người thích chơi, bản vương có thể cùng người chơi tiếp. Chơi đến khi nào người thấy đủ mới thôi.”

Ngự Vương lại gần, ôn hòa vỗ nhẹ lên môi ta.

Sau đó bỏ lại ta đang ngậy ra như phồng, đẩy cửa rời đi.

“Trò chơi này cũng chẳng thú vị gì.” Ta lùi về phía sau một bước, hư nhược ngồi xuống mép giường. Ánh mắt vừa rồi, còn có cả nhiệt độ trên môi, không phải lạnh băng, mà là nóng rực, sợ rằng không phải ta đang đùa một trò chơi, mà là đang đùa với lửa.

“Đại nhân!”

Ngự Vương vừa đi khỏi, Tử Du Tiểu Mai liền mang theo quý con xông vào.

Thấy ta không sút mẻ gì đang chờ dẫn ngồi ở mép giường, không khỏi sửng sờ cả đám.

Ta hoàn hồn, khóe mắt thấy Tiểu Mai còn ôm hòm được khấn cấp, thỉnh linh nổi nóng, “Tiểu Mai, người định làm gì hả? Còn có người, Tử Du, vết bầm trên cổ sao còn chưa xử lý! Còn có người đồ ranh con thói thầy, đều tại người giết tổ yến của ông đây, mới gây ra chuyện lớn như vậy. Lần sau vẫn tiếp tục không biết lớn bé, ông sẽ đá đít người!”

Tử Du quỳ sụp xuống đất, khóc không thành tiếng, “Đại nhân, ta... Ta biết trong tổ yến đó có độc... mà... lại đưa cho ngài dùng... Ta... Ngài đánh ta đi...”

“Ta còn chờ nữa kia. Cuối mỗi tháng đều đưa bọn người đi xem kịch, người đứng là đã học không ít câu thoại vớ vẩn. Bây giờ đã là giờ nào rồi, còn không mau đi ngủ!”

Tử Du mắt đỏ lựng, khàn khàn nói, “Đại nhân!”

Ta thở dài, bóp bóp trán, đi tới diu hần đứng dậy, “Mẫu thân người nằm trong tay Ngự Vương, còn có cả một nhà ca ca Tiểu Mai, việc này từ ba năm trước chúng ta đều hiểu rõ, không cứu được bọn họ, là bởi vì ta ngay bản thân mình còn cứu không nổi. Người và Tiểu Mai coi như đã là người bên Ngự Vương một nửa, sau này dù thế nào đều phải nghe lệnh hần, nếu như chống đối, kẻ gánh tai vạ cũng chẳng phải là ta.”

Ranh con chết tiệt đột nhiên xen mồm, “Đại nhân ngài thật là vĩ đại.”

“Người xê ra cho ta thông thoáng một tí!”

Tiểu Mai quệt nước mắt, cười hì hì, “Đại nhân, nhả nhận một chút!”

Ta lười biếng duỗi lưng, “Được rồi được rồi, đi ngủ hết đi! Tử Du, cái bát lưu ly đựng tổ yến lúc này, vẫn còn ở chỗ người phải không?”

“Còn, để thuộc hạ đi lấy.”

Ranh con thói thầy trợn mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Đại nhân muốn lấy cái đó để làm gì?”

Ta mặc kệ hần, xoay người bảo Tiểu Mai, “Tóc mái hoàng tử dài quá rồi, ngày mai cắt đi cho hần.”

Ranh con thói thầy bắt đầu kháng nghị.

Tử Du bưng bát lưu ly lại, ta nhận lấy, liếc mắt thấy trên đó vẫn còn dính một ít tổ yến, phồng chừng mới vừa rồi quá hỗn loạn, còn chưa kịp rửa, “Được rồi, người với Tiểu Mai quay về đi ngủ đi. Tiểu hoàng tử, người ở lại cho ta.”

Kuzuo thấy Tiểu Mai và Tử Du đi khỏi, e dè nhìn ta, “Đại nhân, khuya rồi, ta cũng đi ngủ.”

“Đứng lại!”

Ta rút trâm gài tóc trên đầu xuống, mái tóc đen phủ choàng xuống vai, “Người không được đi, ra đóng cửa vào.”

Làm hoàng tử, bị ta sai bảo như vậy, xác thực có hơi uất ức, ranh con thói thầy bĩu môi, hung hăng trừng mắt lườm ta, lệt xà lệt xệt đi đóng cửa.

Nhân lúc hần xoay người, ta dùng đầu nhọn cây trâm bạc chọc vào trong bát, vừa gặp chỗ tổ yến còn sót lại, ngân châm lập tức chuyển thành màu đen.

Trong phút chốc đầu ngón tay sợ đến lạnh toát. Kuzuo xê tới, cúi đầu nhìn trâm gài tóc đã chuyển đen, lại ngẩng đầu nhìn ta.

Ta run rẩy, "Ranh con thối thây, canh vừa nãy người đều uống hết."

Ranh con thối thây gục đầu xuống.

Ta hoảng hốt, khê buồng tay, bát lưu ly rơi trên thảm, ngân trâm cũng rơi xuống đất, "Người nói, người ở Oa Quốc từng học pháp thuật, cũng không thể nào luyện được bách độc bất xâm đi..."

Hoàng tử Kuzuo đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ nhàng dè tay lên vai ta.

Cách y phục vẫn cảm thấy cái lạnh thấu tim, ta càng hoảng loạn, thở gấp nghĩ muốn đẩy hắn ra, "Kuzuo, có phải người trong lúc hỗn loạn vừa nãy đã phát,.. phát độc rồi, a! ... Người... Người... Người hiện tại... là... là quỷ sao..."

Con người đen kịt trói chặt đường nhìn của ta, ta không thể dời mắt đi nơi khác.

Trước giờ ta vốn nghĩ Kuzuo giống hệt một con búp bê Phù Tang, đây là lần đầu tiên nhìn hắn ở khoảng cách gần thế này, thấy rèm mi tựa như hai cái quạt nhỏ của hắn chớp chớp, trong đôi mắt tối đen như mực lóe ra sự giận dữ.

"Đại nhân! Ta thực sự muốn nổi giận! Tại sao người cứ mong ta là quỷ hả! Ta mà là quỷ! Người có thể thấy được ta sao? Có thể chạm được vào ta sao!?"

Kuzuo trong cơn nóng giận, nổi khùng đẩy ta ngã xuống giường, bấu lên người ta, trèo trèo trèo, trèo lên tận đầu ta, ngực đè lên mũi ta, "Đại nhân ngài nghe thử xem! Tim Kuzuo có đập!"

Ta giãy dụa, "Uhm uhm... Nghe thấy rồi... Đập như điên ấy... Người đứng dậy đi! Ta bị người làm ngộp thở chết mất!"

"Ngộp chết người đi." Khí quản Kuzuo ông ông.

Thằng ranh thối thây này căn bản không có ý định đứng dậy! Để khỏi bị hắn làm nghẹt chết, ta bắt đầu liều mạng vùng vẫy, cọ tới sát lui, lại cảm thấy có điểm không thích hợp."Ranh con chết tiệt, người đứng dậy cho ta có nghe thấy không?"

Ranh con thối thây tóm lấy hai tay ta ấn xuống giường, cơ thể cũng tụt dần xuống, tựa đầu vào ngực ta, vạt áo trên của ta vốn đã mất trật tự, kết quả má hắn trực tiếp dán vào làn da ta. Ta cảm thấy nơi xương quai xanh một mảnh lạnh lẽo, ngược lại một chỗ phía dưới, cách y phục vẫn nóng đến kinh người.

Hình như đứa nhỏ này có nói hắn đã mười bốn rồi.

"Ừ... Không dậy..."

Thằng nhãi bắt đầu dùng bộ phận đang dần sưng lên, qua lớp quần áo cọ cọ vào đùi ta.

"Đại nhân, ta khó chịu, cho ta dựa vào người, sẽ thoải mái hơn một chút."

Hắn mượn lực đè nghiêng tay ta. Ta vốn đã cố hết sức, nhưng hết lần này tới lần khác, tay trái ta lại thiếu lực tay phải phối hợp, gân tay phải từng bị tổn thương, nhất thời gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, mồ hôi đầy đầu nhưng giấy thế nào cũng không thoát ra được.

"Khó chịu cũng buông ra cho ta! Buông tay! Người! Người đồ con thỏ nhãi ranh!"

Ông không tin ông đây hơn người một cái đầu mà không đẩy nổi người ra.

Liền kiên quyết lật người lại!

Rắc!

Ta kêu thảm một tiếng, rút cuộc đảo ngược đem thằng nhãi đè dưới thân, giơ tay trái lên, điểm huyết ngủ của hắn.

Cả người nhãi con căng cứng rồi lập tức tê liệt hoàn toàn. Ta kéo chăn bông lại, đắp lên người hắn, nhìn phía dưới hắn phồng lên như cái trống, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Đau chết ta!

Vừa nghiêng người, cổ tay đã muốn gãy rời.

Ta dựa lên trụ giường khóc không ra nước mắt, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Đã lờ mờ sáng.

Lại nhớ đến hồi mười mấy tuổi, ta cũng từng trải qua chuyện thế này.

Khi ấy thật là hoảng sợ.

Sư phụ ngoài luận võ ra thì chẳng dạy ta cái gì.

Ta mặt như đĩa đám, túm quần đi tìm sư huynh, kết quả phát hiện sư huynh đang cùng một nam nhân hôn nhau.

Xem họ hôn nhau khí thế ngất trời, phía dưới ta càng ngày càng khó chịu.

Vô ý vọt ra tiếng rên trẻ con, bị sư huynh phát hiện tóm được, rồi ngay trước mặt nam nhân kia, cho ta sơ giải.*

Về sau ta mới biết, nam nhân nọ là giáo chủ ma giáo, sau nữa lại bị sư phụ phát hiện, sư huynh liền trốn nhà chạy theo nam nhân kia.

Nhưng còn nhớ được lúc ta xui lơ trong lòng sư huynh, nam nhân nọ từng nhắc cầm ta lên, nhìn qua gương mặt nhẽ nhại mồ hôi của ta, nói câu gì đó như, đứa trẻ này trưởng thành, lại là một tai họa.

Hôm nay ta không còn nhớ nổi hình dáng nam nhân đó, cả khuôn mặt sư huynh ta cũng quên mất rồi.

Thế nhưng câu nói kia, trong trí nhớ của ta, lại ngày càng rành rọt.

“Nói thật là chuẩn... Ha ha...”

Thêm ngày 15 tháng 12

“Lớn lên thành cái dạng này, đâu phải ta có thể lựa chọn.”

Ta nghĩ đến mẹ ta, nhất định là một tuyệt đại giai nhân, không thì làm sao mê hoặc được phụ hoàng. Có điều nhắc đến phụ hoàng, mặc dù hắn nói với ta như vậy, ta ngược lại không hề hận hắn. Bởi vì, so với sư phụ đã nuôi nấng ta trưởng thành, đối ta như cha ruột mà nói, phụ hoàng, chẳng qua chỉ là một kẻ xa lạ đã thay đổi số phận của ta.

Mệt mỏi.

Mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Ý thức ta ngày càng mơ hồ, không biết lúc nào lại đổ ngửa lên người thẳng nhai hư hỏng, trong lúc mơ màng, mồ mẫm được một đồng lông gì xù xù, mềm mềm lại âm ẩm, vô thức kéo lại gối đầu. Cũng chẳng quản là thứ gì. Tiếp tục ngủ say như chết.

Sáng sớm còn chưa dậy, chỉ cảm thấy con thỏ bên người đã tỉnh, lặng lẽ chuồn ra cửa, trước khi đi còn quay lại dèm chặt chắn cho ta. Ta mí mắt không hề hé, chỉ trở mình một cái, lại bắt đầu nằm mơ.

Lần tỉnh tiếp theo lại là bị người sờ soạng mà tỉnh. Có một bàn tay cố tình bóp mũi ta, cái tay còn lại cẩu vào tai ta.

Ta quay đầu né tránh, thỉnh linh bật dậy, đang định phát hỏa, lại thấy hoàng đệ ngồi bên giường cười khúc khích.

“Hoàng...!?”

Không phải ta đang nằm mơ?

“Thanh Hòa, người tỉnh được rồi. Trẫm vừa hạ triều liền tới đây chờ người tỉnh dậy, rút cuộc đợi người hết một canh giờ.”

“Thần bái kiến Hoàng thượng!”

Ta té lộn nhào mà dậy, cuống cuống chỉnh lại quần áo, đang định đứng lên quỳ xuống, lại bị hấn ấn về giường, “Được rồi được rồi, trẫm là tới đòi mặc ngọc cẩm. Người hứa cho trẫm...”

Hoàng đế bỗng nhiên ngẩn ra, sau đó trề môi, nói, “Chẳng lẽ Thanh Hòa quên rồi?”

“Đúng là đã quên...”

Hoàng đế đứng soạt dậy, quay đầu bỏ đi, “Thanh Hòa người rất xấu rồi! Uống cho trẫm ngày đêm nhắc người, người lại nói đã quên! Trẫm giận rồi! Trẫm đi!”

“Hoàng đế!”

Dưới tình thế cấp bách, ta lập tức bỏ nhào ra, ôm chầm lấy thắt lưng hoàng đế, “Hoàng đế đừng đi!”

Hoàng đế sững sốt. Quả nhiên đứng im luôn, “Thanh Hòa, người vừa gọi trẫm là gì?”

“Không có gì, Hoàng thượng, bây giờ thần làm cho ngài ngay.”

“Vậy hôm nào trẫm tới lấy?”

“Hoàng thượng việc gì phải chạy tới chạy lui, thần làm xong, sẽ tự mình đưa đến cho Hoàng thượng.”

“Được rồi... Nhưng mà Thanh Hòa à... Người buông trẫm ra trước đã...”

Ta sững sốt, mới nhận ra bản thân vẫn một mực ôm ngang eo hoàng đế, mặt nóng phừng phừng, cuống quýt buông tay, “Hoàng thượng, thần có một thứ muốn nhờ.”

“Ừ?”

“Thần... muốn tìm trong quốc khố một kiện bảo vật.”

Hoàng đế đưa khuôn mặt tuấn tú lại gần, hai tay ta đập thành thịch, điềm đạm nói, “Thanh Hòa muốn có cái gì? Trẫm đều cho người.”

Hoàng đế nói xong câu này, ta ngây người ngay tức khắc.

Tận sau khi hoàng đế đã hồi cung, Tiểu Mai bưng nước rửa tay bước vào, ta vẫn còn đờ ra.

Lúc ta trở thành thư đồng của Thái tử, rốt cục hoàng đế nhỏ tuổi mới có một người có thể bảo vệ hấn. Khi đó ngày nào hấn cũng túm lấy góc áo của ta, ta đi đâu, hấn đều theo sát đằng sau.

Có một lần phụ hoàng bệnh tật mở tiệc chiêu đãi sứ giả Ba Tư, ta vinh hạnh được dự thính đằng sau Thái tử. Hoàng đế lúc đó không để ý sự khó chịu của phụ hoàng và chúng đại thần, vẫn quay đầu lại cho ta đĩa thức ăn, còn nói, Thanh Hòa, cái này ăn ngon. Sau này có cái gì ăn ngon, bản cung đều cho người... Còn nữa a, sau này Thanh Hòa muốn có cái gì, bản cung cũng cho người...

“Đại nhân!”

Cánh tay trắng nõn khua khoảng trước mắt, âm thanh trong veo pha chút tức giận, “Đại nhân! Hoàn hồn nào!”

“A?”

Ta chớp mắt mấy cái, con thỏ nhai ranh đã dí sát một chén canh dưới mũi ta, “Đại nhân, ăn cơm thôi!”

“A.”

Ta vội nhận lấy, cuối cùng không nhịn nổi, len lén liếc phía dưới hấn một chút...

“Hừm!”

Con thỏ ranh mặt đỏ bừng, lườm ta rách mắt, lại giật cái bát trong tay ta quăng xuống, thở phì phì bỏ đi.

Tử Du vừa vặn bước vào, “Làm sao vậy?”

“Tuổi trẻ mà, lúc nào chả phiền não như thế...”

Tử Du nghe vậy tựa hồ cũng muốn trốn tránh với ta, nhưng vẫn nhịn xuống được, “Hoàng thượng đã phái người đưa tới chìa khóa quốc khố dự bị. Còn có một phần công văn, trong vòng mười ngày, Ngoại Tì Lệnh đại nhân có thể tự do ra vào quốc khố.”

Vừa nghĩ đến bảo khố ta liền đau đầu. Chỗ đẩy chất hàng hà sa số trên bảo từ đời nào đời nào, một cái hắc san hô đã có thể tu luyện thành mị, không biết giờ mà đến đó, còn chạm trán cái dạng gì nữa.

“A?”

Ta buông bát, rút từ chân lên một nắm lông trắng mượt như nhung, “Đây là cái gì?”

Tử Du cúi lại gần xem xét, “Hình như là của hồ ly...”

Đêm qua, dường như mò được cái gì đó mượt mượt.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được...

6. Chương 6

Đến bảo khố lần này, Tử Du Tiểu Mai nói cái gì mà phải đi theo, chỉ sợ ta lại ngất.

Dấu chân lún sâu trên tuyết dày, lại bị gió bắc cào lên hết đợt này tới đợt khác.

Ta mặc áo choàng bông thêu kim tuyến tường vân¹, tự gói mình thành một đòn bánh tét.

Quay đầu lại nhìn đồ thổ nhĩi ranh, thấy hấn y phục phong phanh gió thổi dính sát người, đáng vẻ mỏng manh như sắp vỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió tạt đổ bùm, hai tay liên tục xát vào nhau vì lạnh.

Nói trước là ta đã bảo Tử Du chuẩn bị hồ cừu² cho hấn, nhưng hấn sống chết không chịu mặc. Còn dùng thứ ánh mắt kỳ quái không thể hiểu nổi hung hăng trừng ta. Tối hậu ta đành bảo Tử Du đi kiếm một cái khăn quàng lông thỏ, tốt xấu gì cũng bao được cái cổ.

Đứa nhỏ này, vẫn còn thù việc tối hôm qua đây mà.

Bên trong bảo khố thấp trường minh đăng³, bốn vách khảm đá cẩm thạch chạm khắc, dầm xà vừa mới đục và sơn sửa lại năm ngoái, để phòng cháy, rất hiếm gặp chất liệu gỗ ở đây, dù đã cách ba tầng cửa sắt nặng nề, vẫn thấy như ở giữa trời đông rét buốt, ta không nhịn nổi, hắt xì một cái, nước mũi lập tức chảy ròng ròng.

Tiểu Mai đã nhanh nhẹn chạy tới, móc khăn tay lau mặt cho ta.

Đoàn người loang quanh ở gian chứa ngọc khí đã nửa ngày, vẫn không có manh mối, ta giật nhẹ nhóc con, hỏi, “Cái cảnh cây người nói, rẽ bạc, thân vàng, đầu cảnh kết trái bằng bạch ngọc, hay ngọc quả kim chi, đại khái tính là kim khí... Ngọc khí ở đây đều là ngọc tinh khiết, đồ khảm vàng bạc hấn là cất ở gian tiếp theo để bình hoa cổ, chúng ta qua bên kia xem?”

“Đại nhân, đã bảo không phải cảnh cây, là cảnh ngọc.” Nhóc con tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

“Cũng như nhau thôi.”

Ta điềm tĩnh nghiêm mặt, lôi nhĩ con đi, “Tử Du, Tiểu Mai, các người tiếp tục xem xét xung quanh, ta không sao, có hoàng tử ở đây rồi.”

Đuổi xong hai người, ta dắt con thổ nhĩi ranh vòng ra chái Bắc.

“Người hãy nói thật với ta.”

Vừa vào chái Bắc, ta liền đóng đại môn, chặn con thổ nhĩi ranh vào góc tường, hai tay dè lên vai hấn, cúi đầu ngưng mắt nhìn sâu vào đôi con ngươi hệt như hắc ngọc, hạ giọng hỏi, “Rút cuộc người là ai?”

“Đại nhân thế này là có ý gì?”

“Bát tổ yển đó đúng là có độc, người cũng thực sự uống cạn còn gì.”

“Sao đại nhân sao lại nhắc chuyện này... So với chuyện này, Kuzuo lại muốn hỏi thăm chuyện tối qua một chút.”

Nhắc tới tối hôm qua, cái mặt già của ta lại đỏ lên, liền thẹn quá hóa giận, “Đừng có đánh trống lảng với ông, trước đây ông hành tẩu giang hồ cũng chẳng phải ngày một ngày hai, bằng hữu Đường môn ông cũng có. Tà công cũng được mà chính pháp cũng xong, kể cả người đã luyện được bách độc bất xâm, đều không thể trực tiếp tu sạch cả chén thuốc độc!”

Nhóc con quay mặt đi, nói tinh quái, “Đại nhân từng bảo, văn hóa Đại Đường và quốc gia ta có khác biệt, những điều đại nhân vừa nói, ta chẳng hiểu gì cả.”

“Người còn giả bộ với ta.”

Ta nheo mắt, nhìn hắn hằm hằm, trông hắn môi hồng răng trắng, đôi mắt bướng bỉnh sáng như sao, bề ngoài trẻ con nhưng càng nhìn lại càng thấy xinh xắn, mới rồi còn nhắc ta chuyện đêm qua, đột nhiên, ta nghĩ tới một biện pháp đặc biệt nham hiểm.

“He he...”

Ta cười dè, “Người không nói? Vậy thì đừng trách ông đây độc ác.”

Dứt lời không đợi hắn phản ứng, ta liền buông một bên vai hắn ra, trượt thẳng xuống, thành thực chuẩn xác tóm lấy một thứ phía dưới của hắn.

“A! Không không...”

Con thỏ nhãi ranh kêu lên kinh hãi, trong nháy mắt, tay kia của ta đã bịt kín miệng hắn.

Ta đổ người về đằng trước, ấn chắc hắn lên tường, một tay đè chặt miệng hắn, tay còn lại bắt đầu chơi đùa, đôi mắt nhóc con tức thì ướt át, khó chịu lắc đầu quày quẩy, liều mạng đẩy ta ra.

“Đừng nhúc nhích. Không phải người muốn chuyện biết tối hôm qua là gì sao? Để đại nhân(aka người lớn) ta dạy người.”

Lông mi con thỏ khê run, ở trong lòng bàn tay ta bật ra một tiếng rên khê.

“Người đã rõ chuyện tối qua rồi đấy... Vậy bây giờ đến phiên ta hỏi người...”

Cảm thấy nhóc con phản kháng ngày càng yếu ớt, hai chân vô lực ngồi phịch lên đùi ta, ta cố gắng đẩy nhanh động tác trên tay, ghé đầu vào sát tai hắn.

“Chính là người có biết ta thu được gì không? Tất cả người ngoại quốc đều phải nhận sự điều tra của Ngoại Tì Tỉnh, mới được phép cư trú tại Trường An, đừng nói hoàng tử, mà ngay cả viên sứ thần nho nhỏ, đều ngựa xe như nước, bảo vật như nêm đến đây thăm hỏi kính cẩn, một đứa nhóc con như người...”

“Uhm uhm...”

Ta thọc tay vào trong áo quần nhóc con, tiếp tục giày vò hắn, “Một đứa nhóc con như người tự mình vượt biển, người hy vọng ta sẽ tin à? Ngay từ đầu, ta đã phái người truyền tin hỏi sứ giả Oa Quốc. Sớm nay, ta vừa nhận được thư do chính Thiên hoàng các người tự tay viết.”

Nhóc con đột nhiên chấn động, ngừng giãy dụa, bình tĩnh nhìn ta, ta bỏ tay ra khỏi miệng hắn, vòng qua tóm chỗ thắt lưng, “Trong thư nói gì, chắc người đã đoán được rồi?”

Đôi môi nhóc con run rẩy, hai mắt ngập nước.

Ta khê động tâm, đầu ngón tay niết qua đỉnh, nhóc con tức thì thổ hồng hên, giải thoát rồi.

Trong lúc ta tìm cách làm sạch tay, con thỏ nhãi ranh đã theo tường tuột xuống, vô lực co cụm trên mặt đất.

“Y đã chết...”

Con thỏ cuộn người ôm đầu gối, đầu chôn vào khuỷu tay, “Ta biết trong thư nói gì, Thiên hoàng nói, hoàng tử Kuzuo, y đã mất tích từ lâu, đúng không?”

Ta lau khô tay, ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu hấn, con thỏ ngẩng đầu, nhìn ta bằng con người đồ lụng.

“Y không tìm được Bồng Lai ngọc chi nàng đòi, chạy tới chùa cầu phật, phù hộ cho y lấy được lòng người yêu, trai giới rất lâu, ngày ngày bái tụng, cùng lúc lại lệnh cho thợ thủ công chế tạo đồ giả mạo, sau đó cầm ngọc chi đi tìm nàng, nói dối rằng y vượt biển tìm kho báu, đói bụng thì ăn thủy thảo xuyên bối⁶, mạo hiểm vượt qua bao nhiêu yêu ma quỷ quái, cuối cùng đã tìm được Bồng Lai sơn, ngắt lấy một cành mang về cho nàng. Y nói với nàng, y đi một mạch vội vã, vừa xuống thuyền đã chạy thẳng tới đây, ngay vạt áo còn ướt, nhưng đúng lúc này thợ thủ công kia tìm đến cửa, đòi y tiền công, chuyện vỡ lở, cô nàng kia không chịu gặp lại y, còn viết bài thơ từ chối. Y đường đường là hoàng tử, mất hết thể diện, sợ người đời chê cười, ngày hôm sau liền lên núi tự sát.”

“VẬY...”

Chuyện ra là thế này, thảo nào ngày ấy ta bảo định làm giả, đồ thỏ nhai ranh lại nhìn ta như vậy.

“VẬY NGƯỜI... NGƯỜI LÀM SAO...”

“Là y trước khi chết chính miệng nói cho ta. Ta gặp phải y ngay trước khi y chết, lúc nghe xong chuyện, đã thầm nhủ thiếu niên này sao mà ngốc đến thế, nhưng nhìn y nước mắt giàn giụa mới tắt thở, lại thấy đau lòng. Y sinh tiền chấp niệm quá nặng, chết không nhắm mắt, ta làm thế nào mắt y cũng không khép, đành bảo với hồn phách y đang bồi hồi một bên, ta giúp người tìm ra ngọc chi, người hãy an tâm mà đi đi...”

Chuyện này thực sự vượt quá khả năng tưởng tượng và tiếp thu của ta, ta nghe hấn nói mà ngây dại.

“Sau đó ta hoá táng thi thể y, đem tro cốt rải xuống sông, ngày hôm sau gia thần của y mới lên núi tìm, đương nhiên là tìm không thấy, phong thanh truyền tới chỗ Thiên hoàng, Thiên hoàng đành phải nói với dân chúng, hoàng tử Kuzuo đã mất tích.”

“Nhóc con... Người... Người rút cuộc...”

“Ta... Ta thực ra là...”

“Đại nhân! Ta và Tiểu Mai tìm được thứ này, người xem có phải ngọc chi hay không!?”

Tử Du và Tiểu Mai đột ngột đẩy cửa, lập tức gặp ta đang chặn Kuzuo tại góc tường, hai người quần áo đều xộc xệch, đặc biệt con thỏ nhai ranh còn gò má ửng hồng hai mắt rưng rưng, tức thì bị nói lấp, “Đại... Đại nhân... Các người... Đang làm gì...?”

Thêm ngày 17 tháng 12

Sau đó nhặng xị cả lên.

Có nói hay không cũng thế.

Nói chung chuyện tìm kiếm ngọc chi tạm thời bị dẹp qua một bên, con thỏ đáng thương bị ta ức hiếp cũng chính thức bị ta giữ lại Ngoại Ti Tĩnh sang năm tới.

Chỉ là suốt dọc đường đi, Tử Du và Tiểu Mai vẫn sau lưng ta xầm xì to nhỏ.

Cảnh tượng ngay lúc đó nhất định rất ngoạn mục, một lão già hai mươi lăm tuổi, dẫn một đứa bé chưa đủ mười bốn vào góc tường, đứa nhỏ đầy mặt lệ ngân, lão già đầy mặt *** tương...

Cảnh tượng ngay lúc đó nhất định rất ngoạn mục, một lão già hai mươi lăm tuổi, dẫn một đứa bé chưa đủ mười bốn vào góc tường, đứa nhỏ đầy mặt lệ ngân, lão già đầy mặt *** tương...

“Tử Du, ta không nhìn lắm chứ.”

“Không có đâu, ta cũng thấy, lúc đứng dậy hoàng tử Kuzuo còn vội vàng nhắc quần...”

“Các người thì thăm cái gì vậy? Nói cho ta nghe với?”

Ta dừng lại, gió bắc cuốn theo hoa tuyết thổi lên vù vù.

“Không có không có!” Tiểu Mai ra sức lắc đầu, “Đại nhân đi nhanh đi, xe ngựa đang chờ bên ngoài, hoàng tử Kuzuo vừa mới khóc, rất dễ cảm lạnh.”

Còn chưa nói xong, Tử Du đã huých Tiểu Mai một cái.

Tiểu Mai nhìn ta sắc mặt bất thiện, vội vàng cầm miệng.

“Oa Quốc bởi vì vấn đề đánh cá trên biển và tới Trung thổ cầu phạt, gần đây luôn phái sứ giả nhập Đường, ta thấy như vậy đi, Ngoại Ti Tĩnh chúng ta cũng không có dịch giả⁷. Đồ thổ ranh, người ở bển Ngoại Ti Tĩnh làm một dịch giả đi... Ồ? Lương tháng là... ừm... ừm... Năm lượng...”

Tử Du nói, “Đại nhân. Dịch giả ngoại quốc tịch chí ít quan bái thất phẩm... Lương tháng năm lượng này...”

Tiểu Mai nói, “Đại nhân người cũng quá ki bo rồi.”

Ta bước lên xe ngựa đầu tiên, sau đó nheo mắt nhìn kẻ chui vào sau cùng là Tử Du. Lại nhòm sang Tiểu Mai đang ngồi bên cạnh, ân cần nói, “Tiểu Mai, người cũng đến tuổi lấy chồng rồi. Không bằng để Tử Du lấy người đi.”

Tiểu Mai sợ ngây người. Tử Du ngồi luôn tại chỗ.

Trong xe ngựa ngoại trừ âm thanh con thổ ranh thỉnh thoảng khụt khịt, cơ bản cuối cùng cũng an tĩnh.

.....

“A ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Đêm hôm khuya khoắt, tuyết vẫn rơi dày, từ trong tấm phòng của Ngoại Ti Lệnh đại nhân đột nhiên truyền ra một tràng cười man dại.

Ta quả là cười đến nước mắt giàn giụa, chỉ vào con thổ nhãi ranh, ruột đau đến mức phải gập người ôm bụng, “A ha ha ha ha! Hồ ly!? A ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Hồ ly!? A ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!”

Con thổ nhãi ranh vừa trở lại đã tự thú với ta.

Hậu quả là, không đợi hấn nói xong, ta đã cười suýt lộn cổ xuống gầm giường.

“Đại nhân! Người đã không sợ thì thôi, sao có thể cười thành như vậy!”

Nhóc con phần nộ dữ dữ nắm đấm về phía ta, xoay người đẩy cửa định đi.”Đại nhân người cứ cười thông thả! Ta đi!”

“Con thổ nhà người, quay lại đây cho ông.”

Ta vội vã chạy tới giữ lại cửa, liếc mạng nhện cười, “Ai, là người không biết, ta kiếp này sống hai trăm năm, từ mười sáu tuổi đã bị người gọi là hồ ly tinh, đến giờ đã gần mười năm a! Hôm nay nghiêm nhiên gặp được đồ thật, hồ ly? Thực sự rất hợp với người! Aha ha... Ừa ừa... Không cười không cười... Phụt!!”

“Đại nhân người còn cười nữa!”

Ta duỗi tay ôm con thổ, kéo qua ngồi trên đùi ta, sau đó nâng mặt hấn lên, véo cái mũi, lại nhéo nhéo cái mặt, “A? Để đại nhân ta nhìn kỹ một cái, không phải hồ ly tinh đều là mị quá đồ quỳên, diễm bĩ mẩu đơn⁷ sao? Người nhìn đi nhìn lại, kiểu gì cũng ra một búp bê.”

Con thổ ranh từ bỏ việc nói lý với ta, trực tiếp nhìn ta trừng trừng.

“Được rồi, đêm đã khuya, người cũng về ngủ sớm đi. Phải rồi, nếu hoàng tử Kuzuo đã qua đời từ lâu, vậy tên thật của người là gì?”

“Điều này không thể nói.” Đồ thổ nhãi ranh bĩu môi, dương dương tự đắc, “Nói tên, người sẽ thành chủ nhân ta, ta đâu cần một chủ nhân còn xinh hơn mình làm gì, chỉ tổ bị đồng tộc cười nhạo.”

Ta lập tức giận tái mặt, “Được, đã vậy ta gọi người là con thổ nhãi ranh.”

Con thổ nhãi ranh ngẩn ra, nhưng lại vươn hai tay chạm lên mặt ta, nghiêm trang nói, “Đại nhân, người biết không, đạo sĩ kia nói đúng, người thực sự rất có lực hấp dẫn. Ta còn chưa bước vào Trường An đã cảm nhận được khí tức của người, đó là một cỗ linh khí tử sắc, khiến tà ma ngoại đạo chùn bước, nhưng lại gọi linh thể nhu nhược tới nương nhờ.”

Ta lắc đầu, cười nói, “Đồ thổ ranh hãy nói qua một chút, thế nào là một linh pháp?”

Đồ thổ ranh thả tay xuống, cúi đầu, dí sát đôi mắt đen kịt lại, bình tĩnh nhìn ta, “Ta biết thứ linh khí này, tử sắc linh khí, là tượng trưng cho Long thần đại nhân, tại Oa Quốc, cũng chỉ Thiên hoàng đại nhân mới có.”

Ta đột ngột giật mình, rồi đột nhiên cười sảng sặc.

Nhưng lần này, ta cười, mà mắt thì ướn.

“Đại nhân. Đừng cười nữa.”

Bàn tay nhỏ bé đè lại đôi môi ta.

Ta thực sự đã cười không nổi nữa. Lòng ngực nhóc con lắc lư trước mắt ta, cùng bờ vai mảnh khảnh, mà chẳng hiểu làm sao, ta bỗng thấy bất lực, chỉ muốn tựa vào gần.

“Vậy sao, thì ra là long khí...”

Ta vùi đầu vào lòng nhóc con, hít sâu một hơi, “Thưa Thiên Quan quan chủ... Ra là vậy... Hẳn đã biết...”

“Đại nhân?”

Bàn tay con thổ vuốt lên tóc ta.

“Muốn khóc hãy khóc đi.”

Cho nên hẳn mới hạ độc.

Vậy ra hẳn thực sự muốn bắt ta chết...

Ta ôm nhóc con trời chết, đột nhiên không chịu nổi áp lực trong ***g ngực, cũng mặc kệ đêm đã khuya, thất thanh khóc rống...

.....

1. Tường vân: biểu tượng mây cát tường.

2. Hồ cừu: áo khoác lông cáo.

3. Trường minh đăng: loại đèn được thắp liên tục, như đèn trên bàn thờ í... ẹ.

4. Đường môn: bang phái giang hồ nổi tiếng về ám khí và độc dược.

5. Thủy thảo xuyên bối: thủy thảo là tên gọi chung các loại cỏ nước, còn xuyên bối là một cây thuốc đông y mọc ở vùng Tứ Xuyên.

6. Dịch giả: kiểu chức thông dịch viên.

7. Mị quá đồ quyền, diễm bĩ mẫu đơn: sức mê hoặc vượt qua đồ quyền, đẹp rực rỡ hơn cả mẫu đơn.

8. Linh pháp: nguyên văn là vậy, ta hổng có hiểu, có lẽ là những quy luật, pháp tắc liên quan đến những vấn đề siêu linh??

7. Chương 7

“Ồ Trường An có gần ba nghìn lưu học sinh Oa Quốc, từ bây giờ, việc quản lý đám người này sẽ giao hẳn cho người.”

Tử Du đưa tài liệu về lưu học sinh Oa Quốc cho ta, ta xoay người một chút, quảng thẳng sang chỗ con thổ nhãi ranh.

Con thổ nhãi ranh xem xét một hồi, sau đó ngẩng đầu hướng ta cười nịnh nọt, “Đại nhân, người nên tăng lương cho ta chứ nhỉ.”

“Được a. Mỗi tháng hai mươi lượng.”

Tử Du tức thì kinh ngạc đến ngây người, không thể không nói, “Đại nhân, ta mới có mười bảy lượng.”

“Không sao không sao.” Ta làm tổ trên tháp, ôm ấp lò sưởi nhỏ trong lòng, cười tủm tỉm, “Hai mươi lượng này đâu phải cho không, Tử Du ngươi không biết à, nghe nói, vị hoàng tử điện hạ nhà chúng ta đây, âm dương thuật đứng nhất nhì ở Oa Quốc, về sau, mấy dịp cuối năm đầu năm, đoan ngọc trùng cửu, trong ngày lễ không thể thiếu mấy trò đuổi ma đuổi quỷ, mỗi lần thỉnh đạo sĩ Thừa Thiên Quan đều tốn ngàn lượng bạc... Giờ thì tiết kiệm được ỏi tiền.”

Tử Du nghe xong, lập tức biểu cảm muốn hít thở không thông.

Tiểu Mai thấy vậy vội vàng chạy lại, ân cần vỗ vỗ lưng Tử Du, nhỏ giọng nói với hắn, “Ta cũng biết là đại nhân keo kiệt. Khoản tiền này tính toán thật sự rất chu toàn.”

Đáng tiếc, Ngự Vương tuy rằng phế đi võ công của ta, nhưng chưa kịp phế đi thánh giác, ta vĩnh tai một phát, đã đem lời Tiểu Mai nói xấu ta nghe không sót một từ.

Ta ngẩng về phía Tử Du, búng búng móng tay, “Ta nói Tử Du, ngươi thực không biết đủ, một tháng mười bảy lượng, đủ cho người thường sống qua mấy năm, thấy người bình thường cũng đâu ghé kỹ viện, chẳng lẽ đều cắt đi để dành, chuẩn bị cưới vợ hay sao?”

Gương mặt Tử Du trong nháy mắt đỏ bừng, thật ngây thơ, tưởng ta nhìn không ra hai người đầu mày cuối mắt với nhau sao. Ta cười, “Kỳ thực, ta thấy cũng không phiền phức đến thế, ngươi xem Tiểu Mai nhà chúng ta, nàng không phải là rất tốt ư, còn biết giúp ngươi thuận thuận khí, ta thấy nàng dịu dàng chu đáo, lại vốn đoan trang xinh đẹp, không bằng...”

“Đại nhân người xấu lắm!”

Tiểu Mai bừng mặt chạy.

Tử Du nhìn Tiểu Mai chạy, lại quay đầu nhìn ta, người đâu chả có tinh thần đấu tranh gì cả! Ta nộ, “Nhìn ta làm gì hả, còn không mau đuổi theo!”

Tử Du bừng tỉnh đại ngộ, phóng như bay ra ngoài.

Vì vậy trong đại đường chỉ còn ta và con thỏ nhãi ranh, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, phảng phất lại nhớ tới cái hôm lần đầu gặp mặt.

“Đại nhân mắt người vẫn còn sưng kìa.”

Con thỏ nhãi ranh không chịu ngồi yên, vừa mới an tĩnh lại bắt đầu phá đám.

“Câm miệng!”

Ta che mắt, gắng sức xoa xoa vài vòng, “Chuyện tối hôm qua, không được nhắc lại nữa!”

Con thỏ nhãi ranh một tay ôm chặt đồng giấy tờ, tay kia rút xoẹt một cái quạt, xò ra che khuất cặp mắt cười cong cong.

.....

Buổi chiều mang mặc ngọc chằm tiến cung, dọc đường đi, ta còn lo bị người khác nhìn ra quả mắt sưng húp, thế mà vừa gặp được hoàng đệ, lập tức đã vui vẻ đến quên luôn giới đất.

Hoàng đệ ôm lấy mặc ngọc chằm, tưởng chừng yêu thích không buông tay, “Thanh Hòa a, hôm qua Thiên Trúc còn tiến cống một ít hương liệu, có một thứ không giống bách hòa hương thông thường, hương khí đặc biệt hơn nhiều, ngày đông tháng giá, ngươi mang về dùng đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm.”

“Ngươi lại đây.”

Hoàng đệ vậy vậy, ta vừa đi tới, đã bị hoàng đệ đuổi tay, ôm lấy thắt lưng.

Ta giật nảy mình, không dám nhúc nhích, hoàng đệ ngồi, ta đứng, hắn khẽ tựa đầu vào hông ta, mi mắt khép hờ.

“Thanh Hòa, từ ngày trẫm làm hoàng đế, người cũng không còn ở bên trẫm.”

Lúc này ta mới nhớ tới mắt mình vẫn còn hơi sưng, nhưng chẳng hiểu sao, hoàng đế thốt ra lời này, khóe mắt ta tự nhiên lại ướt.

Ta do dự một chút, vẫn vươn tay, vuốt tóc hoàng đế, “Ta không ở bên cạnh, người cũng phải tự chăm sóc bản thân, là Thanh Hòa sai rồi, Thanh Hòa từ khi rời bỏ Hoàng thượng, thì luôn luôn hối hận...”

“Hối hận cái gì?” Hoàng đế ngửa đầu nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc.

“Có lẽ ngay từ đầu, ta không nên quá bảo hộ người như vậy... Ta nên sớm nghĩ tới, đến một ngày nào đó, người và ta sẽ buộc phải chia ra...”

Khoảng thời gian đó... khoảng thời gian ta bị Ngự Vương giày vò, hoàng đế... hoàng đế một thân một mình, làm sao mà trải qua...

Ta không dám nghĩ. Cũng chưa bao giờ dám hỏi hần. Mặc dù hoàng đế tâm trí đại kỳ, nhưng ta biết con tim hần vẫn thanh minh, có một số việc, chúng ta đều không ai nhắc tới.

“Thanh Hòa không sai.” Hoàng đế rầu rĩ không vui, một tay là ngọc chấm, một tay là ta, nhìn qua nhìn lại, do dự nửa ngày không biết nên buông bên nào mới tốt, ta nhân cơ hội buông tay hần, đẩy ra một chút khoảng cách, “Đã trưa rồi, hoàng thượng nên đi ngủ thôi.”

“Không muốn ngủ.”

“Vương quý phi đến —— “

Quý phi xinh đẹp trẻ trung kéo rê tơ lụa mỏng tang bước vào, phấn son đầy mặt, kim thoa đầy đầu, “Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

“Tham kiến quý phi nương nương.”

“Thì ra là Quý đại nhân.” Vương quý phi đi ngang qua ta, tới thẳng trước mặt hoàng đế, nói chân thành thùy mị, “Hoàng thượng, nô tì tới hầu hoàng thượng ngủ trưa.”

Hoàng đế ôm ngọc chấm, cũng không ngẩng đầu.

Khá ngại ngùng, ta lùi lại, “Vạy thần xin cáo lui.”

Không ai để ý.

Ta lùi ra đến cửa, vừa xoay người, chợt nghe thấy giọng hoàng đế, “Vương quý phi, Thanh Hòa lại mang cho trẫm một cái mặc ngọc chấm, lần này nếu người còn làm vỡ, trẫm không đánh đòn người, mà sẽ chém người luôn.”

“Nô tì không dám!”

Vương quý phi kinh hoàng quỳ sụp xuống. Ta quay đầu lại, thấy hoàng đế đang chăm chú nhìn ta, trên môi nở bừng một nụ cười kinh diễm.

Khoảnh khắc đó mọi hô hấp dường như ngừng lại.

Ta bị nụ cười ấy quay cho đầu óc choáng váng, trời rét căm căm thế nhưng quên mất mặc áo choàng, cứ thế ôm xiêm y suốt con đường rời khỏi Đại Minh cung.

Vừa bước ra Chính Đức môn, ta đã bị chặn lại.

“Sao không mặc áo bông?”

Ngự Vương kéo đôi tay đã tê cóng của ta, áp vào giữa lòng bàn tay hần, “Hồ cừu bản vương đưa người lần trước đâu?”

Một cảm giác ấm áp từ bàn tay truyền tới, ta mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện bản thân đã bị lôi lên xe ngựa Ngự Vương phủ.

Hồ cừu? Nếu như để con thỏ nhãi ranh bắt gặp, hần còn không liều mạng với ta à?”Ta tặng người rồi.”

Ngự Vương cười nói ôn tồn tao nhã, “Đồ bản vương đưa cho người, người đem tặng kẻ khác?”

Ta cả kinh, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, “Không không phải, cái đó... Ta...”

“Không thích thì thôi, sau này ta đưa người cái khác là được.”

Cái gì? Ta vừa nghe thấy cái gì? Ta nhất định là nghe lầm rồi!

Hắn từ bao giờ lại đi nói năng ôn hòa với ta?

Hắn như thế nào đột nhiên tính tình đại biến?

Còn đang khiếp vía, thân thể đã bị Ngự Vương kéo lại, ôm vào lòng, thương tiếc nói, “Xem người lạnh đến đông cứng rồi này, còn tiếp tục không trân trọng bản thân như vậy, ta có thể sẽ đau lòng lắm đó.”

Ta vốn đang không cảm thấy lạnh, kết quả hắn vừa phun ra lời này, ta lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Thanh Hòa, người làm sao mà chảy nhiều mồ hôi vậy a.” Ngự Vương nhẹ nhàng phát tay qua cái trán đầy mồ hôi ướt của ta, lau lau, đột nhiên biến sắc, thô bạo đẩy ta ra.

Ta thành linh đập uỳnh vào thùng xe, từ chỗ ngồi văng vèo ra giữa sàn, tức thì đau đến co rúm, run rẩy kêu không tiếng.

“Chẳng phải người muốn chơi trò chơi sao? Bản vương chơi cùng người, tại sao người còn không phối hợp.”

Ngự Vương lại kéo ta, nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay trái ta bị đụng đến thâm tím, ta căn bản đã mất cảm giác đau đớn, chỉ còn lại nỗi sợ hãi bao trùm. Ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Có đau hay không? Hử?” Thanh âm dịu dàng lần thứ hai vang lên bên tai.

Ta hít sâu một hơi, vặn vẹo ra vẻ mặt tươi cười, “Không có đau.”

“Không đau là tốt rồi.”

Ngự Vương khoe mắt cong lên, đôi môi mang theo tiểu ý khê khàng hôn lên mi tâm ta.

Thêm ngày 19 tháng 12

“Đang giữ cái gì trong lòng thế?” Ngự Vương đem áo bông phủ lên người ta, ta cúi đầu lần sờ, móc ngay hộp gấm ra, thành thành thật thật giao cho Ngự Vương, “Là Thiên Trúc bách hòa hương hoàng thượng ban cho.”

“Hoàng thượng đã quyết tâm rồi.” Ngự Vương thả lại hộp gấm vào tay ta, thế nhưng không đợi ta ôm vững, liền giật lại, “Có điều nếu là thứ hoàng thượng ban cho, phỏng chừng người cũng không nỡ dùng, hay là đưa bản vương dùng cho...”

Ta đừng nói không dám kêu, đến nộ cũng chẳng dám nộ, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn tịch thu mất hộp gấm hoàng đệ đưa.

Thành ra về đến Ngự Vương phủ, Ngự Vương đã kéo luôn ta tới tẩm điện, vào phòng liền lôi ngay một cái hộp đựng thứ gì đó ra đưa cho ta, “Hương liệu Thiên Trúc chưa chắc đã tốt bằng của Đại Đường ta, đây là long diên hương cực phẩm, người dùng đi.”

“Tạ ơn Ngự Vương điện hạ ban cho.”

Ta run rẩy nhận lấy.

Xem ra hôm nay ông trời muốn mưa vàng, ta phải mau mau về tìm cái chậu tên Tử Du mới được.

Ta ôm chặt hộp, xoay người định biến, ai ngờ vừa đi được một bước, cổ áo đã bị Ngự Vương tóm, “Sắc trời còn sớm, tiếp bản vương chơi ván cờ.”

Hắc bạch ngọc kỳ đã bày sẵn trong đình. Ngự Vương tay ôm lò sưởi phủ thêm hồ cừu đi ra ngoài, ta vội choàng lên bản mặt tươi cười, cẩn răng đi theo.

Đang đông trời lạnh tuyết dày, tự dưng rừng mờ ra sân chơi cờ, Ngự Vương thì ẩm thôi rồi, còn áo bông trên người ta tuy là hàng cao cấp, nhưng mới vừa ở trong cung ướp đá gần hết ngày, bây giờ đứng còn chưa ấm chỗ, đã phải chạy ra hứng gió bắc.

Bàn cờ được khắc vào mặt đá, ghế đá cũng được dọn sạch tuyết, phủ lông thú lên, bên cạnh đặt một cái bàn nhỏ, trên có trà thơm ủ sẵn. Hơi nóng hóa thành làn sương trắng tản vào không trung, mà ta chỉ thấy lạnh run cầm cập.

“Hạ cờ đi.” Ngự Vương nhón lên một quân trắng, hạ trước nước đầu tiên.

Nói đến chơi cờ, cái loại phong nhã bậc này, ta cũng là tại lúc tiến cung, bị tổng quản ép mới chịu học, đến giờ bỏ bê đã ba năm, lại đừng nói gì đến chuyện lên cấp.

Hạ vài nước, thế trận của ta đã tan rã.

Ngự Vương vẫn lẳng lặng đặt cờ, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta, thay đổi tư thế, hoặc ôm chặt lò sưởi, hoặc chậm rãi thưởng thức trà thơm. Tận đến khi ta chạy đâu cũng chết, thật sự là không hạ nổi kỳ nữa mới thôi.

“Bản vương nhớ rõ người kỳ nghệ tuy rằng không tinh, nhưng cũng chẳng tồi, sao lại thành ra thế này.”

Chỉ cần một nước nữa, ta sẽ thua không còn mảnh giáp

Nhưng Ngự Vương vẫn kẹp quân cờ trắng trong tay, kè cả không hạ.

Lời này nói ra là lúc môi ta đã tím ngắt, cả người run như cây sậy.

Chẳng lẽ không độc chết được, nên Ngự Vương điện hạ định cho ta cồng chết?

Ta chà xát hai tay, gượng cười với Ngự Vương, “Lâu không mài giũa. Đã han rỉ cả rồi.”

Ngự Vương vẫn chưa hạ nước cờ cuối cùng, ” Ra là thế, vậy bản vương hỏi người, ba năm rồi người cũng không động võ, có phải cũng đã đem một ít võ công chiêu số đều quên sạch sẽ?”

Ta ôm cánh tay đông cứng, bóp lấy bóp để, cười nói, “Điều này thì ta chưa biết, nhưng thân thể đã không còn được như ngày trẻ, muốn cho ta lại lần nữa đứng trung bình tấn... Cái đó thực sự là cổ không được.”

Ngự Vương cười ha ha, “Bản vương thấy người không phải là cổ không được, mà là đã trở nên lười biếng thôi.”

Dứt lời hạ đánh cách một quân, ta lập tức mở cờ trong bụng, xem ra ván cờ này cuối cùng cũng phải kết thúc.

“Thắng quá dễ thì làm sao tận hứng, Thanh Hòa cũng biết đạo lý đó đi.”

Hả!?

Ta vừa nhìn xuống, hần dĩ nhiên chọn một điểm chí mạng đặt cờ, không dưng dám chôn vùi phần lãnh địa lớn nhất của mình.

Làm cái trò gì thế?

Ta ngẩng đầu nhìn hần, chết cồng đến nơi rồi, hơi sức đâu mà che với chả đây. Có lẽ ánh mắt ta không còn giấu được nghi vấn, Ngự Vương chỉ liếc ta một cái, rồi trả lời như không, “Cờ sai một nước thua cả ván. Thanh Hòa, người đã biết mình sai lầm ở đâu chưa?”

Ta ngẩn ra mất một lúc.

Chuyện đắc tội hần có mà cả sọt, ta làm sao biết hần muốn nói cái nào.

Ngự Vương đứng lên, xoay người vòng ra sau lưng ta, không đợi ta kịp quay lại, hần đã từ phía sau ôm ta vào lòng.

Gió bắc lạnh buốt xương đột nhiên được cơ thể ấm áp cản lại, chưa bao giờ ta có cảm giác như vậy. Nhất thời lại càng dại ra.

Ngự Vương cúi đầu, ghé sát vào tai ta trầm giọng thì thào, “Có phải tận khi lạnh cóng rồi, mới biết được cơ thể bản vương thật ấm áp?”

Ta giật mình, hần lại nói, “Có phải tận khi ta giày vò ngươi đến cùng cực, ngươi mới cảm thấy được bản vương thật là tốt?”

Bây giờ thì không phải ngây dại nữa, mà là cứng ngắc.

Cùng Ngự Vương giằng co nhiều năm như vậy, lần này, ta thậm chí không biết nên phản ứng thế nào.

Ngự Vương từ phía sau vươn tay, đoạt lấy quân cờ đen ta vẫn nắm chặt, đưa lên môi khẽ hôn, sau đó ném thẳng vào bếp lò ủ trà.

”Thanh Hòa là người thông minh, hiện tại đã minh bạch chưa?”

”Thanh Hòa đã minh bạch...”

“Đây mới là Thanh Hòa bản vương thích. Đi, vào nhà ấm áp. Người đâu, chuẩn bị bữa tối!”

Ta ngây ngốc mặc Ngự Vương kéo đi.

Ý của hần ta đã hiểu.

Trò chơi lần này, hần muốn thoả mái chơi một hồi thật thống khoái.

Kẻ nào nhảy vào bấy đầu tiên, kẻ đó là bên trắng.

Ngự Vương là muốn nói cho ta, hần nhất định làm trắng.

Trắng đùa đủ rồi, như cũ vẫn là kẻ trắng.

Mà ta là quân cờ đen kia.

Chờ đến khi trò chơi kết thúc, thì cũng là lúc ta phải chết...

8. Chương 8

Tâm trí rối bời mờ về được Ngoại Tì Tĩnh thì đã tối mịt, ta vừa thò đầu vào đại đường, lại phát hiện con thỏ nhãi ranh cùng bọn người Tử Du đều ở bên trong.

“Đại nhân đã trở về.”

“Ồ.”

Ta cởi áo bông, Tiểu Mai nhanh chóng tiếp nhận, “Ta đi dọn cơm tối.”

“Đã ăn xong tại Ngự Vương phủ rồi.” Ta bò về tháp, uể oải nhấp ngụm trà nóng.”Giờ còn chưa muộn sao.”

Con thỏ nhãi ranh xịch xịch xịch đến sát người ta, tha theo một tấm nệm vứt dưới chân tháp, sau đó nhanh nhẩu quỳ gối ngồi xuống đất, ngược đôi mắt mong mỏi nhìn ta, “VẬY ăn thêm một chút được không?”

Sầu ghê, việc đứa nhỏ này ngồi với quỳ ta vẫn không sao sửa được.

“... Tử Du, hôm nay có cấm đi lại ban đêm không?”

“Vừa hay không phải.”

“Thế thì vừa khéo.”

Ta hạ quyết tâm đứng dậy, tha con thỏ lên nói đầy phần khích, “Đi, đại nhân ta mang các người ngao du chợ đêm!”

.....

“Thành Trường An có hai ngôi chợ ở phía đông và tây, cửa mở ra tám hướng, chia thành chín khu. Mỗi khu đều bốn mặt sát đường, cửa hàng men theo đường mà mở. Hầu hết mọi hoạt động buôn bán trong thành đều tập trung tại hai ngôi chợ này... Hoàng tử điện hạ còn chưa đến nhỉ.”

Ngồi lên xe ngựa, ta nói với đồ thổ nhãi ranh, “Đêm nay chúng ta sẽ đi chợ đông, chợ đông có rất nhiều thương nhân Oa Quốc, càng khuya càng náo nhiệt, vừa hay người lại ở đây.”

Tử Du kéo Tiểu Mai lại thì thào, “Không lẽ có chuyện trùng hợp vậy sao, cái người đến tiền mời dịch giả cũng ăn bột, chắc là đại nhân định kêu hoàng tử mặc cả với thương nhân Oa Quốc.”

Tiểu Mai lén lút gật đầu. “Đại nhân ki bo như thế, chắc chắn rồi.”

Ta chẳng thèm để ý bên kia một đôi khanh khanh ta ta đang thầm thì cái gì, chỉ lo xoa xoa đầu con thổ nhãi nhép, cười nói dịu dàng thân thiết, “Nhưng ta và người đều đã thành người một nhà rồi... Đến lúc đó người cứ ép giá sát sạt sạt cho ta a!”

Tử Du Tiểu Mai đột nhiên đồng loạt quay đầu tròn mắt trừng ta. Động tác thật là ăn ý.

Con thổ nhãi ranh mấy hôm nay lại đặc biệt nghe lời, nghe ta nói xong lập tức gật lấy gật để như gà con mổ thóc.

“Được a.”

Sau đó lại nói.

“Kỳ thực ta đối với bố cục Trường An cũng không quá lạ lẫm, đại nhân có lẽ không biết, Bình An kinh¹ mà Thiên hoàng đại nhân từng hạ lệnh xây dựng, cũng là mô phỏng theo kết cấu của Trường An, Bình An kinh cũng có rất nhiều chùa chiền, hơn nữa cũng có cả thành Đông thành Tây, ta sống trên thủ hộ sơn của Hữu Kinh², đối Bình An kinh phi thường quen thuộc, ở Trường An cũng vậy mà thôi.”

Mặt ta sa sầm, “Nói như vậy ban đầu đúng là người tự mình tìm được Ngoại Ti Tĩnh hả?”

Con thổ nhãi ranh mỉm cười nhích lại gần ta, thì thào, “Chỉ cần theo dấu tử khí³ nơi đại nhân, chắc chắn không thể lạc đường.”

Vừa nhắc tới tử khí, ta không nhịn được nhếch miệng tự giễu, “Ở quốc gia các người, người có long khí, thì nhất định là Thiên hoàng ư?”

Con thổ nhãi ranh nhìn ta khẳng định, “Không sai, nhưng mà... Đại Đường thì khác, người sở hữu long khí, thực ra không chỉ có một.”

“Ồ? Vậy thì còn ai nữa?”

“Còn có lần trước ghé thăm Ngoại Ti Tĩnh Đại Đường hoàng đế bệ hạ và Ngự Vương đại nhân...”

Ngự Vương? Tiểu súc sinh đó cũng có?

Ta tựa đầu vào đệm lưng, thở dài bất đắc dĩ, “Thật sao. Đại Đường hoàng đế bệ hạ nhà chúng ta, tử khí nhất định là thịnh vượng hơn cả, phải không?”

Con thổ nhãi ranh ngập ngừng, “... Đại nhân, ta có câu này, không biết có nên nói hay không...”

“A? Người nói xem.” Ta hai mắt lóe sáng nhìn hẩn chằm chằm, nghĩ thầm, “Nếu người dám nói hoàng đế long khí suy yếu, để tượng nguy cơ, ta còn không lột da người làm khăn lông quần cổ à!”

“Đại nhân, trong ba người, tử khí của ngài, là tinh thuần nhất.”

Ta rùng mình, đánh hơi có vấn đề, “Người có ý gì?”

Con thổ nhãi ranh gục đầu xuống, “Đại Đường có câu ngạn ngữ...”

“Nói gì?”

“Thiên cơ —— không thể tiết lộ...”

Người —— người đồ con thổ nhãi ranh!!

Ta đang định lên cơn thì xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Tử Du kéo rèm ra, nói, “Đại nhân. Đã tới rồi.”

Lúc này đã gần giờ Tuất⁴, nhưng chợ đông vẫn náo nhiệt phi thường.

Vừa xuống xe, điệu nhạc Hồ toàn vũ⁵ hòa trong âm thanh ồn ã của biển người lọt vào tai khe khẽ.

“Góc thành đông nam còn có vườn phù dung, trong vườn có khúc giang trì, ngày mai mà thư thả, chúng ta lại vào đó dạo chơi.”

Xe ngựa dừng sát cửa chợ đông, ta lôi kéo con thỏ, Tử Du dắt Tiểu Mai, vào cửa còn chưa kịp tập hợp, đã bị cả đám người chen cho tan tác.

“Để hai người họ ở riêng thế này cũng hay.” Dù sao trước khi ra cửa đã giao hẹn ổn thỏa, đến giờ Hợi⁶ là quay lại xe rồi.

Ta túm chặt tay con thỏ, để khỏi bị một đám thanh niên đuổi theo xem vũ nữ người Hồ nhảy múa tách ra.” Cũng may đang là mùa đông, người người chen chúc lại ấm áp, nếu là mùa hè nóng nực, ta thật chẳng biết phải nói thế nào.”

Vừa rẽ vào góc đường đông nghịt, ta đeo theo đồ thổ nhĩ ranh đã tìm được một cửa hàng người Oa.

“Đồ chế tác Oa Quốc thật là tinh xảo, chỉ là mấy cái... hộp thơm bình hoa này, đều là đồ con gái hết.”

“Đại nhân muốn mua đồ cho nam sao?”

“Phải nha.” Đang nói chuyện, ta ngẫu nhiên mở một cặp vỏ sò hoa văn tinh tế, vốn tưởng rằng bên trong là ít dầu thơm hoa hồng, không ngờ là bức họa đầy màu sắc, khép vào thì tinh xảo vừa tay, mở ra lại chứa đựng huyền cơ, không khỏi cười nói, “Thứ này hay đấy.”

“Vỏ sò không đắt tiền. Nhưng hoa văn màu sắc bên trong rất tinh mỹ, hình vẽ trên cả hai mảnh đều quần quít hòa hợp, cái mà đại nhân đang cầm trong tay, có thể coi như hàng cao cấp.”

“Ô, vậy người mau ép giá cho ta đi.”

Ta vội đùn con thỏ ra trước mặt chủ tiệm, đồ thổ nhĩ ranh âm thầm khinh thường trợn trắng mắt. Ta coi như không thấy.

Trước khi rời cửa hàng, con thỏ nhĩ ranh cũng mua một cái quạt kiểu Nhật, thấy ta đem vỏ sò mua được cất vào trong người, liền kéo tay áo ta, hỏi một cách đáng thương, “Đại nhân quà này... chẳng lẽ không phải cho ta sao?”

“Người tưởng bỏ ài.”

Ta cúi người nhéo mũi hắn, “Đây là để cho Ngự Vương.”

“Vì sao?”

Con thỏ nhĩ ranh nhú mày, “Hắn đối với người không tốt.”

“Chuyện người lớn, trẻ con đừng có xía vào.”

Ta vuốt ve vỏ sò trong tay, cười cay đắng.

Ta chỉ là muốn giữ mạng.

Muốn sống lâu một chút, thì không được để trò chơi kết thúc quá nhanh.

Thêm ngày 21 tháng 12

Hồi nhỏ, theo sư phụ sư huynh rong ruổi giang hồ, có một thời gian, sư phụ mê một trò đánh bạc ăn tiền, sau cùng thua thảm hại, đã móc sạch bảo ngọc danh kiếm trên người ra cầm cố thì thôi, lại còn làm âm lên đòi ta cùng sư huynh đổi tên, bắt sư huynh đổi thành ‘Chiêu Tài’, ta gọi là ‘Tiền Bảo’⁷

Ngày đó ta chưa đủ lớn, nhưng cũng biết rằng tên này rất khó nghe, để tích tiền cho sư phụ bài bạc, sư huynh vác theo ta tuổi choai choai cần quét khắp chợ, cả đường ép giá, đợi được sư phụ cuối cùng chuyển bại thành thắng, thu không ít ngân lượng, cũng là lúc nhận ra cờ bạc chẳng hay ho gì, kỹ năng ép giá của sư

huynh đã khùng ngang mức vô tiền khoáng hậu, mà ta chịu sự tôi luyện ngày đêm của hấn, dù chưa được hết chân truyền, nhưng cũng thành cực kỳ tham tiền bủn xỉn.

Bởi vậy mới nói ta thực sự ngày càng thích con thỏ nhà chúng ta mất rồi, có hấn ở đây, ta chỗ này chỗ nọ không biết đã bớt được bao nhiêu là tiền.

Tiết kiệm được bạc, tâm tình tự nhiên tốt. Ta vui sướng điên cuồng bước ra khỏi chợ đông, quảng sạch khỏi đầu những chuyện không thoải mái.

Ai dè đi chưa được bao xa, đã nhận ra có điều không thích hợp.

Ta nghiêng nhiên thấy bên cạnh xe ngựa nhà mình, là xe Ngự Vương Phủ. Hơn nữa bên ngoài còn có thị vệ vây quanh, ta nhận ra, là thập lục vệ của Ngự Vương Phủ, cả mười sáu tên đều đủ mặt, vậy... tiểu súc sinh đó... nhất định đang ở trong xe.

Con thỏ vô thức nắm chặt tay áo ta, khi chúng ta đến gần, mới phát hiện Tử Du và Tiểu Mai đã bị thập lục vệ bắt giữ.

“Các người làm trò gì vậy!” Ta học tốc chạy lại, Tiểu Mai khổ sở kêu lên, “Đại nhân.”

“Thanh Hòa!”

Ngự Vương đột nhiên vén rèm, thò ra nửa khuôn mặt, “Người lên xe cho bản vương! Lập tức, ngay lập tức!”

Ta lập tức, ngay lập tức vùng khỏi móng vuốt của con thỏ nhãi ranh, chui vào xe ngựa.

“Vệ Nhị, Vệ Tam, thả bọn chúng, Vệ Tứ, Vệ Ngũ, tiễn hoàng tử cùng những kẻ khác về Ngoại Ti Tĩnh. Còn lại tạm thời về vương phủ trước.”

“Vâng! Vương gia.”

Ngự Vương buông màn, nói ngay, “Đánh xe.”

Đánh xe chính là Vệ Nhất, xe ngựa phóng đi như tên bắn, chỉ khắc sau đã ra khỏi khu vực chợ đông.

Tình huống gì thế này?

Ta ngồi trong xe, đầu óc đờ đẫn.

Phải biết rằng thập lục vệ của Ngự Vương phủ, kẻ nào cũng là cao thủ hàng đầu, lúc chưa bị phế võ công, ta còn cùng bọn họ đánh một hồi.

Sau lại bị nhốt tại Ngự Vương phủ tròn một năm, ta cũng chưa từng thấy mười sáu gã tụ tập đông đủ... Kể cả Ngự Vương lại định hành ta, cũng đâu cần lao sư động chúng đến mức này.

Không đúng.

Trong xe không chỉ có ta và Ngự Vương, ta ngoảnh đầu sang ..., đột nhiên nhìn thấy nội thị tổng quản.

Ta ngẩn ra, sau đó xoay người xốc rèm cửa sổ lên, con đường đang lùi lại phía sau, ta rất quen thuộc. Đây là định đi hoàng cung. Nửa đêm canh ba thế này... Lòng ta bỗng chốc căng như dây đàn.

“Lẽ nào Hoàng thượng đã xảy ra chuyện?”

“Hừ!” Nội thị tổng quản hừ lạnh một tiếng, “Còn không phải nhờ Quý đại nhân làm chuyện tốt!”

Lòng ta nháy mắt lạnh buốt, hoàng đệ thực sự đã xảy ra chuyện!!

“Thanh Hòa. Hoàng thượng trúng độc, đã hôn mê bất tỉnh.”

“Cái gì!? A!”

Ta hốt hoảng đứng bật dậy, hoàn toàn quên bém mắt trần xe trên đầu cũng có hạn, vậy nên ‘Cốp’ một tiếng.

Ta lại ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu, sờ thấy một cục u bự chảng, đau đến nổi đầu kêu ong ong, nước mắt giàn giụa.

“Thanh Hòa, người là heo à.”

Ngự Vương kéo ta lại, đau lòng xoa xoa đầu ta, hai người như vậy vô cùng thân thiết, quả là đôi phong bại tục, nội thị tổng quản nhìn chường mắt, tức lộn ruột, rồi lại không dám làm phật ý Ngự Vương, Vì vậy giận dữ quay đi ..., không thèm nhìn ta.

“Hoàng thượng làm sao lại trúng độc!”

Ta kéo tay Ngự Vương, không tự chủ được lắc lắc lắc lắc, “Chuyện từ bao giờ, trúng phải độc gì? Sao lại hôn mê bất tỉnh, thái y đã nói thế nào?”

Ngự Vương chỉ lắc đầu, trầm mặc nhìn ta mất nửa ngày, tiếp theo cả xe ngựa bỗng chao ra phía trước, dừng lại, Vệ Nhất từ bên ngoài vén rèm lên, kê bậc để chân ngay ngắn, “Chủ tử, đã tới Đại Minh cung.”

Bên trong điện Tử Thần⁸, trọng thần trong triều đều có mặt đầy đủ. Người nào người nấy trán nhăn mày nhíu, mặt mũi căng thẳng, ta lão đa lão đảo xông vào, gạt hết những kẻ chắn đường, xô luôn cả thái y, giật bức màn che khuất hoàng đệ ra.

Hoàng đệ sắc mặt xanh mét, hơi thở gấp gáp, khắp trán toàn là mồ hôi, ta giơ tay lau lau, nhưng hấn thủy chung không hề mở mắt.

“Quý Thanh Hòa to gan! Dám mạo phạm long nhan!”

Thừa tướng giận dữ chĩa vào ta, “Còn không mau cút xuống!”

Ta lấy lại bình tĩnh, vừa mới chống tay cất mình, đã có người nhẹ nhàng kéo cánh tay ta. Đỡ ta dậy.

Là Ngự Vương.

Ta tâm thần hoảng loạn bầu chặt tay hấn, cất giọng khản đặc, “Ngự Vương, là người hạ thủ?”

Ngự Vương chỉ nhìn ta, vẻ mặt có chút phức tạp, không đợi hấn mở miệng, đã có đại thần nhảy xổ ra, “Quý Thanh Hòa, người còn dám đem đặt cho Ngự Vương điện hạ! Mới vừa rồi thái y đã tìm ra, thứ hoàng thượng trúng phải chính là Thiên Trúc ngọc hương, loại độc này không tan trong dung dịch, chỉ hòa tan trong thạch ngọc, mặc ngọc chấm người dâng lên bệ hạ ngày hôm nay, gặp phải cam tùng⁹ đã biến thành màu xanh, người còn có gì để nói!”

Thái y đưa ngọc chấm cho thừa tướng, thừa tướng liền quẳng xuống chân ta.

Ngay lập tức vỡ tan thành mấy mảnh, ta cúi đầu nhìn những mảnh vỡ đã ngả xanh, trong đầu hiện ra lời hoàng đệ mới nói hồi chiều.

“Nếu mà lại làm vỡ...”

Nếu mà lại làm vỡ...

Ngự Vương hơi cup mắt, dừng đứng cạy tay ta ra, thản nhiên nói, “Người đến, đem Quý Thanh Hòa tạm thời áp vào thiên lao.”

.....

“Nếu đã tìm ra là Thiên Trúc ngọc hương, thái y có thể đúng bệnh bốc thuốc, người an tâm được rồi.”

Ngự Vương tựa vào chần song thiên lao, nghiêng mặt nhìn ta, “Từ đêm qua đến giờ, người chẳng chịu ăn gì cả.”

Ta co ro ở góc tường, ôm đầu gối.

Ngự Vương thở dài, sai người mở cửa lao, sau đó đuổi tất cả đi, tự mình chui vào, “Hoàng thượng mới rồi đã tỉnh. Tạm thời không còn lo ngại.”

Ta giật mình, có chút bất lực ngẩng đầu nhìn hấn.

Hoàng đệ không việc gì nữa. Hấn đã tỉnh, tỉnh rồi.

Ngự Vương ngồi xổm xuống, vuốt ve khóe mắt ta, “Điều sừng thành hạch đào10 rồi, trước đây tại Ngự Vương phủ, cũng chưa bao giờ thấy người khóc đến mức như vậy. Nếu kẻ trúng độc đổi lại là bản vương, liệu người sẽ hay không khóc thành cái dạng này?”

“Sẽ. Đường nhiên là sẽ.”

Ta rặn ra vẻ tươi cười, Ngự Vương lập tức nhú chặt mày, cười khằng khặc, “Người sẽ khóc? Bản vương thấy phải là người vui quá mà khóc mới đúng.”

Dứt lời kéo ta vào lòng, vòng tay ôm vai ta, bàn tay nhẹ vuốt đầu ta, “Còn đau không?”

“Không.”

“Tối qua ta rất đau lòng.”

Ngự Vương nhìn thẳng vào mắt ta, nói, “Người thật sự hoài nghi ta hạ độc, Thanh Hòa, nếu ta độc chết hoàng thượng rồi, người nhất định sẽ đi tìm cái chết, ta yêu người thế này, sao có thể mặc người rời bỏ ta?”

Người đâu có nghĩ vậy...

“Bản vương vì người, ngay giang sơn cũng không cần, làm sao có thể hại hoàng thượng, nếu là muốn hại, một ngày mười hai cái canh giờ, y có thể chết được hai nghìn bốn trăm lần.”

Ngay từ đầu là người chính miệng nói với ta, người đã hối hận, làm hoàng đế rồi, người như cũ vẫn trừng trị được ta.

... A?

Linh quang chợt lóe, trong nháy mắt ta rốt cục đã hiểu những lời hẩn nói là ẩn ý gì.

Hóa ra... Hóa ra là như vậy.

Hiện giờ người không cho ta chết, chỉ bởi vì người còn chơi chưa đã...

Biết được hoàng đế đã qua cơn nguy hiểm, sợi dây trong lòng ta tức thì chùng xuống, cơn mỗi một lại ùn ùn kéo tới.

Khẽ đẩy Ngự Vương ra, ta xoay người lấy ra vỏ sò trong ngực, tiếc rằng sau một phen quăng quật, vỏ sò đã vỡ thành ba mảnh.

“Mua ở chợ đông đấy, ngài ngày ngày vất vả cực nhọc, còn chưa bao giờ đụng đến mấy thứ... đồ chơi nhỏ nhẻ này, vốn là định đưa ngài...”

Ta úp kín trong lòng bàn tay đưa cho Ngự Vương, “Giờ thì vỡ rồi, vứt đi thôi, nếu Thanh Hòa còn mệnh ra khỏi thiên lao này, sẽ lại mua cho ngài cái mới.”

Nhưng Ngự Vương lại cố sức nắm tay sít sao, siết chặt vỏ sò, “Thanh Hòa.”

“Ừm?”

“Ta không giống y.”

“Cái gì?”

Ngự Vương chôn đầu vào hõm vai ta, nói khẽ, “Thứ người cho y, chỉ cần nát, y liền bỏ... Thế nhưng người đưa bản vương, mặc kệ là cái dạng gì, bản vương đều gìn giữ cả đời.”

Ta cười thầm, dịu dàng ôm vai Ngự Vương.

Ngự Vương điện hạ, ngài thực sự quá nhập vai rồi.

“Đói bụng không?”

“Ừm.”

Ngự Vương bưng cháo hoa lên, “Ta xúc cho người.”

Thìa đưa đến bên miệng, ta không chút do dự há mồm, rồi nuốt vào nhẹ nhàng.

.....

1. Bình An kinh: Heian-kyo hay còn gọi là kinh đô Bình An, nay là Kyoto.

2. Hữu Kinh: Ukyo – khu vực phía tây Kyoto vào thời Heian.

3,8. Tử ở đây tức là màu tím, tía (như màu cái dải băng nữ hoàng Victoria đeo í), không phải là tử của chết chóc (thực ra có nhiều chữ ‘tử’, nhưng chữ ‘tử’ – chết là dễ hiểu lắm nhất, cái gì mà hết ‘tử khí’ lại đến ‘tử thần’ chứ).

4, 6. Giờ Tuất từ 19h đến 21h, giờ Hợi từ 21h đến 23h.

5. Điệu múa xoay Hồ Toàn Vũ được truyền nhập từ Tây Vực qua Trung Quốc vào triều đại nhà Đường, là kiểu múa nhấn mạnh vào chuyển động của cổ. Người vũ công đứng trên một tấm thảm lông tròn và nhảy múa lên xuống, mỗi màn vũ đạo có hàng trăm tư thế khác nhau. Thể loại múa này hiện vẫn tồn tại ở các nước Trung Á, chẳng hạn như Kazakhstan, Pakistan, Tajikistan, cũng như địa khu Tân Cương của Trung Quốc.

Minh họa ở trên, còn múa thì thế này và thế này XD

7. ‘Chiêu Tài Tiến Bảo’ là bốn chữ thường khắc trên đồng tiền để cầu may về tài lộc. Cái này mà vào miệng mấy bác phong thủy thì cứ là thao thao bất tuyệt.

(lúc đọc thấy chữ ‘chiêu tài’, tự nhiên trong đầu lại hiện ra hình ảnh con mèo may mắn đang vẩy chân trước gọi ‘tiền ơi, đến đây’ =)))

9. Cam tùng: một loại dược thảo. Vào đây để biết thêm chi tiết

10. Hạch đào: quả óc chó. Ta đang nghĩ nếu tương nguyên từ này vào câu thoại của Ngự Vương thì sẽ thế nào nhỉ...

9. Chương 9

“Khả năng là mai sẽ thẩm vấn, bản vương đã ra lệnh, không kẻ nào được phép đụng hình với người.” Ngự Vương móc khăn tay ra, lau lau khóe miệng ta, “Bản vương phải đi rồi.”

Ta gật đầu, Ngự Vương đứng dậy, lại cúi người, hướng xuống môi ta, khẽ hôn chụt một cái. “Tìm thấy hung phạm thực sự, là có thể thả người ra khỏi đây.”

Ta nhin không nổi quay mặt đi cười nói, “Được rồi, Ngự Vương diện hạ, thần đã một ngày một đêm không rửa mặt rồi đây.”

Ngự Vương nhìn ta, trong mắt có điểm tủi thân, đóng cửa lao lại.

Kết quả hần vừa đi chưa được bao lâu, đã có ngục tốt kinh sợ chạy tới mở cửa lao, bưng bô kết nước nóng cho ta chải đầu rửa mặt.

Sau đó có người vào lau dọn, quét rác, bắt hết chuột, đập sạch đám bò sát không màng hy sinh bám dính trên tường.

Lại sau đó có người ôm đến hai cái chăn bông, cũng đổi cả rơm rạ lót giường, ta thò tay sờ thử, nghiệm nhiên là loại thượng đẳng trong cung.

Ngục tốt còn để trong phòng giam cả cái bàn nhỏ, trên đặt một cái đèn con, một ấm trà nóng nghi ngút, vài quyển sách, cuối cùng là đốt lò sưởi, còn cung kính đóng lại cửa lao.

Ta thực sự dở khóc dở cười.

Không nhin được bèn nói, “Nếu có thêm đồ thay cùng gối đầu thì tốt biết bao.”

Quả nhiên chỉ chốc lát sau ngục tốt liền đưa tới một bộ y phục mới tinh cùng một cái gối đầu mềm nhũn.

Ta á khẩu hoàn toàn.

Giở cuốn sách trên bàn, lại còn là xuân cung¹.

Ngực tốt đại ca thật là biết săn sóc a

~Ta thay đồ, đem y phục bẩn nhét ra cửa, tiếp theo ôm quyển sách, bò bò bò, rúc vào giữa ổ chăn, bưng trà đặt cạnh gối, sau đó liền mau mắn mà bắt đầu ngâm cứu.

Vừa xem đã quên luôn thời gian, cũng không biết bên người tự khi nào có thêm một vật nhỏ, chui vào ổ chăn, còn bò lên bả vai ta.

Tận đến khi bên tai thành linh vang lên âm thanh con thỏ nhai ranh...

“Ồ?”

“Oa!”

Đang đắm chìm giữa xuân cung và vọng tưởng, một tiếng này quả thực khiến ta ba hồn bảy vía bay sạch sẽ, lập tức ngồi bật dậy.

“Đồ con thỏ? Là người hả!?”

Mấy bàn chân to cỡ tiểu tuyết hồ² từ trên vai nhảy xuống, cách lớp chăn cuộn mình nằm trên đầu gối ta, cái lỗ tai lông xù dựng thẳng lên, con mắt đen như mực chớp chớp, “Mệt cho Tử Du đại nhân cùng Tiểu Mai lo lắng suốt đêm không ngủ, thì ra đại nhân lại thoải mái thế này.”

“Nhóc con nhà người thì biết cái gì.” Ta tranh thủ giấu sách ra đằng sau.

Tiểu tuyết hồ vươn mình, “Đại nhân, ta có vấn đề.”

“Ừ?”

“Vì sao hình vẽ trên quyển sách vừa rồi là nam nữ, mà người và ta đều là nam... Nhưng hôm ở bảo khổ người lại... Bắt ta...”

“Ai ai ai!”

Ta vội vàng túm lấy tiểu hồ ly, cố bịt kín miệng nó, kinh hoàng nói, “Câm miệng.”

Tiểu hồ ly quay đầu quấy ra, “Đại nhân yên tâm. Ta đã phù phép, cho ngực tốt ngủ hết rồi.”

“Ta không nói cái việc này.”

Dù vậy vẫn thấy rằng về chuyện trong bảo khổ, nghĩ ngược nghĩ xuôi đều là bản thân đuối lý, ta cười toe toe xoa xoa cái đầu nhỏ xù lông của đồ thỏ ranh, “Như vậy đi, người đem mấy... cuốn này về mà xem, cứ xem khắc hiểu, còn như chưa rõ, đi mà hỏi Tử Du, bảo rằng ta đã phân công, mọi người đều là đàn ông cả, Tử Du cũng có trách nhiệm chỉ bảo người.”

Tiểu tuyết hồ nhảy sang một bên, một luồng bạch quang vụt qua, đồ thỏ nhai ranh đã đứng trước mặt ta, ngồi xổm xuống, nhón mấy bản xuân cung cạnh gối lên, lật lật từng quyển. Nói, “Ta trở về giữ bình yên cho Tử Du đại nhân và Tiểu Mai đây.”

“Ừ.”

Đồ thỏ ranh lật qua lật lại, rút ra một quyển, nói, “Cái này ta mang đi, thứ khác ta không xem đâu.”

“A?”

Ta nheo mắt, cái thứ con thỏ nhai ranh cầm trong tay ghi chói lói: “Long dương thập bát thức”³.

“Đồ thỏ ranh! Quay lại đây!”

Thừa dịp ta còn đang ngậy ra, đồ thỏ nhai ranh đã bốc hơi trong nháy mắt.

“Không lẽ đây là nghiệp chương sao?”

Đứa nhỏ này bị người ta bẻ thành đoạn tụ⁴ rồi... Lẽ nào kẻ đó chính là ta?

Nhặt lên xuân cung bị bỏ lại, ta cũng chẳng còn lòng dạ nào xem, chất hết thành một chồng. Nhấp một ngụm trà, trà cũng đã lạnh.

“Ôi...”

Mấy ngày này xảy ra thật lắm chuyện. Tuy đây là đại lao, nhưng được cái an tĩnh hiếm thấy. Ta lại bò vào ổ chăn. Xuyên qua chấn song, ta hai mắt lơ đãng, đầu óc trống rỗng thần thờ nhìn ra ngoài.

Giăng co một đêm, Ngự Vương tới thì còn tang tảng sáng, lúc này đã buổi trưa, ánh nắng xiên qua ô cửa vền vện một thước vuông trên nóc, chiếu sáng đại lao.

“Quý đại nhân, cơm trưa.”

Ngực tốt đại ca có lòng hảo tâm dày công chuẩn bị xuân cung cho ta giải sầu đưa bữa trưa tới, mở làn cơm ra thì mùi thơm nức mũi, quả nhiên đẳng cấp khác hẳn thứ cháo sùng nguội ngắt ban sáng. Đúng là nửa con gà quay, canh rau xanh mướt cùng một bát cơm tẻ đầy tú ụ.

Ta đói bụng một đêm, bát cháo loãng ban sáng cũng chẳng đủ no, đến giờ đã sớm thèm muốn nhỏ dãi, ngực tốt mới vừa đi, ta liền tóm ngay đôi đũa vùng dậy ăn như hổ đói.

“Chậc chậc... Đáng tiếc cái bản mặt này, đáng ăn lại hùng dũng làm sao.”

Đang nói ta à?

Ta dừng đũa, nhìn xung quanh một vòng.

“Ta ở trước mặt người đây này. Phía đó là sau lưng, hằng ngày phải trưa, mới có ánh sáng rọi đến, từ đêm qua đến giờ, đúng là người chưa từng phát hiện ra ta thôi.”

Ta tức tốc nuốt ực miếng thịt gà, húp súp một ngụm canh lớn, sau đó quăng bát đũa, bò đến trước chấn song, nheo mắt nhìn.

Hóa ra ở đối diện, cách hành lang rộng nửa trượng, còn có một phòng giam!

Gian phòng đó ánh sáng lơ mơ, ta chỉ có thể nhìn thấy rơm rạ, một bát cháo trắng ở cửa, cùng một bóng người nằm sấp trên đồng rơm.

Ta ghì giọng xuống, để khỏi bị ngực tốt nghe được, “Người thấy hết rồi?”

“Người là nói Ngự Vương diện hạ, hay là nói con hồ ly tinh chỉ biết biến thành người?”

Ta thâm kinh hãi, bóng người đối diện đứng dậy chậm chậm, đi đến cạnh cửa, bưng cháo trắng lên, húp soạt một phát sạch bách, sau đó quệt miệng cười nói, “Cả một năm hộp cháo, ta thực suýt quên gà quay có mùi vị gì rồi, người là đại thần trong triều hả? Nỡ lòng nào tra tấn kẻ khác thế.”

Ta túm ngay giò nửa chỗ gà quay, quăng vèo qua song sắt.

Gà quay đập bộp vào chấn song, người nọ thò tay, nhặt lên, bắt đầu ngoác mồm ngoạm từng miếng lớn.

“Vừa rồi người không thấy gì hết. Sau này lại tiếp tục có gà quay ăn.”

Người nọ cười cợt, “Nhưng ta còn muốn cái chân bông.”

Ta nhướng mày. Không vừa lòng nói, “Có tin hay không ta nói một câu, người ngay cháo cũng khỏi cần hộp, thiên lao này toàn những kẻ chết chắc, người cứ việc nói khăn cổ, xem có ma nào nghe hay không.”

Người nọ lặng thinh, bỗng nhiên cười sảng sặc nói, “Người con người này rất thú vị.”

Lại nói, “Ta sẽ nói, trên người người tử khí đông thăng, là thiên tử chi tượng⁵, xem liệu có kẻ nghe hay không nha.”

Ta giật nảy mình, ngay tức khắc mặt không chút máu, mồ hôi lạnh đầy đầu, người nọ đối diện ta, thân hình mảnh khảnh, giọng nói cũng thực trong trẻo, nhưng ta nheo mắt thế nào cũng không nhìn rõ được mặt hắn.

“Rút cuộc người là ai!”

Thêm ngày 23 tháng 12

Người nọ cười khanh khách, thoát cái đưa tay tóm lấy song tù, dưới ánh sáng mặt trời trắng bênh bệch, hết như móng vuốt loài ma quỷ, ta sợ hãi lùi về sau một bước, chỉ thấy bàn tay người nọ tóm chặt lan can bất chợt xiết mạnh, toàn thân đột nhiên co giật, sau đó bất thành linh đổ rầm ra đất, không hề nhúc nhích.

”... Này!”

Cơ thể người nọ vẫn chìm trong bóng tối, chỉ có một đoạn tay trắng nhều nhại lọt qua chấn song rơi xuống đất, lộ ra góc áo đến là dơ dáy, từ góc độ của ta mà nhìn, thân thể hắn cũng là một cái bóng trắng lơ mơ, chỉ là tư thế bóng trắng nọ xiêu vẹo trên mặt đất phi thường quái dị, như thể khung xương cũng vụn vẹo.

Ta nhìn thấy thế, không khỏi cảm giác kinh hãi, hô hấp dần dần dồn dập, thậm chí, cảm giác có người ngay đằng sau, thổi khí vào cổ ta.

“Hô...”

Lông tơ dựng ngược!

Ta nháy mắt cứng đờ không sao cựa quậy.

Lần trước ở bảo khố, cũng đáng sợ như vậy. Loại cảm giác này quá quen thuộc. Ta không tự chủ phát run, nói theo bản năng, “... Cái... Cái gì vậy...”

“Người quả nhiên là thú vị, trước đây mỗi một kẻ giáp mặt ta, đều sợ đến nước tiểu cả ra quần. Còn người thì không.”

Thanh âm truyền đến từ sát sau tai trái, ta thực sự không dám quay đầu lại. Dứt khoát ngoảnh mặt sang bên phải.

“Người không dám quay đầu lại nhìn ta nha.”

Người nọ cất giọng nói.

Ta không khỏi nhắm tịt hai mắt, hậu quả là bóng tối càng tăng thêm nỗi sợ hãi, “Người người người... Người mau quay về đi, không là ta... Ta hô lên đây!”

“Ta còn chưa thưởng6 người, người hô lên làm gì?” Giọng nói giễu cợt.

Nghe cái giọng điệu này, lẽ nào hắn còn là kẻ đoan tự?

Lại chui ra một thằng đoan tự.

Thối đời kiểu quái gì thế này.

“Ta sai rồi, lá gan ta nhỏ lắm, người đừng làm ta sợ... Ta sẽ kêu người mang cho người chần bông dày sụ, gà quay thơm ngon, còn có... còn có ‘Long dương thập bát thức’ để người coi...”

“Oa ha ha ha ha!” Người nọ cười sắc súa bên tai ta, “Người thú vị thật đấy. Có người như người bầu bạn, cũng coi như là chuyện hay, được, ta không dọa người, chẳng qua kẻ ở trước mặt người, thật ra là người chết đấy.”

“Người đã nói không làm ta sợ!” Ta nhất định phát điên mất.

“Ta chỉ nói sự thật mà thôi.”

Ta vênh tai, cảm giác thanh âm kia từ bên tai trái trôi sang phía đối diện.”Mở to mắt ra. Ta còn chưa dọa người đến mức ấy.”

Ta có thể tin tưởng hắn sao.

Ta cắn răng, chậm chạp mở mắt...

Bởi vì hắn đứng, mà ta ngồi phịch dưới đất, vậy nên vừa mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào là một mảng y phục dính máu, da đầu ta đột nhiên tê dại, hai mắt tối sầm lập tức ngất xỉu tại chỗ.

Lần tiếp theo tỉnh lại thì đã chạng vạng, ánh chiều tà nhuộm đỏ rực hành lang, ta đầu óc lơ mơ dụi dụi mắt, phát hiện bản thân đang nằm trong chăn, đồng rơm bên cạnh còn có một thiếu niên đầu tóc bù xù nửa nằm nửa ngồi, đang lật xem xuân cung.

Gương mặt nghiêng nghiêng đẹp đến độ phi thường yêu nghiệt, làn mi rủ xuống được tia nắng cuối ngày nhuộm thành kim sắc, thân hình cũng thật thanh tú, chỉ có điều, cơ thể lại bán trong suốt. Xuyên qua người hắn, ta còn có thể nhìn thấy trong phòng giam đối diện, một thi thể co quắp quỵ dị.

Nỗi sợ âm u lại bắt đầu kéo tới.

Nhìn xuống một chút, thiếu niên áo trắng như tuyết, nơi vạt áo có một vết máu lớn...

Ta xoa xoa trán ngồi dậy, thiếu niên bán trong suốt liền ngẩng đầu nhìn ta, “Quý đại nhân tỉnh rồi à?”

“...” Ta đã từ bỏ việc hỏi hắn là cái loại gì, tóm lại không phải là người.

Đứng lên, lẳng lặng gấp chăn, không hề nhìn hắn. Để vượt qua sợ hãi, ta bắt đầu ép buộc bản thân nghĩ tới hoàng đế, nghĩ xem thân thể hắn đã khá hơn chút nào chưa.

“Quý đại nhân tại sao không hỏi ta là cái gì nữa?”

“Cứ hỏi là người sẽ nói cho ta biết à? Vậy nói xem việc quái gì người phải làm ta sợ.”

“Dọa người rất vui mà. Ai biết đâu người tự nhiên lăn đùng ra đấy.”

“Gặp phải chuyện này, đứa nào mà chả ngất.”

“Người thật thú vị.”

Ta sàu, cái câu này hắn đã nhai đi nhai lại đến lần thứ tư rồi.

Có điều vừa nói chuyện, dần dần ta hết sợ. Cũng nhận ra, hắn chỉ làm ta hoảng, nhưng không hề hại ta.

“Quý đại nhân khỏi cần lo lắng, ta chả thêm dọa người nữa đâu.” Thiếu niên bỏ sách xuống, không cần nhắc chân, cũng trôi lại được, “Người vừa ngất xỉu, tiểu san hô nhà người liền nhảy xổ ra, ngoạm một miếng tổ chẳng trên tay ta, đến giờ vẫn còn đau nè.”

Thiếu niên trong suốt nói xong kéo tay áo lên, cho ta thấy trên cánh tay trắng ngần của hắn, còn vương một vòng dấu răng.

Tiểu san hô?

Sững sờ một lát, ta chợt nhớ tới cái gì, sờ soạng hắc san hô bên hông.

Đầu ngón tay vừa chạm tới, hắc san hô tự nhiên phát ra ánh quang yếu ớt, trong nháy mắt một dòng tình cảm ấm áp thấm vào tận đáy lòng.

Ta lập tức mở cở trong bụng, cười nói, “Cẩn hay lắm”

Thiếu niên trong suốt nhếch miệng cười khẩy, “Ta biết người sẽ nói vậy mà.”

“San Hô nhà ta vốn chỉ là một cô bé con, nếu không phải người làm trò thất đức, việc quái gì con bé phải cắn người.”

“Cô bé con?”

Niên thiếu khoa trương nói, “Nhìn như hai tám7 rồi ấy, vóc dáng còn cao hơn ta đó.”

Ta ngẩn tò te, thiếu niên kia nói tiếp, “Người biết rõ ta là đoạn tụ, mới rồi còn định cho ta xem long dương, San Hô nhà người quả ngực bự chẳng, lúc cắn dán sát vào người ta, khiến cho ta toàn thân nổi da gà, khó chịu bỏ xừ, coi như người cũng đã phục được thù, ta còn muốn làm bạn người cơ mà, chuyện vừa nãy dọa người í, về sau chúng ta đừng nhắc lại được không?”

Ta chẳng hiểu ra sao, “Lúc gặp gỡ nàng chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ ba bốn tuổi, sao có thể lớn như người nói.”

“Nàng ở cạnh người cả ngày lẫn đêm tại, nuốt chửng long khí người toả ra, hiển nhiên tu luyện so với kẻ khác đều...”

Thiếu niên đang nói, đột nhiên lộ ra vẻ mặt cười dè, bàn tay bán trong suốt lạnh ngắt bất thành linh vuốt lên mặt ta, “Long khí thuần khiết thể này, dù cho ai thấy cũng đều muốn vấy bẩn, Quý đại nhân, không bằng cho ta ‘ăn’ người luôn nhé...”

.....

1. Xuân cung: còn có nhiều tên gọi khác là đông cung / xuân hoa / tranh khiêu *** / hình porno... giờ thì ai-cũng-biết-là-cái-gì rồi đấy.

2. Tiểu tuyết hồ: cáo con lông trắng.

3. Long dương thập bát thức: một loại xuân cung, nhưng là nam-nam ấy ấy, đặt theo tên nhân vật Long Dương Quân nước Ngụy thời Chiến Quốc. (Nhân vật này xuất hiện khá nhiều trong Tầm Tầm Ký của Huỳnh Di, truyện hay, rất nên đọc, mỗi tội ta ghét vụ đa thê >"<) 4.="" đoạn="" tự:="" bắt="" nguồn="" từ="" tích="" hán="" ai="" đế="" -="" đồng="" hiên,="" được="" dùng="" để="" chỉ="" ‘gay’.="" về="" hai="" tích="" nguy="" vương="" -="" long="" dương="" quân="" và="" hán="" ai="" đế="" -="" đồng="" hiên,="" xin="" mời="" google="" và="" wiki="" để="" biết="" thêm="" chi="" tiết="" (thông="" cảm,="" ta="" lười,="" mà="" mấy="" cái="" này="" nhiều="" người="" đã="" biết="" và="" viết,="" thông="" tin="" cũng="" đầy="" rẫy="" rồi).="" 5.="" tử="" khí="" đông="" thăng,="" là="" thiên="" tử="" chi="" tượng:="" khí="" tím="" bốc="" lên="" ở="" phương="" đông,="" là="" dấu="" hiệu="" của="" thiên="" tử.="" 6.="" dẫn="" lời="" bạn="" bạch="" nương="" của="" túy="" nguyệt="" lâu="" thì="" “thượng:="" một="" loại="" động="" từ="" đặc="" sắc="" cần="" giữ="" nguyên,="" ai="" không="" hiểu="" thì="" ...="" bôi="" đen="" chỗ="" này="" (ý="" là="" chỉ="" bạn="" a="" đề="" bạn="" b="" á,="" bạn="" đề="" thường="" là="" công,="" bạn="" bị="" đề="" thường="" là="" thụ,="" cơ="" mà="" nếu="" bạn="" thụ="" đề="" bạn="" công,="" người="" ta="" gọi="" đó="" là="" “take-="" turn”)="" ta="" mượn="" mà="" chưa="" xin="" phép="" đâu,="" ngại="" ghê...="" 7.="" hai="" tám:="" nguyên="" văn="" là="" “nhị="" bát”,="" chỉ="" độ="" tuổi="" 16="" (2×8=16),="" kiểu="" như="" người="" mình="" nói="" “tuổi="" đôi="" tám=""”>

10. Chương 10

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, thiếu niên đã dí sát cái mặt qua, vóc người hẳn thấp hơn ta nửa cái đầu, lúc này đang ngược mặt nhìn ta, vẻ mặt kiêu my, “Quý đại nhân, người thấy ta rất đẹp có phải không?”

Tiếp theo hẳn tự mình giật vạt áo, lộ ra da thịt mờ mờ, nhưng lại cực kỳ nhẵn nhụi tinh tế.

Ta cúi đầu nhìn xương quai xanh mê người của hắn, nuốt nước miếng đánh ực, “Ta... Người... Người muốn làm gì.”

“Đại nhân không muốn ta sao? Đừng ngại mà, ta đã phù phép rồi, không ai nghe thấy đâu.”

“Nghe... Nghe... Nghe cái gì...”

Một cái chân của hắn đã ngoắc ngay vào người ta, không nhanh không chậm mà cọ xát, “Đại nhân còn giả ngu. Thật chẳng có ý tứ.”

“Ồ oa!”

Ta quả thực muốn khóc, không tự chủ đẩy phất hắn ra, chặt vật lui về sau, kêu khóc nức nở, “Đừng động vào ta! Ta... Ta!”

“Đại nhân? Đến đây nào ~” mắt thấy vuốt sói lại quờ tới.

Ta đã hết đường lui, dưới tình thế cấp bách, cũng chẳng thêm sĩ diện nữa, “Ta cũng là ở dưới!”

Thiếu niên lập tức dừng động tác, thu hồi nụ cười quyến rũ, vẻ mặt âm trầm, sắc mặt càng thêm trắng bệch, “Sao ngươi không nói sớm! Hừ! Uống cho Ngự Vương kia đối với ngươi vâng lời răm rắp, thế mà ngươi lại ở dưới hần! Cao vậy mà toi cơm. Chẳng tiền đồ gì sất.”

Ê, ngươi còn nói ta?

Cái gì gọi là Ngự Vương đối ta vâng lời răm rắp? Ta bỗng nhiên nổi hết cả da gà.

Nào biết hần nói xong, thì đột nhiên giận dữ xông lại phía ta.

Ta há miệng, thốt không ra tiếng, nhưng hần chỉ xuyên qua ta, trôi về phòng giam đối diện.

Khoảnh khắc bị hần xuyên qua giống như lọt phải hố băng. Ta không khỏi lạnh run cầm cập, quay đầu nhìn, thì thể vận vẹo trong phòng giam đối diện bỗng nhiên nảy lên vài cái, lại như thể còn sống, chậm rãi bò dậy.

Ta sợ đến vô lực, ngã phịch xuống đất, thấy cổ thì thể nọ đưa lưng về phía ta, dường như vẫn còn tức giận.

“Này...” Ta thử thăm dò, “Ngươi nói đó là xác chết, vậy... thân thể của ngươi đâu?”

“Khi!” Niên thiếu bật cười, “Ta đã sớm chẳng còn thân thể. Người này bị phán quyết giam cầm chung thân, cả đời không thể ra thiên lao, vào đây ba ngày thì tuyệt thực tự sát, ta thừa dịp thì thể chưa kịp lạnh cứng, liền chui vào, tuy rằng chỉ có cháo húp, nhưng tốt xấu còn được ném lại vị gạo.”

Hần vừa nói xong, lòng ta bỗng dâng lên nỗi đồng cảm, nhớ tới bản thân ban đầu chịu nhiều uất ức đến vậy, nếu không phải lo lắng hoàng đệ, ta đã tự vẫn từ lâu, giống như Ngự Vương nói, nếu hoàng đệ chết, ta tuyệt không thể sống cho qua ngày. Nhưng hôm nay, không biết làm sao, gặp phải thiếu niên này, ta thậm chí đã có ý nghĩ, “Nếu ta cũng chết rồi, thì sẽ đồng dạng như thiếu niên, thân xác đã hóa thành tro bụi, mà linh hồn còn phiêu dạt giữa thế gian.”

Lại nói ngày trẻ, ta từng thầm mến tiểu thư của Nam Cung thế gia. Vào hoàng cung cũng từng trông theo Bình Ninh công chúa đến si ngốc.

Tận đến khi bị Ngự Vương chop đi, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cùng nam nhân giao hoan.

Mà ngay cả hoàng đệ thương yêu, ta cũng chỉ là thích lẳng lặng ngắm gương mặt hần say ngủ, hoặc là lẳng lẽ chạm vào xem hần có mập lên hay không.

Ngự Vương không có Vương phi, ta không biết, liệu sau này hần có thích nữ nhân không. Thế nhưng ta, thân thể bị dạy dỗ đã ba năm, cho dù gặp lại nữ tử xinh đẹp, cũng không tìm được cảm giác ngày xưa nữa.

Bất kể ta có tình nguyện hay không.

Ta đã biến thành kẻ đoạn tụ. Còn là cái loại rất triệt để.

Không ngờ so với ta, thiếu niên này lại càng triệt để.

“Tro cốt của ta được chôn ở chỗ này.”

Thiếu niên đột nhiên buồn bã nói, “Vậy nên ta không đi đâu được. Nơi này ngàn năm trước là tẩm cung của ta, ta bị giết ở đây, rồi thiêu thành tro bụi. Sau lại thay triều đổi đại, ở đây cũng xây cung điện mới, hoàng tộc nam nữ chẳng coi ta vào đâu mà chơi đùa âm ỉ, ta thấy ngứa mắt, bèn hù dọa bọn họ một chút xíu. Kết quả, bọn họ thỉnh về Nam Hải Quan m, trấn trụ hồn ta, lẽ ra ta đã chơi chán chê, còn có thể vào luân hồi, rút cuộc một lần trấn này đi tong mất ngàn năm, trên sổ sinh tử, tên ta chả bị gạch phẳng từ đời tám hoánh rồi.”

Ta cả kinh nói, “Chính là pho Quan m thờ trong lao môn đại đường nọ?”

“Ha ha... Đúng vậy... Thiên lao ngày nào chẳng có người toi. Ngục tốt cũng sợ quỷ nhập thân, chỉ có mỗi pho Quan m ngàn năm, còn ai dám không cung phụng chứ.”

Lúc này đã vào đêm, ta ôm lấy lò sưởi, tựa đầu lên chấn song, “Ngươi định đợi trong này vĩnh viễn sao?”

Thiếu niên chán chường dịch dịch. Đột nhiên cất giọng thanh thanh, “Quý đại nhân, ngươi được Tử Vi tinh chiếu mệnh, lại là thiên tử hoàng tộc, ban cho ta một cái tên, để ta đi theo ngươi nhé.”

Da gà vừa lặn, lại lập tức nổi khắp toàn thân, “Khỏi, Ngoại Ti Tỉnh ta đều là mấy quan viên ngoại quốc tịch, hù dọa họ ta không chơi nổi.”

Thiếu niên dường như còn muốn nói gì nữa, chợt nghe thấy ngực tốt hô vang, Ngự Vương điện hạ đã đến.

Ta nhanh chóng rút về ổ chăn, giả vờ ngủ.

Thiếu niên cũng ngậm miệng.

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần. Ngự Vương mở cửa lao. Vừa tiến vào liền thấy ta hô hấp bình ổn, không nhìn được cười nói.

“Đừng giả bộ nữa.”

Ta mở mắt ra, “Làm sao ngươi biết.”

Ngự Vương nhếch miệng, “Ngươi ở cạnh ta, chưa một lần thực sự ngủ yên. Ta đi, ngươi mới có thể an ổn ngủ say, nhưng mà nếu ta tới, ngươi nhất định sẽ giật mình tỉnh giấc.”

Để ngăn ngừa câu chuyện đi theo hướng không thoải mái, ta vội cười gượng chuyển chủ đề, “Ngự Vương điện hạ, có tìm được hung phạm hay không.”

“Tìm được rồi.”

Ta đề thấp giọng, “Là ai?”

Ngự Vương lại cúi người ngồi xổm xuống, vuốt vuốt quả tóc bù xù của ta, “Nói ngươi cũng không tin.”

“...” Như thế nào có mùi vị làm nũng.

Ngự Vương vuốt vuốt. Lại dịch vào hai tay nâng mặt ta, hôn mấy cái, “Ngươi ở Ngoại Ti Tỉnh ra sao, có kẻ nào ức hiếp ngươi hay không.”

“Người dám ức hiếp ta, cũng chỉ có Ngự Vương đại nhân ngài thôi.”

Nếu là trước đây ta nói vậy, phỏng chừng đã sớm ăn vài roi, thế nhưng, hiện giờ Ngự Vương điện hạ đang mê đắm cuộc chơi, lá gan ta cũng phình lên, đồng thời, cũng nhấn chìm bản thân vào sâu hơn một chút.

Quả nhiên, Ngự Vương toét miệng cười, rúc đầu vào lòng ta, “Đúng, chỉ ta mới có thể ức hiếp ngươi.”

Ta vòng tay ôm lưng hắn, lúc này cho dù là ai thấy, cũng không thể nghĩ rằng ta nằm dưới hắn được. Không khỏi thở dài nói, “Nhưng mà ta không thích ông bác phụ trách trà nước cho ta, suốt ngày chỉ lười biếng, trà lạnh cũng chẳng biết đường mà đổi.”

Sau đó, Ngự Vương lại thân thân thiết thiết đút ta ăn cơm chiều, ta nhìn con gà sắp chỉ còn phân nửa, vội vàng kêu no.

“Ta đi đây.” Ngự Vương nhẹ nhàng lau tay, “Đã không cần thăm vấn nữa rồi, lát sau, sẽ có người áp hung thủ vào, thả ngươi ra ngoài.”

Lời hắn vừa nói có gì đó không đúng, thế nhưng nghĩ lại tỉ mỉ, vẫn chẳng biết là vấn đề gì.

Chờ Ngự Vương vừa đi, ta liền quăng gà quay sang phía đối diện. Thiếu niên nhặt lên ăn, cũng không nhắc lại chuyện đi theo ta.

Mơ mơ màng màng, cảm thấy thời gian không còn sớm nữa, ta đang định đi ngủ, từ trong hàng lang lại truyền đến tiếng kêu thê thảm.

“Đại nhân! Ta oan uống a! Thả ta ra! Thả ta ra!!”

m thanh này hơi hơi quen tai, nhưng ta nghĩ một hồi vẫn chẳng thể nhận ra.

Có ngực tốt lại đây, mở cửa, nói cung kính, “Quý đại nhân, Ngự Vương điện hạ đã bắt được hung thủ thực sự độc hại hoàng thượng, ngài có thể ra lao rồi.”

Ta đứng lên, sửa sang quần áo một chút, nhìn sang thiếu niên ở đối diện, hắn vẫn im lìm không nhúc nhích. Phỏng chừng ta vừa cự tuyệt, hắn đã từ bỏ rồi.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi có chút tự trách.

Từ phòng giam đi thẳng tới đại đường, phát hiện Tiểu Mai Tử Du đã đợi sẵn từ lâu, vành mắt đỏ au, đồ thổ nhãi ranh cũng tới, đưa cho ta một kiện áo bông, “Đại nhân, bên ngoài gió mạnh.”

Ta đón lấy áo bông, vừa ngẩng đầu liền thấy bức tượng Quan m bạch ngọc dựa nam nhìn bắc, hương khói vờn quanh, rất có chính khí. Ta nhớ, đồ thổ nhãi ranh không sợ thứ này.

“Tử Du, thỉnh pho Quan m này về Ngoại Ti Tĩnh.”

Thêm ngày 25 tháng 12

“Cái này... Bây giờ?” Tử Du nhìn qua ngực tốt có chút không vui mà không dám thể hiện, lại do dự nhìn ta.

Ta khép chặt áo bông, “Quan m này nét mặt hiền hoà, bản đại nhân nhìn thấy liền thích, Tử Du a, ta nhớ, ở Ngoại Ti Tĩnh chúng ta còn dư một pho Như Lai nạm vàng Thiên Trúc tiến cống, ngày mai thỉnh Quan m về, thì thuận tiện tống Kim Phật đến thiên lao luôn.”

Đám ngực tốt vừa nghe thấy hai chữ kim Phật, hai mắt tức thì phát sáng. Ta chui vào xe ngựa, không hề ngoảnh đầu liếc lại lấy một cái.

Tiểu Mai lôi kéo ta hỏi ấm hỏi lạnh, chuyện trò kể lể đến cả Tử Du vành mắt cũng đỏ lên.

Chỉ có con thổ nhãi ranh lảng sang một bên, nhìn ta sắc mặt bất thiện.

Đứa nhỏ này lại làm sao thế, là bản xuân cung đó không hợp ý à?

Vào đại đường, quan viên Ngoại Ti Tĩnh cùng người hầu trong phủ đều đang chờ.

Ở cửa đốt lò than bập bùng, trên bàn bày nồi lẩu nóng hôi hổi, tảng lớn thịt dê, thịt bò, rau dưa, còn có canh cá nấu dấm Tây hồ ta thích nhất, ức vịt om màu, còn có cơm tẻ dẻo thơm ngào ngạt.

Ta bị một đám người vây vào vị trí chủ trì, cả nhà lập tức đánh chén với khí thế sôi ngất trời.

“Ném thử đi, lẩu là đặc sản Trung thổ ta đó.” Ta gấp một miếng thịt dê lớn thả vào bát đồ thổ nhãi ranh.

Đồ thổ nhãi ranh gấp miếng thịt dính nước tương lên, cúi đầu ăn rầu rĩ, cũng chẳng thêm phản ứng.

Ta khê sờ mũi, lại nói, “Món gà hấp bầu này là món ăn nổi tiếng của Trường An đấy.”

Con thổ nhãi ranh nhận đùi gà, xé ra một mảnh thịt nhỏ, bỏ vào trong miệng nhai từ tốn. Vừa nhai, hai mắt bắt đầu sáng rực.

Hờ hờ, làm gì có cáo không mê thịt gà.

Ta xoa xoa đầu con thổ nhãi ranh, đón lấy rượu nho Tây Vực Tử Du chuyển tới.

Ngực tốt có chu đáo đến đâu, thì gà quay canh rau mua từ tửu lâu nào có ngon bằng nhà mình tự làm.

Ta ăn hơi quá, no đến không đứng dậy nổi.

Ngồi đến lúc sắc trời ngả trắng, ta liền đuổi hết mọi người đi ngủ, chỉ chừa lại con thổ nhãi ranh.

Mâm rượu cũng đã dọn đi, trong đại đường chỉ còn tiếng lò sưởi nổ lách tách, còn có, tiếng ợ no nê ta đều đặn phát ra.

“Đại nhân sao còn chưa ngủ? Hẳn là rất mệt rồi.”

Đồ thổ nhãi ranh lôi một cái đệm đặt cạnh ghế ta, quỳ ngồi xuống, lục ra cái quạt, cúi đầu mân mê trong tay.

“Muốn ở riêng cùng người một lát... Sao người cứ không vui vậy?”

“Không có.”

“Trẻ con không được nói dối.” Ta nâng mặt hắt lên, “Ánh mắt người quá thuần khiết, không giấu được tâm tư.”

Con thổ nhãi ranh chớp chớp con ngươi, đột nhiên trong mắt phần nộ ngập đầy, “Còn không phải bởi vì người dẫn theo đồ dơ bẩn trở về!”

“Cái gì?” Ta đang mù mà mù mờ. Phía sau lại vang lên một âm thanh quen thuộc, ngọt ngào nhờ nhờ làm người ta phát rét.

“Người nói ai là đồ dơ bẩn! Hừ, đừng tưởng rằng người có chút tiên khí, ta liền sợ người, nói cho cùng, người còn chưa đủ mười bốn tuổi, sao mà độ được với oán niệm ta đây.”

Ta hoảng hồn đứng bật dậy, xô đổ cả ghế dựa, một thiếu niên bán trong suốt đã đứng sau lưng từ bao giờ. Cả người áo trắng như tuyết, trên vạt áo là một vết máu lớn đỏ sẫm.

“Người! Là người! Sao người lại cùng ta trở về!”

Đồ thổ nhãi ranh không thèm đếm xỉa tới thiếu niên trong suốt, chỉ lo trừng ta thử phỉ phỉ.” Còn không phải do người thỉnh đi Quan m trong thiên lao.”

“Ta... Ta chỉ là...” Ta lập tức đuối lý.

Thiếu niên xoắn xoắn một lọn tóc, bật ra tiếng cười ma mị, “Quý đại nhân chơi thâm thật đấy, có lòng tốt thỉnh đi Quan m, muốn cho ta tự do, rồi lại không muốn để ta theo người, thế là tính toán thỉnh Quan m về nhà, như vậy trời đất bao la, chỗ nào cũng có thể đi, chỉ không thể vào cửa nhà người, có phải hay không?”

“Ta... Ta chỉ là...” Ta lập tức cạn từ.

“Phép tính của Quý đại nhân, suýt nữa thì được như ý, đáng tiếc, người nói với ngực tốt về Kim Phật, người có biết, người vừa đi xong, ngực tốt đã vội vã bỏ hết hương khói pho Quan m nọ, thả ta ra, đuổi theo xe ngựa bay vô phủ, ngày mai Quan m người thỉnh mà đến, thì ta có muốn chạy, cũng là chạy đằng trời.”

Thiếu niên buông lọn tóc, gơ tay tóm lấy ta, “Quý đại nhân, người thấy chưa, đấy, đã bảo là thiên mệnh, số trời đã định, người không quảng ta rút được đâu.”

“Ta thấy người là keo dán sắt thì có.” Ta quay đầu tránh đi, càng tránh càng ân hận về chút thiện tâm này của mình.

“Hắn chính là keo dán sắt!” Con thổ nhãi ranh lửa giận ngút trời, “Đại nhân nghiêm nhiên thỉnh ác quỷ sát khí nặng nhất oán linh ngàn năm về nhà, hắn còn không phải keo dán sắt hay sao, cho dù người hối hận bóc đi được, thì cũng bị tróc theo một tầng da!”

Cái... Cái gì ngàn năm...?

Nỗi sợ hãi lại bắt đầu bùng lên.

“Đại nhân, ban cho ta một cái tên đi. Ta sẽ không hại người.”

Ta đẩy thân hình đang bổ nhào tới ra, lui vội vài bước, “Người đừng có quần lấy ta, nếu như người dám hại ta, ta... con thổ nhãi ranh nhất định sẽ không tha cho người... Con thổ nhãi ranh... Người đánh thắng được hắn, đúng không?”

Thiếu niên mắt lạnh nhìn về phía con thổ nhãi ranh, đồ thổ nhãi ranh bất thành lình gấp quạt lại đánh ‘phạch’, xoay người đi thẳng, “Đại nhân tự mình rước họa, thì tự mình giải quyết đi.”

Dứt lời, mặc xác ta đang sợ đến hai chân lẩy bẩy, bỏ lại ta trong đại đường, cùng một con thiên niên diễm quỷ đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Hô...”

Một luồng khí lạnh thổi vào cổ, ta rùng bần cả mình, rồi lại không dám quay đầu, phía sau ngày càng lạnh. Hắn tựa hồ đã dán sát lên người ta.

“Người muốn làm keo dán sắt lắm à?”

“Đại nhân. Sao người không đi ngủ.”

“Có người ở đây sao ta dám ngủ.”

“Ta sẽ không gây thêm phiền phức cho đại nhân đâu, ngoại trừ đại nhân, ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào thấy ta, kể cả Ngự Vương kia thế nào...”

Ta giãy ra khỏi móng vuốt đang quờ đến ngực, cầm đầu chạy một mạch về phòng, cấp tốc cài then cửa.

Sau đó hắt giày ra, chui vào trong chăn.

Trùm chăn kín đầu, bên tai chỉ nghe thấy tiếng hít thở của bản thân, càng lúc càng gấp gáp.

“Ta dọa người thế à, khi còn sống bao nhiêu người chỉ biết tán dương mỹ mạo của ta, Quý đại nhân người đúng là đặc biệt, lại còn sợ đến mức này.”

Cách chăn, mà cơn ớn lạnh vẫn thấm thấu vào.

Ta cảm thấy trên người càng ngày càng nặng, càng ngày càng khó thở.

Thì ra đây là quỷ áp thân trong truyền thuyết, quả nhiên muốn động cũng không thể động đây.

Chăn trên đầu bị xốc mạnh lên, không khí tươi mới ủa vào, đầu óc ta lập tức thanh minh hơn một chút.

“Người lạnh lắm. Vừa tới gần ta, ta liền không kìm được sợ hãi.”

Chuyện đến nước này, đành phải ăn ngay nói thật. “Ta xác thực sợ người, vì thế không thể thu lưu người, không phải người muốn tự do sao, trời đất bao la, hà tất phải quấn lấy ta làm gì.”

Cơ thể thiếu niên nhấc lên một ít, tựa hồ ngồi vắt ngang trên người ta, ta cảm thấy thân thể nhẹ nhõm một chút, thế nhưng vẫn không thể cử động.” Quan m buổi trưa mới đưa đến, người đi luôn bây giờ còn kịp.”

Thiếu niên lại trầm mặc.

Mà ta, với tư thế úp sấp trên giường, cũng bởi vì bị quỷ áp thân, vẫn không thể nhúc nhích.

“Ta không đi đâu!”

“Cái gì!?”

Thiếu niên nói, gần từng chữ một, “Ta! Không! Đi! Đâu!”

Ta khóc lóc thảm thiết, “Vì sao ạ, người đi đi người đi đi đi đi đi đi đi đi đi đi đi.”

“Là bởi vì cái thái độ này của người.” Thiếu niên giận tái mặt, “Ta chỉ sống mười bảy năm, nhưng chưa từng có ai bài xích ta như vậy, người nào cũng muốn có được ta, tranh đoạt ta... Thế nhưng người không chịu nổi ta tiếp cận... Đây thật sự là quá tổn thương tự tôn của ta, ta quyết định không đi đâu, trái lại, ta muốn nhìn xem người có thể bài xích ta được bao lâu đây.”

Ta tưởng chừng như khóc thét lên, “Ta chỉ có năm xương già này, không chịu nổi dày vò a, ngài giờ cao đánh khẽ, thả ta đi.”

“Năm xương già?”

Thiếu niên bỗng xì ra một nụ cười quyến rũ, cúi người xuống gần, kề sát sau tai ta, “Nhưng đại nhân trông đẹp thế cơ mà.”

Ngay sau đó, ta liền cảm thấy tay trái hắt lạnh như băng luồn vào chăn dò xét, trực tiếp mò vào áo trong của ta.

“A! Người làm gì!”

Da thịt bị hắt đụng chạm cảm thấy lạnh buốt dị thường, ta rùng mình hết đợt này tới đợt khác, giống như bị người điểm huyết đạo, trơ mắt cảm nhận tay hắt tàn sát bữa bãi ở sau lưng, sau đó luồn vào trong quần.

“Nói cho cùng, cả nhà đều nằm dưới, đại nhân mới bài xích ta như vậy, phải không?”

“Người ngại biện cái gì thế! A người đừng động! Đừng...!”

“Hử? Sờ rất sướng tay a, tiếc là hơi cao một chút, bằng không ôm vào lòng, ôn nhuận như ngọc, chúng mình đều nằm dưới, quan trọng nhất là thân hình nhỏ nhắn linh hoạt, ở đây... còn có ở đây...”

Hắn vừa nói, vừa chuyển ngón tay từ bụng dưới qua ngực ta, véo lấy điểm nhỏ bắt đầu về nặn.

“Không không!”

Ta toàn thân run rẩy, cắn môi, đè nén âm thanh xuống, phòng Tiểu Mai ở ngay bên cạnh, ta cũng không muốn để con bé nghe thấy.

“Phản ứng này rất được nha, có đôi khi, kêu lên cũng chẳng bằng không kêu.”

“Đừng... Đừng động nữa...”

“Mấy người nằm dưới chúng mình luận bàn thân thiết một chút, cần gì phải e lệ.”

“Ừm...”

Ngón tay hắn trườn theo cảm chui vào trong miệng ta, quấn lấy đầu lưỡi ta, “Đúng, đừng kêu lên, như vậy hay nhất.”

“Ừm...”

Người ta bật cong lên, rút cuộc đã không thể chống cự.

Trước kia ở cùng Ngự Vương, ít ra ta còn có thể kêu, thế nhưng lần này, âm thanh ta từ đầu tới đuôi đều bị hắn chặn lại trong miệng.

Đợi được hắn đứng dậy, ta đã vô lực ngã vật ra. Kể cả hắn không bịt miệng ta, ta cũng suy yếu đến kêu không ra tiếng.

“Đại nhân vẫn chưa đủ lão2 a.”

Thiếu niên lắc đầu, đưa tay vuốt ve vàng trán đầy mồ hôi của ta, “Đại nhân một ngày còn chưa ban tên cho ta, thì ta mỗi ngày đều điều giáo đại nhân. Lúc Quý đại nhân động tình, thật đúng là rung động lòng người không gì sánh được...”

Ta giận sôi gan, liếc mắt chợt thấy cái bờ nơi xó cửa.

“Dạ Hồ. Người tên Dạ Hồ. Dạ của hạ dạ, Hồ của Tây hồ, cho người tên, người cút đi cho ta!”

Thiếu niên sững sốt, cúi đầu cười phá lên, “Ừ ừ, êm tai êm tai. Chủ tử muốn ngủ, vậy ta đi trước đây.”

Sau đó hí hửng bay đi, bay tới cửa.

Bay tới cửa rồi...

Thấy được cái bờ...3

Đột nhiên ngớ ra.

“Quý Thanh Hòa!? Người cố ý!”

Thiếu niên cứng ngắc xoay người lại, tiếp đó, bất thành linh giường nanh múa vuốt, bổ nhào về phía ta.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Không biết có phải bởi vì ta ban tên cho hắn, trở thành chủ nhân của hắn hay không, tóm lại, ta rống lên một phát, hắn quả nhiên bất động luôn, sau đó hung hăng lườm ta, rồi trôi đi mất.

Ta đánh một giấc mê mệt đến giữa trưa.

Rồi bị tiếng thét chói tai của Tiểu Mai dọa tỉnh.

“Đại nhân! Đại nhân! Ma quỷ lộng hành! Ma quỷ lộng hành!”

Tiểu Mai kéo ta còn nửa tỉnh nửa mê xuống giường, ta áo quần xộc xệch bị lôi xềnh xệch đến đại đường.

Một vòng người đã vây quanh cửa, con thỏ nhãi ranh vui sướng khi người gặp họa trốn sang một bên, nghịch nghịch cái quạt.

Ta nhức hết cả đầu, dẹp đám người ra. Thấy trên cửa đại đường bỗng đâu xuất hiện mấy chữ máu chảy ròng ròng. Như là dùng máu mà viết, lại vừa như là bị thứ sắc nhọn khắc lên, thậm chí, ăn sâu vào gỗ ba phần.

Mùi máu tanh ngọt nhầy nhụa tràn ra khắp đại đường, không ít người hầu đều sợ hãi, hoảng loạn ầm ĩ đòi thỉnh đạo sĩ tới.

Tử Du vội vàng choàng áo bông cho ta.

Ta nhìn dòng chữ bằng máu, bỗng nhiên không khỏi phì cười.

Hàng chữ bằng máu to chềnh ềnh, “Đổi tên cho ta!!!”

.....

1,2. Nguyên văn là ‘lão’, vừa có nghĩa là già, vừa có nghĩa là lão luyện. Ai, ta ghét chơi chữ ghê.

3. Lại chơi chữ nữa, từ (bờ hồ ban đêm) và từ (cái bình buổi đêm aka cái bờ) đều đọc là ‘dạ hồ’.

11. Chương 11

Chẳng biết Dạ Hồ dùng cái quỷ thuật gì, mà chỉ mình ta nhìn ra được, chạm vào được, còn người khác thì không.

Vừa mới bảo hạ nhân lau vết máu đi, đã thấy hắc đẳng đẳng sát khí chui ra từ lỗ nẻ nào, bay ra sau chộp lấy bả vai ta, dí sát mồm vào lỗ tai ta, gào lên inh ỏi, “Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người mau đổi lại tên cho ta!!”

“Không!”

Ta rùng cả mình, bịt chặt hai tai. Tử Du thấy vậy vội vã chạy tới, lo lắng nói, “Đại nhân, làm sao vậy? Có phải là khó chịu hay không?”

Ta nhú mày lắc đầu, sau lưng, Dạ Hồ bám dai như đĩa đói vẫn thét chói tai, “Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!!”

“Tên đã định rồi, làm sao mà sửa được chứ?” Con thỏ nhãi ranh đột nhiên khép quạt đánh ‘phạch’, xuyên qua ta nhìn về phía Dạ Hồ, “Người kêu nữa cũng vô dụng. Tự làm tự chịu.”

“Cái gì?” Tử Du chẳng hiểu gì sất.

Ta gạt hắc ra, “Không có gì không có gì. Người đi dặn kẻ dưới chuẩn bị điểm tâm, bảo Tiểu Mai múc cho ta thùng nước tắm... Đúng rồi, tất cả đều kín miệng một chút cho ta nhờ, tét đến nơi rồi, bày ra chuyện này có thể là điềm xấu, ngộ nhỡ truyền tới triều đình bên kia, chúng ta không gánh nổi đâu.”

“Đại nhân yên tâm, Tiểu Mai, chuẩn bị nước nóng cho đại nhân! Trương bá, chuẩn bị dọn cơm!”

Con thỏ nhãi ranh nhìn Tử Du chạy tới chạy lui, không nhịn được cười nói.

“Đại nhân, Tử Du đại nhân không phải là Đông Phương sử lệnh, quan bái tứ phẩm sao, như thế nào ở Ngoại Tì Tỉnh này, còn phải kiềm cả việc của quản gia... Lương tháng Tử Du đại nhân... Ta nhớ được là mười bảy lượng...”

“Người câm miệng cho ta.” Đầu đau như búa bổ, Dạ Hồ bám trên vai ta vẫn đang thét chói tai.

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!!”

Lưng bị đè, từ đầu đến cuối ta không thể nhắc thẳng nỗi thất lưng, “Con thỏ nhãi ranh, ngươi nghĩ ra biện pháp nào chưa.”

“Ta nào có biện pháp gì.” Con thỏ nhãi ranh lập tức phui tay, “Đại nhân quả không hổ là đại nhân, rút cuộc cũng ném mùi bối hậu linh1 rồi nhỉ.”

Bối... Bối hậu linh!?

Ta nuốt ực nước miếng, xông về phòng, Tiểu Mai đã chuẩn bị xong nước nóng, nhưng đằng sau ta còn đeo lưng lẳng một con sắc quỷ, tuyệt nhiên chẳng dám cởi đồ.

Xoa tóc ra chải tùy tiện mấy nhất, vốc nước nóng vỗ vỗ lên mặt, ta mang nguyên cặp mắt gấu trúc, tha sắc quỷ xỏ giày, “Tử Du!”

“Đại nhân! Cơm xong rồi.”

“Các người ăn trước đi, ta cùng con... Ta đưa hoàng tử đi ra ngoài một chuyến.”

Tử Du cũng không hỏi nhiều, khẽ gật đầu rồi đi.

Ta xách con thỏ nhãi ranh, từ đại đường đi một mạch đến trước cửa tửu lâu lớn nhất trên phố, đứng lại, sau đó lục ra một gói bạc, nhón trong tay xóc xóc, “Túy Tiên Lâu này, người còn chưa được tới nhỉ, Túy Tiên Lâu không chỉ rượu ngon đồ ăn tuyệt, mà nổi danh nhất, chính là món gà hồ lô2 nức tiếng Trường An ta. Gà hồ lô thì nhà nào cũng có, nhưng chẳng nhà nào làm ngon bằng Túy Tiên Lâu đâu.”

Con thỏ nhãi ranh cong mắt nhìn ta, lại nhìn một chút Dạ Hồ vẫn đang thét chói tai.

“Đại nhân thế này là có ý gì?”

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!”

Ta nhin xuống con đầu đầu, hít hà mùi thịt từ cửa bay ra, “Gà hồ lô của Túy Tiên lâu này, có thể so với ngự thiện hoàng cung á,3

“Loại gà này phải nuôi một năm ở nông gia chỉ định, nuôi đến khoảng chừng một cân, chính là lúc thịt ngon nhất. Lại phải trải qua trụng nước sôi, chưng cách thủy, chiên trong dầu ba khâu, tới khi gà thành màu vàng ruộm, còn có a, trong lúc chưng, phải thả gà đã trụng qua vào trong bồn, nêm nước tương, muối tinh, hành gừng, hồi hương, quế thơm, rượu mùi, lại cho thêm một chút nước dùng...”

Ta đã nghe được tiếng đồ thỏ nhãi ranh nhin không nổi rít nước miếng.

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!”

“Con thỏ nhãi ranh, người bắt hấn im mồm cho ta, thì một túi bạc này cũng đủ mua ba con, còn phối với rượu hạnh hoa ngon đã ủ trăm năm nữa.”

Con thỏ nhãi ranh nhếch miệng, xòe cây quạt Nhật che đi nửa bên mặt, “Xem như đại nhân cũng nhận đủ bài học rồi... Thôi thì ta giúp đại nhân vậy.”

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!!”

.....

“Ta nói này đồ thỏ nhãi ranh, người đã xơi hai con rồi đấy, không sợ bội thực à?” Ta vẽ mặt âm trầm nhìn một bàn xương gà.

Đồ thỏ nhãi ranh ăn uống phi thường nhả nhận, thế nhưng lượng dung nạp thật là kinh người á.

“Sao đại nhân không ăn.”

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại tên cho ta!”

Đầu ta đau như muốn nứt, “Ăn không vô...”

Cái bô này đã hò hét bên tai ta chừng mấy canh giờ rồi.

“Đã vậy ta không khách khí.” Đồ thỏ nhãi ranh thò đũa về phía con gà hồ lô thứ ba.

Ta nhắc tay phải, nhặt đũa lên để lại con gà, “Làm người phải có chữ tín.”

“Chẳng phải ta đã đáp ứng rồi sao. Chờ ta ăn xong, liền giúp đại nhân a.” Con thỏ nhãi ranh quẳng đũa, trực tiếp dùng tay.

Tay trái ta một chiều chộp tới, trong nháy mắt giật lấy gà hồ lô, gác lên rìa cửa sổ, “Nếu người còn không tìm cách tổng khứ hần, ta sẽ quăng con gà này đi, người xem, dưới lầu có một tên khát cái, hết ăn lại nằm, ngày đêm chầu chực dưới cửa sổ Túy Tiên lầu, người tin hay không gã còn không chén gọn con gà này.”

“Đại nhân bình tĩnh, ta làm ngay đây.”

Con thỏ nhãi ranh cuống quít đứng lên, làm ra vẻ trấn tĩnh nói, “Đại nhân hà tất giận chó đánh mèo với con gà vô tội...”

Ta giận dữ nói, “Con thỏ nhãi ranh!”

Con thỏ nhãi ranh vội vã cướp lại thịt gà, quay sang phía Dạ Hồ vẫn còn thét chói tai, nhẹ nhàng nói, “Dạ.”

“Người đổi lại tên cho ta! Người đổi lại... Hở!?”

Ta chấn động, bên tai bỗng nhiên an tĩnh rồi!

“Dạ.” Con thỏ nhãi ranh vừa xé đùi gà, xoa xoa cái bụng tròn căng, “Đại nhân hành tẩu giang hồ từ nhỏ, cũng đâu đọc được bao nhiêu sách, nhật dạ trăng sao, sông hồ biển cả, trong mắt đại nhân, đã là đẹp nhất rồi, trước nếu như người không trêu chọc đại nhân, đại nhân cũng sẽ không sợ người như vậy... Cái tên Dạ Hồ là do chủ nhân đặt, người ở chỗ này lẫn lộn đã ngàn năm, nên tự hiểu quy củ, cũng biết tên này một khi đã định, thì không thể sửa được nữa, chỉ có điều người đã không thích, đại nhân lại vô tâm, chỉ bằng chỉ gọi người là ‘Dạ’. Như thế nào.”

Cơ thể Dạ Hồ ngoắc cứng trên người ta rút cuộc đã nhúc nhích, “Dạ...”

“Đúng đúng đúng đúng đúng...” Ta vội gật đầu, “Đều tại ta không hiểu văn hóa, đều tại ta không chú ý đến khí tiết, người xinh đẹp mê người tựa vì sao trong đêm, lại trong trẻo thiện lương như nước hồ thanh khiết... Khụ khụ... Tên này thực sự rất hợp... Con thỏ nhãi ranh nói đúng, về sau chúng ta đều gọi người là ‘Dạ’, rất nhanh sẽ chẳng còn ai nhớ người kêu là ‘Dạ Hồ’ (aka cái bộ) đâu...”

Nắm mỏ4 sau lưng buông lỏng, Dạ Hồ bay tới trước mặt, hung hăng lườm ta, “Lần này coi như xong, lần sau, còn lâu ta mới dễ dàng bỏ qua cho người như vậy!”

Nói xong quay đầu hất tóc, bay đi như một cơn gió.

Ta đổ vật ra bàn, vực mặt vào đồng xương gà.

Con thỏ nhãi ranh vừa ăn vừa cười, vừa tiện thể thò bàn tay đầy mỡ gạt đám xương gà dính trên mặt ta, kết quả xương gà thì rơi rồi, nhưng mặt ta lại bết dầu mỡ.

“Đại nhân.”

“Ờ?”

“Đại nhân, tử khí của người, càng ngày càng vượng đó.”

Ta chán chường bịt chặt tai, “Đẹp ngay cái vụ tử khí đi, ai ôi chút mạng già nhỏ nhoi của ta...”

Con thỏ nhãi ranh rũ mắt xuống, ngấm ngấm thở dài.

“Ý của ta, đại nhân chưa hiểu...”

.....

Túy Tiên Lầu cách Ngoại Ti Tĩnh không xa.

Thế nhưng Dạ vừa đi như thế, ta liền vô lực, lại thêm bị hành xác đến giữa trưa, lúc trở về bèn kêu ca cái gì mà đi không nổi, kiên quyết là gọi xe ngựa.

Xuống xe ngựa xong thì việc đầu tiên chính là cầm đầu chạy ào vào đại đường, bò lên quý phi tháp.

Rúc vào tấm chăn phủ dung sọt Ba Tư.

Kéo chăn trùm lên mặt, vừa tối vừa an tĩnh. Ta mệt mỏi đuổi thất lưng hết cỡ, mãn nguyện muốn khóc.

Tử Du đang chỉnh sửa công văn ở một góc đại đường.

Tiểu Mai vẫn còn ở trong viện thu xếp.

Ta vừa ngửi mùi đàn hương một lát, mơ màng buồn ngủ.

“Đại nhân.”

Con thỏ nhãi ranh xóc chân lên. “Sẽ ngộp chết đấy.”

“Van người đó, để ta nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Đại nhân, bụng rỗng tất nhiên không tốt, không thì đại nhân uống trước chút trà nóng.”

Ta đón lấy trà, chung quy cảm giác có cái gì không đúng, nhìn xung quanh, lại thấy được pho Nam Hải Quan m.

“Thỉnh tới rồi à?”

“Đúng vậy đại nhân.” Tử Du dừng bút, “Nhưng mà đại nhân an tâm, dù sao cũng là Quan m Bồ Tát đại từ đại bi, thầy phong thủy bên kia, cũng không thể nào lãng phí ngân lượng.”

Thế thì ta an tâm.

Ta bưng trà, hơi nóng xông lên làm ta nheo mắt.

“Trà hôm nay thật là hiếm thấy, nghiêng nhiên còn chưa lạnh mất.” Trà bá Ngoại Ti Tĩnh tuổi tác đã cao, già cả lại cô đơn, ta cũng không nên làm khó lão, chỉ là trời đông giá rét vẫn cho ta tu trà lạnh, khó tránh khỏi có oán niệm trong lòng.

Tử Du ngừng bút một lát, lại cúi đầu viết tiếp, ta cuộn mình trên tháp, lại lười biếng duỗi thắt lưng.”Đúng rồi, sao không thấy bác già trà nước nhỉ?”

Con thỏ nhãi ranh thản nhiên nói, “Cái đêm đón đại nhân ra lao, trà bá đã bị Ngự Vương điện hạ bắt đi, nửa đêm liền vẩn trảm rồi.”

Nụ cười trên mặt ta đông cứng, “Cái gì?”

“Ngự Vương đại nhân ở trong phòng trà bá lục soát ra ngọc hương.” Tử Du gật đầu nói, “Đại nhân mới ra khỏi ngục, tinh thần mỗi mệ, thuộc hạ không dám làm kinh động đại nhân, đã đem tro cốt trà bá đi an táng...”

“Tử Du! Kêu xe ngựa!”

“Đại nhân?”

Ta đứng lên, cấp tốc xỏ giày, choàng áo bông lên vai rồi lập tức xông ra ngoài, “Đến Ngự Vương phủ!”

Thêm ngày 27 tháng 12

“Người đến rồi à.”

Lúc ta vọt vào Ngự Vương phủ, Ngự Vương đang phê sửa tấu chương, chỉ giương mắt liếc ta một cái, liền bảo Vệ Nhị đứng bên cạnh pha trà cho ta.

Ta im lặng ngồi trên quý phi ý 5, nhận lấy trà Vệ Nhị đưa qua, nhắc nắp lên, mùi thơm xộc vào mũi.

“Nóng quá.” Mới nhấp một ngụm, ta đã quẳng chén trà về trên bàn.

Ngự Vương dừng bút, ánh mắt vẫn không rời tấu chương, chỉ thản nhiên nói, “Vệ Nhị, dâng chén khác.”

Vệ Nhị rót thêm ít nước trong, đưa cho ta.

“Lạnh quá.”

Vệ Nhị lại đổi lấy ít nước ấm, ta lại một lần nữa tiếp nhận.

“Không nóng không lạnh, nguội nuốt không trôi, nhạt đến độ không còn vị trà nữa.”

Vệ Nhị đứng một bên buông mắt xuống, cũng chẳng thấy biểu cảm gì, chỉ tiếp tục chờ Ngự Vương ra lệnh pha lại một chén.

Ngự Vương cuối cùng cũng dừng bút, nhưng lại nằm bò ra bàn, đôi vai khẽ rụt vào mà cười phá lên, “Bản vương cũng không biết Thanh Hòa có thể phung phí như thế, xem ra hôm nay, kể cả Vệ Nhị có đem linh tuyến của Đông hải long vương tới, Thanh Hòa cũng sẽ không uống nổi, Vệ Nhị, người lui xuống trước đi.”

“Vâng, Vương gia.”

Ta mím chặt môi, rũ mắt nhìn chằm chằm hoa văn khảm vàng trên quý phi ý.

Ngự Vương cười xong, lại nhắc bút, tiếp tục im lặng phê sửa tấu chương.

Ta và hắn cách nhau mấy trượng, trong đại đường chỉ có đôi ta, ta lắng nghe hơi thở phập phồng của bản thân, cùng tiếng viết sần sật của hắn.

Cùng đối phương trầm mặc hết một canh giờ.

Ngự Vương lật bản tấu chương cuối cùng, đột nhiên nói, “Thanh Hòa, đoán thử xem tấu chương này viết gì?”

“Thanh Hòa ngu dốt. Ngự Vương điện hạ tâm tư cẩn mật, chốc chốc lại muôn màu muôn vẻ⁷, Thanh Hòa thực sự đoán không ra.”

Ngự Vương liền cười, “Người thù ghét⁸ ta so với thù hoa còn tỉ mỉ. Nếu đoán không ra, vậy bản vương nói cho người, thứ này thực ra không phải tấu chương, mà là lệnh tru sát ta giao cho thập lục vệ.”

Ta trợn trừng hai tròng mắt, không biết hắn lại diễn xướng cái vở gì.

“Bản vương lệnh bọn họ bí mật giết chết sứ giả Thiên Trúc. Không được bút dây động rừng.”

Ta cả kinh, đứng bật dậy, thiếu chút nữa hất đổ luôn ghế.

“Vì sao tru sát sứ giả Thiên Trúc.”

Ngự Vương cất bút xong xuôi, đứng dậy, từ dưới bàn rút ra một vật gì, đi đến trước mặt, nhẹ nhàng nhét vào tay ta.

Ta cúi đầu nhìn, là hộp bách hòa hương hoàng đệ ban cho ta.

“Bởi vì, hắn đối Hoàng thượng mưu đồ bất chính, ý đồ làm hại, tiền cống bộ hạ bách hòa hương đã bị trộm ngọc hương.”

Tay ta run lên, hộp rơi xuống đất.

“Chẳng qua, thứ này là đồ nguy tạo, cái hộp lấy từ chỗ người, đã bị bản vương hạ lệnh thiêu thành tro bụi từ lâu. Tất cả đã bay theo gió, hiện giờ hung phạm đã đền tội, sứ giả Thiên Trúc bị ám sát, chuyện này, đã có thể giải thích.”

“Vì sao...”

Ngự Vương mỉm cười, “Người là muốn hỏi điều này, mới bỏ phí trà Vệ Nhị pha đi.”

Vì sao sứ giả Thiên Trúc phải làm như vậy. Lại còn mưu hại hoàng đệ, lá gan chó của hắn làm gì lớn đến thế!

“Là có kẻ giật dây?”

“Là vậy đi.” Nụ cười của Ngự Vương có chút lạnh, “Có đúng hay không, sứ giả Thiên Trúc đều phải chết, giống như lão nô bưng trà đưa nước ở nhà người, dù sao, chuyện nào cũng cần một cái kết... Ngày hôm nay, người còn muốn hỏi gì, thì trước hết, có một vấn đề, bản vương phải hỏi Thanh Hòa người chút đã.”

Ngự Vương cúi người nhặt hộp lên, cầm trong tay lắc lắc, “Thiên Trúc ngọc hương xiết bao trân quý, không màu không vị, không tan trong nước, chỉ hòa vào ngọc thạch, gập cam tùng chuyển xanh, chỉ cần một lượng cực nhỏ, là có thể sát nhân vô hình, lúc người tiếp nhận bách hòa hương, trên người đã dính độc ngọc hương, người lại còn đi làm mặc ngọc chấm, mà Hoàng thượng lại vô cùng yêu thích, đêm ngày đều ôm, một khắc

không rời. Thanh Hòa, bách hòa hương này qua tay người, cuối cùng ngụ lại Ngự Vương phủ, bản vương muốn hỏi người, chẳng lẽ, người muốn bản vương tự giao nộp chính mình hay sao?”

Ta thần nhiên nói, “Người sẽ hủy đi ngay tức khắc.”

“Thế nhưng bản vương còn phải tróc nã hung thủ, mới có thể thả người ra lao... Hủy đi, chẳng bằng vu oan giá họa, một lão nô không ai ưa, già đến hồ đồ, hơn nữa suốt mấy năm qua quýt vô tích sự, tại sao không thay người đi chết, rất có ý nghĩa còn gì.”

Ta bắt đầu run rẩy.

Ngự Vương nhẹ nhàng ôm lấy ta.

Ta nói, “Chính vì việc này mà người có lòng chạy vào trong lao moi họng ta sao?”

“Thanh Hòa, người hơn ta sáu tuổi, so với ta càng phải hiểu lý lẽ.”

Ngự Vương nhẹ nhàng vuốt tóc ta, ghì ta vào lòng, “Độc sát Hoàng thượng là tội lớn tru di cửu tộc. Ngọc hương nếu đã trong tay, thì muốn vu oan, lo gì không tìm ra chứng cứ. Người cũng thật biết chọn người, lão nô kia lẽ loi cô độc, không một thân nhân, lại bớt đi không ít tội nghiệt.”

Ta loạn đến cực điểm, vừa tức giận, vừa sợ hãi, chuyện này tới quá bất ngờ, khiến cho ta trở tay không kịp. Kim lòng không nổi đẩy Ngự Vương ra, lại bị hấn bắt lấy bả vai, một tay giữ cầm.

“Hay là nói, thực ra người hy vọng bản vương thuận theo tự nhiên, để người được tru di cửu tộc?”

Ta quay mặt đi, lại bị hấn bắt được, hấn nhìn ta, trong con người lóe ra tia tàn độc, “Tru di cửu tộc của người, chẳng phải là muốn bản vương hành thích vua à?”

Ta há miệng nửa chừng, trong phút chốc, chưa kịp hiểu hấn đang nói cái gì, chờ khi tiêu hóa xong, thì người đã bắt đầu rét run, sắc mặt tức thì trắng bệch.

“Từ khi người ra ngục, bản vương vẫn không hề gặp người, cũng hy vọng người biết thân biết phận, đừng tìm đến bản vương hỏi chuyện này, nhưng người chung quy vẫn tới, trò chơi này, cứ vậy mà xong sao?”

Ngự Vương buông cầm ta, bàn tay bóp nghẹt cổ họng, “Hoàng huynh, vì sao trước đây phải gạt ta?”

“Ồ!”

Ta bắt đầu giãy dụa. Hai tay bầu lên tay Ngự Vương, hít thở khó nhọc.

Rút cuộc, Ngự Vương cũng buông tay, ném ta tới quý phi ý, ta hóp hóp từng ngụm khí lớn, rồi bắt đầu ho khù khụ.

“Quả nhiên người đã biết rồi... Người biết...”

“Người tưởng rằng bản vương sẽ tin một tên đạo sĩ hèn mọn, hay là, người cho rằng, mẹ người chết rồi, phụ hoàng chết rồi, sư phụ chết rồi, thì không còn ai biết chuyện này nữa?”

Ta co quắp trên ghế, Ngự Vương tỳ một gối lên quý phi ý, vây ta vào giữa.

“Người còn nhớ thái giám tổng quản năm xưa chứ?”

Ta kinh hồn chưa định, trong đầu hiện ra lão nô đã dẫn ta đến gặp phụ hoàng, lại mang ta đi ngự hoa viên tìm Thái tử.

“Ha ha...” Ta cười sằng sặc nói. “Ấy vậy mà lão còn chưa chết nhỉ?”

“Đúng vậy à nha.” Ngự Vương cười lạnh, vỗ nhẹ mặt ta, “Bản vương sai người đem bảo bối của lão nghiền nát trước mặt lão, cho y có xuống địa phủ đầu thai chuyển thế cũng không được toàn thân, người nói xem, lão còn dám không nói thật hay không? Hoàng huynh? Đại hoàng huynh? Trưởng hoàng huynh?”

“Đừng gọi ta!”

Ta vùng vẫy đứng lên, lại bị hấn găm trên ghế. Khuất nhục nhiều năm nhất loạt phun trào, tưởng chừng như ta đã mất hết lý trí, đã phát điên rồi, “Người còn mặt mũi gọi ta sao!? Ta lừa người sao? Người trách ta khi người đè ta trên giường không nói cho người sao!?”

Ba!

Đúng như dự đoán, một cái tát vả vào mồm ta.

Ta liếm liếm khoe miệng, có vị ngòn ngọt.

“Như vậy Tam hoàng đệ của ta, có phải bây giờ người còn muốn nói, người đã giết nhị hoàng tử, tứ hoàng tử cùng ngũ hoàng tử rồi, hiện tại giết thêm một cái nghiệt chủng bên ngoài của phụ hoàng, cũng là ứng với lẽ trời, người người quy thuận. Năm ngày, năm ngày người và ta chỉ chơi một ván quân đen quân trắng, một ván này, kéo dài quả đã đủ lâu.”

Ngự Vương tát xong thì không hề động dảy, chỉ lẳng lẳng nhìn ta phát rồ, chờ ta điên xong, hấn vẫn yên lặng nhìn ta.

“Vốn dĩ bản vương đã cho rằng bản thân tắm đấm máu tanh, chết đi phải đày vào mười tám tầng địa ngục, vậy mà không ngờ còn thêm tội loạn luân gian huynh, được thôi, Quý Thanh Hòa, cho dù đã tới hoàng tuyền, người cũng phải cùng bản vương xuống địa ngục.”

“Thanh Hòa không trốn, nhất định sẽ ở dưới hoàng tuyền chờ Tam hoàng đệ.”

Nói xong, ta nhắm mắt, đợi một kích giáng xuống.

Hấn sẽ giết ta như thế nào?

Bóp chết ta, độc chết ta, hay là rút ra chủy thủ hộ thân một phút không đi một ly không rời, cho ta một nhát xuyên tim?

“Người cú!”

Ngự Vương bất thành linh đứng lên, hung hăng đạp một cước vào ghế.

Ta văng thẳng ra đất, kinh ngạc một hồi.

“Cút! Cút ngay cho bản vương!”

Đương nhiên, ta không thể hèn hạ đến cút ra khỏi cửa.

Thế nhưng, giữa lúc ta còn đang kinh dị trước phản ứng của hấn, Ngự Vương đã gọi Vệ Nhất, xốc ta dậy, lôi thẳng ra đại môn Ngự Vương phủ, nhét vào xe ngựa.

“Đưa đại nhân về Ngoại Tì Tĩnh.” Vệ Nhất mở cửa xe.

Gã đánh xe lập tức vung roi. Xe ngựa lao đi vun vút.

Ta tựa vào rìa cửa sổ, nghe âm thanh bánh xe nghiêng trên tuyết đọng, phảng phất như trong cơn mộng mị.

“Dừng xe!”

Xe ngựa vẫn chạy.

“Nếu người không dừng xe, ta liền nhảy xuống!”

Xe ngựa ngừng lại, liền theo sau là âm thanh khó xử của gã đánh xe. “Đại nhân, bên ngoài đêm lạnh thấu xương.”

Ta đã sớm nhảy xuống, khoác áo bông, trong đêm giới nghiêm, thần thờ bước đi không mục đích.

Không một bóng người.

Không một ánh trăng.

Gió rét táp vào mặt đau rát, ta chạm lên má trái, sưng vù.

“Sao người không giết ta?”

Đã nói rõ ràng rành, trò chơi kết thúc rồi.

“Đến tình trạng này rồi, mà người vẫn còn lưu luyến sao.”

Người lưu luyến cái gì chứ.

Trong mắt người, rút cuộc, ta là cái gì đây.

Lẽ ra người nên giết ta đi. Người biết trong lòng ta, chỉ thương yêu hoàng đế.

Bỗng nhiên trượt chân, ta ngã ngồi trong tuyết, chẳng biết là dựa vào cửa nhà nào, lạnh đến rúm rỏ.

Rét lạnh buốt xương, mà ta lại thấy dần dần buồn ngủ.

“Đại nhân.”

Có người nhẹ nhàng vỗ ta.

Ta ngẩng đầu, dường như thấy được đồ thổ nhĩi ranh đang đứng ngay trước mắt.

“Đại nhân, đừng ngủ.”

Một con tuyết hồ nhảy lên vai ta, liếm liếm khoe miệng ta còn rướm máu, “Đại nhân, chúng ta về nhà.”

Nhà...

“Gã đánh xe Ngự Vương phũ bảo, đại nhân giữa đường xuống xe, chẳng biết đi đâu, Tử Du Tiểu Mai đều sắp đi rồi, Dạ thì không ngừng ồn ào bắt ta ra ngoài tìm người.”

Tuyết hồ biến thành thiếu niên, ôm ta đã tê cứng vào lòng.

Ta vùi đầu vào bờ vai hắn, lại ngửi thấy mùi gà hồ lô quen thuộc.

Còn có một loại hương vị rất ấm áp, rất ấm áp.

“Sao người tìm được ta...”

Con thổ nhĩi ranh đỡ ta đứng dậy, vốn dĩ, ta đã bắt tri bắt giác thiếp đi giữa trời đêm buốt giá, giờ phút này trời càng trở lạnh, mà ta đã sớm đông cứng trong mơ đến đôi môi tím tái, không cách nào cự quấy.

“Đại nhân. Người đã quên rồi. Người là chủ nhân của ta, ta luôn luôn biết người ở nơi nào.”

“Xạo.”

Ta lê đôi chân không còn cảm giác về phía xe ngựa đằng trước, dựa sát vào người hắn, cười run rẩy nói, “Người chả bảo, không cho ta đặt tên còn gì.”

“Con thổ nhĩi ranh a.” Con thổ nhĩi ranh cười ảm đạm, “So với ‘cái bô’, tên này còn khó nghe hơn...”

Ta nhếch miệng lên, rồi hôn mê bất tỉnh.

.....

1. Bối hậu linh: linh hồn bám theo sau lưng. Nghĩa của cụm từ này khá rộng, trường hợp may mắn thì là một dạng thần hồn hộ mệnh ^^, còn xui xẻo thì là bị ma ám ><. 2.=” gà=” hồ=” lô=” hồ=” lô=” là=” quả=” bầu,=” món=” này=” chap=” 10=” ta=” có=” chém=” là=” “gà=” hấp=” bầu”,=” nhưng=” đọc=” cách=” làm=” ở=” chap=” 11=” thì=” thấy=” sai=” bét.=” tra=” một=” hồi=” chẳng=” biết=” món=” này=” chính=” xác=” là=” làm=” kiểu=” gì,=” hấp,=” chiên,=” quay,=” om,...=” nguyên=” con,=” xé=” phay,=” nhồi=” trộn,...orz,=” nên=” cứ=” để=” “gà=” hồ=” lô=” cho=” lành.=” 3.=” (mấy)=” bản=” raw=” ghi=” như=” thể,=” chẳng=” biết=” có=” thiếu=” cái=” gì=” không.=” mà=” hình=” như=” mấy=” bản=” raw=” của=” ta=” là=” cùng=” một=” nguồn=” hay=” sao=” í,=” chả=” thấy=” khác=” nhau=” chỗ=” nào=” cả.=” 4.=” nguyên=” bản=” là=” =” (mộ=” -=” chiêu=” tối),=” nhưng=” ta=” nghĩ=” đây=” là=” =” (mộ=” -=” nắm=” mồ)=” thì=” hợp=” lý=” hơn.=” 5.=” quý=” phi=” ý=” ghê=” quý=” phi,=” nhưng=” ta=” thích=” để=” nguyên=” hán=” -=” viết.=” 6.=” nguyên=” văn=” là=” =” (ôn=” ôn=” thôn=” thôn),=” =”

(ôn)="" có="" nghĩa="" là="" âm/="" nhiệt="" độ,="" =="" (thôn)="" có="" nghĩa="" là="" nuốt,="" mà="" =="" (ôn="" thôn)="" lại="" có="" nghĩa="" là="" không="" trôi="" chảy,="" không="" ăn="" nhập.="" ta="" ngại="" nhất="" là="" chơi="" chữ.="" vắt="" kiệt="" cả="" óc="" để="" nghĩ,="" mà="" cái="" nào="" chuyển="" không="" khớp="" thì="" lại="" phải="" ngồi="" chú="" thích.="" (ờ="" thì="" ta="" lười)="" 7.="" nguyên="" văn="" là="" =="" (hoa="" dạng="" bách="" xuất),="" vừa="" có="" thể="" hiểu="" là="" đa="" dạng="" đủ="" kiểu,="" vừa="" có="" thể="" hiểu="" là="" đầy="" đủ="" thủ="" đoạn.="" 8.="" nguyên="" bản="" là="" =="" (khoa),="" tức="" là="" thối="" phòng,="" phóng="" đại.="" 9.="" chủ="" thủ:="" một="" thứ="" gương,="" đầu="" như="" cái="" thìa,="" ngắn="" mà="" tiện="" dùng,="" cho="" nên="" gọi="" là="" chủ="">

12. Chương 12

“Mau mang tới đây!”

Tử Du gọi người đem lò than tới.

Run rẩy núp trong chăn, trở lại phủ đã nửa canh giờ, nhưng ta vẫn như cũ lạnh run lập cập.

“Từ nãy đến giờ đại nhân chưa ăn chút gì, chỉ dựa vào chậu than e rằng khó có thể khu hàn...”

“Ta đi làm ngay.” Tiểu Mai vội vã kéo Tử Du đi ra ngoài.

Con thỏ nhãi ranh sờ sờ trán ta, nhẹ nhàng nói, “Hắn là chưa đến mức phát sốt, ăn chút cháo nóng làm ấm dạ dày, thân thể sẽ không lạnh nữa.”

Ta run lập cập đổi tư thế, cuộn chặt chăn bông.

Dạ bay ra, tức tối trừng ta, “Hắn tự làm tự chịu. Ở cửa có Nam Hải Quan m, ta không thể bay ra tìm kiếm... Có chết cũng đáng đời “

“Ta muốn đi gặp một người...” Ta còn hơi run run, “Đột nhiên đặc biệt muốn thấy hắn, kết quả xuống xe rồi, lại không biết nên đi nơi đâu.”

Con thỏ nhãi rũ mắt xuống, nói, “Muốn gặp ai cũng phải có mạng đã, ăn chút gì đi.”

Tiểu Mai bưng tới một bát mỳ canh cá¹ nóng hôi hổi, bên trên cùng là một lớp thịt cá trắng như tuyết, mùi mỡ thơm ngào ngạt. Đã được lọc cẩn thận hết xương.

Ta đang định tiếp nhận, lại bị con thỏ nhãi ranh đoạt lấy, nhặt thìa lên, múc một ngum canh, đưa tới bên miệng ta.

“Uống canh trước rồi ăn mỳ, sẽ khiến dạ dày ấm lên.”

Không biết làm sao, trong nháy mắt ta liền nghĩ đến Ngự Vương ở thiên lao cho ta ăn cháo.

Tiếp đó ta cứ như thế nhìn chằm chằm cái thìa, ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

... Thứ người cho y, chỉ cần nát, y liền bỏ... Thế nhưng người đưa bản vương, mặc kệ là cái dạng gì, bản vương đều gìn giữ cả đời...

... Ăn cháo nào, ta xúc cho người...

“Người có uống không đây!” m thanh đằng đằng sát khí của Dạ nổ ầm trong tai, ta hốt hoảng hoàn hồn, phát hiện con thỏ nhãi ranh vẫn đang giữ cái thìa, chỉ là cánh tay đã bắt đầu phát run.

Ta vội há mồm, cấp tốc ngậm thìa canh vào trong miệng, rồi cứ thế cắn thìa, nghiêng đầu đoạt đi, nói lúng búng không rõ, “Để ta tự ăn, các người đi ngủ đi.”

Tiểu Mai Tử Du đều là bé ngoan biết nghe lời, lập tức ly khai.

Nhưng đồ thỏ nhãi ranh không nghe lời như Tử Du, bởi vì hắn vẫn ngồi trên đệm, hoàn toàn không có ý đi đâu.

Ta nói với hắn, “Đêm khuya rồi. Người cũng đi ngủ đi.”

Đồ thỏ nhãi ranh phẳng phất như không nghe thấy, khẽ cười nói, “Đại nhân. Canh của người chảy ra hết rồi.”

Dứt lời cúi đầu tìm kiếm khăn tay, giúp ta lau đi canh cá tràn ra khóe miệng.

Canh? Ai nha! Ta vẫn còn đang ngậm cái thìa này.

Vừa phun thìa ra, trước mắt bỗng hiện lên một bóng trắng, ngay sau đó cái khăn tay của con thỏ nhãi ranh liền đông cứng giữa không trung.

Dạ xông tới, dùng cặp môi kiều diễm ướt át, trực tiếp lấp kín miệng ta.

Nhìn xuyên qua Dạ mờ mờ, rút cuộc ta cũng thấy được trên khuôn mặt vạn năm không đổi của con thỏ nhãi ranh đã xuất hiện biểu tình khiếp sợ.

Ta không thể đẩy được Dạ ra. Bởi vì hắn chính là trong suốt, tay ta xuyên thẳng qua thân thể hắn, lạnh buốt như lọt phải hố băng.

Nhưng hắn lại có thể chạm được vào ta, có thể túm lấy hai tay ta, có thể niết lấy cằm ta, còn có thể dùng đầu lưỡi, nạy ra lưỡi của ta.

“Uhm!”

Vì thế mọi vùng vẫy của ta cũng tượng như trôi theo dòng nước.

Mãi đến khi hắn thoả mãn dừng lại, liếm liếm môi của mình, lại còn lú lười cảm thán rằng, “Tuy không có thì thể cho ta nhập vào, nhưng dường như ta phần nào cũng nếm ra được mùi vị canh cá...”

“Người! ... Người cút!! “

Ta vậy mà nói giống hệt Ngự Vương.

Đột nhiên hiểu được, thời điểm hắn chửi ta cút, là hy vọng ta nhanh chóng biến khỏi mắt hắn đến chừng nào.

“Làm gì mà nóng thế, chính người cũng rất thoải mái còn gì. Tiểu hồ ly cũng thấy đấy, vừa mới nãy hắn không ngừng hừ hừ phải không?”

“Cút! Cút ngay cho ông!!”

“Ai. Mọi người đều là ở dưới đó, đại nhân rõ thật là đồ trẻ con.”

Dạ che miệng cười mờ ám rồi bay mất...

Con thỏ nhãi ranh đột nhiên đứng dậy, đuổi theo...

Mà ta cứ tiếp tục bùng đến khi canh cá nguội ngắt, mới giặt mình hồn còn chưa định ăn đến chỗ mỳ.

.....

“Dạ. Không được tiếp tục làm thế với đại nhân!”

Con thỏ nhãi ranh chạy ra đuổi theo, phát hiện Dạ đã bay tới sân, đang ngậy người ngồi xổm cạnh ao sen đóng băng.

“Hử?” Dạ hơi nghiêng đầu đi chỗ khác, nhìn từ bất kỳ góc độ nào, cũng yêu nghiệt khiến người ta nghẹt thở.

“Ta nói người không được phép bắt nạt đại nhân!”

“Suyt — “

Dạ đột nhiên vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên môi con thỏ nhãi ranh.

“Ít nhất, ta dùng phương thức này, đã khiến đại nhân nhanh chóng quên đi chuyện không vui rồi, đúng không?”

Nhìn ánh mắt thỏ ranh có phần mê mang, Dạ lộ ra nụ cười xảo trá.

“Đều là ở dưới, hần hồn vía lên mây như thế, có lẽ ta phần nào hiểu được...”

Dạ đưa tay gạt tuyết đọng, nhưng tuyết đọng lại thấm qua tay ngón tay của hần, Dạ khẽ nheo mắt, cười ảm đạm nói, “Gặp được đại nhân, thực sự là chuyện tốt.”

.....

Giữa trưa, ta đứng ở đại đường, ngẩn người nhìn chằm chằm Nam Hải Quan m.

“Đại nhân?”

Con thổ nhãi ranh chọc chọc ta, “Sao thế?”

“Ta định đem nó vào phòng ta.” Nhớ tới đêm qua kinh hồn chưa định, ta nói, “Chẳng phải như thế rất ổn sao, người xem, nếu thỉnh Quan m về phòng ta rồi, vậy sắc... vậy Dạ sẽ không thể xông vào phòng ta nữa, mà đại môn lại rộng mở với hần, hần lại có thể tự do bay...”

“Krrét — “

Lời chưa nói hết, đã có âm thanh cực kỳ chói tai truyền đến.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, bất ngờ phát hiện xà nhà bất thành linh nứt toạc một đường, tiếp đó bắt đầu tràn ra toàn máu.

“Á!” Tiểu Mai sợ đến mức nhào vào lòng Tử Du.

Máu chảy tí tách tí tách.

Không ít kẻ hầu phát ra tiếng la kinh khủng, “Lại... Lại ma quỷ lộng hành rồi!”

Ta day day huyết Thái Dương, hướng về phía Dạ đang trôi trên xà nhà, cầu xin tha thứ, “Được được, ta không dịch chuyển Quan m, ta không dịch chuyển Quan m, người đừng náo loạn!”

Máu me chợt biến mất.

Mọi người mắt mở trừng trừng nhìn vết nứt kia từ từ khép lại.

Tử Du trong ngực ôm người mềm mại, vẫn không quên nói, “Đại nhân. Thật là khủng khiếp, phải thỉnh đạo sĩ thôi.”

“Không.” Thỉnh đạo sĩ, bao nhiêu tiền chứ? Hơn nữa, đạo sĩ nào đấu quá được oán linh ngàn năm.

Nhớ lần đầu tiên sau khi ta đem cả bùa đuổi quỷ dán lên ót đồ thổ nhãi ranh, mà hần chẳng thêm có bất kỳ phản ứng nào, thì ta cóc thêm tin vào đạo sĩ nữa.

“Vậy... Không phải là hoàng tử biết pháp thuật...”

“Tử Du đại nhân.” Đồ thổ nhãi ranh cười nói, “Nơi này kề cận hoàng cung, những thứ dơ bẩn tuy rằng nhiều, thế nhưng nhờ vào long khí của bệ hạ, đại bộ phận cũng không dám quá phận lỗ mãng. Huống hồ đại đường đã thỉnh Quan m ngàn năm tới trấn áp, linh quang bảo vệ đại môn, chẳng còn thứ bẩn thỉu nào dám xông vào đâu.”

“Thế vậy...”

“Quan m lợi hại như thế, tự nhiên là thứ vốn đã ở trong phòng cũng không ra được rồi.”

Tiểu Mai liều mạng rúc vào lòng Tử Du, “Đại nhân, vậy... vậy... vậy làm sao bây giờ...”

Con thổ nhãi ranh bình tĩnh nói, “Kỳ thực cũng chẳng hề gì. Mọi người xem.”

Hần giơ một ngón tay lên, hướng phía trụ cửa vạch một nhất, một vết nứt đột nhiên toác ra, bất ngờ ứa máu.

Trong đại đường lặng ngắt như tờ.

Con thổ nhãi ranh thu tay về, dị tượng vừa rồi lần thứ hai biến mất, “Cho nên nói, đây chẳng qua là một mảnh lối nhỏ, mọi người cứ coi là ảo thuật đi, không cần sợ hãi. Về phần cái thứ trong phòng này, kỳ thực

ta đã thấy nó rồi. Nó chẳng qua là cái bô trong phòng đại nhân tu luyện thành yêu quái, là một con quỷ nghịch ngợm, thích đùa dai mà thôi.”

Ta vội ho một tiếng, “Được rồi được rồi, sau này còn thấy chỗ nào có máu, lau đi là được, năm mới sắp đến, kẻ nào còn lẻo mép ma quỷ lộng hành, ta sẽ không khách khí đâu.”

Tiểu Mai lúc này mới phát hiện mình còn bị Tử Du ôm, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, đẩy hẳn ra, cuống quýt gọi mấy nha đầu lau sàn.

Mọi người cũng từ từ tản ra, mấy nha đầu lau máu, khe khẽ nói thầm, “Dĩ nhiên là cái bô, vừa nghĩ như thế, ta liền cảm giác cái ta lau đi không phải máu, mà là thứ con quỷ kia...”

“Câm miệng, người có biết xấu hổ hay không.”

Ta đoán, đồ thổ nhãi ranh vừa nói chuyện này xong, sợ là về sau trò dọa dẫm máu tanh này của Dạ sẽ chẳng còn xài ngon được nữa.

“Bô yêu quái?”

Dạ đáp xuống, sắc mặt tái nhợt nằm úp sấp sau vai con thổ nhãi ranh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người có bản lĩnh nhắc lại lần nữa coi?”

“Dạ.” Ta định xoa xoa đầu Dạ, nhưng ngón tay lại xuyên thẳng qua.

“Làm sao!” Dạ vẫn nằm úp sấp trên lưng con thổ nhãi ranh làm bối hậu linh, ngẩng đầu hướng về ta giương nanh múa vuốt.

Ta duỗi ngón tay tới bên miệng hẳn, “Người nói san hô có thể nuốt tử khí trưởng thành, người có thể hay không cũng xơi cái này.”

Không đợi ta nói xong, Dạ đã há miệng ngậm chặt ngón tay ta. Lưỡi cuộn một cái, ta không kìm nổi thoáng run lên, con thổ nhãi ranh mở to cặp mắt hiếu kỳ nhìn đôi ta.

“Đại nhân, thoải mái không?”

Ta nộ, “Ta bảo người nuốt tử khí, không bảo người liếm ta!”

“Tử khí chính là ăn như thế.” Tâm tình Dạ tựa hồ rất tốt, nhẹ nhàng từ trên lưng con thổ đáp xuống, sau đó ở trong đại đường phiêu qua phiêu lại, phiêu tới phiêu đi, ngẫu nhiên xuyên qua một người, người đó sẽ rùng bần cả mình, khịt khịt mũi.

Thấy hẳn trôi đi mất tăm mất tích, ta rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác tay bị người nâng lên.

Ta cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, nguyên cái ngón tay ban nãy đã bị con thổ nhãi ranh ngậm vào trong miệng.

“Mau! Mau nhả ra!” Ta đè thấp giọng để khỏi bị Tử Du nghe thấy, “Nhả ra nhả ra!”

Con thổ nhãi ranh mút một hồi, nhả ra, sau đó lục ra cái khăn, tỉ mỉ lau sạch sẽ ngón tay ta.

“Ta nói cho người biết.” Ta cảnh cáo con thổ nhãi ranh, “Dạ là đồ sắc quỷ, người không được theo hẳn học cái xấu, có biết hay không!”

“À.” Con thổ nhãi ranh yên lặng lau, trên mặt không hề có ý hối cải.

“Sau này cũng không được xem mấy quyển long dương nữa!”

“Vì sao.”

“Người xem Tiểu Mai tỷ tỷ cùng Tử Du ca ca của người kia kia.” Ta nói lời thâm thía, “Đấy mới là đúng đó.”

“Thế ngày ấy đại nhân...”

“Suyt...”

Ta biết ngay hẳn sẽ nhắc chuyện này.

Nhất thời, mọi giáo huấn đã bị hấn làm nghẹn trở về.

Sau cùng cũng an tĩnh lại, ta bò về quý phi tháp, mơ màng buồn ngủ.

“Ta xem người ngoài ngủ ra, thì vẫn là ngủ.”

Dạ chẳng biết vừa bay từ xó nào tới, “Đại nhân, lười cũng phải có giới hạn.”

“Không cần người lo.”

“Đại nhân tâm tình rất không tốt à. Thế nào, con thỏ nhãi ranh cũng chả phải dễ dạy bảo như vậy, đúng không?”

Ta trở mình một cái, phớt lờ hấn.

Dạ cười đen tối, cúi đầu liếm liếm vành tai ta, “Ta bảo đại nhân, người nên cách xa hấn một chút.”

“Sao?”

“Tiểu hồ ly mười bốn rồi, sang xuân sẽ tới kỳ động dục.”

Thêm ngày 29 tháng 12

Ta đơ luôn...

.....

Tiểu hồ ly đến kỳ động dục?

Ta trở mình, đột nhiên nhớ tới khi nãy lúc Dạ mút ngón tay ta, hấn có vẻ rất hiếu kỳ.

Ta lại trở mình, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Ta có thể làm cái gì đây?

Ta bò dậy, mặc áo bông lác lư ra chợ, mua về một con cáo nhỏ.

“Đây là cái gì?” Ta đem tiểu hồ ôm trong lòng cho hấn xem, con thỏ nhãi ranh vẽ mặt kinh hãi.

“Đại nhân ta tìm cho người người bạn nhỏ.” Ta đưa tiểu hồ nhu thuận cho con thỏ nhãi ranh, “Sau này người nuôi.”

... Đây gọi là con dâu nuôi từ nhỏ.

Mà còn cùng cỡ hiếm thấy với con thỏ nhãi ranh lúc biến thân. Lớn cỡ bàn tay, lông xù, đỏ rực đỏ rực tựa như quả cầu lửa be bé.

Quan trọng nhất là, đây là hồ ly cái.

Con thỏ nhãi ranh nhận lấy, gãi gãi lỗ tai tiểu hồ, tiểu hồ lập tức lăn tròn trong lòng con thỏ nhãi, thoải mái hừ hừ không ngừng.

“Đại nhân định nuôi thật à?”

Ta nghiêm túc uốn nắn hấn, nói, “Không phải ta nuôi, đây là người bạn nhỏ tặng người.”

Con thỏ nhãi ranh im lặng, Dạ ở một bên cũng im lặng.

Tiếp đó con thỏ nhãi ranh khê gật đầu, cười thần nhiên nói, “Được a, đại nhân thích thì ta nuôi vậy.”

Nói xong liền vui mừng hơn hờ ôm lấy tiểu hồ, chạy ra đại đường, “Tiểu Mai tỷ tỷ, trong phủ còn sữa bò không? Tiểu hỏa cầu đói bụng.”

“Đại nhân, người là heo à?” Dạ trôi đến.

Hình như trước kia cũng có người đã réo ta như thế.

Là ai nhỉ.

... Thanh Hòa, người là heo à...

“Người kiếm con hồ ly về làm gì.”

“Dạ người không biết, đây chính là hồ ly cái. Không phải người nói con thỏ nhãi ranh động dục rồi sao...”

“Aha ha! Đại nhân, người! Aha ha!” Dạ cười lẩn lộn.

Ta giận tái mặt, “Chẳng nhẽ con thỏ nhãi ranh nhất định phải hồ ly Oa Quốc mới được? ... Đồ nhãi con thiếu thán, hấn lại dám không để hồ ly Đại Đường chúng ta vào mắt hử?”

Dạ nghe xong, cười càng kịch liệt hơn, quả thực là ngả nghiêng ngất nghẻo, “Quý đại nhân! Quý đại nhân! Người không nghe thấy con thỏ nhãi ranh đòi sữa bò hử, cái con cáo bé tí kia là một con thú non, răng còn chưa mọc đầy này.”

Ta lập tức ỉu xiu, “Thế nhưng mà... Thế nhưng mà... Chủ hàng ta mua bảo ...”

“Bị lừa đó.”

Nói chung, ta nhờ chuyện này mà bị Dạ cười thối mũi đến trưa.

Con thỏ nhãi ranh đùa nghịch tiểu hỏa cầu, tiểu hỏa cầu đứng trên mặt đất, quả nhiên tứ chi run rẩy vô lực, không ngờ đúng là một con thú non.

Tiểu Mai Tử Du còn có mấy nha đầu đang làm việc đều chạy lại vây quanh để xem, ta bị lạnh nhạt ở xó tường, đau lòng số bạc phí phạm, vừa ai oán bản thân trúng bẫy gian thương.

Trong đại đường bởi vì xuất hiện tiểu hỏa cầu mà bắt đầu ồn ào nháo loạn, tận đến khi xe ngựa Ngự Vương phủ đã đứng trước cổng.

Mấy năm trở lại đây, chỉ cần Ngự Vương muốn tìm ta làm ấm ổ chăn, sẽ phái cỗ xe ngựa đỉnh khoan nạm vàng này đến khu vực cửa Ngoại Ti Tĩnh.

Chỉ có điều trải qua đêm qua, ta đã nghĩ, cả đời ta sẽ không bao giờ gặp lại cỗ xe này nữa.

.....

Bước vào Ngự Vương phủ quen thuộc, vẫn như cũ là Vệ Nhất Vệ Nhị canh giữ ở đại môn, cũng như lần trước, Ngự Vương cúi đầu phê sửa tấu chương, bảo ta trước chờ ở một bên, kêu Vệ Nhị dâng trà cho ta.

Ta tiếp nhận trà Vệ Nhị pha. Lần này không hề xoi mói, ngửa đầu uống cạn.

Vệ Nhị kinh dị liếc ta một cái, sau đó mặt không đổi sắc lại rót cho ta một chén.

Ta tiếp nhận, lập tức uống cạn.

Vệ Nhị lại rót đầy.

Ta tiếp nhận, lại uống cạn.

Rút cuộc Ngự Vương ngừng bút, ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ giọng nói, “Đừng uống nhiều như vậy, bữa tối sẽ ăn không vô nữa.” Tiếp đó thở dài, buông bút, ra lệnh, “Vệ Nhất, Vệ Nhị, bảo nội viện dọn bữa tối.”

“Vâng.”

“Vâng, Vương gia.”

Ta thấy hấn đuổi người đi, sắc mặt trầm xuống, lập tức đứng dậy nói, “Ngự Vương đại nhân, Thanh Hòa uống nhiều trà quá, đi tiện một tẹo.”

“Người đứng yên cho bản vương!”

Ta đứng yên.

Ngự Vương đi xuống mấy bước, kéo ta qua một bên, hai tay đè chặt vai ta, ép ta góc tường. Cúi đầu liên gặm tới.

Ta không hề phản ứng mặc cho hấn gặm.

Hấn gặm rồi gặm, cũng nhận ra chẳng thú vị gì, bèn ngẩng đầu yên lặng nhìn ta.

Ta quay đầu đi chỗ khác, mỉm cười, “Thanh Hòa tưởng là Tam hoàng đế không muốn tiếp tục thấy cái mặt này của Thanh Hòa nữa.”

Ngón tay Ngự Vương đang niết ta thoảng run một chút, nhếch môi không lên tiếng.

“Vương gia, đã truyền xong bữa tối.”

Vệ Nhất gõ cửa, mí mắt cũng không nâng.

.....

Không ngờ, trên bàn chỉ dọn hai bát mỳ.

Ngự Vương sau khi ngồi xuống liền yên lặng bắt đầu ăn mỳ.

Ta nhặt dưa lên, bôi bôi mỳ, khuấy vài vòng, lại thả tay.

Đã nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn sợ hấn.

Mỗi câu hấn nói với ta đều ẩn tàng sát khí, khiến ta không rét mà run.

Mỗi lần vừa tới gần hấn, ta sẽ căng thẳng mất tự nhiên, mọi suy nghĩ đều căng cứng, tự hỏi câu nói nào của hấn là thật, câu nào lại là giả.

Nhưng mà hiện tại hấn giở ra cái dạng này.

Trầm mặc.

Trầm mặc hôn ta, trầm mặc ăn mỳ. Trầm mặc đến độ ta tâm thần không yên, trầm mặc đến độ ta đứng ngồi không yên.

“Sao Thanh Hòa không ăn?” Ngự Vương ưu nhã lau tay, buông dưa, cười nói, “Hay là, người sợ ta hạ độc trong nước dùng?”

“Người hạ độc, ta trái lại không sợ.” Ta bỏ dưa, cảm thấy sống lưng toàn là mồ hôi lạnh, “Thanh Hòa uống quá nhiều trà, không muốn ăn mà thôi.”

“Hôm nay là sinh nhật bản vương.”

Ngự Vương bình tĩnh nhìn ta nói, “Thanh Hòa ở bên bản vương ba năm, nhưng chỉ sợ còn không biết là hôm nay đi.”

Ta cả kinh, nhượng mắt nhìn vào trong bát hấn, quả nhiên còn có nửa quả trứng gà.

“Không ăn cũng được, cùng ta chơi cờ đi.” Ngự Vương kéo ta vào tấm điện.

Cũng như lần trước, hắc bạch ngọc kỳ đã bày sẵn, bên tháp quả nhiên còn trà thơm đang ủ.

Ta nhin không được cười nói, “Lần này không ra sân nữa à?”

“Bản vương nghe nói đêm qua Thanh Hòa nhảy xuống xe ngựa... Đêm nay có thể nào để người tiếp tục chịu đồng cứng?”

Ngự Vương ngồi xuống, nhón viên cờ trắng lên, “Bản vương chưa bao giờ có sinh nhật, lúc này đây, lại muốn cùng người cùng nhau trải qua.”

“Tam hoàng đế có nhã hứng như vậy, Thanh Hòa có thể nào không tiếp.” Ta nhấc tay hạ cờ.

Ngự Vương hạ quân tiếp theo, điềm đạm nói, “Thanh Hòa, người cố ý gọi Tam hoàng đế, là hy vọng ta bị người chọc giận, hay là bị người châm biếm.”

“Thanh Hòa nào dám. Ngự Vương điện hạ không thích nghe, Thanh Hòa không gọi là được.”

Lúc nói lời này, đã đi hơn chục nước, ta bình bại như núi đổ, vừa khai cục đã để tới cục diện này, thực sự là không hạ cũng thế.

Không đến trăm nước, đã đến thời khắc tối hậu, ta nhìn chăm chăm con cờ trắng trong tay Ngự Vương, thở dài, “Chẳng lẽ Ngự Vương điện hạ còn định ăn sạch quân trắng của mình, tự tìm đường chết.”

Ngự Vương vê vê viên cờ, kè cà không hạ, “Nước này hạ xuống, biết đâu người sẽ khởi tử hồi sinh. Vì người, bản vương dù đi tìm chết cũng có khó gì.”

Cạch!

Một quân đặt xuống, quả nhiên là hạ sách để tự sát.

Ta im lặng nhón quân trắng bị ăn lên, nở nụ cười tươi, “Đa tạ Ngự Vương điện hạ thành toàn, ván này là hòa rồi.”

Ngự Vương đứng dậy, đi vòng người qua, từ phía sau ôm chầm ta.”Người gọi ta Tam hoàng đệ, cũng được.”

Ta ngẩn ra.

Hắn lại nói, “Chỉ ít nghe thân hơn Ngự Vương điện hạ.”

Cái... Cái làn điệu này ở đâu ra a!

Ai...

“Thanh Hòa mệt rồi.”

Ta thở dài một tiếng, tựa đầu ngửa ra sau, nhẹ nhàng tựa trong ***g ngực hắn, “Thanh Hòa cũng mệt rồi, Tam hoàng đệ cũng được, Ngự Vương điện hạ cũng được, Thanh Hòa nhiều tuổi rồi, cũng chơi không nổi rồi, muốn đánh muốn giết, xin mời ban cho Thanh Hòa một nhát thống khoái đi.”

Ngự Vương không nóng không lạnh nói, “Thanh Hòa, lẽ nào ta sai rồi sao.”

“Qua nhiều năm như vậy, ta đều làm sai rồi sao?”

“Trước kia người che chở Thái tử, chưa bao giờ chịu đưa mắt nhìn qua ta.”

“Ta tưởng rằng phé đi võ công của người, là có thể giữ người ở bên người.”

“Kết quả người lại ly ta càng ngày càng xa.”

Ngự Vương nhẹ nhàng chống cằm lên đầu ta, ngửi hương trên tóc ta, “Thanh Hòa, người muốn bản vương thừa nhận bản thân từ đầu tới cuối đều làm sai rồi sao.”

Ta gơ tay, sờ lên búi tóc vấn chặt của hắn, rút trâm gài ra, cảm thụ được tóc của hắn xõa xuống. Buông xuống cạnh gương mặt ta.

Chạm lên một lọn, còn mượt hơn trong tưởng tượng, ta nắm chặt trong tay thưởng thức, nhìn quân cờ ngọc trên bàn, đáy lòng càng ngày càng lạnh.

“Trò chơi người cũng chơi rồi, cũng là người chính mình tuyên bố đã xong, người còn mong muốn cái gì.”

“Ta muốn người... trong lòng có ta...”

“Tam hoàng đệ đối ‘tốt’ với Thanh Hòa, Thanh Hòa cả đời sẽ không quên.”

Ngự Vương rút cuộc không hề lên tiếng.

Ta buông tóc hắn ra, mò lên một viên ngọc kỳ. Thờ ơ nói, “Quân cờ lần trước bị người ném vào trong lửa, đây là một bộ mới đổi nhĩ.”

Ngự Vương buông ta ra, đứng sau lưng ta.

Ta đứng lên, xoay người nhét viên cờ vào trong tay hắn, “Tam hoàng đệ không sai. Thanh Hòa tử khí đông thẳng, Tam hoàng đệ không nên lưu ta.”

“Thanh Hòa.” Sắc mặt Ngự Vương có chút khó coi.

“Ngày ấy chạm qua bách hòa hương, trước khi chạm vào mặc ngọc chấm của hoàng đệ, hình như Thanh Hòa còn cùng Tam hoàng đệ hạ một hồi cờ...”

Nhìn sắc mặt Ngự Vương trở nên tái nhợt, ta rũ mắt, thấp giọng nói, “Hình như... cũng là quân cờ bằng ngọc...”

Ngự Vương diện hạ lui một bước, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm, “Bản vương một đêm không ngủ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định gặp ngươi. Hiện tại xem ra là bản vương sai rồi, bản vương không nên chào đón ngươi đến. Ngươi quay về đi.”

“Long diên hương ngươi cho ta chính là giải dược của ngọc hương, đúng không. Kể hạ độc, kỳ thực chính là ngươi.”

Ngự Vương dừng lại nơi cửa, không quay đầu nhìn ta.

Cũng không cho ta đáp án.

Ta bỗng tâm phiền ý loạn, một tay gạt toàn bộ quân cờ trên bàn xuống đất.

Cách cách cách cách thật sự chói tai.

Ngự Vương dừng một chút, lấy từ trong ngực ra một vật, trở tay ném xuống dưới chân ta, lạnh lùng nói, “Ta chỉ thấp hèn cầu ngươi yêu ta một lần, sẽ không bao giờ có lần sau.”

Dứt lời liền đuổi chân sải bước, không chút do dự đi khỏi tẩm cung.

Ta ngồi xổm xuống, nhặt lên thứ hắc vừa quăng, là vỏ sò đã vỡ làm ba mảnh.

“Đối trá, còn nói cái gì sẽ cẩn thận gìn giữ cả đời.”

Hai mắt đầm lệ không cầm được từng giọt nhỏ xuống lòng bàn tay, tầm mắt ta là một mảng mơ hồ.

“Con thổ nhãi ranh muốn, mà ta chưa từng cho hấn, chỉ cho mình ngươi.”

.....

1. Mỳ canh cá (ngư thang diện): món ăn nổi tiếng của huyện Đông Đài, tỉnh Giang Tô, ra đời năm 1758 (thể mà đời Đường đã có rồi à:-?).

13. Chương 13

“Đại nhân, vỏ sò này...” Con thổ nhãi ranh xán lại, “Ngài đã nhìn cả đêm rồi.”

Ta khép bàn tay lại, ôm gối, tựa ở góc giường. “Lúc trước ngươi còn muốn kia mà. Sớm biết như vậy ta cho ngươi luôn rồi.”

Con thổ nhãi ranh hóp hóp miệng. “Đã vỡ thành ba rồi còn đâu.”

Ta cười nói. “Đêm đó bị áp vào ngực, đã vỡ vụn a. Hoá ra vỏ sò Oa Quốc cũng chẳng chịu nổi một kích thế này.”

Con thổ nhãi ranh ôm tiểu hỏa cầu, nghe xong lời này càng thêm mất hứng, “Mặc kệ là vỏ sò gì, chỉ cần giẫm một cước, cũng sẽ vỡ cả thôi.”

Ta hơi nghệt ra, “Đúng vậy...”

Con thổ nhãi ranh lui về sau một bước, tới gần Dạ trôi lững lờ cạnh đó, nói nhỏ, “Đại nhân không bình thường lắm a.”

“Ừm...”

Dạ vuốt vuốt cằm, ghé sát vào tai con thổ nhãi ranh, nói, “Ngươi ra ngoài trước, ta cùng đại nhân nói chuyện.”

“Ngươi?” Con thổ nhãi ranh nhướng một bên mày

“Ta làm sao chứ. Ta cũng không thể ăn thịt đại nhân. Ranh con thói tha nhà ngươi mau phần ra ngoài.”

Con thổ nhãi ranh bĩu môi ôm hỏa cầu đi mất.

Ta cười, “Dạ, các ngươi thì thăm cái gì đấy.”

Dạ bay đến, ngồi bên cạnh ta, “Còn không phải lo lắng đại nhân người?”

“Ta làm sao cơ?”

“Đại nhân...” Dạ thò tay đùa nghịch môi ta, “Đại nhân khổn khổ vì tình nè?”

“Nực cười!”

Ta cẩn thận thu vò sò vào ngực, giận tái mặt nói, “Hắn đối ta không tốt, làm sao ta lại đối hắn động tình.”

“Con người ấy mà, rất hay so đo chuyện tình cảm. Là bởi vì hắn đối đãi người không tốt, người mới đem hắn khắc sâu như vậy, không phải sao?”

Ngón tay khều khều môi ta, ý đồ luồn vào trong, “Trái lại... Ta đối với đại nhân người tốt, đại nhân người lại chẳng hề để tâm.”

Ta xoay đầu đi, né tránh trò cợt nhả của hắn, “Người để ta yên, ta sẽ càng thích người.”

Dạ trợn to mắt, lỗ chã như khóc không ra tiếng, “Là bởi vì ta chỉ ở phía dưới, người mới không thích ta đụng chạm...”

Bộ dạng hắn khiến ta vừa tức vừa buồn cười, một câu thôi, ta thực sự bó tay với hắn.

“Người thì sao. Làm thế nào mà trở thành oán linh vậy.”

Ta ôm gối, cuộn tròn một đống, dè dặt nói, “Ta hỏi như vậy, người sẽ không vui phải không. Người cũng có chuyện không thoải mái, thỉnh thoảng lại nhớ đến, phải không.”

Dạ khẽ cười, “Cái này nha. Người cũng biết, làm kẻ ở dưới ấy, bao giờ đau đớn nhất cũng chính là chuyện...”

Ta nhin không được, khóe miệng co giật một cái.

m thanh của Dạ trở nên phiêu nhiên, “Người đừng nhìn như ta như vậy, hồi còn sống, ta chính là hoàng tử đấy.”

Ta có chút giật mình, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn nhìn ta, đôi mắt kia long lanh đẹp đến độ nguy hiểm chết người, “Bởi vì ta đại nhân rất giống nhau đi, thế nhưng ta còn chả may bằng đại nhân, ta yêu y, y lại giết ta, còn hạ lời nguyền, khiến cho ta sau khi chuyển thế cũng không thể trốn khỏi y. Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, vẫn phải làm kẻ ở dưới y...”

Khóe miệng nhin không được lại giật một cái, “Cái kẻ ở phía trên người ấy, quả thực cũng có phần... quá...”

“Đúng đó.” Dạ cười ha ha, “Sao ta có thể cho y toại nguyện chứ! Cho nên ta mới quanh quẩn nơi tro cốt của mình suốt ngàn năm, đến khi trên sổ sinh tử không còn tên ta nữa, ta mới dám dựa vào đại nhân, chạy khỏi nơi ấy...”

Nghe Dạ nói vậy, ta bỗng nhiên hơi hơi cảm động, nhìn mái tóc tuyệt đẹp của hắn, lại nghĩ thâm, nếu tiểu súc sinh kia cũng xõa tung như thế, hắn là cũng đẹp như vậy nhỉ. Vì thế liền vươn tay, nhin không được muốn xoa xoa đầu hắn, kết quả lúc giơ tay đến trước mặt hắn rồi, mới nhớ ra thế nào cũng sẽ xuyên qua.

Thế là tay ta dừng khựng giữa không trung, đang định thu hồi thì Dạ đã ngửa đầu chuẩn xác ngậm luôn ngón tay ta vào miệng.

“Người nhất định phải dùng phương thức này hấp thu tử khí sao.”

“Đại nhân muốn cùng ta tiếp xúc thân mật hơn à?”

“...” Sắc mặt của ta hẳn là rất khó coi, đành phải chờ hắn liếm chán chê, mới nhanh chóng rút ngón tay về, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi dưới đáy lòng âm thầm phát thệ, từ rày trở đi không bao giờ được thò tay về phía Dạ nữa.

“Người kia... Y chuyển thế rồi ư?”

“Ừ.” Dạ liếm liếm khóe miệng, mỉm cười.

Hắn... không yêu nghiệt như vậy thì không được hay sao...

Ta quay đầu đi chỗ khác, cảm thấy trống ngực khê đập. “Người gặp y chưa? Y còn nhớ ra người không?”
“Gặp rồi.”

Dạ cười đến đặc biệt cần cho ăn đập, bay lên, bay ~ bay ~ bay ~ bay tới cửa, đột nhiên cao giọng nói, “Thế nhưng y gặp phải báo ứng rồi, ở kiếp này dĩ nhiên cũng là kẻ bên dưới đấy! Aha ha! A ha ha ha ha ha!”

Dứt lời liền cười lớn xuyên cửa bay ra ngoài...

Đã nửa ngày còn có thể nghe được tiếng cười xa dần của hắn.

Đây là lần đầu tiên ta nghe hắn cười kiểu đó, nhưng chẳng hiểu vì sao, lại có loại cảm giác vô cùng quen thuộc, nghĩ thêm một chút, lại một mảnh trống rỗng.

Ôm gối đầu, ta xiêu vẹo ngã xuống, mơ màng buồn ngủ. Nghĩ thầm, có lẽ số mệnh kẻ ở dưới thực sự chẳng có gì tốt đẹp.

.....

Ngày hôm sau, ta quyết định phấn chấn lên.

Vì vậy mới sáng ra, ta đã xơi một mạch ba bát cháo, khiến Dạ đứng nhìn một bên thở vắn than dài, làm phía dưới sao có thể ăn nhiều như vậy.

Sau đó ta còn tự mình cho tiểu hỏa cầu ăn sữa, kết quả tiểu hỏa cầu ở trong lòng ta chít chít oe oe kêu loạn, cuối cùng con thỏ nhãi ranh nhìn ngựa mất quá, liền giằng lấy ôm đi mất.

Vì vậy ta lại lật bật đến chỗ Tử Du, nhìn trên bàn Tử Du chất đầy công văn, lại nhìn trên tháp của mình ngoài xuân cung ra thì chỉ có trà thơm, cũng có chút ngưng ngưng, bèn lặng lẽ nói, Tử Du, ta hứa gả Tiểu Mai cho người, thế nào?

Kết quả Tử Du không cẩn thận đánh rơi bút xuống đất, còn sơ ý bật cười nói, “Đại nhân có thể cân nhắc tăng lương cho thuộc hạ trước...”

Sắc mặt ta trầm xuống, “Nhắc lại cái coi.”

Tử Du cười khở.

Trước đó hoàng tử Thổ Phiên báỉ phỏng, Ngự Vương trực tiếp phái Binh bộ thượng thư đi nghênh tiếp, niên cống mang đến đúng lúc ta bị bắt vào ngục, đã được Tử Du kiểm kê hoàn tất đưa vào cung.

Vì vậy một kẻ hồ ly tinh nịnh thần mị chủ, quan viên tối cao của Ngoại Tì Tỉnh Ngoại Tì Lệnh đại nhân ta bỗng nhiên phát hiện bản thân đang ở Ngoại Tì Tỉnh ăn không ngồi rồi.

Nhìn nhìn quý phi tháp đầu hiu một góc, ta đấu tranh nửa ngày, cuối cùng vẫn là hất giày, chui vào chần.

“Đại nhân.” Con thỏ nhãi ranh giao công văn Oa Quốc cho Tử Du, sau đó xán qua đây, cúi đầu ẩ ẩ ta, “Đại nhân ban đêm không ngủ, ban ngày ngủ bù, không phải thói quen tốt.”

“Biến biến.” Ta càng lúc càng buồn ngủ, “Biến đi chăm vợ bé bỗng của người đi. Ta mệt rồi...”

Con thỏ nhãi ranh cười lạnh nói, “Đại nhân nói cái gì đó.”

“Đại nhân!”

Tử Du đột nhiên gọi. Ta vội vàng đẩy con thỏ nhãi ranh ra, ngồi dậy, “Cái gì?”

Tử Du sắc mặt bất thiện nhìn ra ngoài cửa.

Ta nhìn theo tầm mắt hắn, tự nhiên lại thấy cỗ xe ngựa quen thuộc.

“Vương gia cho mời, thỉnh đại nhân dời bước.” Vệ Nhất cung kính hành lễ với ta.

Ta giật mình, tiếp đó nhanh chóng đổ vật xuống giường, kéo chăn phủ lên mặt, “Thanh Hòa bị bệnh.”

Có người xuống xe ngựa, nhẹ nhàng cười nói, “Bị bệnh? Vậy thì thật khéo, vừa lúc bản vương dẫn theo ngự y tới.”

Ta ngồi bật dậy, kinh dị nhìn Ngự Vương bước vào đại môn.

“Tham kiến Ngự Vương diện hạ.” Tử Du và Tiểu Mai vội vã quỳ xuống.

Con thỏ nhãi ranh là hoàng tử, chỉ gật gật đầu, rồi đứng sang một bên.

Ta nhìn phía sau hẳn, quả nhiên còn có một người, thì ra là người đứng đầu Thái y viện, lão bất tử Văn thái y.

“Tham kiến Quý đại nhân.”

Lão bất tử chậm rề rề đến gần, giữ chặt cổ tay ta, nhìn nhìn, lại sờ sờ.

Không có lệnh của Ngự Vương, bọn hạ nhân Ngoại Ti Tĩnh vẫn quỳ như cũ.

“Thế nào.” Ngự Vương bưng trà thơm bên tháp ta lên, ngửi ngửi, nói, “Có phương pháp chữa khỏi hay không?”

“Hồi bẩm Ngự Vương diện hạ, gân tay Quý đại nhân thụ thương rất sâu, e rằng khó mà chữa khỏi.”

Ta hướng lão thái y cười nói, “Không phải thế sao, xưa kia lúc bị ai cắt đứt, ai kia đâu có định cho nó phục hồi.”

Ngự Vương quả không hổ là Ngự Vương, da mặt rất dày! Vậy mà sắc mặt không hề thay đổi, cũng chẳng nhìn ta, chỉ cầm chén trà trong tay thưởng thức.

“Nhưng mà...”

Lão bất tử đột nhiên nói, “Lão thần có một phương thuốc cổ truyền, có thể làm cho gân tay Quý đại nhân hoàn toàn khôi phục...”

“Cái gì?”

Tiểu Mai và Tử Du đồng thời kêu lên sợ hãi.

Ta chấn động, không khỏi nhìn về phía lão già bất tử, vừa nghĩ tới biết đâu sau này còn có thể rút kiếm múa may, không che giấu nổi nội tâm vui sướng, hai mắt tỏa sáng giữ chặt Văn thái y. Kích động nói, “Thái y nói thật sao!? Thế phương thuốc cổ truyền là gì!”

“Ông ta là người của bản vương, vì có gì phải nghe lời người chứ?” Ngự Vương đặt chén trà xuống, cười lạnh lùng, “Người muốn phương thuốc cổ truyền ư? Người dùng cái gì để đổi?”

Chuyện này thật nực cười.

Ngoại trừ cái mạng ra, còn có cái gì ta chưa đưa cho người.

“Ngự Vương đại nhân có yêu cầu gì.” Ta rút tay về, âm thầm vuốt ve vết sẹo mờ nhạt, “Thanh Hòa rửa tai lắng nghe.”

“Kỳ thực cũng chẳng có gì.”

Ngự Vương diện hạ phủ tay, “Đêm qua bản vương hơi mất thể diện, để quên một vật ở chỗ Thanh Hòa, chỉ cần Thanh Hòa trả lại bản vương là được.”

“Thanh Hòa chưa nhớ ra có vật gì như thế.”

“Ha?”

Ngự Vương cười cười, thỉnh linh nắm lấy vạt áo ta, thò tay vào trong, móc ra vỏ sò, “Có lẽ Thanh Hòa nhớ lắm rồi.”

Sau đó ghé sát vào tai ta, nhẹ nhàng nói, “Người xem, bản vương chỉ biết, người sẽ đem nó hộ vào trong ngực.”

Thêm lần 2 ngày 31 tháng 12 Đây là ta viết đêm qua đây. Bây giờ đi thi rồi, tối khuya mới có thể bổ sung nốt lần 3*

Ta sử ra một đòn khóa tay, tóm lấy bàn tay đang rút về của Ngự Vương, ra sức xiết chặt. Nếu không phải gân tay ta không sử được nội lực, ta nhất định sẽ bóp nát xương hân.

“Con gái đã gả chồng như bát nước đổ đi, thứ đã vứt đi, muốn cầm về dễ dàng như vậy?”

Ngự Vương lại một lần nữa dí sát đầu vào, nhỏ giọng nói, “Thanh Hòa à, phương thuốc... phương thuốc...”

Ta nhất thời chán nản.

Không cầm nổi buồng lỏng tay, bị hân thoát được, cũng may ta phản ứng mau, thừa dịp tay phải của hân vội vàng cắt vỡ sò vào ngực, trong nháy mắt liền tóm chặt tay trái hân, bất thành linh kéo phần thân trên của hân lại gần, rút phắt cây trâm ra, làm rối tung búi tóc của hân.

Ngự Vương lúc này quả thực là kinh ngạc giật nảy người, hoàn toàn đoán không ra ta định làm trò gì.

Chờ đến khi hân ý thức được mái tóc dài của mình bị xõa tung, thì khuôn mặt đã đen đến không thể nào đen hơn được nữa.

Ta mỉm cười, nhân lúc hân đỡ ra, còn thuận tay thay hân sửa sang phần tóc mái bị phồng lệch sang bên cạnh.

Ta thực sự không có đoán nhầm.

Ngự Vương xõa tóc ra, nhìn qua tưởng chừng như đã biến thành người khác, gương mặt lập tức nhu hòa hẳn đi.

Mái tóc này vẫn lên a, còn có bảy phần tượng hoàng đệ, bây giờ vừa xõa tung ra, chính là Ngự thái phi chuẩn không cần chỉnh.

Dạ bay tới bên người ta, đánh giá Ngự Vương, che miệng cả kinh nói, “Ai nha nha nha, đại mỹ nhân kìa!”

Ngự Vương mím chặt môi nhìn ta, tựa hồ phi thường tức giận.

Đại đường im phăng phắc. Sau nửa khắc, Ngự Vương rút cuộc miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên, ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Thì ra Thanh Hòa thích tử kim quan của bản vương, làm sao không nói sớm.”

Sau đó ngay trước mắt bao người, cứ như thể đầu bù tóc rối nhấc cao chân ngẩng cao đầu rời khỏi.

Xe ngựa vừa đi, con thỏ nhãi ranh liền vội vàng bu tới, sờ sờ tóc mình, lại đoạt lấy tử kim quan, lật đi lật lại trong tay xem xét, nói, “Tóc cũng dài bằng ta, tử kim quan lại nhỏ như vậy, bình thường hân làm thế nào đem cả đám tóc cột thành một nhúm nhét vừa cái này vậy?”

Dạ vuốt vuốt cằm, ra chiều có điều suy ngẫm, “Có lẽ là cột rất chặt.”

Ta cười nói, “Ừ.”

Tiểu hỏa cầu quơ quơ bốn cái chân nhỏ, vụng về trèo lên ngực con thỏ nhãi ranh, đoạt lấy tử kim quan rồi bắt đầu lăn tròn đùa giỡn.

Con thỏ nhãi ranh nhìn ta, liếc xéo nói, “Đại nhân, đêm nay không phải lại định thức trắng đêm ngắm tử kim quan đấy chứ?”

Không đợi ta nói gì, Dạ đã cười ha hả, còn đặc biệt yêu nghiệt mà hướng về con thỏ nhãi ranh đá lông nheo, nói, “Mùi giấm thiet chưa hà.”

.....

Ngày kia là trừ tịch. Ngoại Ti Tĩnh vượt qua cả một ngày bề bộn.

Bọn nha đầu nơi nơi quét tước. Tuyết đọng trong viện cũng dọn sạch.

Đại môn Ngoại Ti Tĩnh quét vôi mới hoàn toàn. Hai tòa sư tử khổng lồ trước cửa cũng được lau chùi sáng loáng.

Từ hôm nay cho tới mười lăm, Tiểu Mai chỉ huy bọn nha đầu mỗi ngày đều dâng hương lên Bồ Tát, còn đặc ý bày lên thứ nho phủ sương giá mà Tây Vực tiến cống.

Từ mấy hôm trước, con thỏ nhái ranh đã bị đám lưu học sinh Oa Quốc kéo ra ngoài ăn mừng, đến bây giờ còn mãi vui quên nước Thục².

Tiểu hỏa cầu không ai cho ăn, liền dính vào người ta, kêu đói ầm ĩ.

Riêng Dạ trước nay vẫn là thằng điên, càng bận rộn càng náo nhiệt hẳn lại càng thích quấy rối, cố ý nhét cả vốc tuyết vào cổ áo người hầu. Hoặc là ở trên xà nhà vừa lau xong vẽ ra vài vệt máu. Làm cho Ngoại Ti Tĩnh gà bay chó sủa.

Lúc này, đương nhiên ta cũng không thể làm tổ trên quý phi tháp ngủ nướng được nữa.

Ngày trừ tịch có tế lễ, dân chúng được bỏ giới nghiêm ban đêm.

Từ mừng một đến mừng bảy, trong cung sẽ tổ chức tiệc đêm suốt bảy ngày.

Việc ta nhất thiết phải làm bây giờ, chính là tập trung tinh thần chọn từ trong tư khổ của Ngoại Ti ra một món tinh xảo đẹp đẽ, một lễ vật mừng tân niên không làm mất thể diện mà lại có thể khiến hoàng đế hài lòng.

Bởi vì công việc của Ngoại Ti Tĩnh về cơ bản đều đổ hết lên đầu Tử Du.

Ta nhìn công văn đắp đồng trên bàn đang sắp sửa chôn vùi hẳn, trong lòng không khỏi có phần áy náy.

Vật lộn trong tư khổ nửa ngày, ta rút cuộc rộng lượng ra quyết định, sang năm mới lập tức tăng lương cho hẳn lên mười tám lượng luôn.

Đang nghĩ như thế thì dưới tay mò trúng một cỗ thất tinh dạ bàn³ bằng mã não xanh.

Ta cẩn thận bưng lên quan sát, dạ bàn này có tất cả bảy tầng, còn có thể xoay tròn hoặc tháo ra, khảm vô số dạ minh châu nhỏ xíu mà sáng lóa, tạo thành bầu trời đầy sao.

Ta thổi tắt nến, trong kho nhất thời tối hẳn đi, nhưng không ngờ dạ bàn này đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, lưu quang dật thải, nhất là bắc đầu thất tinh càng rực sáng, thất tinh quay quanh một ngôi sao trung tâm phi thường chói mắt, dạ minh châu cũng lớn hơn, hơn nữa... còn phát ra tử quang nhàn nhạt.

Thực sự là cực kỳ đẹp mắt.

Ta mừng rơn, thầm nghĩ, lễ vật này nhất định hoàng đế sẽ thích.

...thêm lần 3, không có ý tứ...**

Đang ngắm đến xuất thần, đại môn tư khổ lại bị mở ra, nhật quang chiếu đến, ánh sáng rực rỡ từ tinh bàn tức thì ảm đạm đi không ít.

Tử Du giữ giữ tuyết trên người, cung kính nói, “Đại nhân, Ti Thiên Đài Giám Từ đại nhân cầu kiến.”

Ta vội vã mang tinh bàn đặt vào phòng trong, xoay người đi ra, liền thấy phía sau Tử Du còn có một thanh niên mảnh khảnh nho nhã đang đứng.

“Ti Thiên Đài Giám Từ Thiếu Nguyệt, tham kiến Ngoại Ti Lệnh đại nhân.”

Ta khép chặt áo bông, nói, “Tử Du, sao lại đưa Đài Giám đại nhân đến chỗ này? Tư khổ âm u lạnh lẽo lắm, Từ đại nhân, chúng ta đến đại đường nói chuyện đi.”

Từ Thiếu Nguyệt khê khoát tay, “Quý đại nhân khách khí rồi. Thiếu Nguyệt đến đây là để cầu một vật. Vừa rồi đã hỏi thăm Tử Du đại nhân, hẳn là cất giữ ở tư khổ. Đây là công văn của Ti Thiên Đài.”

Tử Du tiếp nhận, trịnh trọng đưa cho ta.

Ta mở ra, gấp lại thu vào trong ngực, “Những thứ gửi ở tư khổ này đều là cống phẩm hỗn tạp lộn xộn bảo khổ trong cung còn chưa phân loại. Từ đại nhân đã mang công văn tới, vậy xin mời mau mau vào thôi. Tử Du, bảo Tiểu Mai bưng trà lên đây.”

“Vâng.”

“Đa tạ đại nhân.”

Từ Thiếu Nguyệt giậm sạch tuyết trên ủng rồi mới bước vào.

Năm ngoài lão Ti Thiên Đài Giám mắc bệnh qua đời, trước khi lâm chung có tiến cử con trai út Từ Thiếu Nguyệt vào thay vị trí, chuyện này hình như Ngự Vương đã từng nhắc đến, hoá ra chính là vị này đây.

Ti Thiên Đài Giám quan bái tam phẩm, tiệc năm mới năm ngoài hẳn là y cũng được mời tham dự, có khi ta và y còn từng có duyên gặp mặt. Thế nhưng Ti Thiên Đài và Ngoại Ti Tĩnh quảng tám sào chả tới nổi chỗ nhau, cả năm rưỡi không có lấy một lần qua lại, ta đã sớm quên từ đời tám hoánh.

Song nhìn y giáo dưỡng có thừa, tướng mạo khí chất cũng thật là nho nhã, có lẽ nhân cách cũng không tồi.

“Hôm qua Ti Thiên Đài đã hoàn tất việc tính toán niên lịch sang năm. Ngày mai sẽ trình cho Ngự Vương điện hạ. Chỉ là Thiếu Nguyệt vẫn còn lo lắng về bữa tiệc năm mới sắp tới, chẳng hay Quý đại nhân đã chuẩn bị xong hạ lễ chưa.”

“Hiện giờ đang chọn đây này.”

Ta dẫn Từ Thiếu Nguyệt đi lòng vòng trong khổ, khắp nơi toàn là đồng hồ cát thủy tinh Ba Tư tiến cống, các loại tinh bàn cùng tinh nghi⁴.

Từ Thiếu Nguyệt sờ sờ cái này, chạm chạm cái kia, sau cùng thở than đầy tiếc nuối, “Quý đại nhân, Thiếu Nguyệt thật muốn chuyển luôn vào ở trong tư khổ của ngài!”

“Ha ha ha!” Ta cười lớn, “Từ đại nhân muốn cầu vật gì vậy?”

“Thiếu Nguyệt nghe nói, mấy năm trước Hồi Hột quốc từng xuất hiện một vị nghệ nhân có khả năng tính toán kinh người, đã chế tác một cái thất tinh liên chuyển bàn⁵ hoàn mỹ, quỹ đạo các vì sao trên đó đều phi thường tinh chuẩn, đáng tiếc sau khi ông ta mất, thất tinh liên chuyển bàn nọ bởi vì chất liệu tinh quý, ba năm trước đây đã bị quốc vương Hồi Hột dâng tiến cho Đại Đường. Thiếu Nguyệt đã lật tìm không ít tư liệu, còn mấy lần bái phỏng nơi sứ giả Hồi Hột lưu trú, mới xác định được chuyện này.”

“Thất tinh liên chuyển... người nói đó, chính là cái mô hình mã não xanh làm khung, minh châu làm sao à?”

“Đúng vậy.”

Ta xót ruột nói, “Từ đại nhân tới thật là đúng lúc, Thanh Hòa vốn dự định dùng nó làm hạ lễ dâng bộ hạ. Tinh bàn đó không có ở đây, vừa nãy đã bị ta bưng sang bên kia rồi. Người đi theo ta.”

“Đa tạ đại nhân!”

“Có phải cái này không?”

Từ Thiếu Nguyệt xoay xoay tinh bàn bảy tầng, tỉ mỉ phân biệt từng vị trí khảm dạ minh châu, sau cùng kinh hỉ nói, “Đúng là cái này! Đa tạ đại nhân!”

Ta âm thầm thở dài.

Công văn trong ngực, cũng chỉ có thể chọn lại cho hoàng đệ món khác mà thôi.

“Ai?”

Từ Thiếu Nguyệt đột nhiên thắc mắc, “Sao lại thiếu tử vi tinh?”

Ta nhìn nơi y chỉ, chính là viên ngọc mới nãy phát ra tử quang, chỉ có điều bây giờ nơi đó chỉ còn một lỗ trống, dạ minh châu đã không cánh mà bay.

Sao có thể chứ? Ta vừa mới nhìn thấy xong cơ mà.

“Thực sự là quá đáng tiếc.” Từ Thiếu Nguyệt ôm lấy tinh bàn. Hơi ử rử, “Nghe nói toán giả này chết trong chiến loạn, khả năng là khi đó đã bị tổn hại rồi.”

Y đã nói thế, ta cũng chẳng xen mồm.

Rút cuộc y ra cửa. Trước khi đi lại cảm tạ một hồi.

“Đại nhân, trà đun xong... Ai? Đại nhân người làm gì thế này?”

Từ Thiếu Nguyệt đi chưa bao lâu, Tiểu Mai vừa vịn bưng trà bước vào, mới mở cửa ra, đã thấy ta đang chống hông quỳ rạp trên mặt đất.

“Không có việc gì không có việc gì, rơi mất viên ngọc, ta tìm thử một chút.” Ta sờ sang bên này, cũng không có.

“Vậy ta gọi nha đầu đến...”

“Không cần không cần, để trà ở đấy, người mau đi đi.”

“Vâng.”

Có tiếng đóng cửa.

Ta lại sờ bên phải, kỳ quái, có thể rơi đi đâu nhỉ.

“Đại nhân đang tìm gì thế?”

Có người chột chột cái hông ta

Ta tức mình quay đầu lại, nhưng chỉ khắc sau đã kinh ngạc đến ngây người.

Một thiếu niên tóc tím mắt tím, không biết chui từ đâu ra, đang chống eo, cúi đầu, cười mờ ám nhìn ta mà nói.

“Ta giúp ngươi tìm nha.”

.....

1. Tử kim quan (): còn gọi là Thái tử khôi, mũ trụ chụp trên đỉnh đầu mấy vị từ Thái tử, vương tôn cho đến tướng soái trẻ tuổi. Trông thế nào à? Đại khái là giống cái trên đầu Tề Thiên Đại Thánh ấy =))

2. Vui quên nước Thục (– Lạc bất tư Thục): Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không, Lưu Thiện trả lời rằng ‘lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa’

3. Thất tinh dạ bàn: đĩa mô hình bảy ngôi Bắc Đẩu trên bầu trời đêm.

4. Tinh bàn: khay/mâm/đĩa mô phỏng quỹ đạo các ngôi sao. Tinh nghi: dụng cụ quan trắc sao.

5. Thất tinh liên chuyển bàn: bàn xoay mô hình bảy ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu.

* Câu này hẳn là “tâm sự” của tác giả. Bỗng nhiên ta thấy hơi nghi nghi, không biết cái đám ngày tháng từ chapter 4 tới giờ diễn tả thời gian trong truyện hay đánh dấu nhật ký của YY Thủy Nguyệt nữa. Vì ở trên đề là 31 tháng 12, mà phía dưới lại nói ngày một là trừ tịch. m lịch cũng làm quái gì có ngày 31-12 đâu, chỉ có 30 tháng Chạp thôi.

Update 26/10: đã phát hiện ra sai lầm lớn, chữ canh trong tất cả mấy dòng ngày tháng ấy phải hiểu là canh tân (thêm mới), chứ hổng có phải canh giờ. Ta không biết đâu, tự dừng lại viết canh 2 với cả canh 3 làm gì. Mà sao ta ngu thế cơ chứ, suy diễn theo quán tính nó tai hại thế đấy! Oa hu hu hu hu..., lại phải ngồi mò mẫm mà sửa hu hu hu hu...

Sẵn đây cũng nói luôn một điểm phi logic nữa, đây là chapter 7, rõ ràng là TH đưa mặc ngọc chấm vào cung trước, sau đó mới nhận bách hòa hương rồi bị NV tóm cổ đi chơi cờ, thế mà cả hai chapter 11 và 12 đều khẳng định TH vào cung, nhận bách hòa hương, cùng NV chơi cờ, rồi mới dâng mặc ngọc chấm cho HT. Tác giả viết vậy thì ta để vậy, chứ ta đổ mắt cái bug này lắm!

** Nếu câu này mô tả tâm trạng tác giả thì ta đoán nghĩa là ngượng ghê, hoặc là đang cụt ý XD

14. Chương 14

“Oa a.”

Ta bị thiếu niên xuất hiện thành linh dọa nhảy dựng, cả người rung chuyển, sau cùng là nện thẳng cái mông về đất mẹ.

Thiếu niên chớp chớp đôi con ngươi tím sẫm, lục ra từ trong lòng một vật gì đó phát quang, dí sát vào dưới mũi ta, “Đại nhân tìm thứ này à?”

Chính là viên dạ minh châu bằng cỡ móng tay.

Ta dè dặt tiếp nhận, nuốt nước miếng một cái, nói, “Ngươi là dạ minh châu này biến thành có phải không? Ngươi là yêu, hay là mị?”

Thiếu niên khẽ giật mình, biểu tình rất mất tự nhiên, tựa hồ có phần không vui, nhưng không muốn biểu hiện ra ngoài, “Ta chỉ vừa nhặt được mà thôi.”

Dạ minh châu trên đầu ngón tay ta bắt đầu phát ra tử quang nhàn nhạt.

“Hạt châu này được khảm ở vị trí tử vi tinh, cho nên chỉ khi nào được người có long khí thuần khiết nhất chạm vào mới có thể phát ra ánh sáng tử sắc.”

Thiếu niên vừa nói vừa co gối ngồi xuống cạnh ta, khoảng cách gần như vậy, ta mới chú ý tới trên trán của y còn có ba đường hoa văn hình giọt mưa.

Phải nói lần đầu tiên đụng phải San Hô, ta sợ đến phát bệnh, lần thứ hai tông phải Dạ, ta cả kinh hôn mê, như vậy lần này lần thứ ba, ta đối với thiếu niên chẳng lớn hơn con thỏ nhãi ranh bao nhiêu trước mắt không hề sợ hãi, thậm chí dường như đã quen với cái loại, cái loại cảm giác dị thường này mất tiêu rồi.

Ta không kìm nổi tử mĩ quan sát y, hỏi.

“Hình như các ngươi đều thấy được long khí trên người ta.”

“Cũng không phải tất cả, nhưng ta rất hiếu kỳ về đại nhân, để vương có thể trông thấy ta, đại nhân chính người thứ nhất.”

Lời này của y có ý gì.

Thiếu niên tóc tím đưa tay qua cầm minh châu về, ve vuốt giữa những ngón tay, móng tay y, nghiêm nhiên cũng là màu tím nhạt, “Tử vi tinh là đế vương tinh, trải bao triều đại, ta đều là người thủ hộ đế vương. Ta vừa rồi mới nhận được thiên mệnh, vừa ly khai hoàng cung, liền đến tìm đại nhân ngươi ngay lập tức.”

Sắc mặt ta kịch biến, “Ngươi nói cái gì?”

Thiếu niên mỉm cười, “Ta là Tử vi tinh quân, chỉ thủ hộ bên người đế vương, đương kim bệ hạ đã mất đi thiên mệnh, không bao lâu sau, ngươi chính là tân đế.”

.....

Ta không nhớ được ta làm thế nào chạy ra tư khố. Đến tận khi đụng vào người hầu ở cửa đại đường, đầu óc ta vẫn trống rỗng như cũ, chỉ có lời của thiếu niên kia không ngừng vang vọng.

... Đương kim hoàng đế đã mất đi thiên mệnh...

“Không thể nào, không thể nào!”

Ta xông thẳng về tấm điện, khóa cửa lại, tiếp đó một cước đá đổ chậu than. Than củi đổ rục lập tức thiêu một lỗ đen ngòm trên tấm thảm Ba Tư.

“Đại nhân?” Tử Du đuổi theo, lo lắng gõ cửa.

“Tử Du! Để ta yên một chút...”

Ta ngửa mặt ngã ra giường, cảm giác cả người vô lực.

Ngoài cửa hồi lâu sau mới nói, “... Vâng.”

“Làm sao vậy?”

Dạ bay vào, thu hồi vẻ mặt cười cợt, bay tới bên cạnh, ngồi xuống mép giường, xoa xoa mặt ta, “Đứa nào to gan, dám chọc Quý đại nhân bọn ta hồn bay phách lạc thế này.”

“Dạ...”

Ta cảm thấy yếu ớt lạ thường, đặc biệt muốn cầm tay hắn, thế nhưng vừa đụng một cái, đã xuyên qua.

Dạ ngẩn ra, tức thì trở tay nắm chặt tay ta, tiếp theo thân mình thuận thế ngã vào người ta, nhẹ nhàng tựa đầu lên ***g ngực ta. Nhẹ giọng nói, “Người không thể chạm ta, ta chạm vào người, cũng như nhau cả, có điều gì khó chịu đừng kìm nén với ta.”

Nơi bị hắn chạm vào lạnh buốt đến tận xương, nhưng lại khiến cho ta an lòng.

“Dạ... Mất đi thiên mệnh... là có ý gì chứ...”

Dạ nói, “Ừm? Cái này khó nói lắm.”

“Vậy tại sao lại mất đi thiên mệnh chứ?”

“Cái này cũng rất khó nói.”

Dạ im lặng một hồi, rồi nói, “Tựa như ta, nếu không phải năm xưa làm rất nhiều chuyện sai lầm, ta vốn phải trở thành một thế hệ vua hiền. Nhất thống thiên hạ, tạo phúc cho muôn dân, đây là thiên mệnh trời giao cho kẻ làm hoàng tử.”

Thấy ta lặng im, Dạ buồn bã nói, “Thế nhưng ta vẫn sẽ chọn con đường không nên đi. Hơn nữa chưa từng hối hận.”

“Thế nhưng...”

Thế nhưng, đứa bé bị mắc kẹt trên cây ấy, mỗi giây mỗi khắc đều níu lấy góc áo ta, trốn sau lưng ta, khi bị thái phó quả mắng, cũng chỉ ở trước mặt ta khóc nhè, khi mở tiệc chiêu đãi sứ giả, gấp cho ta rất nhiều rất nhiều món ngon, ta làm mặc ngọc chấm, hắn cả ngày lẫn đêm ôm vào trong ngực...

“Thế nhưng...”

Hắn nói với ta, Thanh Hòa, chỉ cần là thứ tốt, cái gì bản cung cũng cho người...

“Đại nhân.” Dạ chống người dậy, nâng mặt ta lên, “Bất kể là ai mất đi thiên mệnh làm đại nhân người bị đả kích như vậy, Dạ chỉ có một câu, có quả tất có nhân, e rằng đại nhân người còn chưa từng thực sự hiểu rõ người đó...”

Dạ còn chưa nói dứt lời.

Không biết tại sao, hắn vừa nói ra lời này, lệ của ta theo khóe mắt không còn dần nổi đã trào ra mất rồi.

.....

“Văn thái y, gần đây phải chăng Hoàng thượng long thể khiếm an?”

Văn thái y bằng bó xong cổ tay cho ta, nghe vậy bèn nói, “Hoàng thượng sức ăn chưa giảm, sinh hoạt quy củ, chưa từng mắc phải phong hàn, cũng không có biểu hiện suy nhược a.”

“Thật sao.” Vậy ta an tâm.

Ngự Vương nâng cổ tay ta lên, kê sát vào ngửi ngửi, “Thuốc này phải băng liên tục à?”

“Bảy ngày sau tháo ra rửa sạch, dùng liền trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, gân mạch có thể chữa khỏi. Quý đại nhân thích sạch sẽ, lão thần còn đặc ý bỏ thêm một loại hương liệu vào trong dược thảo, có lợi cho cơ và da, lại có thể át đi mùi dược thảo. Có điều Quý đại nhân phải tránh, là lúc tắm rửa nhất định phải cẩn thận, không được để dược thảo bị dính nước bẩn.”

“Văn thái y thật có tâm.”

“Không dám, Ngự Vương điện hạ, Quý đại nhân, lão thần cáo lui trước.”

Văn thái y lui ra, Vệ Nhị nhận được ánh mắt của Ngự Vương, cũng lui ra bên ngoài, đóng cửa.

Ngự Vương ngồi xuống cạnh ta, niết cầm ta nhắc lên, tức giận đong đầy mắt, “Quả nhiên câu đầu tiên người nói luôn luôn là hỏi y có khỏe hay không.”

“Ngày mai là trừ tịch, tính thời gian, ta đã rất lâu chưa tiến cung rồi.”

“Y khỏe re thôi. Trọng vụ quốc gia đều đặt trên người bản vương, y khỏe lắm, có thể ngày ngày ôm Vương quý phi thưởng mai mua vui. Thanh Hòa đã rảnh rang như vậy sao không hỏi thăm bản vương thế nào.”

Ta giơ tay kéo đứt dây cột tóc của hắn, trong nháy mắt, mái tóc đen phủ choàng lên bờ vai. “Ngự Vương điện hạ ghen rồi. Thanh Hòa thực sự là được yêu mà sợ.”

Ngự Vương hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, một bên tóc theo bờ vai chảy xuống, ta bỗng chốc nghẹn thở, không nhin nổi mà sờ tay lên, “Tại sao trước đây ta lại bị người chế phục nhỉ, rõ ràng bộ dạng người còn giống nằm dưới hơn mà~”

Bàn tay đang tàn sát bờ bãi trên tóc đột nhiên bị giữ chặt, Ngự Vương cười lạnh, vỗ vỗ gương mặt ta, ngón tay ở yết hầu ta sờ soạng nửa ngày, tựa hồ là đang đo xem cần dùng mấy ngón để mà bóp nát, “Thanh Hòa đúng là càng ngày càng lớn mật, người đi theo bên người bản vương, suốt ba năm giờ trò bịp bợm... Chẳng lẽ, đây mới là của bản tính thật của người.”

Ta mỉm cười, xô phắt Ngự Vương ngã bổ ngã ra giường. “Điện hạ đoán đúng rồi.”

Sống chết đè chặt bờ vai hắn, không phải bởi vì ta sợ hắn trở mình đè lại ta, mà là sợ hắn trực tiếp rút kiếm làm thịt ta.

Mái tóc đen của Ngự Vương trải ra khắp giường, ta chưa bao giờ từ góc độ này mà nhìn gương mặt hắn, làn mi rũ xuống, ánh mắt khép hờ, còn có đôi môi đỏ đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn liếc mắt gạt tay ta ra, cười lạnh nói, “Người cho là người đè được?”

“Không thử làm sao mà biết.”

“Có lẽ cho người phương thuốc là sai lầm.”

Ta nhất thời nghẹn lời.

“Có lẽ hồi xưa bản vương nên cắt gân cả hai tay người.”

Ta vội vàng buông tay bỏ dây, rút lại một bên.

Ngự Vương ngồi dậy, lạnh lùng nhìn ta trừng trừng.

“Thanh Hòa không dám nữa.” Ta cầu xin tha thứ.

“Hừ!”

Ngự Vương giận thật rồi, sửa sửa sang sang vạt áo, không nhìn ta nữa.

“Ừm...”

Ta dựa lên cột giường, ôm đầu gối. “Nếu có một ngày ta trở thành đế vương, người sẽ chờ đến lúc đó mới giết ta, hay là thừa dịp bây giờ liền động thủ?”

“Có cần thiết không. Người thì biết nổi mấy chữ, công văn Ngoại Ti Tĩnh đều giao Tử Du xem, nếu người thành hoàng thượng, còn không phải đưa hết sổ sách tới cho bản vương à.”

“Ta nói, thực sự có một ngày như vậy thì sao.”

Ngự Vương quay đầu nhìn ta, sắc mặt âm trầm, “Quý đại nhân, xuân thu đại mộng¹, bản vương khuyên người mơ ít ít thôi. Tới đây.”

Ta bước lại theo quán tính, bắt đầu tự động cởi áo nới đai lưng.

Vừa cởi ra áo ngoài, Ngự Vương đã dang tay ôm chầm lấy, nhốt ta vào trong lòng hắn.

Trán tựa trán.

“Nếu thực sự có một ngày như thế, vô luận ra sao, bản vương đều cho ngươi leo lên hoàng vị.”

Thêm ngày 2 tháng 1

Một tràng pháo nổ làm ta tỉnh giấc.

Cơ hồ là vô thức duỗi tay sờ soạng mảng giường bên cạnh.

Kết quả, đầu ngón tay chạm vào một vật thể mềm mại.

Ta he hé mắt, ngoài cửa sổ, sắc trời vẫn đen như mực.

Là đang mơ sao.

Hắn thực sự nằm bên cạnh ta.

Ngay cả ta cũng có thể như vợ chồng già, hơi duỗi tay, là có thể đụng vào ***g ngực hắn.

Hoá ra khi ngủ Ngự Vương là như thế này.

Không ngứa to không nói mớ, không chơi võ say cũng không chảy nước miếng.

Cứ nằm an tĩnh như vậy, một bàn tay còn đặt lên chân.

Mái tóc đen dày che khuất đôi mắt, ánh trắng rọi lên chiếc cằm gầy của hắn, thoạt nhìn trắng đến dị thường.

Ta nhất thời kinh diễm đến hoàn toàn tỉnh ngủ, hạ quyết tâm, khê khàng bò dậy, cẩn thận từ từ nhích đầu qua...

Kết quả đầu còn chưa tới nơi, một lọn tóc của ta đã từ trên vai chảy xuống trước, cọ lên khuôn mặt hắn, chỉ thấy một khắc sau, mắt hắn còn chưa mở, đầu gối đã thúc thẳng đùi ta, một cước đạp bay ta khỏi giường.

“Ai ui!”

May mà trên đất còn trải thảm Ba Tư, nếu không thì... ôi cái mông đêm qua đã chịu đủ tàn phá của ta ời.

Tuy trời còn chưa sáng, nhà nhà đều đã treo ***g đèn, dán môn thần2 trước cửa.

Đi đùng lộp đóp, tiếng pháo nổ dần dần vang lên.

Ngự Vương gom đám tóc bù xù qua một bên, sau đó kéo ta dậy, quăng về giường, cao giọng nói, “Bây giờ là mấy giờ.”

“Hồi bẩm Vương gia. Chưa tới canh tư3.” Ngoài cửa có người nói.

Nghe thanh âm thì canh gác đêm nay hình như là Vệ Tam.

“Đã biết.”

Ngự Vương ghì ta quỳ bẹp dí trên giường, đè chặt ta từ phía sau, ấn đầu ta vào chân, một tay lôi soạt quần ta xuống.

“Ngươi thừa cơ bản vương ngủ say, định tạo phản hử?”

“Ừm!”

Cơ thể nóng như lửa dán sát.

Ta nghiêng mặt đi, túm chặt chăn bông, hồn hên thở từng ngụm từng ngụm.

Trong một canh giờ tiếp theo, Ngự Vương trực tiếp dùng thân thể dạy cho ta biết, cái gì gọi là tự làm bậy, không thể sống...

.....

Thời điểm ta một lần nữa bị tiếng pháo nổ đánh thức, thì mặt trời đã lên cao ba con sào, Ngự Vương cũng đã chạy vào cung từ sớm.

Lúc mặc đồ, ta nhìn trên người còn rất nhiều vết tích chưa tiêu. Bởi sự lớn mật của ta mà cả đêm qua và sáng nay, Ngự Vương đều phi thường thô bạo.

Cơ mà vừa nhớ đến bộ dạng hần đầu tóc xõa xượi, đôi môi đỏ mọng hé mở, đáy lòng ta tựa như có con mèo nhỏ đang gãi gãi. Không đành nổi ý muốn đè hần một phen, sau đó muốn làm gì thì làm.

“Chắc chắc. Trên cổ còn có nữa kia.”

Trong gương đột nhiên hiện ra một bóng người màu tím.

Ta cuống cuống khép chặt quần áo, xoay người lại, “Sao người vẫn còn theo ta.”

“Ta sẽ theo tới khi nào người chết mới thôi.” Thiếu niên mắt tím cười đắc ý, “Ai bảo người không thêm để ta vào mắt, đừng nói người cùng Ngự Vương yêu nhau, kể cả người có ôm bồ ngồi xổm ngoài nhà xí, ta cũng theo suốt.”

“Vậy người cũng quá ư ngang ngược.”

Thiếu niên tóc tím cười nói, “Nếu như đại nhân khó xử, ta không hiện thân là xong.”

“Thế cũng không được.” Ta vô thức sờ sờ hắc san hô bên hông, “Người không thể giống nàng, thành thành thật thật ở lại trong vật gì đó sao.”

“Người muốn nói cái này?” Thiếu niên rút ra viên dạ minh châu.”Hôm qua đại nhân kinh hoàng bỏ chạy, đã làm hạt châu này văng vào trong đồng tuyết.”

“Có làm được không.”

“Có thể nha. Sau này đại nhân gọi ta Tử Vi là được.”

Đôi mắt của thiếu niên nhìn qua tựa như bảo thạch màu tím, “Ta cũng chẳng muốn quấy nhiễu đại nhân người làm gì. Nhưng Tử vi tinh quân chỉ phụ trách thủ hộ đế vương, không có nghĩa là có thể bảo hộ đế vương, vì thế nếu nguy hiểm đại nhân gặp phải là số trời đã định, ta sẽ không thể xuất hiện cứu người đâu.”

Thân thể thiếu niên dần mờ nhạt, cuối cùng hóa thành một cái bóng nhạt nhòa, chui vào trong dạ minh châu.

Dạ minh châu tức thì phát ra tia sáng chói mắt, sau khi hào quang tan biến, thì cả hạt châu đã chuyển sang màu tím.

Từ không trung rơi xuống, lọt thỏm vào giữa lòng bàn tay ta.

Ta thấy trên dạ minh châu còn có sợi dây màu tím nhạt, liền choàng lên cổ.

Hạt châu dừng nơi ngực, truyền đến một cảm giác ấm áp.

.....

Dọc con đường quay về Ngoại Ti Tĩnh, xe ngựa hành tẩu thật là gian nan.

Từng nhà từng hộ đều đang ném pháo, tiếng nổ ù đặc cả tai. Lại còn từng đám vũ nữ người Hồ khiêu vũ trên phố, kéo cả đồng thanh niên quây lại để xem.

Về tới đại đường, đúng lúc Tử Du đang ôm pháo đi ra. Thấy ta lập tức nói, “Vừa hay đại nhân trở về.” Sau đó giao dây pháo cho người hầu, nói, “Có thể đốt được rồi. Đi bảo trong nhà dọn cơm đi.”

“Dạ.”

Bên tai tiếng pháo vang không dứt, không khí ngập tràn mùi thuốc nổ nồng nặc.

Ta được Tử Du nghênh về đại đường, phát hiện con thỏ nhãi ranh cũng đã trở lại.

Vừa ngồi xuống, Dạ liền trôi qua, dí mũi vào người ta ra sức ngửi, “Ai nha, lêu lổng suốt đêm mới vừa về nha.”

Ta kê xác hân, lục trong tay áo, lấy ra hồng bao vừa gói hân hoi ở phủ Ngự Vương, tính cả một phần cho con thỏ nhãi ranh, đồng loạt phân phát.

“Tân niên đại cát đại lợi, vạn sự như ý nha.”

Tiểu Mai mở hồng bao ra cả kinh nói, “Có tận mười lượng. Ta có thể đi mua son phấn của Thủy Thiên trai rồi..”

Ta cười nói, “Tiểu Mai, nghe đâu giá son phấn của Thủy Thiên trai so được với trân châu đấy, người cũng quá lãng phí rồi, nhìn Tử Du người ta đi, đây mới là tấm gương mẫu mực về thành gia lập nghiệp. Đúng rồi Tử Du, tiền lương tháng sau, ta tăng thêm cho người một lượng.”

Tử Du cảm động rút nước mắt, “Tạ ơn đại nhân quan tâm.”

Ta ngoảnh lại xoa xoa đầu con thỏ nhãi ranh.”Thế nào, chơi với đám lưu học sinh kia vui chứ.”

“Ừ.” Con thỏ nhãi ranh phát hiện hồng bao của mình căng lên cộm cộm. Xé một góc, lôi từ bên trong ra một cái vỏ sò.

Con thỏ nhãi ranh giật mình, vội vàng mở vỏ sò ra, kết quả bên trong không phải là hoa văn màu sắc tinh xảo, mà là một vũng dầu hoa hồng giá rẻ...

Ta nhìn sắc mặt hân lúc đỏ lúc trắng, không khỏi lúng túng nói, “Lần trước thấy người thích vỏ sò này, thì vẫn muốn cho người đeo một cái. Nhưng mà dạo này bận bịu, cũng không rảnh lúc nào đến chợ đông. Bèn...”

Tiểu Mai ghé vào tai Tử Du nói nhỏ, “Tinh phẩm Oa Quốc ở chợ đông, cái nào cũng phải trên trăm lượng bạc, cái của đại nhân hình như là hàng rong bán chợ đêm, cũng chỉ tốn có mấy đồng...”

“Khụ khụ!” Ta nhìn Tiểu Mai hằm hằm, người không cần son phấn nữa phải không.

Tiểu Mai ngậm mồm câm miệng, còn hướng về phía ta le lưỡi.

“Đa tạ đại nhân.” Con thỏ nhãi ranh đột nhiên vô cùng vui vẻ khép lại vỏ sò, cất vào trong ngực, “Ta nhất định sẽ gìn giữ cẩn thận, gìn giữ suốt đời.”

Đứa... Đứa nhỏ này...

Ăn xong sủi cảo.

Con thỏ nhãi ranh đi cho tiểu hỏa cầu ăn.

Buổi tối ta còn phải chạy đến hoàng cung. Mất một hồi để chuẩn bị xong hạ lễ.

Tranh thủ hiện giờ buổi trưa buồn ngủ, lại tương đối thanh nhàn, ta không khoái đại đường bên ngoài ồn ào âm ỉ, bèn trốn đi tắm điện ngủ bù.

Kết quả vừa mới vào phòng, một luồng hơi lạnh liền đập ngay vào mặt.

Dạ xuyên thẳng qua ta, tiếp đó từ phía sau ra sức ghì chặt cổ ta, treo lủng lẳng trên lưng ta.

“Đại nhân! Hồng bao của ta đâu!”

“Khụ khụ...”

“Hồng bao!”

“Người buông tay trước đã.”

“Hồng bao! Hồng bao! Hồng bao! Hồng bao! Hồng bao!”

“Cho! Cho! Ta sắp bị người ghì chết rồi!”

Dạ đột ngột buông tay, cả đầu ta cắm thẳng xuống, đập bụm cái mũi vào giường.

Còn chưa kịp trở mình, lại cảm thấy một áp lực lạnh buốt, không sao động đậy, lại bị hân giở trò quỷ áp thân rồi!

“Đại nhân, đây là người không đúng.”

Một tay Dạ thuần thực ấn chặt eo ta, tay kia tìm cách dùng ngón tay thọc vào miệng ta.

“Chỉ vì ta ở dưới, đại nhân mới không cho ta hồng bao sao.”

“Người là quỷ, đến thân xác còn chả có, ta biết cho người thế nào a... Ừm!”

Ngón tay hắc đã xọc được vào, đầu lưỡi ta bị hắc đùa nghịch, nhất thời nói không ra lời.

“Người bị ngu à, đốt cho ta chẳng phải là xong.”

Dạ phi thường mất hứng nói, “Chẳng lẽ ta phải biến thành kẻ phía trên, rồi đại nhân mới nhớ được ta sao.”

Nghe xong lời này, ta lập tức chảy đầy mồ hôi lạnh. Lại cảm thấy tay hắc bắt đầu không còn quy củ.

Ta kinh hoàng giãy dụa, nhưng chỉ phát ra tiếng rên rĩ “ừm ừm”.

.....

1. Xuân thu đại mộng: mơ mộng hảo huyền, mộng tưởng hoang đường, phi thực tế. Thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhiều kẻ ôm mộng bá chủ, dốc sức nhiều năm song vẫn không đạt được, cuối cùng chỉ như một giấc mộng dài không bao giờ thành hiện thực.

2. Môn thần: ở đây là chỉ tranh hộ pháp dán trên cánh cửa.

3. Thời xưa, một đêm được chia làm năm canh: canh một – giờ Tuất, từ 19 đến 21 giờ; canh hai – giờ Hợi, từ 21 đến 23 giờ; canh ba – giờ Tý, từ 23 đến 1 giờ; canh tư – giờ Sửu, từ 1 đến 3 giờ sáng và canh năm – giờ Dần, từ 3 đến 5 giờ sáng.

4. Hồng bao: phong bao đỏ, ở đây là chỉ tiền lì xì. Bình thường, phạm vi ứng dụng của hồng bao rất rộng, ngày tết là tiền lì xì; đám cưới, khai trương là tiền mừng; còn nhiều trường hợp là tiền thưởng,... nên ta giữ nguyên từ này.

15. Chương 15

“Người buông ta ra!”

“Đại nhân không vui à?” Dạ cúi đầu ghé sát vào sau tai ta, bất mãn nói, “Bắt một kẻ chuyên ở dưới như ta phải đè người, ta cũng đâu có vui về gì.”

Ta cười lớn một tiếng, “Vậy đến lượt ta đè người.”

Dạ cười, buông ta ra, trôi sang bên cạnh, “Người không thể chạm vào ta... Chỉ có thể là ta đè người thôi.”

Ta vội vàng bò dậy, kéo chặt vạt áo, kinh hồn chưa định mà co lại một góc giường.

“Hồng bao muốn cái gì.”

Dạ bĩu môi, “Cái ta tức chính là cái này. Căn bản người chả biết ta muốn điều gì hết.”

Dứt lời nâng tay áo, làm bộ lau nước mắt, “Đại nhân nhẫn tâm, chẳng để ý ta một chút nào.”

Điệu bộ của hắc khiến cho ta dở khóc dở cười, “Người giống oán linh chỗ nào chứ, đây phải là oán phụ...”

Dạ nhìn ta, liếm xuống khóe miệng một cách đặc sệt yêu nghiệt, ta kinh diễm phát run, lập tức nổi sạch da gà.

“Ai nha. Thì ra là có niềm vui mới. Hèn chi người ứ thương ta rồi.”

Dạ bay tới, ngồi xuống cạnh ta, duỗi tay điểm điểm tử minh châu ta đeo trước ngực.

Tử minh châu phát ra một luồng tử quang, dạ rút vào tay về. Lú lỏi nói, “Dĩ nhiên có tiên khí.”

Ta sờ sờ minh châu, “Từ sau khi gặp con thỏ nhãi ranh, ta toàn gặp phải mấy... thứ kỳ quái.”

“Trước đó cũng từng gặp đấy thôi.” Dạ lại bắt đầu bay tới bay lui trong phòng, “Chỉ là đại nhân chưa từng hoài nghi chúng không phải người... Tỷ như con bé Tiểu Thúy vừa tới phụ bếp ở hậu viện...”

Ta kinh hãi, “Cô ta không phải người sao!”

“Đại nhân à, cô ta đã ngỏm được mấy trăm năm rồi.”

“Sao có thể chứ, chẳng phải đại môn đã thỉnh Quan m...”

“Cô ta không thể vào lối cửa sau à.”

“...” Ta cảm khẩu hoàn toàn

“Đại nhân đừng lo, linh nhân này là trời cao ban cho đại nhân đấy, phúc khí ấy tu mấy đời cũng chả được đâu.”

Phúc cái đầu, ta lại thấy ta càng ngày càng xui xẻo.

.....

Cứ lần qua lần lại kiểu vậy, ta rề rà mất một canh giờ mới tiến cung.

Hoàng đệ dẫn theo chúng thần đã tế thiên cầu phúc xong, thành ra ta vắng mặt.

“Sao giờ mới đến.”

Ngự Vương kéo ta, nhúu mày nói. “Năm mới tế thiên mà lại vắng mặt, tể tướng và lão thái phó đều mất hứng, bây giờ gặp mặt nhất định trách mắng ngươi, nửa canh giờ sau vân yển tổ chức ở chính điện Đại Minh cung, ngươi đừng tới ngự hoa viên, trước tiên tránh đi một lúc đã.”

“Được. Ta đi gặp hần trước.”

Ngự Vương đột nhiên xiết chặt tay ta, ngay sau đó lại mặt không chút biểu cảm buông ra, “Y vừa hạ tế đàn, hần đang nghỉ ngơi ở Thiên điện.”

“Đa tạ Tam hoàng đệ.” Ta ngửa đầu hôn đánh bẹn một cái lên mặt hần. Tiểu súc sinh lại cao lên rồi.

“Hừ.” Ngự Vương nâng tay áo ra sức chùi mặt.

.....

“Khục khục...”

Ta đẩy cửa đại môn tấm điện, đúng lúc nghe được tiếng hoàng đệ ho khan. Tâm trạng tức thì căng thẳng, câu nói mất đi thiên mệnh của Tử Vi cũng lập tức tràn ngập nghẹn lòng.

Càng khiến ta lo lắng chính là, hoàng đệ nửa nằm không nói, bên người còn có cả Tổng thái y ở Thượng Dược Cục.

“Ha. Trẫm biết ngay mà, dám không thông báo đã xông vào tấm điện của trẫm, ngoại trừ Tam hoàng đệ thì chỉ có Thanh Hòa người thôi.”

Ta nhào tới. Khẩn trương cầm tay hoàng đệ, “Tổng thái y! Hoàng thượng còn có khó chịu!”

“Hồi bẩm Quý đại nhân, bệ hạ chỉ là lúc vừa rồi tế thiên bị lạnh chút ít, ho vài tiếng mà thôi, thần khai một thang nhuận hầu thanh phế, đã dặn dò đem sắc rồi.”

Ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Làm thế nào lại cảm lạnh được, cung tỳ đều làm cái gì thế!”

“Quý đại nhân bớt giận!” Hai cung nữ đứng gần bên lập tức quỳ rạp xuống đất.

Hoàng đệ kéo kéo tay ta, cười tủm tỉm nói, “Thanh Hòa đừng mắng tỷ tỷ.”

“Được được, ta không mắng.” Ta quay đầu nói, “Các người đứng lên đi.”

“Tạ ơn Quý đại nhân khai ân.”

Tổng thái y đột nhiên giương tay nói, “Hoàng thượng, Quý đại nhân, ngày hôm qua Thượng Dược Cục thu được Bắc Thiên từ thạch¹ do Cao Ly tiến cống, có hiệu quả thông mạch hoạt huyết, kéo dài tuổi thọ, thần đặc ý mang tới để dâng lên bệ hạ. Chúc bệ hạ sống lâu muôn tuổi.”

Vén hộp gấm bưng trên tay, là một khối thạch đỏ tươi như máu.

Hoàng đế đưa tay tiếp nhận, ta nói, “Thượng Dược Cục thật chu đáo.”

“Thần không dám. Vậy thần xin cáo lui.”

Tổng thái y đóng cửa, hai cung nữ cũng được ta phất tay cho lui.

“Có chỗ nào khó chịu nhất định phải nói với thái y, không được giấu giếm có nghe không?”

“Ừ.” Hoàng đế nhu thuận gật đầu, “Vừa rồi xong lễ tế thiên, đại thần đều đã dâng hạ lễ. Thanh Hòa, quà mừng của ngươi thì sao?”

Ta mỉm cười, tháo tử minh châu đeo trên ngực xuống, quàng lên trước ngực hoàng đế, “Dạ minh châu này là Tử vi tinh quân hạ phạm, nhất định sẽ phù hộ cho ngươi.”

Hoàng đế vuốt ve dạ minh châu, vô cùng yêu thích, “Thật đẹp, vật Thanh Hòa cho trẫm, trẫm sẽ luôn luôn mang theo.”

Nói đoạn cầm từ thạch đỏ tươi như máu trong tay choàng lên cổ ta, “Tặng đá này tốt như vậy, trẫm cũng tặng cho ngươi. Chúng ta mỗi người mang một cái. Được chứ?”

“Được.” Ta khẽ xoa đầu hoàng đế, tâm tình dần dần thả lỏng.

.....

“Đại nhân, thế là ý gì?”

Ta vừa đi ra khỏi đại môn, liền thấy trước sân là một gốc mai cao lớn. Thiếu niên tóc tím khoanh tay, nhẹ nhàng ngồi trên một cành mai. “Ngươi cho là như thế thì ta sẽ thủ hộ bên người hoàng đế sao?”

“Ta biết ngươi sẽ không đáp ứng, ít ra tử minh châu cũng có chút tiên khí, hữu ích với hoàng thượng.”

“...” Tử Vi hừ lạnh một tiếng, “Bỏ đi. Ta thay ngươi canh cho y thêm một lần.”

Ta mừng rỡ, “Đa tạ Tử Vi tinh quân!”

Tử Vi bay tới, dừng lại trước mặt ta, vóc người chỉ tới ngực ta, ngửa đầu nói, “Đại nhân. Hôm nay ngươi có một kiếp, số trời đã sắp, Tử Vi không thể bảo hộ ngươi, mong đại nhân sớm có đề phòng, tự thu xếp cho ổn thỏa.”

“Cái gì?”

Tử Vi đã hóa thành một luồng sáng rồi biến mất.

Ta bắt đầu thấy tâm thần không yên, cái gì gọi là có một kiếp, còn nữa, ai sẽ gây cho ta cái kiếp này.

“Thanh Hòa.” Ngự Vương chặn tại cửa ngạch Đại Minh cung, “Ta biết ngay ngươi sẽ chạy đến nơi này trốn, lại đây nào.”

Ngự Vương kéo cổ tay ta, trên cổ tay còn quần thảo được chữa liền gân.

“Làm sao vậy? Sắc mặt không xong thế này.”

Ta rút tay về, “Đừng có lồi lồi kéo kéo, các đại thần đều ở bên trong kia.”

“Hừ.”

Ngự Vương ngược lại càng xiết chặt, một mạch lôi ta vào yến hội.

Hoàng đế ngồi giữa trung tâm tối cao, ngay bên dưới là Ngự Vương, đối diện Ngự Vương là lão Thái phó cùng với đám trọng thần nhất phẩm, chúng thần phía sau tự động sắp chỗ căn cứ theo phẩm cấp của mình.

Ta không có mâm riêng, bị Ngự Vương trực tiếp giữ lại bên người, cùng chung một bàn.

Ngự Vương cai quản triều chính, bốn phương thái bình hưng thịnh, trong thâm tâm đám lão thần sớm đã coi Ngự Vương là chủ. Nhớ năm đó Ngự thái phi tuổi máu hậu cung, Ngự Vương lại có thể khuất mình mà thoái lui làm thứ, nhất định không soán vị đoạt quyền, điều này trong mắt bọn họ đã là cao thượng không còn gì so sánh.

Mà thiếu sót duy nhất của Ngự Vương, chính là dung dưỡng một kẻ tiểu nhân mị chủ như ta.

Món ngon đã bưng lên, hoàng đệ mang theo mấy vị quý phi tham dự, tuyên bố yến hội bắt đầu, một nhóm nữ tử trẻ trung xinh đẹp bắt đầu tiến vào, múa vũ khúc Nghê Thường vũ y².

“Sao không ăn.” Ngự Vương cầm đũa điểm điểm vào mâm của ta, tư thế nữ tử đang múa trước mặt vô cùng quyến rũ, “Chỉ biết đàn ra ngắm các nàng.”

“Đâu có.” Ta vội vàng rót cho Ngự Vương một chén rượu, nữ tử duyên dáng thướt tha như vậy, đương nhiên ta phải ngắm nhiều nhiều.

“Chứ không phải là sợ ta hạ độc.”

Ngự Vương nhìn như vô tâm nói một câu, nhưng ta sợ đến mặt cắt không ra hột máu.

Thì ra đến tận hôm nay, quả nhiên ta vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, sáng tựa ban ngày.

Nhưng ta lại phi thường miễn cảm với một loại ánh sáng. Cho dù chỉ chợt lóe qua, ta đều có thể lập tức phát giác.

Nhất là sau khi nghe xong cảnh báo của Tử Vi, vừa bước vào Đại Minh cung, ta liền chú ý mọi nơi mọi chỗ, không ăn gì, chỉ là để ngưng thần nín thở. Tối thiểu, tuy ta không thể sử dụng võ công, nhưng cảnh giác còn chưa bị phế mất.

Là ánh phản quang của mũi đao, hoặc thứ gì đó tinh xảo hơn.

Cùng sự phụ phiêu bạt giang hồ nhiều năm như vậy, nếu ngay từ đầu không thể phát giác loại ánh quang này, thì chỉ khắc sau sẽ biến thành đầu thân mỗi nơi một mảnh.

Vì vậy trong nháy mắt phát hiện bất thường, ta lập tức cả kinh bật dậy, một cước hất đổ cả bàn, chén đĩa loảng xoảng vỡ tan trên mặt đất, nhạc sư nhất thời dừng tấu nhạc, đám vũ nữ cũng luống cuống ngừng lại.

Quần thần đang vui vẻ huyên náo ăn uống linh đình nhất thời lặng ngắt, hoàng đệ buông Vương quý phi ra, cũng nhìn về phía ta.

Ngự Vương đứng dậy, lay lay bả vai ta, “Thanh Hòa, người làm sao vậy?”

“...” Môi ta run run.

“Người nói cái gì.”

Ngự Vương kề sát vào ta.

“Có thích khách. Hướng tây nam, rất xa, có thể là tên, hoặc là ám châm... Thứ... Thứ đó đang nhắm vào hoàng đệ...” m thanh của ta chỉ mình hắn nghe được.

Ngự Vương khẽ giật mình, lập tức cất cao giọng nói, “Thanh Hòa, người khó chịu cũng đừng miễn cưỡng. Về cung nghỉ ngơi trước đi.”

Sau đó vỗ vỗ lưng ta, lệnh cho vũ nữ trong sân, “Đừng dừng lại, tiếp tục đi.”

Nhạc sư lại một lần nữa tấu nhạc, vũ nữ đang múa đến đoạn phức tạp rồi mất nhất. Hình thể và phương hướng không ngừng biến hoá, vừa vận dụng cho hoàng đệ một tấm chắn hoàn hảo.

Ngự Vương xoay người thấp giọng nói, “Vệ Nhất, có thích khách, đi thỉnh Hoàng thượng rời chỗ, không được bút dây động rừng, Vệ Nhị, gọi tất cả thập lục vệ vương phủ, bảo hộ hoàng thượng an toàn, Vệ Tam, người đi báo tin cho thị vệ trưởng đại nội, bảo hắn ta nhanh chóng lục soát thích khách, không được sai sót.”

“Vâng.”

Ba kẻ thủ hộ sau lưng Ngự Vương lập tức im lặng rời đi.

Cung tỳ thu dọn tàn cuộc, lại bày ra một bàn cao lương mỹ vị mới.

Ngự Vương lần đến đầu ngón tay lạnh ngắt của ta, giận tái mặt nói, “Thanh Hòa, ngươi thất thổ rồi.”

Ta chợt cảm giác tia sáng khiến ta lạnh run đột nhiên biến mất.

“Thanh Hòa biết sai.” Quả nhiên là vì ta kinh hoàng bật dậy cùng bọn người Vệ Tam rời đi, thích khách đã sinh nghi rồi sao.

“Người làm sao biết được.”

Ta cúi đầu vuốt ve cổ tay, “Nếu ta có thể sử dụng võ công, chắc chắn sẽ không sợ thành như vậy.”

Ngự Vương bị lời của ta châm chọc, sắc mặt có phần không thoải mái.

Ngờ đâu đúng lúc này, tia sáng lại lóe lên một cái.

Ta nhất thời cả kinh toàn thân cứng ngắt, bởi vì tia sáng đó đã chẳng còn ở hướng tây nam, mà là ở khoảng không trống trải sau lưng Ngự Vương!

Lần này ta chẳng kịp nói gì.

m thanh huyền nao nhẩn chìm tiếng kêu xé gió, chớp mắt, một đạo ngân quang đã bay vụt tới.

Đợi nó tới gần trong nháy mắt, ta mới nhìn rõ, là một cây thiết châm vừa nhỏ vừa dài.

Bởi ngân châm thoa độc sẽ chuyển thành đen, do đó trên giang hồ, thích khách đa phần dùng thiết châm, ta không ở đối diện Ngự Vương, vì vậy không làm sao đẩy hẳn ra kịp.

“Xoẹt!”

“Ting!” (tiếng kim sắt bập vào đá. Cái từ tượng thanh này ta chịu, /dĩng/ phát âm theo tiếng Việt thì thành thế này, nghe ngu ngu thế nào ấy =. =||)

Cho đến khi thiết châm cắm ngập vào thịt ta, ta mới biết nó dài một thước³.

Nửa thước xuyên thủng giữa ngực ta, nửa thước dính chặt vào khối từ thạch đỏ như máu ta đeo trước ngực.

Bắc Thiên từ thạch phải không. Quả nhiên là hàng tốt.

Thì ra cây thiết châm nhẹ hều tại thời khắc máu chốt dưới lực hút của từ thạch đã trực tiếp vòng qua Ngự Vương, đâm thẳng vào cơ thể ta.

“Thanh Hòa!”

Ngự Vương tiếp được thân thể ta lung lay sắp đổ.

Tầm mắt ta nhanh chóng trở nên mơ hồ, cũng không nghe rõ tiếng ồn bên tai đến tột cùng là Ngự Vương đang gọi ta, hay là tiếng thét chói tai của đại thần vũ nữ.

.....

Ta bị nhiệt làm tỉnh.

Nhất thời không nhớ nổi chuyện gì xảy ra, càng không hiểu vì sao lại ở nơi này.

Ta nhìn thấy trên ngực mình cắm một thanh chủy thủ, thanh chủy thủ ngập sâu vào cơ thể, song ta lại chẳng cảm thấy đau, chỉ cảm thấy nóng, nhìn lại, hóa ra cung điện sau lưng đang bốc cháy phừng phừng, đại hỏa vẫn tiếp tục lan rộng.

Trước mặt ta còn có người, đang nắm chủy thủ, một tay rút nó ra.

Máu phun ra tung toé, toàn thân ta vô lực, thuận thế ngã sập xuống.

Người nọ xông tới, ôm ta vào trong ngực.

Hắn quỳ gối xuống, cả người vận bạch y, bạch y này ta nhớ, là chính ta tự mình chọn cho hắn, ta còn nói với hắn, thế gian này, chỉ có hắn mới xứng mặc bạch y.

Gương mặt hắn rất đẹp, ta muốn vươn tay ra vuốt, thế nhưng không thể nào động đậy.

Máu của ta tràn ra, nhuộm ướt vạt áo hắn.

Hắn lại đưa tay vuốt ve bờ môi ta, đầu ngón tay dính đầy máu.

Hắn nói với ta, “Làm sao ngươi biết người ta yêu nhất định không phải ngươi chứ. Ngươi từ nhỏ đã thích nghĩ ngợi lung tung, chỉ duy nhất chuyện này, ngươi lại không muốn nghĩ.”

Ta trừng to mắt, thế nhưng càng lúc càng mờ mịt, ta muốn nhìn rõ gương mặt hắn, song chẳng thể nào tìm ra tiêu cự.

Dường như hắn khóc, những giọt nước mắt ấm ướt nóng bỏng rơi trên mặt ta, sau đó hắn ôm lấy ta, đi vào trong biển lửa.

Càng ngày càng nóng.

Ta thật khó chịu.

Hắn ngồi xuống, để cho ta gối lên đùi hắn.

Ta nói, “Làm bần y phục của ngươi rồi.”

Hắn nói, “Không sao.”

Ta nói, “Kiếp sau, còn có thể gặp được ngươi không.”

Hắn nói, “Ta lần này theo ngươi cùng chết, tiếp đó chuyển thế đầu thai, lại quán lấy ngươi một ngàn năm, kiếp sau, kiếp sau nữa, lại kiếp sau sau nữa, ta vẫn sẽ ở bên dưới của ngươi.”

Ta cười, lại ho ra máu, “Được thôi, cứ như vậy đi, một nghìn năm nữa, thì để cho ta quên ngươi...”

Lửa lớn thiêu gãy xà ngang, kéo theo ngọn lửa đỏ rực kèm tiếng rơi đập rít gào.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

Đột nhiên có người bịt mắt ta, lạnh ngắt, ta cả kinh, không còn cảm giác sức nóng xung quanh, mà trái lại, càng cảm thấy âm u lạnh lẽo, bên tai cũng chẳng còn âm thanh thiêu đốt đứt gãy, chỉ còn lại tiếng khóc rầm rứt thê lương.

Bàn tay buông ra, ta phát hiện mình đang đứng trên một đầu cầu, cảnh tượng vừa rồi, trận lửa vừa rồi, đều là ảnh ngược của mặt nước dưới chân.

Ta đã thấy gì.

Làm sao vừa xem xong, liền quên luôn được nhỉ.

Ta xoay người, thấy một thiếu niên xinh đẹp tốt cùng đang bay bay trước mặt, hai tay chống nạnh nhìn ta hằm hằm, “Đại nhân! Đây là chuyện riêng tư của người khác, sao ngươi có thể nhìn trộm!”

“Dạ?”

Ta hú hồn trở về, nhìn xung quanh, không khỏi rùng mình một cái, “Đây... Đây là đâu mà...”

Dạ bay qua bay lại, sau đó lại bay qua, tức giận nói, “Ngươi trả lời ta trước, ngươi vừa thấy cái gì rồi!”

Ta lơ mơ. “Không nhớ nữa. Dù sao cũng không hề dễ chịu.”

Dạ tức thì mặt mày rạng rỡ, “Không nhớ thì tốt. Cái ngươi vừa thấy là chuyện trước khi ta chết.”

“Sao ta lại thấy chuyện trước khi ngươi chết.”

Dạ cười sáng sủa nói, “Bởi vì nơi này là cầu Nại Hà4 mà, người chết đều phải đứng đây xem những chuyện lúc sinh tiền. Có hồn phách không chịu nổi cảm dỗ, bèn nhảy xuống, bên dưới cầu đều là nhục thủy5, sẽ thành hồn bay phách tán đấy.”

Lời hần nói làm ta sợ muốn xỉu, rằng va lập cập, giọng nói cũng càng lúc càng run, “Người người người, người đừng gây rối.”

“Ai thêm gây rối với người.” Dạ điểm điểm lên ***g ngực ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống, một cây châm sắt còn cắm giữa ngực, nửa thước ngập vào cơ thể, nửa thước lộ ra ngoài. Chu vi xung quanh một vòng đỏ rực.

Vụt nhớ ra!

Yến hội, thích khách, cảnh cáo của Tử Vi.

Hai mắt ta khô rát, tức thì lệ rơi đầy mặt. “Ta đã chết, ta đã chết, vậy là ta đã chết.”

“Đại nhân?” Dạ vội vàng bay qua, nắm tay ta lắc lắc, “Đại nhân người đừng có khóc nha.”

“Hu hu hu... Vậy là ta đã chết... Hu hu hu...”

Nói chết là chết luôn, thể này cũng quá là nhanh, hoàng đệ, con thỏ nhãi ranh, Tử Du, Tiểu Mai... Còn có tiểu súc sinh kia... Ta đều không thể gặp lại nữa, đều không thể đụng chạm nữa rồi...

“Này người đừng có khóc mà.”

Chết cả rồi còn không được khóc, nội tâm ta bi thương đến nghẹn uất, đặt phịch mông ngồi bệt dưới đất. Bắt đầu gào khóc om sòm.

Lúc này có hai thiếu niên tuần tú bay tới, mỗi kẻ cầm lên một sợi xích.

“Quý Thanh Hòa, dương thọ đã hết, theo chúng ta đi thôi.”

“Đi cái gì mà đi!”

Dạ vội che trước người ta, giận dữ chống nạnh chỉ tay, hung thần ác sát, “Ta dẫn hần đi đấy. Hai tên quỷ sai cấp thấp các người, có gan đưa hần đi thử xem!!”

Một thiếu niên trong bọn cả kinh nói, “Oán linh, còn là ngàn năm nữa, sư huynh, chúng ta đâu không lại nó, không bằng để nó đi đi.”

Kẻ kia nói, “Như vậy sao được.”

Dạ đập một cước vào đầu gối thiếu niên kia, hung ác nói, “Được chưa!”

Thiếu niên ngã xuống đất, xoa xoa cái mông, tức thì nước mắt lưng tròng, nói, “Được được được.”

Dạ kéo ta còn đang khóc lóc om sòm dậy, bay lên, bay tới đầu cầu, mới từ trong lòng lấy ra một vật, ném cho hai tên tiểu quỷ sai, “Đây là công văn của Tử Vi tinh quân. Kiếp nạn này Quý Thanh Hòa không đến mức phải chết.”

Ta còn đang khóc, khóc khóc khóc, mới phát hiện bản thân đã được Dạ bế lên, đang bay dọc theo một con đường phát ra bạch quang. Hai bên đường tối om như mực, phía trước là ánh sáng, xa xa phía sau là cầu Nại Hà bị chúng ta bỏ lại sau lưng

“Dạ?” Ta khịt khịt mũi. “Người đưa ta đi đâu vậy.”

Dạ cúi đầu, bất ngờ lộ ra nụ cười mờ ám, “Người chờ đi, trở về ta sẽ kể cho đám con thỏ nhãi ranh, nói người ở trên cầu Nại Hà sợ tới mức khóc ra nước mũi tiểu ra quần. Người chờ đi chờ đi, a ha ha ha ha!”

Trở về...

Ta nhất thời mừng rỡ, mừng xong, lập tức nổi giận.

“Ai tiểu ra quần hả!”

“Ít nhất là nước mũi bay tứ tung... A a ghê chết đi, người cọ hết vào quần áo ta rồi!”

Ta vội vàng đưa tay lau nước mũi, lúng túng nói, “Làm bẩn y phục của người rồi.”

Dạ đột nhiên ngẩn ra, sau đó cười nhợt nhạt, “Không sao.”

Nụ cười này, ta lại thấy rất rõ ràng.

So với ta còn hồ ly tinh hơn.

“Dạ.”

“Ừ?”

“Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, người nói... Có thể nào chúng ta đã quen nhau từ kiếp trước.”

“Không thể nào.”

Dạ yêu nghiệt cười, nhẹ nhàng nói, “Ta mới không cần nhớ được người...”

.....

1. Từ thạch: đá từ => nam châm

2. Nghê Thường vũ y (xiêm y dệt bằng lông chim màu sắc rực rỡ như cầu vồng) là tên một điệu múa cổ. Tương truyền (sách Dị Văn Lục), nhân một đêm Trung thu, Đường Minh Hoàng (tức Đường Huyền Tông Lý Long Cơ, 685-762) được một đạo sĩ làm phép đưa lên cung trăng. Tại đây, ông ta được xem các tiên nữ múa một điệu múa đẹp mê hồn. Sau khi trở về, Đường Minh Hoàng dựa theo trí nhớ đã chế ra điệu Nghê Thường vũ y cho các cung nữ múa hát.

Còn cuốn Đường Thư ghi lại có phần thực tế hơn: Đường Minh Hoàng mơ lên chơi Nguyệt điện, thấy các tiên nữ mặc áo cánh chim, xiêm y ngũ sắc, múa bài Tây Thiên điệu khúc. Cùng lúc đó, Tiết độ sứ Tây Lương (ngày nay là Cam Túc) Trương Kính Thuật dâng tiến một đoàn vũ nữ với điệu múa Bà la môn, Đường Minh Hoàng thấy cả hai có nhiều phần tương tự, bèn truyền cho sửa sang và kết hợp hai điệu múa thành một, gọi là khúc Nghê Thường vũ y.

Căn cứ vào các tài liệu sử học và nghiên cứu khảo cổ học, người ta cho rằng Nghê Thường vũ y là một vũ khúc Ấn Độ truyền sang Trung Quốc qua “con đường tơ lụa”, khi đến Trung Quốc đã được cải biến thêm cho phù hợp.

3. Thước: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, bằng khoảng 1/3 mét.

4. Cầu Nại Hà: tương truyền, linh hồn khi xuống địa phủ đều phải bước trên một cây cầu mỏng mảnh bắc ngang dòng Vong Xuyên (sông Quên) bí hiểm cuộn cuộn. Các quỷ hồn hỏi nhau “Nại hà?” – làm sao (để qua), do đó cây cầu được gọi tên là cầu Nại Hà.

5. Nhược thủy: cổ nhân dùng từ “nhược thủy” – nước yếu không thể chở thuyền – để chỉ những sông ngòi nước cạn, tàu thuyền không thể lưu thông. Dần dần, văn học cổ trung đại sử dụng “nhược thủy” như một đại từ phiếm chỉ những dòng nước xa xôi và hiểm trở. Hồng Lâu Mộng, hồi thứ chín mươi mốt có chú giải về “nhược thủy” là “nước Nhược ở cõi trên, không chứa nổi vật gì. Thuyền bè qua lại đều đắm cả.” Ở đây chắc là chỉ nước sông Vong Xuyên.

16. Chương 16

Bay đến tận cùng luồng bạch quang, xa xa thấy một bóng người đang đứng, đến gần rồi, mới nhìn rõ cặp mắt màu tím kia, là Tử Vi.

“Đại nhân, trở về thôi.” Tử Vi lơ lửng giữa không trung, vươn tay về phía ta và Dạ. Tay áo bay phấp phật, tựa trích tiên không vướng bụi trần.

Dạ bay đến trước mặt Tử Vi rồi dừng lại.

Ta mỉm cười, cầm tay Tử Vi.

Bạch quang chợt lóe lên sáng rực, chói chang đến độ ta không sao mở mắt.

Trong nháy mắt da thịt tiếp xúc, ***g ngực đột nhiên chấn động, đau nhức kịch liệt, ta cảm thấy mình nằm trên giường, thiết châm đang bị rút ra, một dòng máu bắn vọt lên, ta nghiêng đầu, há mồm liền phun ra một búng máu đặc.

“Thanh Hòa!”

Có người nắm tay ta rất chặt.

“Quý đại nhân, ngài tỉnh rồi!”

Ta không kìm nổi ho khan, chậm rãi mở mắt. Đường nhìn ban đầu mơ hồ, sau đó rất nhanh liền bắt đầu rõ ràng.

“!!!”

Một khuôn mặt nhăn nheo quắt queo như vỏ quýt tức thì đập ngay vào mắt!

Ta toàn thân chấn động, lại càng hoảng sợ. Té ra là mặt của lão bất tử Văn thái y.

“Thanh Hòa.”

Ngự Vương ngồi ở bên giường, nhìn ta, lại nhìn Văn thái y, “Hắn thế nào.”

“Thần đã cho Quý đại nhân thượng dược cầm máu, Quý đại nhân có thể vượt qua lần rút châm vừa rồi, tính mệnh đã không còn đáng ngại, đợi vài đêm nữa hết sốt, là có thể dần dần khỏi hẳn.”

“Cần dược liệu gì cứ dùng loại tốt nhất.”

“Vâng.”

Ta nghiêng mặt đi, bỏ qua Ngự Vương, nhìn thấy Tử Du cùng Tiểu Mai vẻ mặt lo lắng đang châu chực ngoài cửa.

Con thỏ nhãi ranh thì dí dọ ở bên kia, Dạ lúc này đang trôi giữa không trung, quay qua xì xầm bên tai hắn, nhìn biểu tình con thỏ nhãi ranh nhện không được muốn cười, ta biết ngay Dạ nhất định đang bịa chuyện ta tại hoàng tuyền tiểu ra quần thể nào.

Ta vừa yên ổn, Ngự Vương liền thở phào nhẹ nhõm, chuyển hướng Văn thái y, sắc mặt từ nhu hòa lập tức chuyển thành nghiêm lệ, “Bản vương muốn một lời giải thích. Nói không rõ ràng, Thượng Dược Cục những kẻ liên quan, tru di cửu tộc.”

“Việc này...”

Văn thái y đầu đầy mồ hôi, mắt nhìn Tử Du ở cạnh cửa, Tử Du hiểu ý, lập tức kéo đám thỏ ranh ly khai.

“Hồi bẩm điện hạ, thiết châm này không hề dính độc, chỉ có điều châm đâm vào tâm tạng, đồng dạng nguy hiểm tính mệnh. Thế nhưng châm này quá nhỏ lại dài, không thể so vũ tiễn, tẩm bắn lại xa, bay đến trước người đã sớm mất uy lực... Quý đại nhân bị thương nặng như vậy, chính là vì Bắc Thiên từ thạch đeo trước ngực.”

“Bắc Thiên từ thạch?”

Ngự Vương nhíu mày, Văn thái y đưa huyết thạch mới vừa rồi cất xuống cho Ngự Vương, “Bắc Thiên từ thạch này là công phẩm Cao Ly tiến hiến cho Thượng Dược Cục, lực từ tự nhiên bất đồng... Thiết châm chính là bị từ thạch này hấp dẫn, uy lực tăng lên, mới khiến cho cây châm thâm nhập phủ tạng, suýt nữa hại đại nhân mất mạng. Nhưng mà, lại bởi vì nửa sau thiết châm bị từ thạch hút chặt mà ngừng lại, mới tránh cho xương ngực Quý đại nhân bị xuyên thấu, vả lại vị trí từ thạch buông xuống tránh được tâm tạng... Nói vậy, cũng có thể xem như đã cứu Quý đại nhân một mạng.”

“Ha?” Ngự Vương nhướn mày, “Cái này thú vị đây.”

Xiết chặt tay ta, Ngự Vương cúi đầu nhìn, “Tại sao ngươi có thứ này.”

Ta há miệng, cuống họng đau rát, khàn giọng nói, “Hoàng thượng ban cho... Tặng đá ấy, vốn phải đeo trên người hoàng thượng...”

Ngự Vương nghe vậy đứng phắt dậy, một cước đạp ngã Văn thái y, sau đó nhỏ giọng cười lạnh nói, “Tốt, thế nhưng còn liên lụy đến hoàng thượng... Nếu không có Thanh Hòa vừa khớp được ban thạch... Hiện tại người trọng thương... chính là hoàng thượng?? ... Thông đồng thích khách!! Uy hiếp ngự giá!! Lá gan chó Thượng Dược Cục các người thật lớn!!!!”

“Ngự Vương điện hạ bớt giận!... Ngự Vương điện hạ bớt giận...” Văn thái y ngã bổ nhào xuống đất, liều mạng dập đầu, “Tổng thái y tiến hiến Bắc Thiên từ thạch, vẫn chưa qua sự của cho phép thần... Lão thần đứng đầu Thái Y Viện, quản lý Thượng Dược Cục vô phương...”

“Điện hạ.” Có người gõ cửa.

Nghe thanh âm, là Vệ Nhất.

“Vào đi.”

Ngự Vương sửa sang vạt áo, lại lần nữa tâm bình khí hòa ngồi xuống bên người ta, nắm tay của ta, cũng khẽ xác Văn thái y ở một bên dập đầu đến xuất huyết.

“Thế nào rồi.” Ngự Vương xoay người bưng chén trà, cầm thìa lên, nhẹ nhàng đưa đến bên miệng ta.

Ta há mồm ngậm vào, chậm chạp nuốt xuống, ngực bắt đầu đau, nhưng cổ họng đã dễ chịu hơn nhiều.

“Hồi bẩm điện hạ, thuộc hạ cùng Vệ Nhị đuổi theo đến Tổng phủ, Tổng thái y đã uống thuốc độc tự vẫn. Một đám lão nhược phụ ấu Tổng phủ giờ đang khóc tang.”

Trông sắc mặt, ta vội vàng trở tay cầm chặt tay hắn, “Bỏ đi.”

Người nhà Tổng gia không biết không có tội, tha cho bọn họ đi.

Ngự Vương đặt tách trà xuống, mỉm cười, “Thanh Hòa đã lên tiếng, vậy thì bỏ đi.”

Xoay người tuyên bố, “Văn thái y, người dùng phương thuốc tổ truyền chữa cho khỏi gân tay cho Thanh Hòa, bản vương ghi người một công, lấy công đền tội, ngày mai lâm triều, cáo lão hồi hương thôi.”

Văn thái y cảm động đến rơi nước mắt, lại dập đầu bồm bộp, run rẩy nói, “Tạ ơn Ngự Vương đại nhân không giết! Tạ ơn Ngự Vương đại nhân không giết!”

Vệ Nhất đỡ lão lui ra.

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại,

Ngự Vương xoa xoa mặt ta, thản nhiên nói, “Cứ bỏ qua như vậy?”

Ta ngược lại cười nói, “Ngự Vương điện hạ thực sự tính bỏ qua?”

“Người đã bảo bỏ đi, thì bản vương liền bỏ đi chứ sao.”

“Đã bắt được thích khách chưa?” Ta hỏi.

Ngự Vương ngừng một chút, lại cười phá lên, “Chẳng phải người bảo bỏ đi sao.”

Ta ghen lời.

Ngự Vương chải chải vuốt vuốt mấy sợi tóc mượt mồ hôi trước trán ta, “Trên bụng nở ra một lỗ kim, dễ chịu không?”

Ta thử dịch chuyển thân thể, tức thì đau đến hút không khí, “Sâu quá rồi.”

Ngự Vương nghe vậy bất ngờ cúi đầu ngậm lấy môi ta, nhẹ nhàng cọ xát cả nửa ngày mới buông ra, hạ lưu nói, “Nếu ở trên giường người nói thế, bản vương sẽ lập tức làm người hư luôn.”

Cái này xem như bị chòng ghẹo hả?

Ta không nói gì.

Ngự Vương duỗi ra ba ngón tay, “Ít nhất ba tháng, người không thể xuống đất đi lại, không thể tự mình tắm rửa, hơn nữa chỉ có thể ăn cháo loãng, dù da thịt mau liền, nhưng mà phủ tạng người đã bị xuyên thủng.”

Ta thở dài, “Vậy ta làm thế nào đi tiện.”

Ngự Vương giương khóe miệng, “Người còn mong đợi bản vương hầu hạ người ư?”

Ta lại than, “Ít nhất ba tháng, Thanh Hòa không thể làm ấm ổ chăn cho điện hạ rồi.”

Ngự Vương cười ha hả.

Ta nói, “Nhưng mà Thanh Hòa có một ý kiến hay.”

“Nói ta nghe thử xem.”

Ta ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hần cúi đầu, sau đó cố sức vươn tay, rút trâm gài tóc của hần, cuối cùng vê lên một lọn buông xuống, lưu manh nói, “Điện hạ có thể thử một lần, thương pháp của Thanh Hòa...”

Ngự Vương giương khóe miệng, nói dịu dàng, “Thanh Hòa, muốn kim thương bắt khuất, vậy cũng phải có thương mới được.”

Ta rùng bần cả mình, “Thanh Hòa chỉ là nói giỡn thôi.”

“Người nán lại hoàng cung không thích hợp, bản vương đưa người quay về Ngoại Ti Tĩnh, dọc đường đi đã phải chịu không ít dày vò.”

Nói đoạn vuốt vuốt trán ta, “Nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai xử lý xong tấu chương, ta sẽ tới thăm người.”

“Ừm.” Ta vội vờ nhu thuận gật đầu.

Hần vừa đi, Dạ liền trôi tới, nhẹ nhàng nhắc đầu ta gối lên đùi lạnh lạnh của hần.

“Như vậy có thể hạ sốt à?” Ta mơ mơ màng màng hỏi.

Dạ cười nói, “Có lẽ đi... Hần vừa nói muốn hoạn người nhĩ, xem người sợ đến thế này. Aha ha ~ “

“Thật như thế sao...”

Bàn tay lạnh lạnh chạm lên trán ta, ta mệt mỏi một hồi, dần dần lâm vào giấc ngủ mê mệt.

Thêm mừng 6 tháng 1, ngày mai còn môn cuối cùng

“Đã tối rồi sao...” Ta vừa tỉnh lại, phát hiện ngoài cửa sổ trời đã tối đen, nhưng Dạ tựa hồ như chưa từng động dậy, vẫn nhẹ nhàng tựa vào đầu giường như vậy, vuốt vuốt trán ta.

“Đại nhân, người đã tỉnh?”

Dạ cười, “Ngủ hơn một canh giờ, trán của người cũng bị ta sờ đến lạnh băng băng.”

“Ừm.”

Trong phòng không thắp đèn, một mảnh tối tăm tĩnh mịch.

“Dạ.”

“Ừ?”

“Ta bị cứng cổ rồi.”

Dạ thật cẩn thận nâng đầu ta lên, thay đổi vị trí khác, dưới cổ hàn khí chạy toán loạn, ta không kìm nổi rùng mình một cái.

Dạ kéo chăn qua cho ta. Sau đó ngón tay nhẹ vuốt môi ta, cứ vuốt ve nhẹ nhàng như vậy.

“Dạ, dường như người rất thích sờ môi ta.”

Dạ ngừng lại, cười nói, “Thói quen từ kiếp trước.”

“Không biết làm sao, sau khi từ trên cây cầu đó trở về, ta lại cảm giác hơi hơi quái dị.”

“Ồ?”

“Trước kia chúng ta thật sự không quen biết?”

“Thật sự không quen biết.”

“Thế nhưng Ngự Vương chưa bao giờ vuốt môi ta, người chạm vào ta như vậy, ta lại cảm thấy rất quen thuộc.”

Dạ lập tức rút ngón tay về, lại vuốt lên trán ta.

“Trừ tịch, sắp qua rồi.”

Dạ điềm đạm nói, “Hồi còn sống, ta thích nhất là trừ tịch, chỉ có thời điểm ấy, y mới có thể cùng ta qua đêm.”

“Y? Ồ——~ cái người nguyên rửa người chuyển thế ngàn năm vẫn phải ở bên dưới y nhỉ.”

“Ồ nhỉ.” Dạ bốn cợt nói.

Tiếng pháo dần vang lên âm ỉ, Dạ nói, “Tuy nói có y ở cùng ta, nhưng mà sao có thể so ngày xưa với hiện tại a... Người nghe, âm thanh náo nhiệt cũng truyền đến tận đây rồi. Lúc này dân Trường An đều ra đường chúc mừng chứ nhỉ.”

“Ừ. Hơn nữa đêm nay toàn bộ người Hồ ở Trường An đều sẽ ra đường, nhạc sư Tây Vực, vũ nữ người Hồ, người Oa Quốc sẽ gõ chuông, người Cao Ly sẽ đánh trống, từ mừng một cho đến mười lăm đều không có giới nghiêm ban đêm, mùi thơm của sủi cảo cùng gà hồ lô sẽ bay khắp cả Trường An...”

“Viu!”

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng pháo nổ đầu tiên, trên không trung pháo hoa sáng rực liên tiếp nổ tung một đóa lại một đóa. Nhuộm trời đêm thành năm màu rực rỡ.

Ta chậm chậm giơ tay, chỉ trời đêm bên ngoài cửa sổ, nói nhỏ, “Người xem, lễ mừng trừ tịch bắt đầu rồi...”

Dạ nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, thần tình có phần mờ mịt.

“Hong bao.”

“Hửm?”

Ta nói, “Trừ tịch năm nay ta cùng người đón, tính là hong bao ta tặng cho người.”

Dạ giật mình, sau đó ôm lấy ta cười ha hả, “Tốt quá tốt quá! Trừ tịch năm nay chỉ mình chúng ta hai người cùng đón.”

“Ái đau đau đau!”

Dạ cười đến thái quá rồi, khoe mắt lại tràn ra toàn lệ.

Suốt một canh giờ sau đó, ta cùng Dạ tán gẫu giết thời gian.

Dạ vô cùng hưng phấn kể cho ta sự tích anh hùng hấn ở trong địa lao làm thế nào hù nguyên một đám phạm nhân ở phòng giam đối diện sợ đến nước tiểu cả ra quần. Chỉ là về phần những chuyện kiếp trước, hấn lại không hề nhắc tới một chữ nào.

Nửa đêm, nghe được Ngoại Ti Tĩnh cũng phóng pháo hoa, ta biết, lại một năm mới nữa tới rồi.

Đại đường nhất định cũng giống như trước đây, nhiệt náo tung chảo, mọi người cùng quây quần một chỗ ăn sủi cảo nóng hôi hổi.

Nghĩ đến đây, anh ruột ta cũng phi thường hưởng ứng liền bắt đầu gào rú.

Mà lúc này, Dạ đột nhiên đặt đầu ta xuống gối, bay lên, “Bọn họ tới rồi.”

Ta vừa duỗi cẳng nằm xong, Tử Du liền đẩy cửa ra.

“Đại nhân? Ngài còn tỉnh không?”

“Chưa ngủ.”

Tiếp đó con thỏ nhai ranh chậm dần, tia sáng rọi tới làm ta nheo mắt lại.

Tiểu Mai vịn ta từ từ đứng dậy, Tử Du bưng tới một đĩa sủi cảo.

“Đại nhân, tuy rằng thái y đã dặn chỉ có thể dùng cháo, thế nhưng Tử Du nghĩ chỉ ăn một miếng, hẳn là không thành vấn đề. Dù sao tân niên không thể không ăn sủi cảo.”

Mùi thơm bay tới, ta tức thì nước miếng giàn giụa, nhịn không được cười mắng, “Các người một lũ sói con, rút cuộc đã nhớ ra ta rồi hả? Ta sắp chết đói mất rồi.”

“Chẳng phải vì sợ quấy nhiễu đại nhân nghỉ ngơi sao... Mọi người đều lo cho thương thể của đại nhân mà.” Con thỏ nhai ranh cười tủm tỉm đoạt lấy đĩa, cầm đĩa lên gấp một miếng, đưa tới bên miệng ta, “Đại nhân, sủi cảo Trường An ngon cực kỳ, cái này là nhân rau xanh, đại nhân ăn xong, tiếp tục húp cháo nhé...”

Không đợi hẳn nói xong, ta đã một ngụm ngọam luôn sủi cảo, nhai hai ba cái liền nuốt chửng.

“Ta muốn ăn nữa.”

Tử Du cười lắc đầu, Tiểu Mai đưa qua một bát cháo rau, trong miệng ta còn dư vị sủi cảo thơm ngon, cúi đầu lại trông thấy cháo rau nhạt thêch, tức thì xụ mặt xuống.

.....

“Chưa chi mừng một đã chạy qua đây à?”

Ta được Tiểu Mai hầu hạ rửa mặt chải đầu xong đầu đấy, ngồi tựa nửa người lên đầu giường, từ bụng trở xuống đắp chăn, trên vai còn khoác áo lông bạch điếu. Chỉ vào Ngự Vương cười nói, “Người xem, người không hầu hạ ta, vẫn có người giúp ta mặc quần áo gội đầu như thường.”

Ngự Vương một tay chống cằm, khóe miệng cũng nhếch lên cười nhạt, “Người nói Tiểu Mai chứ gì.”

Ta trầm mặc một lát, cẩn thận thăm dò, “Thân nhân của Tiểu Mai và Tử Du, Ngự Vương điện hạ vẫn còn chiếu cố sao?”

“Bớt quanh co lòng vòng với bản vương đi.” Ngự Vương vỗ vỗ má phải ta, “Người muốn bảo bản vương thả người nhà bọn họ. Chuyện nào có đáng gì.”

Ta nghi hoặc, “Có thể sao?”

Ngự Vương giơ tay rút trâm gài tóc xuống, lại tự mình xoa tung đầu tóc, nói, “Người thích xem bộ dạng ta như vậy?”

Ta tức khắc quên sạch sành sanh câu hỏi vừa rồi, “Thích...”

Ngự Vương cười lạnh nói, “Cho dù năm người nhà bọn họ, Tử Du Tiểu Mai vẫn cứ là tâm phúc của người, đồ vật không thể vì bản vương sở dụng, bản vương việc gì phải tiếp tục vì bọn chúng uống phí tâm tư.”

“Ta thì sao?”

Ta vắn về một lọn tóc Ngự Vương, vuốt ve tỉ mỉ, “Tâm tư của Ngự Vương, sẽ vì Thanh Hòa lưu lại bao lâu?”

“Chỉ ít đã rất nhiều năm rồi.” Ngự Vương ngưng mắt nhìn ta, “Thậm chí còn lâu hơn cả người tưởng tượng.”

Ta cười ha hả, miệng vết thương bị kéo căng đau đớn, “Hóa ra Ngự Vương điện hạ thù dai như vậy, chuyện Thanh Hòa treo điện hạ trên cây, lại bị điện hạ ngài ghi nhớ đến tận giờ...”

“Bản vương sẽ ghi nhớ suốt đời...”

Ngự Vương nhẹ nhàng xoa đầu ta. Mím cười.”Thế nhưng Thanh Hòa nghĩ sao đây?”

“Cái gì?”

“Thanh Hòa nhất định là đang nghĩ, lần ám sát này khẳng định lại là âm mưu của bản vương, bản vương âm thầm lệnh Tổng thái y dâng Bắc Thiên tử thạch, sau khi sự bại liên phái Vệ Nhất Vệ Nhị đi Tổng phủ diệt khẩu, đúng hay không? Người sợ bản vương hại tới già trẻ vô tội, mới giữ chặt bản vương nói bỏ đi, đúng hay không?”

Ta hoàn toàn không ngờ được hắn chuyển đề tài nhanh như vậy, nhất thời liền sợ ngây người.

“Người dám nói người chưa từng nghĩ như vậy, người dám thề từ trước đến giờ người đều tín nhiệm bản vương không.”

“Ngự Vương... Ta...”

“Cũng phải.” Ngự Vương bỗng nhiên đứng dậy, xoay người đi mấy bước. “Những chuyện bản vương đã làm với người, nhất định người cũng sẽ ghi nhớ suốt đời, muốn người tín nhiệm bản vương, ngay từ đầu chỉ là vọng tưởng. Điều này chẳng thể trách người, khi đó bản vương tuổi còn trẻ, không biết lí lẽ, hết thấy chẳng qua là ác quả bản vương tự rước lấy mà thôi.”

“Ngự... Ngự Vương!”

Ta duỗi tay với không tới hắn, trong lúc nóng vội liền ngã lăn xuống đất, phủ tạng đau như xé, tức thì trên mặt đất cuộn thành một đoàn.

Ngự Vương vội vàng quay đầu, xông lại ôm ta về trên giường, vừa tức vừa giận, “Quý Thanh Hòa! Người làm trò gì vậy!”

Ta liều chết túm lấy bờ vai hắn, thở hổn hển từng hơi từng hơi, “Đây không phải... sợ người đi mất hay sao...”

“Người cho là một chút khổ nhục kế, là có thể lưu lại bản vương hả!”

Hai tay ta đều tóm chặt lấy hắn, cười ha ha nói, “Giờ không giữ được nữa rồi.”

Ngự Vương giật mình, sau đó đột nhiên ôm chặt ta.

“Ngự Vương diện hạ trưởng thành rồi, Thanh Hòa đã xem tường tận nhất.”

Bắt đầu từ ngày người tháo bỏ xiềng xích tay chân ta, ta có thể cảm nhận, người đang từ từ thay đổi.

“Trước đây khi thủ hộ bên người hoàng đế, người ta quan sát nhiều nhất, kỳ thực chính là người.”

Người luôn luôn ở trước mặt ta đường hoàng ngang ngược, gây chuyện sinh sự, ta vì bảo hộ hoàng đế, mỗi ngày người thứ nhất phải lưu tâm chú ý chính là người tiểu súc sinh này.

“Bây giờ nhớ lại, khi đó tại hoàng cung, mỗi lần người trêu chọc hoàng đế, ta đều nghiêm khắc giáo huấn người, những tổn thương người bị ta đánh, so với ta chịu một năm kia cũng chẳng kém gì.”

Bên người Hoàng đế chỉ ít còn có ta, mà bên cạnh người, kỳ thực cái gì cũng không có.

“Khi đó người chỉ muốn đoạt lấy ta từ bên người hoàng đế, đúng không?”

Lần này Ngự Vương không nói gì, chỉ ôm ta càng chặt.

Ta xoa xoa khóe mắt, có chút ướt át, “Đang rơi ngoài cửa sổ, hẳn là đợt tuyết cuối cùng của năm nay. Chờ ta có thể xuống giường đi lại, đã là sang xuân ấm áp rồi.”

“Ừ.”

“Có một số việc nhỏ, ta phải hỏi rõ ràng, người cho ta chút thời gian, được không?”

“Được.”

“Ba tháng sau, ta đi gặp hắn.”

Gặp hoàng đế, hỏi hắn thời gian qua có ổn hay không, lại hỏi hắn, cái lần nọ hắn trúng độc ngọc hương, ngoại trừ hắn và ta, tại sao lại có người thứ ba biết được, mặc ngọc chăm kia, là ta tự tay làm vì hắn...

17. Chương 17

“Đại nhân sao đã đi ra rồi.” Tử Du chặn ta ở cửa đại đường, “Văn thái y nói, phải nằm trên giường đủ ba tháng.”

Ta cười hô hô nói, “Tử Du, bên ngoài hoa đào đều nở, ngươi cho ta xem một tẹo, ta tăng lương tháng cho ngươi...”

Tử Du do dự một chút, “Tăng bao nhiêu.”

“Nửa lượng.”

“Đại nhân làm ơn quay về thôi. Lần trước chính vì ngài lên ra sân mới bị lạnh, hưởng hồ hôm qua Ngự Vương đại nhân vừa mới dặn...”

Ta vội vươn ngón tay, huơ huơ trước mắt Tử Du, “Một lượng! Không thể tăng thêm.”

“Hai lượng.”

“Xong!” Ta cắn răng, thống khổ nói.

Tử Du vội buông cánh tay đang ngăn cản, nháy mắt lùi ra kiện cảm y choàng lên người ta, “Đa tạ đại nhân thương cảm!”

Ta thông thả đi tới trong sân, phát hiện dưới rừng đào đã có khách ghé chơi.

“Đại nhân, sao người lại đi ra rồi.”

Con thỏ nhãi ranh trải một tấm chiếu trên mặt đất, bưng thanh tửu¹, một cánh hoa đào vừa vụn bay vào trong rượu.

Ta tựa vào thân đào, ngồi xuống sát cạnh hắn, đưa tay đoạt lấy thanh tửu, uống một hơi cạn sạch, “Trẻ con không được uống rượu.”

Tiểu hỏa cầu nhào tới trên người ta, ta néo néo cái chân nhỏ của nó.

“Ta không phải trẻ con nữa.” Con thỏ nhãi ranh đứng lên, đôi chân trần xoay một vòng trên chiếu. “Đã mười lăm tuổi rồi. Đại nhân, người xem này.”

Hôm nay hắn mặc chính là Đường trang², áo trắng hơn tuyết, tay áo bay bay, bờ vai vô cùng mảnh dẻ tựa hồ chung quy rộng thêm chút ít, lại trông vòng eo có vẻ càng thêm mảnh khảnh.

Lúc xoay tròn tựa như một cánh bướm trắng.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng ta bỗng rung động một hồi, không nhận được bèn đứng dậy theo, bẻ một nhánh hoa đào.

Vuốt dọc trong tay, cổ tay xoay vòng, hơi dùng chút điểm nội lực, toàn bộ cánh hoa liền bay xuống nhẹ nhàng như hoa tuyết.

Con thỏ nhãi ranh dừng lại nhìn ta nói, “Tháng ba xuân về, hoa anh đào sẽ nở đầy Bình An kinh. Hàng năm ta đều trải chiếu dưới tàng cây anh đào, bày biện trà bánh, sau đó nghe xa xa quý tộc thưởng hoa, làm tình thi tặng các thiếu nữ.”

“Nhớ nhà rồi à.”

“...”

Tình thi ta chịu, nhưng ngày còn trẻ, *** thi thật ra đọc không ít.

“Đại Đường không có hoa anh đào, lại có hoa đào.”

Ta niết niết cổ tay, cảm thụ được gân mạch đã hoàn toàn khép lại, “Cũng như nhau cả.”

Kéo hắn ngồi lại xuống, ta ở trước mặt con thỏ nhãi ranh, dùng cành đào thay kiếm, bắt đầu múa.

Chờ đến lúc múa qua một lượt bộ Lạc Mai kiếm pháp, ta mới xoay người hỏi hắn, “Đẹp không?”

“Đẹp.” Con thỏ nhãi ranh rót thêm một chén, bưng lên, nói lơ đãng, “Còn đẹp hơn xem nữ tử Tây Vực khiêu vũ.”

Ta mất hứng nói, “Đây không phải là vũ, là công phu.”

“Ta không hiểu, nhưng nếu là sát nhân, thì cái càn đào trong tay đại nhân còn chưa giết nổi ta.”

Con thỏ nhãi ranh nâng thanh tửu uống một hơi cạn sạch, “Đại nhân có khua kiếm mau nữa, ta vẫn nhìn thấy rõ rành rành.”

Ta bị đả kích gấp bội, “Người là yêu quái sao?”

“Ta là mà.”

“...”

Ta vút càn đào đi, sụp bả vai lại ngồi xuống lần nữa.

Đưa tay vò loạn tóc con thỏ nhãi ranh.

“Đồ thỏ ranh nhà người, đừng có vội đắc ý. Nói cho người biết, Lạc Mai kiếm pháp này, ta chẳng qua mới học trộm được sơ sơ.”

Thấy hần hình như rất hiếu kỳ, ta bắt đầu bịa chuyện.

“Năm xưa khi sư phụ còn đang tại thế, đã từng bằng Lạc Mai kiếm cùng Nhạc Sát nổi danh võ lâm. Đáng tiếc ông ấy đem kiếm pháp truyền thụ cho sư huynh, lại đem Nhạc Sát truyền cho ta.

“Nhạc Sát?”

“Nhạc Sát, tự nhiên là dùng nhạc khí sát nhân.”

Ta cười nói, “Nhớ năm đó khi ta còn trẻ, đã từng đeo theo một thanh sáo trúc, đầu ống mài sắc nhọn, vừa tinh giản nhỏ gọn, mà lại không mất văn nhã... Lại về sau, theo sư phụ đi Lương Châu, đúng lúc thiếu niên nơi ấy thịnh hành đàn cổ, ta theo trào lưu cũng vác một cây, chỉ có điều chót đàn có thể xuyên thấu xương, dây đàn có thể cắt nát thịt... Lại về sau, từng gặp phải một đám nhạc sư Tây Vực, từ chỗ đó kiếm được một thứ nhạc khí, loại đàn này chỉ dùng cần cựa vào dây đàn để phát ra âm thanh. Thế nhưng ta phát hiện, cái cần đó cũng có thể cựa người. Thế nên...”

“Đại nhân.”

Ta đang bịa đến lúc ba hoa thiên địa, hết sức ly kỳ, lại bị con thỏ nhãi ranh đột nhiên lên tiếng cắt phứt.

“Đại nhân gạt người.”

Ta kinh, “Sao người biết.”

“Đại nhân nói có vẻ tàn bạo, nhưng lại chưa từng tiêm nhiễm máu tanh.”

“Hả?”

“Tử khí.”

Con thỏ nhãi ranh thản nhiên nói, “Trong lòng đại nhân chưa từng mang ác niệm, cho nên tử khí mới thanh minh như vậy.”

Hần vừa nhắc tới long khí, ta tức thì nhớ tới hoàng đệ, tâm tư cũng lập tức trầm xuống, cây cây thân cây đào, dần chìm vào im lặng.

“Đại nhân.” Tử Du lúc này chạy tới, “Trong cung chuyển tới lời nhắn... Hoàng thượng... muốn ngài vào cung.”

“Ta không đi.”

Ta tức thì ngả đầu ngả lên đùi con thỏ nhãi ranh, thỏ nhãi ranh giật nảy một cái, lập tức coi như không có việc gì tiếp tục uống rượu.

Tử Du khó xử nói, “Đại nhân. Tháng này đã đến ba lần rồi, khả năng là hoàng thượng cực kỳ tưởng niệm ngài, ngài một mực không đi... Sợ rằng...”

“Tử Du... Đừng nói nữa.” Ta hất thanh tửu ra bên ngoài chiếu, nhìn rượu thấm dần vào trong đất.

“Vâng...”

Con thỏ nhãi ranh làm bộ không hề để ý vuốt vuốt đầu ta,

“Ta không thể đi gặp hắn.” Ta nhìn theo bóng lưng Tử Du đi khỏi, “Ta sợ gặp rồi, sẽ nhịn không được hỏi hắn, ta sợ ta vừa hỏi hắn, có thể quan hệ của chúng ta sẽ thay đổi.”

“Trốn tránh như vậy. Được không?”

“Ta không biết.”

“Hắn cũng có thể đến gặp người. Người lẫn mất tầm sao.”

“Trốn được bao lâu, thì hay bấy lâu thôi.”

Cặp đùi con thỏ ranh thoải mái thật, ta trở mình, ánh dương chói chang chọc ta không thể nào mở mắt.

“Vây Nhạc Sát của đại nhân, bây giờ còn dùng được nữa không?”

“Được chứ.” Ta cười hắc hắc, “Gần đây Ngự Vương đại nhân thích ta thổi tiêu cho hắn, thế nên hiện tại ta dùng tiêu sát nhân.”

“Nói loại chuyện này còn không biết xấu hổ...”

Dạ chẳng biết từ bao giờ trôi tới, nghe chúng ta đối thoại, lại hừ lạnh một tiếng trôi đi.

Con thỏ nhãi ranh nghi hoặc nói, “Vì sao Dạ nói như vậy?”

Ta quần tới mức mặt già đỏ lên, “Thế nên mới nói người còn nhỏ...”

“Đại nhân.”

Tử Du vừa biến đi không lâu, lại quay về phá phong cảnh.

“Trong cung chuyển tới lời nhắn...”

“Đã nói là ta không đi.”

“Đại nhân...” Tử Du do dự nói, “Lần này... là Ngự thái phi...”

.....

“Tham kiến Thái phi nương nương.”

Ta vòng qua ngự hoa viên, bị nội thị từ cửa hông dẫn về phía hậu cung, Ngự thái phi đang ngồi trong đình viện nội thất ngắm hoa.

Một chậu sen đồ3 Thiên Trúc đang nở rục rở. Ngự thái phi ngón tay út vờ quanh thành chậu, đang tưới dưỡng chất vào bên trong.

“Người đã đến rồi.” Ngự thái phi hơi nhắc tay, cung tỳ bên người lập tức hiểu ý tiếp nhận chậu hoa, “Thanh Hòa à, người đưa nhỏ này rồi cung mấy năm nay, ai gia cũng không có gặp người, thật đúng là càng ngày càng tuần tú.”

“Đa tạ thái phi nương nương khen thưởng.”

“Thanh Hòa à, người và ai gia hà tất phải xa lạ như vậy đâu. Ngồi đi.”

Ta cung kính hành lễ, dè dặt ngồi xuống.

Ngự thái phi uể oải tựa trên quý phi ỷ, nhẹ nhàng chống cằm, tư thái ưu mỹ, ngẩng đầu hạ mi đều mang theo một cổ phong tình vô hạn.

Nói thật ra thì, bà ta quả không hổ là mẫu phi của Ngự Vương, so với bầu không khí khẩn trương mà Ngự Vương tạo ra, bà ta càng khiến ta kinh hồn táng đờm.

Về điểm này, Ngự Vương quả đã học đủ mười thành.

Trước một khắc còn cười tươi như hoa, sau một khắc, liền có thể bắt người phải chết.

“Thanh Hòa à.”

Trà bánh đã bưng lên, ta và bà ta, cách một bông sen đỏ rực máu, cơ hồ là mặt đối mặt mà ngồi.

“Ai gia nghe nói đêm trừ tịch, hoàng thượng bị đâm, Thanh Hòa người hộ chủ có công, bị trọng thương. Ai gia nơi này có một gốc tuyết sâm ngàn năm, người mang về mà bồi bổ.”

“Đa tạ Thái phi nương nương quan tâm.”

Cung tỳ đưa qua một hộp gấm nạm vàng khảm ngọc, ta hai tay đón lấy.

Nhẹ nhàng mở ra.

“Thái phi nương nương!!”

Hộp gấm vừa mở ra trong nháy mắt đã bị ta ném ngay xuống đất. Ta chỉ nhìn thoáng qua, liền sợ đến kinh hoàng bật dậy. Hộp gấm kia rơi trên mặt đất, thứ nằm bên trong văng ra, lại là một đồng máu thịt mơ hồ.

“Khốn nạn!”

Ngự thái phi tức thì vỗ án, “Thứ ai gia muốn lấy là tuyết sâm ngàn năm! Là kẻ nào không có mắt! Lại lấy ra Tây Vực huyết sâm mang tới!”

Cung tỳ phía sau lưng Ngự thái phi lập tức chạy đến, quỳ rạp xuống đất, “Thái phi tha tội! Là nô tỳ sơ sẩy!”

“Sơ sẩy! Sơ sẩy!” Ngự thái phi nổi giận chỉ vào cung tỳ kia, “Tiểu tiện tỳ nhà ngươi! Đã kinh đến ai gia thì thôi! Tây Vực huyết sâm vô cùng kịch độc, Quý đại nhân trọng thương chưa khỏi, lại bị độc vật này tổn hại người đảm đương được sao!!”

“Thái phi nương nương tha tội! Thái phi nương nương tha tội a!” Cung tỳ sợ đến mặt không hột máu, nước mắt chảy giàn giụa.

“Người đâu! Lôi xuống cho ai gia!”

Hai gã nội thị xông lên, lôi cung tỳ đang hô khóc đi khuất.

Loại tiết mục này ở hậu cung có lẽ mỗi ngày đều diễn, nhưng trong mắt ta vẫn có chút kinh hoàng.

“Thanh Hòa à, người cũng đừng để tâm, mấy con tiện tỳ chính là như vậy, không quản giáo một chút liền lơ là nhiệm vụ. Đáng chết.”

Vài ả cung tỳ dọn sạch đồng máu me đầm đìa trên mặt đất, lại đổ lên đất mới, che đậy vết máu tanh.

Ngự thái phi dừng một chút, nghiêng nghiêng con mắt liếc về phía ta, “Cũng giống như một số kẻ à. Người đối tốt với nó một chút, nó liền không biết tốt xấu, làm xằng làm bậy, còn tưởng mình là phượng hoàng Cửu Thiên Huyền Nữ⁴, giương nanh múa vuốt. Nói cho cùng, chẳng phải chỉ là con chim sẻ trong tay ai gia sao, chỉ cần ai gia chơi chán, thì có thể bẻ gãy cánh nó bất cứ lúc nào.”

Sau lưng ta đã mồ hôi lạnh nhễ nhại, vội cúi người nói, “Thái phi nương nương nói rất đúng.”

Ngự thái phi cười một cái khuynh thành, dịu dàng nói, “Thế nên mới nói, ai gia từ lúc người tiến cung liền đặc biệt thích người, liền biết Thanh Hòa người là một đứa trẻ ngoan, hiểu tiến thoái, biết chừa mực. Thanh Hòa à, người thấy chậu sen đỏ này của ai gia thế nào hả.”

“Thái phi nương nương thứ tội, Thanh Hòa không hiểu những lời văn nhã, chẳng biết ca ngợi như thế nào.”

“Ai, hôm nay ai gia gọi người đến đây chẳng qua là ôn chuyện, sao Thanh Hòa lại gượng ép như thế.”

“...” Ta lại ngồi xuống, nhưng như ngồi trên chông.

“Chậu hoa này là Ngự Vương hôm qua sai người đưa cho ai gia, nghe nói là trân phẩm Thiên Trúc hiếm có, hẳn là chuyển qua con đường Ngoại Tì Tĩnh... hẳn là Thanh Hòa từng gặp rồi mới đúng.”

“Thực không dám giấu, trong phủ Thanh Hòa còn có lưu một gốc hồng liên, tuy rằng chưa tới thời điểm, hồng liên cũng đã nở rộ, đây là hiện tượng đại cát, nếu Thái phi nương nương yêu thích, vậy Thanh Hòa lập tức trở về mang hoa tới.”

“Bỏ đi, đừng ở trong hồ, chung quy vẫn tốt hơn trong chậu nước.” Càng nói, sắc mặt Ngự thái phi càng kém, dừng một chút, đột nhiên cao giọng, “Người đâu, nhờ cho ai gia chậu hoa này, vứt ra khỏi cung!”

Ta kinh hồn chưa định, không dám phát ngôn thêm một chữ nào.

Mắt nhìn hồng liên quý hiếm bị nhỏ lên, nỗi đau đớn đầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng ấy dường như truyền thẳng vào tâm khảm của ta.

“Thái phi nương nương!”

Chẳng biết trúng cái tà gì, ta tự dưng tiến lên đẩy cung tỳ nhỏ hoa ra, đem sen đỏ hộ vào trong ngực, “Thỉnh Thái phi nương nương bớt giận, Thanh Hòa nguyện ý dưỡng nó...”

Nào biết được Ngự thái phi đột nhiên thu hồi toàn bộ dáng vẻ tươi cười, chĩa vào ta mắng lên the thé, “Người toan tính cái gì hả! Còn dám chi phối ai gia! Người cho là Ngự Vương sủng ái người! Thì ai gia không làm gì được người sao!”

Ta lúc này mới giật mình tỉnh lại, vội buông hoa sen, quỳ rạp xuống đất, “Thái phi nương nương thứ tội.”

Ngự thái phi thở dài, lại tâm bình khí hòa ngồi xuống một lần nữa, “Người đứa nhỏ này a, năm xưa ai gia lưu cho người tiện mệnh, chẳng qua là vì thấy Ngự Vương thích người, đứa nhỏ này từ nhỏ muốn gió được mưa, ai cũng đắc tội không nổi, hết lần này tới lần khác lại mắc bẫy nhà người. Ai gia đã nghĩ mà thôi, kệ cho các người nháo tiếp đi, như thế cũng tốt, vậy mà nháo một cái liên nháo ra đoạn tụ nam sủng, nháo ra mị chủ nịnh thần. Ai gia bỏ ra bao nhiêu năm tâm huyết, mới vì Ngự Vương dọn sạch đường đăng cơ, thế nhưng nó lại vì người mà buông ra để vị, vứt bỏ ai gia mà không để ý! Thanh Hòa à, không phải ai gia không muốn lưu người, mà là người không hiểu liêm sỉ, thực sự đã làm quá mức rồi!!”

Vừa dứt lời, hơn mười ả cung tỳ đã bao quanh vây quanh ta.

Lòng ta bất chợt kêu không tốt, một chuyển vào cung, bỗng dừng lại thành Hồng Môn yến5.

“Ai gia nghe nói người có thể phát hiện binh khí phản quang, cố ý lệnh bọn họ đem binh khí giấu vào trong áo, ai gia biết, đưa người nước trà người tất nhiên không dám uống, hạ độc chẳng qua chỉ là chút mảnh khoe, đối phó người, ai gia —— có tiết mục hay hơn...”

Ngự thái phi lại lần nữa uể oải tựa trên ghế, nhẹ nhàng vung tay lên, tất cả bọn cung tỳ từ áo trong rút ra binh khí.

“Những người này đều là nữ thích khách số một số hai trên giang hồ, là ai gia đặc ý chuẩn bị vì Thanh Hòa người đấy.”

Ta đứng lên, môi run rẩy, mồ hôi từ trên trán chảy thẳng xuống bên tai.

Ta thế mà phải tuyệt mệnh hôm nay!

Giật thắt đai lưng, dồn đầy nội lực, đai lưng nhất thời cứng còng, góc cạnh sắc bén (nói thật ta ứ hiểu bốn chữ này ở đây làm gì =”), muốn còn mạng, thì phải đánh đòn phủ đầu. Ta động thủ trước, đánh bại một ả, thoát khỏi vòng vây.

Hơn mười ả tức thì đồng loạt lao về phía ta.

“Các cô nương khoan đã.”

Ngự thái phi bừng trà xanh nhìn về phía ta, giống như đang thưởng thức một màn kịch thú vị, “Ai gia làm như vậy, cũng có nỗi khổ tâm của ai gia.”

Ta hít sâu một hơi, bình định nội tức hỗn loạn. Tập trung tinh thần, tùy thời đợi đám nữ tử kia xuất chiêu.

Ngự thái phi đặt chén trà xuống, bóp bóp trán khe khẽ thở dài, “Tiểu hoàng đế mệnh sắp sửa xong rồi, thời cơ quý báu đoạt lấy triều cương lại tới trước mắt, Ngự Vương tiểu súc sinh này, đêm qua dĩ nhiên nói với ai gia, nói muốn nhường vị cho người, người bảo ai gia sao có thể buông tha người được. Cho nên người cũng đừng trách ai gia tuyệt tình. Muốn trách, thì phải trách người quá yêu nghiệt, ai gia quyết không thể để người rối loạn tiền đồ tốt đẹp của Ngự Vương!”

“Cái gì!”

Ta nghe bà ta nói xong, phảng phất như lọt xuống hố băng, “Hoàng thượng, Hoàng thượng hản làm sao vậy!?”

“Thế nào? Quý đại nhân còn không biết, tiểu hoàng đế nhiễm bệnh, nằm trên giường ba tháng, sắp sửa quy thiên rồi.”

Ta lùi về sau một bước, hoàn toàn không dám tin tưởng ta vừa nghe được điều gì.

Ngự thái phi cười nói, “Thế nhưng thử tính thời gian, không chừng người còn có thể ở cầu Nại Hà chờ nó. Vậy ai gia tiễn người đi trước thôi. Người đi âm tào địa phủ, lại tiếp tục làm mị chủ nịnh thần của người đi.”

Hơn mười lăm binh khí tức thì nhắm mọi chỗ hiểm của ta vung đến, ta nhiều năm không động võ, cổ tay lại vừa mới khôi phục, cộng thêm tin dữ về hoàng đế khiến ta bị đả kích trầm trọng, nhất thời hoảng loạn, dĩ nhiên trong nháy mắt đã bị quệt hơn mười đạo vết thương.

Đã vậy hôm nay còn cố ý thay bạch y mới đến, lập tức bây giờ máu nhuộm loang lổ. Ta chặn tay gạt ra một thanh trường kiếm, lại phi thân tránh khỏi một thanh đoản đao, ta tự nội lực về đai lưng mới có thể ngăn cản, nói trắng ra là, ta tay không tác sát, dựa vào nội lực để giữ mạng.

Con thỏ nhãi ranh xin lỗi rồi.

Sớm nay người còn khen ta tử khí thuần khiết, thế nhưng hôm nay ta đã mệnh tại sớm tối, không lo được nữa.

Nội tâm bất chấp, ta sát ý dần nồng, công phu bản thân cũng từ từ thuần thực, càng ngày càng muốn sao được vậy. Không quá một khắc, phân nửa thích khách đã bị ta đánh thương, ngã trên mặt đất không tài nào dậy nổi.

Ngự thái phi rung đùi xem trò hay, lại còn vỗ tay bốp bốp, “Không tệ không tệ, Thanh Hòa xác thực xinh đẹp động lòng người, ngay bộ dáng thụ thương như vậy cũng khiến ai gia xem đến đau xót động lòng mà. Có điều nếu Thanh Hòa định chờ Ngự Vương tới cứu, vậy ai gia khuyên người vẫn là đừng nằm mơ nữa, nên biết rằng Thập lục vệ chính là ai gia tự tay chọn lựa, đến cùng ai là chủ tử, ai gia nghĩ, bọn chúng hơn ai khác đều phải rõ ràng.”

Thích khách còn dư hai, ta cũng đã chống đỡ không nổi.

Nghe được lời ấy, ta đã lửa giận ngút trời, rút cuộc bất chấp lễ nghi giáo dưỡng, tiếp một kiếm đâm bị thương một ả, xoay người cầm thanh kiếm dính máu vừa đoạt được chỉ thẳng vào bà ta.

“Bắt giặc trước bắt vua! Cho dù Thanh Hòa có chết, cũng dư sức kéo Thái phi nương nương ngài chôn cùng!”

“Thật sao!”

Ngự thái phi cười ngặt nghẽo, “Ai gia thì lại rất hiếu kỳ, gân tay của Thanh Hòa, thực sự không hề gì sao.”

Bà ta không nói còn may.

Bà ta vừa nói ra câu này, cổ tay phải ta bỗng nhiên đau dữ dội, ngón tay run rẩy kịch liệt rút cuộc không cầm nổi kiếm, keng một tiếng rơi trên mặt đất.

“Bà!”

“Ai gia nghe nói Văn thái y chữa tay cho Thanh Hòa người, bèn âm thầm lệnh lão bỏ nhiều thêm một vị được... Thanh Hòa người vọng động chân khí, cái tay kia, sợ rằng đời này cũng không thể dùng lại nữa rồi.”

Ta cần môi, miệng đầy vị máu, “Bà quá ngoan độc rồi!”

“Độc nhất lòng dạ đàn bà... Ai gia không keo kiệt dạy cho người! Thanh Hòa người không cần phải tạ ơn đâu!!!”

Thích khách sau lưng đâm tới một kiếm.

Ta quay người lại, sắc máu đã mơ hồ hai mắt.

Ta nhìn vật áo mình tung lên đã đổ tươt một mảnh.

Không hiểu vì sao, ta lại đột nhiên nhớ tới Dạ...

Trong nháy mắt phảng phất như hết thấy đều tĩnh lặng giống nhau.

Ta không nghe được âm thanh sắc nhọn đâm xuyên máu thịt.

Nhưng trong đầu ẩn ẩn có tiếng người thầm thì.

... Làm bản y phục của người rồi...

... Không sao... Ta lần này theo người cùng chết, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ta vẫn sẽ làm người bên dưới người...

... Được nha, cứ như vậy đi... một nghìn năm nữa, lại để cho ta quên người...

Trong đêm, thiếu niên trong suốt kia từng nói.

... ta chỗ nào cũng không đi được... bọn họ thỉnh về Nam Hải Quan m, đem hồn ta phong lại chỗ này, khóa một lần, chính là cả ngàn năm, trên sổ sinh tử, đã gạch phẳng tên ta từ lâu rồi...

.....

1. Thanh tửu: loại rượu được lên men từ hạt kê theo phương pháp cổ truyền, không cho thêm bất kì phụ gia nào ngoài men, nồng độ cồn từ 12% đến 16%.

2. Đường trang: nghĩa gốc là trang phục thời nhà Đường, không giống với Đường trang xuất hiện trong truyện lấy bối cảnh hiện đại, chỉ trang phục thời Mãn được cách tân theo lối phương Tây (xem mấy cái phim về TQ cuối XIX đầu XX í).

3. Nguyên bản (ba đầu ma hoa), tức là hoa Padma – hoa sen đỏ phiên âm từ tiếng Phạn. Nhưng ta không thích cái cụm từ “hoa ba đầu ma” tẹo nào =“=|||”.

4. Cửu thiên Huyền minh: có nhiều cách hiểu, nhưng trong trường hợp này là trời cao (cửu thiên – tầng trời cao nhất) và âm phủ (huyền minh – cửu tuyền).

5. Hồng Môn yến (bữa tiệc ở huyện Hồng Môn): do Hạng Vũ bày ra theo mưu kế của Phạm Tăng nhằm hỏi tội và diệt trừ Lưu Bang. Đời sau dùng cụm từ “Hồng Môn yến” để chỉ những “bữa tiệc” lành ít dữ nhiều.

18. Chương 18

Một mảnh huyết vụ nổ tung trước mắt.

Ta bị một cỗ mãnh lực đẩy xa cả trượng¹. Còn chưa kịp hồi phục tinh thần, ả thích khách cuối cùng đã ngã xuống.

Ngự thái phi kinh hãi đứng bật dậy, run rẩy chĩa vào ta tức giận mắng.”Quả nhiên là yêu nghiệt! Yêu nghiệt!!!”

Ta ngã nhào trên đất, trong đầu kêu ông ông, máu trên trán chảy xuống nhuộm đỏ tầm nhìn, toàn thân đau đớn, song ý thức lại rất tỉnh táo, vừa rồi, ai đó đã cứu ta.

Nhưng ta chỉ nghe được âm thanh có cái gì vỡ vụn.

“Đại nhân!”

Đường nhìn từ từ rõ ràng hơn, ta nhận ra sắc trời bỗng nhiên đột biến.

Hèn chi bà ta mới mắng ta yêu nghiệt, hóa ra ngay trước mắt Ngự thái phi, ta lại được một đám tử khí bao lại, thân ảnh rất nhanh liền tan biến.

“Đại nhân.” Tử Vi ôm ta bay trên trời, từ bên dưới nhìn lên, bầu trời Đại Minh cung tự nhiên bỗng bồng bềnh một tầng tường vân tử sắc.

“Tử Vi.” Bị thiếu niên so với ta thấp hơn không ít ôm vào trong ngực, ta không khỏi có chút khẩn trương, “Mới vừa rồi là người đã cứu ta?”

“Không phải ta.”

Tử Vi cúi đầu nhìn về phía ta, trong con ngươi màu tím là một mảnh thanh minh, “Là nó.”

Ta theo ánh mắt y, thò tay sờ xuống phía dưới, sờ đến hắc sắc san hô bên hông, cổ sức giơ lên trước mặt, trợn to con ngươi để nhìn, mặt trên bỗng đâu lại có một vết nứt cực sâu.

“Tiểu San Hô. Người!”

“Đại nhân đừng gọi nữa.” Tử Vi trấn định nói, “Mới vừa rồi San Hô và Hồng Liên yêu mỵ nọ nhất tề hứng thay đại nhân một kiếm, bây giờ Hồng Liên đã chết, San Hô cũng không duy trì hình người được nữa, hóa tán vào trong khối ngọc san hô này rồi. Nhưng mà đại nhân yên tâm, San Hô hấp thu long khí, sẽ nhanh chóng hồi phục.”

“Hồng... Liên?”

Cái bồn sen đỏ Thiên Trúc ấy hả?

“Đại nhân đã có thiên nhãn, có thể nhìn thấy dị tượng, bản thân tự nhiên cũng có khả năng đồng cảm ít nhiều. Vừa rồi Hồng Liên nọ gặp nỗi khổ bất căn, là đại nhân ngay phút nguy cơ nhào qua cứu được. Tiếc rằng nó lia ngó vương tở, đứt không thành hồn, chỉ còn sót lại một hơi thở, liền hợp San Hô cản hộ đại nhân một kiếm trí mạng. Bằng không San Hô đã ngọc nát hồn tiêu từ lâu rồi.”

Ta cười khê, “Đều là đám nhỏ ngốc... Cứu ta làm gì.”

Toàn thân ta đau đến co giật, tự giễu nói, “Còn người nữa, không phải người đã nói, kiếp số mệnh định, người sẽ không giúp ta sao.”

Tử Vi thản nhiên cười, “Ta đã nói vậy sao. Trí nhớ ta không tốt lắm.”

“... Vì có gì gạt ta.”

“Đại nhân muốn chỉ chuyện gì?”

“Hoàng đệ hấn, thực sự đã...”

“Tử Vi không có tận lực giấu diếm, đại nhân cũng đâu có hỏi Tử Vi. Kỳ thực hoàng thượng đã mang bệnh từ lâu, thử tính thời gian, hẳn là ba năm trước.”

“Ta không tin!!”

“Đại nhân, Tử Vi mang người đi gặp y lần cuối.”

Tử Vi nói xong liền trĩu người xuống, ta chỉ cảm thấy một trận gió mát lướt nhẹ qua, tựa hồ thân thể đang nhẹ nhàng rơi xuống, khi mở mắt ra đã ngồi vững vàng trên sàn Tử Thần điện.

Ta thất tha thất thểu đứng dậy, máu chảy ô ứ nền nhà bằng ngọc thạch. Nhìn xung quanh một chút, không có cung tỳ, Tử Vi cũng không thấy nữa, trước mắt lại chòi ra một cái long sàng, một thanh niên tuổi còn trẻ anh tuấn khê dựa trên giường, đang trải trang giấy trên đầu gối, giơ bút, viết chữ.

“Hoàng thượng.” Ta khàn khàn lấy giọng, tiến lên vài bước.

“Thanh Hòa, người đã đến rồi.” Hoàng đệ cách rèm, ngừng bút, “Rút cuộc người cũng chịu tới gặp trầm rồi, trầm còn tưởng rằng, trước khi chết, cũng chẳng thể gặp lại người lần cuối.”

“Hoàng thượng...” Hai chân ta mềm nhũn, ngã nhào trước rèm, chung quy không nhìn rõ, không biết gương mặt hoàng đệ đã tiêu tụy thành cái dạng gì.

“Thanh Hòa, Tổng thái y là tâm phúc của trẫm, sau khi ông ta chết, Thượng Dược Cục mới biết được bệnh tình của trẫm. Trẫm không dám trắng trợn gọi người tiến cung lộ liễu, chỉ mỗi tháng phái nội thị âm thầm tìm người...” Dừng một chút, hoàng đệ khe khẽ thở dài, “Vì có gì người không đến gặp trẫm nữa vậy. Ngay lúc mà trẫm cần người nhất...”

Ta đã khóc không thành tiếng, ngã phịch xuống sàn không thể nào nhúc nhích.

Hoàng đệ lặng im, đột nhiên lo lắng nói, “Thanh Hòa, sao lại có mùi máu tươi, người bị thương sao.”

“Hoàng thượng...”

Nếu như ta biết người bệnh nặng, đừng nói tới gặp người, ở bên người, thủ hộ người, cho dù là kim đan của Đại La Kim Tiên! Ta cũng phải cướp về cho người a!

“Trẫm và người ở cùng nhau, đã bao nhiêu năm rồi nhỉ.” Hoàng đệ ném thư viết xong trong tay ra ngoài rèm, rơi xuống trước mắt ta.

“Đây là chiếu thư trẫm truyền ngôi cho Ngự Vương.”

“Hoàng thượng...”

Giờ này khắc này, vậy mà ta chỉ thốt được ra hai chữ.

“Trẫm từ nhỏ trì độn, chín tuổi còn chưa biết viết chữ, thế nhưng trẫm không ngu, trẫm biết lí lẽ, cũng hiểu thị phi. Lúc mẫu phi còn ở bên, trẫm nhìn Ngự thái phi ở hậu cung giương nanh múa vuốt, hại chết mấy vị hoàng đệ, trẫm đã nghĩ, hay là chính bởi vì trẫm dần, mới có thể giữ được cái mạng. Vì vậy trẫm bắt đầu giả ngu, thế nhưng đến cuối cùng, lại thành kẻ bị người khác bảo hộ... Trẫm không bảo hộ được mẫu hậu, mất mở trường trường nhìn bà bị Ngự thái phi treo cổ.”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm cả đời này, chỉ tín nhiệm Thanh Hòa và mẫu hậu. Thời điểm mẫu hậu ra đi, trẫm phần nộ công tâm, liền sinh ra bệnh. Trẫm bị nhốt tại thâm cung, từng ngày từng đêm đều tưởng niệm người, tận đến ngày thứ hai đăng cơ xưng đế, trẫm mới biết được, người đã vứt bỏ trẫm, thành sủng thần của Tam hoàng đệ.”

Ta gắng gượng ngồi dậy, hoàng đệ ho khan một hồi, cười nhạt một tiếng, “Mấy ngày trước còn không thể rời giường, xem ra hiện tại đã là lúc hồi quang phản chiếu ư. Thanh Hòa, người cũng biết, mấy năm nay trẫm âm thầm bồi dưỡng bao nhiêu tâm phúc, lại bị Tam Hoàng đệ nhất nhất tru sát trấn áp. Trẫm trải qua ba năm này, còn cay đắng hơn những gì mà người chứng kiến... Hồi vào đông, Tổng thái y nói trẫm chỉ còn sống được có ba tháng, trẫm lập tức nhịn không được nữa, trẫm không cam lòng nữa, trẫm cảm thấy trời cao đối với trẫm bất công. Về phần Thanh Hòa người, người đối tốt với trẫm, sau đó phản bội trẫm, thậm chí trẫm đã nghĩ, như vậy cứ lỗi Tam hoàng đệ và người, tất cả cùng chôn với trẫm...”

“Thiên Trúc ngọc hương kia, kỳ thực là chính trẫm hạ vào bách hòa hương. Trẫm biết, sau khi người ra khỏi Đại Minh cung, nhất định sẽ bị Tam hoàng đệ tiếp hồi phủ... Trẫm biết hấn thích dùng ngọc kỳ, mỗi ngày đều phải chơi mấy ván, vốn tưởng như vậy thần không biết quỷ không hay mà độc chết hấn. Nào biết được ngày hôm sau liền nhận được mặc ngọc chăm người mang cho trẫm... Trẫm sớm đã phục một ít giải dược, độc không trí mạng, vốn tưởng là, nếu như độc sát không thành, ngọc hương ở chỗ hấn, trẫm còn có thể vu hại cho hấn... Chờ trẫm tỉnh lại mới biết được, không ngờ Tam hoàng đệ lại hạ người vào thiên lao, khi đó trẫm nhất định điên rồi, trẫm đột nhiên nghĩ, không thể trả thù Tam Hoàng đệ, chí ít, trên đường xuống hoàng tuyền, có thể kéo Thanh Hòa làm bạn. Cho nên đêm trừ tịch, trẫm ban Bắc Thiên từ thạch cho người... Tam Hoàng đệ còn lệnh Thập lục vệ báo cho Ngự tiền thị vệ trưởng tước nã thích khách... Ha ha... Thích khách đó chính là trẫm bảo Ngự tiền thị vệ trưởng giả trang, bằng không thì giữa Đại Minh cung canh phòng nghiêm ngặt, tiệc đêm trừ tịch, làm thế nào đột nhiên chui ra một thích khách...”

“Thôi đi...” Ta ho ra một búng máu, phun trên mặt đất, “Từ thạch có thể hấp dẫn sắt, ngăn cản dư thể ám khí, Lúc người mười sáu tuổi, Thanh Hòa đã từng dạy người.”

“Kỳ thực người không hạ tử thủ với ta, bất luận là người đã hối hận, hay là không nữa.” Ta quệt đi dòng máu trước mắt, “Nói cho cùng, chẳng qua là người hy vọng Thanh Hòa ở bên cạnh người, người là một đứa bé ngoan, là người ta nhìn lớn lên...”

“Trẫm đã lừa người. Người không nên tiếp tục tín nhiệm trẫm.”

“Từ trước đến nay người chưa từng thay đổi.”

Ta biết bản thân cả người đầy máu, kéo rèm ra chỉ tổ dọa đến hắn, Vì vậy ta vẫn ngồi tại chỗ, vuốt rèm, nhìn bóng dáng của hắn, “Là ta không tốt, ba năm trước đây, đáng lẽ ta phải ở bên người.”

Hoàng đế lặng im.

Ta nhìn bóng hắn hất lên rèm bắt đầu cuộn lại.

“Thanh Hòa. Cũng may tại thời khắc cuối cùng của trẫm, người đã tới bên trẫm rồi. Người thương yêu trẫm, cũng tựa như hoàng huynh... Sau này nếu người thành thân, có đứa nhỏ, thì để trẫm đầu thai vào, người lại thương yêu trẫm.”

“Được.”

“Thanh Hòa... Trẫm sai rồi.”

Hoàng đế ôm đầu gối ngồi trên long sàng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không bao giờ mở ra nữa.

Ta buông thông người, tựa lên cột rồng bên cạnh, cứ như vậy lẳng lặng ngắm hắn. Thăm nghĩ, hắn không nói lời nào, nhất định đã mệt đến ngủ quên rồi.

Ta cũng mệt mỏi rồi.

Ta nhìn mặt đất hỗn độn một mảnh, đều là máu ta lưu.

Có chút lạnh.

Ta nghĩ, giả như được Ngự Vương ôm vào trong ngực thì tốt.

Thế nhưng hoàng đế cũng rất lạnh, hắn vẫn đang đợi ta ôm hắn.

“Thanh Hòa!”

Không biết qua bao lâu, có lẽ là khi ta vẫn còn ý thức, Ngự Vương từ bên ngoài một cước đá văng đại môn, xông lại ôm chầm lấy ta.

“Thanh Hòa, Thanh Hòa! Người mở mắt ra!”

Ta mở ra, nhưng cái gì cũng nhìn không rõ.

Ta cảm thấy tay hắn đang run rẩy lau đi máu trên mặt ta.

“Hoàng đế hắn bị bệnh, hắn oán hận ta rồi... Tiểu súc sinh, tại sao đúng thời điểm không nên, người lại giam ta chứ...”

“Thanh Hòa!”

Ta há miệng cắn lên tay Ngự Vương, hận không thể ăn thịt hắn.

Ta cảm thấy nhẹ bẫng, mơ hồ như lại nhìn thấy hoàng đế, ta nghĩ, nhất định ta lại đến cầu Nại Hà rồi.

“Người theo tới làm gì.” Hoàng đế dừng lại nhìn ta, hướng về phía ta khoát tay áo, “Mau trở về đi.”

“Ta...” Ta đứng lại, “Ta không yên lòng về người.”

“Trẫm sẽ học cách kiên cường.” Hoàng đế xoay người cười cười nhìn ta, “Trẫm biến thành như vậy, đều do bị người chiều hư rồi.”

“Thật vậy sao.” Ta cười ảm đạm, hoàng đế nhìn ta một cái thật sâu, rồi chậm rãi xoay người đi xa.

Trong lúc mơ hồ, ta cảm thấy một vật thể vô cùng băng lãnh đè lên người mình, bên tai lập tức nổ tung một tràng the thé, “Người tỉnh lại cho ta! Người tỉnh lại cho ta!”

Sau đó ta nghe có người nói.

“Dạ, người mau xuống đây, đại nhân chỉ suy yếu mà ngất đi, người cứ tiếp tục đè đại nhân, đại nhân chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.”

Ta hồi tưởng, dường như là tiếng con thỏ nhai rành.

Tiếp theo lại một mớ âm thanh lộn xộn.

Cảm giác nghẹt thở lạnh băng đột nhiên tan biến.

Có lẽ là Dạ lại bay lên.

Tâm thần ta dần dần thanh minh, cũng từ từ nhớ tới chuyện xảy ra trước lúc hôn mê.

Ta nhớ rằng hình như ta còn ngoạm lên tay Ngự Vương một nhát...

Ngay khoảnh khắc hoàng đệ ra đi, ta quả thực hận Ngự Vương đến chết.

Thời điểm hắn ôm lấy ta, gọi ta mở to mắt, trong đầu ta lại nhớ đến một năm kia, lúc hắn lôi ta lên giường, hoàng đệ còn đang hôn mê đã bị người mang về thâm cung.

Ta từ nhỏ cho rằng bản thân không cha không mẹ, ta không biết, nhìn mẹ ruột bị người ta treo cổ ngay trước mắt mình là thống khổ đến thế nào.

Nhưng nhất định là đau đến tê tâm liệt phế, bởi vì hoàng đệ ôm nỗi đau này mà sinh bệnh, còn giấu diếm ta suốt ba năm.

Ta hận hắn.

Hận hắn vào lúc hoàng đệ cần ta nhất, hắn lại giam ta trong phủ.

Tại sao lại như vậy cơ chứ.

Lúc ta cắn vào tay Ngự Vương, máu tanh chảy đầy trong miệng, trong lòng ta, không ngừng hỏi hắn.

Thế mà thời điểm đó, tất cả đều cùng lúc phát sinh, chỉ cần ta hơi hồi tưởng một chút, đều cảm thấy sống chẳng bằng chết.

“Đại nhân. Đại nhân tỉnh rồi!”

Dạ thét chói tai.

Con thỏ nhai rành tới gần ta, cầm chặt tay ta, “Đại nhân, người thanh tỉnh rồi sao. Khó chịu ở đâu, người cứ nói.”

“Nơi này là...”

Giương mắt chung quanh vàng xanh rực rỡ, không giống như tấm điện của ta.

“Nơi này là gian bên của Tử Thần điện, hoàng đế bệ hạ băng hà, đại thần đều tới, đang chen chúc nhau trong chính điện, Ngự Vương đại nhân bị thương, vẫn còn đang trấn an đại thần. Đại nhân người bị thương nặng, không tiện ở lại chính điện, đã được Ngự Vương đại nhân đưa tới gian bên, cũng may chỉ bị thương phần mềm, thái y đã băng bó thương được rồi. Nhận được tin, ta liền chạy đến lập tức.”

Ta cười khùng khục, vết thương trên khóe miệng căng ra đau đớn, “Sshh... Dạ, người thế nào cũng...”

“Người quản ta làm gì! Vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới! Phức khí đại nhân người tốt nhỉ!”

Dường như Dạ giận rồi. Giận đến mức bay loạn trong phòng, tông tới tông lui.

“Dạ, người đau lòng ta hả?”

“Có quỉ mới đau lòng người!”

Con thở nhãi ranh nghe, cười phì một cái.

Ta cũng muốn cười, nhưng khắp người còn đau.

Dạ bay qua, sờ sờ trán ta, còn dịu giọng nói, “Bị thương nặng như vậy, lại phát sốt mất rồi.”

Ta thở dài, “Lần này, phải nằm bao lâu.”

“Vẫn là ba tháng!”

Ngự Vương một cước đá văng cửa, ngoài cửa tiếng ồn ào rầm rĩ truyền đến từ chính điện, còn xen lẫn tiếng la khóc của đám quý phi.

“Thỉnh hoàng tử ra ngoài.”

Con thở nhãi ranh buông tay ta, mắt nhìn ta, lại mắt nhìn Ngự Vương, không biết làm gì đành cúi đầu đi ra ngoài, đóng cửa. Ngăn cách hoàn toàn mở tiếng động ồn ào.

Dạ không đi, trôi nổi giữa không trung, trợn to mắt chuẩn bị xem ta diễn trò hay.

Lại nói tiếp, Dạ làm kẻ bên dưới, nhưng lại là cái loại mà tư tưởng vô cùng cởi mở.

Trước đây khi ta thụ thương, nằm trên giường tĩnh dưỡng, hắc cả ngày lẫn đêm cứ trôi trong phòng ta, cũng không ngại chán, cũng chẳng ra ngoài, kể cả ta cho Ngự Vương đánh đàn thổi tiêu, hắc cũng bập bênh một bên trợn to mắt nhìn, nhiều lần còn chìa ra bộ mặt nóng lòng muốn thử!

Đoạn thời gian đó ta luôn suy nghĩ, nếu Ngự Vương biết mỗi thời điểm hắc cùng ta yêu nhau, còn có một oán linh đứng bên cạnh quan sát, chẳng biết sẽ biến sắc ngoạn mục thế nào.

“Người tỉnh rồi à.”

Ngự Vương đứng bên giường, nhìn ta từ trên cao xuống, “Hoàng đệ yêu dấu ra đi, sao người không khóc.”

“Hắc ra đi vui vẻ lắm, ta khóc làm gì.”

Ngự Vương mặt đầy lệ khí, ta có nhắm mắt cũng biết tổng, hắc đang giận dữ.

Ta nhìn trên tay hắc cuốn mấy vòng vải bố, phỏng chừng cú cắn kia cũng chẳng nhẹ nha.

Thế là ta quyết định, ầm nào không sôi ta nhắc ầm đó2.

“Tay... Không sao chứ.”

“Tay?”

Ngự Vương giơ tay lên, nhìn nhìn, đột nhiên cười dịu dàng nói, “Không sao. ~ chẳng qua là bị chó cắn một phát.”

Dạ ở một bên cười hô hố.

“Người mới là chó.” Ta tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Ngự Vương nhìn ta, vành mắt đột nhiên ửng đỏ, “Cũng may, chỉ ít lúc người cắn bản vương, bản vương biết người vẫn còn hơi sức. Ngay lúc ấy bản vương đã nghĩ, còn sức như vậy, thì nhất định là không việc gì.”

Ta vươn tay phải, tưởng giữ chặt hắc, thế nhưng lúc khép lại ngón tay, mới cảm giác được bất thường.

Ngự Vương đột nhiên nhào tới, chộp lấy tay phải ta, cầm thật chặt, “Cả nhà già trẻ Văn thái y đã dời đến Lạc Dương, nếu Thanh Hòa không cam lòng, bản vương lập tức cho người diệt cửu tộc nhà lão.”

“Người biết hết rồi?”

Ta nhìn hắc, bình tĩnh nói, “Tay phải của ta bị phế rồi, đúng hay không?”

“Là lỗi của bản vương.” Hai mắt Ngự Vương đỏ bừng, cầm tay ta đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống, “Bản vương không nên đề cập người với mẫu phi, mẫu phi nhất định đã tra ra thân thể của người hai năm rồi mười, bản vương không nghĩ tới... Bà sẽ đối với người hạ tử thủ.”

“Ngự Vương điện hạ hô mưa gọi gió, chẳng lẽ muốn vì một kẻ lam nhan họa thủy³ như Thanh Hòa, mà trở mặt với chính mẹ đẻ của mình hay sao...”

Ta nhếch miệng cười khê, “Được rồi, cũng không phải đang đọc lời thoại...”

“Thập lục vệ chỉ còn lại bảy người.”

Ngự Vương đột nhiên ngắt lời ta, “Ta nói với bọn họ, bản vương biết các người là mẫu phi tự tay chọn lựa, thế nhưng bắt đầu từ lúc này, những kẻ về sau muốn đi theo bản vương, thì đứng sang bên cạnh bản vương, những kẻ muốn thần phục mẫu phi, bây giờ phải chết.”

Không ngờ thực sự đã đi tới một bước này rồi.

Ta nghiêng đầu đi, hướng mặt sang bên cạnh hắn, “Kết cục thì sao.”

“Vệ Nhị, Vệ Tam, Vệ Tứ, Vệ Thất, Vệ Thập Nhất, Thập Tam, Thập Tứ, Thập Ngũ, Thập Lục, tự sát. Thời điểm bản vương chạy tới nơi, vẫn là đã muộn.”

Ta nói, “Người xem, kỳ thực chưa muộn, lần này quả đúng là ta không thể động rồi, người không hầu hạ ta rửa mặt chải đầu ăn cơm đi tiện, thì ít ra, cũng nên thổi tiêu cho ta một chút.”

Ngự Vương nhẹ nhàng hôn ta một cái, dịu giọng nói, “Bản vương không có kinh nghiệm, ngộ nhỡ căn không chuẩn lực đạo, thổi gãy mất tiêu thì làm sao.”

Ta mồ hôi lạnh đầy mặt, “Đã vậy... sau này hẵng nói đi...”

Dạ ở một bên lớn tiếng thở dài, chĩa vào mũi ta mà mắng, “Không có tiền đồ!”

Ta then vuốt mồ hôi, cứ nắm tay Ngự Vương như vậy mê man thêm lần nữa. Lần này, liên tục sốt cao, mê man ngủ suốt ba ngày, ngủ thẳng qua lễ tang của hoàng đế.

.....

1. Trượng: đơn vị đo độ dài, 1 trượng bằng 10 thước (khoảng > 3m).

2. : thấy ấm nước nào không sôi thì nhắc ấm đó. Nghĩa bóng là nói mát, nói chuyện không nên nói, đừng chạm nỗi đau của người khác; hoặc là làm chuyện điên rồ, không nên làm.

Xuất xứ từ một câu chuyện dân gian. Đại khái là ngày xưa, có hai cha con mở một quán trà nhỏ, tuy nhỏ nhưng chủ quán tận tình hòa nhã, cộng thêm nước sôi chén sạch, nên càng buôn bán càng thịnh vượng. Nhưng tri huyện Bạch lão gia là một tên quan tham tài hám lợi, thường xuyên nghênh ngang đến quán trà nhỏ uống chùa. Hai cha con rất ức, lại chẳng thể trêu vào, đành bấm bụng nén giận.

Không lâu sau, chủ quán ngã bệnh, để việc làm ăn lại cho con trai ứng phó. Một ngày nay, Bạch lão gia vừa nâng chung trà lên, liền nhe răng nhứ mồm bập miệng: “Nước này chưa sôi, trà không có mùi vị.”

Ông chủ nhỏ nói: “Lão gia, trà, vẫn là trà Long Tỉnh thượng đẳng hàng ngày chuẩn bị cho ngài; nước, vẫn là nước sôi sùng sục, sao có thể không có mùi vị chứ?”

Qua vài ngày tiếp, Bạch lão gia dần tới ít hơn; lại qua vài ngày tiếp, Bạch lão gia dần không tới nữa, quán trà nhỏ lại khôi phục vẻ thịnh vượng như xưa.

Lão chủ quán khỏi bệnh, liền hỏi con trai: “Vì sao Bạch lão gia không tới nữa?” Đứa con lanh lợi cười cười, nói: “Con pha trà cho lão, là thấy ấm nước nào không sôi thì nhắc ấm đó.”

;

3. Lam nhan họa thủy: chế từ câu thành ngữ “hồng nhan họa thủy” – sắc đẹp là mầm tai họa. Tụ TQ dùng từ “hồng” ẩn dụ cho phái nữ, “lam” ẩn dụ cho phái nam.

19. Chương 19

Quốc tang ba tháng. Dân chúng chỉ được mặc đồ trắng, không được treo đèn màu.

Ta được nuôi ở Thiên điện mấy ngày, rồi bị Ngự Vương tống về Ngoại Ti Tĩnh.

Tử Du tưởng chừng sắp điên. Tiểu Mai hai mắt vẫn sưng húp, bữa bữa làm canh táo đỏ bổ huyết cho ta.

Trên người ta đã trúng ba đao, chân trái cũng bị thương một chỗ. Toàn thân tất cả mười mấy vết thương lớn nhỏ, vết dài nhất phải đến bảy tấc, cũng may vết thương tuy dài, nhưng không sâu, ngoại trừ mất máu quá nhiều, so với lần trước bị thiết châm đâm thủng ngực thấu xương, vẫn còn dễ chịu hơn nhiều lắm.

Huống chi ta ở Thiên điện mê man mấy ngày, vết thương đã bắt đầu khép miệng, thời điểm trở về Ngoại Ti Tĩnh trên cơ bản đã không còn đau nữa.

Vào ban ngày con thỏ nhãi ranh mang theo tiểu hỏa cầu tới chơi với ta từ sáng đến tối, còn không biết liên tục lòi ra từ đâu rất nhiều đồ chơi Oa Quốc nhỏ nhỏ.

Dạ thì cứ nửa đêm lại bay vào phòng ta, để ta gối đầu lên chân hấn ngủ.

Nói tóm lại, ngoại trừ Ngự Vương vẫn bị quốc tang vây hãm trong cung, không tới tìm ta đánh đàn thổi tiêu, khoảng thời gian đó, cũng không khác lúc trước ta dưỡng thương bao nhiêu.

Chỉ có điều, mỗi đêm, luôn luôn không mộng thấy hoàng đế.

Khi tỉnh lại, ta đã nghĩ, hẳn không muốn báo mộng cho ta, là hy vọng ta đừng thương tâm nữa sao. Ta cũng từng đi qua cầu Nại Hà, Dạ nói nhược thủy có thể nhìn thấy mọi chuyện lúc sinh tiền. Vậy hoàng đế... có thể hay không thấy được khoảng thời gian kia ta bị Ngự Vương bắt nhốt, sau đó đã tha thứ cho ta rồi nhỉ.

Hay là sự hiện diện của ta, đối với hoàng đế mà nói, cũng là loại ràng buộc biến tướng...

Sớm tinh mơ ngày thứ năm trở về Ngoại Ti Tĩnh.

Tiểu Mai vừa bụng cháo thừa đi, Tử Du liền gõ cửa, lúc tiến vào còn lúng túng gượng gạo dắt theo một thứ.

Khi đó ta đang nửa tựa ở đầu giường, kết quả cứ như thế không để tâm nghiêng mặt nhìn một cái, thiếu chút nữa sợ đến chết khiếp.

“Đại nhân.” Tử Du vẻ mặt khó xử nói, “Đứa nhỏ này bám ở cửa đại đường Ngoại Ti Tĩnh suốt hai ngày, cứ nói nó là thân thích của đại nhân...”

Ta xoay đầu liền trông thấy một đôi con ngươi màu tím, đang nháy nháy một cách giảo hoạt.

“Tử...!” Ta thiếu chút nữa cả kinh ngã từ trên giường xuống, “... Phải... Phải... Nó là em họ xa của ta...”

Tử Vi lập tức kéo kéo tay áo Tử Du, cười nói, “Ngươi xem, đã bảo ta là Quý Tử Vi rồi mà, bây giờ đã tin chưa.”

Lại còn Quý Tử Vi!

Sau đó hết hoảng rồi, liền tống cổ Tử Du, chờ Tử Du tiện tay đóng cửa đi xa, ta tức khắc nhin không được giận tái mặt trừng y, “Sao ngươi lại hiện thân ra hử, cho dù Trường An này mấy ả người Hồ tóc vàng mắt xanh chỗ nào cũng có, nhưng sắc tím nhà ngươi vẫn nổi bật. Bị người ta cho là yêu quái bắt lại, có thể sẽ bị thiêu chết đó.”

“Đại nhân thật là vô tình mà.” Tử Vi tự rót cho mình chén trà, “Tử Vi vì đại nhân chống lại thiên mệnh, vừa phải chịu phạt. Còn bị thượng tiên nộ khí xung thiên một cước đạp thẳng từ trên trời xuống, đến bây giờ móng vẫn đau đây này.”

Ta sững sờ, “A?”

“Tiên phẩm của ta cũng bị giáng cấp rồi, thượng tiên tịch thu mất pháp lực của ta, phạt ta dùng nhục thân bảo hộ người đến khi thoái vị, cho ta khỏi lạm dụng tiên lực, lại phạm phải tội nghiệp bóp méo thiên mệnh. Đại nhân, ngươi đã nợ ta một cái nhân tình, sau này Tử Vi nhất định phải đòi lại.”

“A??”

“Thế đấy cứ như vậy đi.” Tử Vi buông trà, phất phất tay, “Đúng rồi, đại nhân, cái cây bạch liên Thiên Trúc trong hồ ấy, bảo ta giúp nó hỏi người một chút, người thích nam, hay thích nữ vậy.”

“A???” Đợi y hoàn tất bài diễn thuyết, ta đã hoàn toàn dại ra rồi.

Tử Vi vui vẻ, “Đại nhân còn không biết? Hoa sen thành mị, thời điểm hoa chưa nở, thì vẫn chưa xác định giới tính đâu.”

Đúng lúc này con thỏ nhãi ranh ôm tiểu hỏa cầu bước vào, nhìn thấy Tử Vi chột sững sờ, Tử Vi khoanh tay, hất cằm uy nghiêm nói, “Tiểu hồ ly tinh, thấy bản tiên sao không hành lễ.”

Con thỏ nhãi ranh lập tức cong môi nói, “Ta là hồ ly ngoại quốc.”

Tử Vi khép tay nói, “Cũng phải. Mà thôi mà thôi, ta cũng quên mất bản thân giờ đã là nhục thể phàm thai. Đại nhân, Tử Vi ra ngoài trước.”

Con thỏ nhãi ranh lập tức xoay người đóng cửa, ta cười, “Người không thích y?”

“Ai bảo y gọi ta là tiểu hồ ly.” Con thỏ nhãi ranh ngồi xổm bên người ta, nhẹ nhàng giúp ta xoa bóp cổ tay phải, “Ta đã không còn là con non nữa.”

“Phụt!” Con non.

“Đại nhân người cười cái gì.”

“Khục khục. Không có gì cả. Đúng rồi, mới vừa rồi Tử Vi nhắc đến bạch liên.”

Sắc mặt thỏ nhãi ranh tức thì trầm xuống, neho mắt liếc xéo ta, “Thật đúng là Dạ nói không sai, đại nhân thật đúng là phong lưu há.”

Cái... Cái này thì liên quan gì chứ.

“Nói cho cùng lại làm sao vậy.”

“Đại nhân còn nhớ cây sen đỏ đã cứu ngài một mạng chứ.”

“Người nói gốc hồng liên hiến cho Ngự thái phi kia?”

“Đúng vậy. Một gốc bạch liên khác cùng tiến cống ngày ấy, đang chuẩn bị nở hoa ở trong sân Ngoại Ti Tĩnh chúng ta kia.”

Nhắc tới ngày đó, Tử Du gọi người bưng hai bồn hoa sen tiến cống vào phủ, một hồng một bạch, bạch còn chưa thành hình, hồng cũng đã rộ lên như lửa. Khi ấy Tử Du hỏi ta, ta liền nói, đương nhiên là tiến cống hồng liên, Ngự thái phi xem cũng thích mắt, về phần gốc bạch liên kia, cứ trồng trong sân được rồi.

Con thỏ nhãi ranh nghe xong, chải chải vuốt vuốt mõ lông tiểu hỏa cầu, “Đại nhân, hôm nay chính là thời khắc mấu chốt bạch liên từ mị hóa yêu. Mị liên hoa này không giống với mị thông thường khác, đến khi nở rộ hóa yêu mới có thể định tính. Đại nhân không đành lòng để hồng liên chịu nỗi khổ bất cần, cứu nó, chuyện nó vì báo ân đại nhân, liên hợp San Hồ cản thay đại nhân một kiếm, đã cho gốc bạch liên trong sân kia biết. Bạch liên kia cảm thấy đại nhân là một đại thiện nhân, bèn quyết định lấy thân báo đáp.”

Ta bị sắc nước bọt của chính mình. Chấn động mạnh ho khan một cái.

“Loại... Loại chuyện này...”

Con thỏ nhãi ranh xòe quạt, vui sướng khi người gặp họa nói, “Loại chuyện này? Bạch liên Thiên Trúc tính tế ân cần, biết rõ đại nhân khó xử, liền tận lực kéo dài hoa kỳ, quyết định đợi đại nhân trọn đời trọn kiếp, cũng không nở hoa... Chuyện này toàn bộ yêu tinh quý mị ở Trường An đều biết cả... Đại nhân ngài cứ từ từ dưỡng thương cho tốt, sau đó cho bạch liên hoa một câu trả lời thỏa đáng nhé!”

“Ôi. Như vậy làm sao được, đồ thỏ nhãi ranh người thử nghĩ cách đi.”

Con thỏ nhãi ranh xòe quạt che khuất nửa khuôn mặt, vui sướng nói: “Tuyệt đối không giúp, ta còn chờ xem trò hay của đại nhân mà.”

Con thỏ nhãi ranh đi rồi, ta tâm phiền ý loạn lại nằm xuống, kết quả vừa định ngủ bù, đã bị một tràng tiếng khóc đánh thức. Trợn mắt nhìn lên, Tiểu San Hô đang ngồi xổm trước giường ta, khóc rầm ra rầm rứt.

“Tiểu San Hô?”

Tiểu San Hô vẫn mang hình dạng bốn năm tuổi, ngồi xổm bé thu lu trên mặt đất, đôi mắt như hồng ngọc sưng đỏ, đáng thương không thốt nên lời.

“Đại nhân.” Tiểu San Hô khịt khịt mũi. Thanh âm thê thà thê thọt, mềm mại êm ái.

“Ồ kìa, thế này là làm sao vậy.” Ta đưa tay xoa đầu con bé, “Đứa nào ức hiếp Tiểu San Hô nhà ta vậy.”

“Đại nhân, người làm chủ cho ta!” Tiểu San Hô thút tha thút thít đáp, “Ta vì cứu đại nhân mà bị thương, mấy ngày nay khó khăn lắm mới hóa lại hình người, còn biến thành nhỏ xíu thế này. Nếu như gốc bạch liên trong sân kia mà biến thành nữ, bộ ngực sẽ lớn hơn của ta. Hu hu... Như vậy không chịu đâu... Đám yêu tinh cũng đã bắt đầu cười nhạo sau lưng ta rồi, hu hu...”

Tay ta cứng đờ, cả người mồ hôi lạnh.

Vì thế Tiểu San Hô cứ nhe thời điểm ta phòng không gối chiếc lại tiếp tục, bám riết không tha khóc liên năm ngày, cuối cùng ta nhẫn nại xin tha, mang cặp mắt gấu trúc hướng con bé xin thẻ trước trăng, ta muốn cho bạch liên biến thành nam nhân.

Lúc này vết thương trên người đã bắt đầu đóng vảy, ta cũng đạt được sự cho phép của Tử Du, có thể ra sân hóng gió.

Một lần hành xác này đã sang đến tháng tư, hoa đào đã tàn, hoa hạnh lại nở. Trong sân vạn vật tốt tươi hòa hợp, cỏ mọc chim bay.

Trong hồ mới thả một đàn cá chép đỏ, ta lắc lư bước tới bên hồ, liếc mắt liền thấy gốc bạch liên ấy.

Lá xanh như ngọc bích, hoa trắng muốt như tuyết, chỉ một điều hoàn toàn ngoài dự liệu, là sen kia không ngờ đã nở rộ.

“Đây...”

“Đại nhân.” Sương trắng từ trong bông sen tuôn ra, chậm rãi hóa thành một nam tử áo trắng tinh khiết, tóc trắng mắt bạc, thực sự là sạch không như băng thanh ngọc khiết, băng cơ ngọc cốt. Khách quan mà nhìn, tựa như một khối tuyết trắng tinh khôi.

“Đại nhân. Bạch Liên đã theo ý nguyện đại nhân biến thành nam tử...” Y đi tới, ta ngẩng đầu lên nhìn y, mới phát hiện y cao hơn ta hẳn một cái đầu! “Đại nhân, chờ thương thế của người tốt lên, chúng ta liền động phòng được không?”

Ta lùi ngay một bước, “Xin... Xin lĩnh tấm lòng.”

“Bạch Liên nhất định sẽ chờ đại nhân.” Y nhẹ nhàng cười, lại bay trở về trong bông sen, cánh hoa trắng khê khàng run rẩy, rơi xuống một hạt thủy châu.

“Ồ làm sao người không đáp ứng!” Dạ bay tới, cười trên nỗi đau của người khác, “Bạch liên hoa bị người cự tuyệt như vậy, sẽ mất mặt lắm đây.”

“...” Ta gãi gãi đầu, cuối cùng thở dài một tiếng.

Dạ cười ngặt nghẽo.

“Bản vương vừa đến, người liền chạy ra sân trốn, không muốn gặp ta như vậy thì sao không nói sớm.”

Ta đang định răn dạy Dạ, không nghĩ tới Ngự Vương đến bất thành linh.

Vừa thấy mặt đã lùi ta trở về phòng, Dạ trôi nổi giữa không trung, cũng trôi vào theo.

Ngự Vương một tay ném ta lên giường, “Vết thương khép miệng sao có thể ra gió. Thanh Hòa người cũng lớn rồi, chút đạo lý còn con ấy cũng không hiểu?”

Ta cuộn mình, muốn hỏi hần những chuyện trong cung, lại không biết làm thế nào mở miệng.

Ngự Vương ngồi xuống, rút từ trong lòng ra một cái bọc giấy, chậm rãi mở ra, là một đồng tro tàn đen nhem.

“Đây là cái gì.”

“Người đoán xem.”

Khỏi cần đoán ta cũng biết rõ, “Chiếu thư truyền ngôi của hoàng đệ?”

Ngự Vương hất đám tàn tro xuống đất, đè chặt ta lại, bắt đầu kéo đai lưng ta, “Người còn không có ngực như vậy.”

“Đáng giá sao.”

Ngự Vương đưa tay lần mò vào ngực ta, “Thanh Hòa, tâm tư của bản vương, người cũng dám vọng tưởng phỏng đoán?”

Hắn mò tới vết sẹo, vừa đau lại ngứa, ta không khỏi bắt đầu thở gấp.

Ngự Vương lấp kín môi ta, điên cuồng cắn xé.

Ta bị hần thô bạo, khiến cho kẽ giấy giữa, lọt ra âm thanh thảm thiết nghẹn ngào, Dạ ở một bên, rút cuộc không nhịn được nữa.

Ta chỉ cảm thấy áp lực trên người chợt tan biến, vội vàng ngồi dậy, phát hiện Ngự Vương bị Dạ đè sấp mặt trên giường, hiện đang giãy giụa.

“Quý Thanh Hòa! Người làm trò quỷ gì!”

Ngự Vương không thể động dậy, cảm thấy cả người lạnh băng băng.

Ta kinh hồn chưa định ngồi dậy, “Dạ, người người người làm gì thế.”

Dạ cố sức giữ chặt Ngự Vương, quay đầu lại hung hăng trừng ta, âm thanh giận dữ, “Người còn ngần ra làm gì hă! Ta giữ hần cho người đè lại! Người mau thượng hần! Thượng!! Thượng mau!!!”

“Thượng... Thượng cái gì...”

“Đương nhiên là lột sạch hần! Tiếp theo đó... Giời ạ! Làm sao thời khắc máu chốt mà người còn dằn ra thế! Mau thượng a!! Vuột mất cơ hội lần này, cả đời này người đừng mong trở mình!”

Cả... Cả đời này...

Ta nuốt ực nước miếng, run rẩy tới gần Ngự Vương. Ngự Vương quay phát đầu lại nhìn ta hằm hằm, ta thấy hần giấy dựa đến độ hai mắt đỏ bừng. Phát quan2 cũng xiêu vẹo.

“Quý! Thanh! Hòa! Người dám đụng bản vương thử xem!”

Ta khiếp đảm nói, “Làm... Làm sao không dám đụng.” Nói đoạn phình gan hết cỡ, giật phát quan của hần.

Mái tóc đen của Ngự Vương thoáng chốc xõa ra, tóc trước trán phủ xuống, che khuất đôi mắt hần, ta chỉ nhìn đến được đôi môi đỏ mọng run rẩy vì tức giận, cùng cái cằm gầy nhọn trắng nõn.

Ma xui quỷ khiến ta hết như mê muội, vô thức tránh khỏi Dạ lạnh như băng, theo bên cạnh bò lên trên giường, niết cầm hần, không chút do dự hôn lên môi.

Thời điểm hần hôn môi ta có thể rất thô bạo. Mà sao ta hôn môi hần, cũng chỉ dám hết sức cẩn thận ngậm vào, chẳng dám day cũng không dám cắn.

Ta nghe hơi thở hỗn hển của Ngự Vương, ta nghe lũ chim sẽ ồn ào ngoài cửa sổ, còn có tiếng thét vang của người hầu chuyển cống phẩm vào kho từ nơi xa hơn nữa.

Ta nhắm nghiền hai mắt, chuyển hướng mục tiêu, muốn luồn đầu lưỡi vào trong, kết quả Ngự Vương nghiêng chặt khớp hàm, không chịu mở miệng.

Ta lại thử liếm liếm, nạy không ra được.

Cuối cùng ta buông môi hấn ra, nhưng bàn tay vẫn niết lấy cầm. Từ lúc chào đời, đây là lần đầu tiên ta niết cầm hấn, chẳng hiểu vì sao, tự nhiên kích động muốn sụt sịt.

Sắc mặt Ngự Vương phi thường không tốt, hấn lườm xéo ta, từ trong kẽ răng rỉ ra mấy chữ, “Chơi đủ chưa.”

Ta ngồi xuống, luyện tiếc buông tay, “Chưa.”

Ngự Vương nói nguội lạnh, “Người có thể chơi tiếp, nhưng nên hiểu rõ kết cục của việc chơi với lửa.”

Ta rùng bần mình. Dạ lại bắt đầu rít lên the thé, “Đồ đàn nhà người! Còn cù nhây làm gì nữa! Sợ quái gì! Sau khi hấn bị người thượng rồi, thì sẽ không nở hoạn người đâu!”

Phụt.

Ta nhận được cổ vũ, tức thì tự tin gấp trăm lần, cắn cắn môi quyết chí.

Trước khi lý trí ta kịp nói ‘Buông hấn ra’, thân thể đã nhào tới.

Ta một mặt xé rách quần áo Ngự Vương, một mặt tự nói với bản thân, Quý Thanh Hòa, người to gan lắm, người nhất định điên rồi. Ngự Vương sẽ hoạn người đó! Hấn sẽ giết người!

Tay xuyên qua Dạ lạnh buốt, thò vào trong vạt áo Ngự Vương, Ngự Vương bỗng sợ run cả người, rên hừ một tiếng.

Một tiếng rên này, đã cho bay sạch chút xíu lý trí còn sót lại của ta.

Ta bắt đầu cong mông vẹo người quỳ trên lưng Ngự Vương, cố hết sức dùng góc độ không tiếp xúc với Dạ, bắt đầu cạy bừa trên người Ngự Vương.

Ngự Vương nhắm chặt hai mắt, một mực quay đầu sang một bên, thỉnh thoảng bị ta niết cho run rẩy một chút, nhưng đến cùng vẫn không hé răng.

Ta phỏng chừng hấn đang suy nghĩ, sau khi xong chuyện này, phải làm thế nào chơi chết ta đây.

Đáng tiếc, ngay khi bàn tay ta di chuyển xuống phía dưới, ta rút cuộc cảm thấy không đúng chỗ nào rồi.

Trong cơn động tình, chẳng biết từ bao giờ ta đã lật người Ngự Vương lại. Hấn lúc này đang ở dưới thân ta, híp con người hung hãn trùng ta, toàn bộ áo trên đã bị lột sạch, trực tiếp lộ ra cả bụng.

Không đúng.

Ta nhất thời u mê, nếu như thân thể hấn đang lật ngửa, vậy... Dạ đang đè sau lưng hấn thì sao...

“A ha ha ha! Người còn thượng thật nhá!”

Dạ chẳng biết từ khi nào đã trôi sang bên cạnh, giữa không trung ôm bụng cười lăn lộn.

“Người chết chắc rồi! A ha ha! Người chết chắc rồi!! A ha ha ha ha!”

Ta sửng sốt, còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy trời đất chao đảo, bị Ngự Vương đè một phát dưới thân, rút đai lưng, lập tức trối nghiêng hai tay.

Sau đó hấn giật chân ta ra, thoát cái dâm thẳng vào.

Ta đau đến toàn thân run bần, liều mạng ngửa cổ ra sau.

Dạ mừng rỡ ở trên không xoay tít thò lò, “Đáng đời ha ha! Quý đại nhân! Cái này là báo ứng! Cả đời này người đừng hồng mong trở mình!”

Giới cho người đồ cái bô.

Người đợi đấy cho ta.

“A! Đau đau đau!”

“Đau chết người đi.” Ngự Vương nghiêng rặng nghiêng lợi ra sức đâm ta. “Bả vai dài rộng rồi, lá gan phình to rồi, cánh cũng cứng cáp rồi, dám thượng bản vương, sẽ phải trả giá rất đắt!”

“Không... Không phải là chưa thượng được sao... ô ô... Người nhẹ một chút, nhẹ một chút.”

Tiếp theo ta bị Ngự Vương giầy vò phi thường thảm.

Thảm đến mức thậm chí ta còn nghĩ, thế này không bằng hoạn ta đi.

Đến khi kết thúc, mặt trời đã lặn về tây.

Ta mệt mỏi rã rời ngã xuống giường, nhìn Ngự Vương đứng dậy mặc quần áo, lại nhìn sang Dạ vẫn đang cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Ta nói, “Các người thoả mãn chưa?”

Dạ và Ngự Vương song song ngẩng đầu nhìn ta.

Ngự Vương nói, “Tự người chuốc lấy.”

Dạ nói, “Tự người báo ứng.”

Ta! Ta đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức.

Ngự Vương lập tức phản ứng kịp thời, nghiêm mặt nói, “Người vừa bảo ‘các người’?”

Đã đến lúc nên thẳng thắn, “Trong phòng này còn có một con quỷ, ngày ngày nhìn người ta yêu nhau, thấy không, thứ vừa rồi áp người, chính là hắc, người bị quỷ áp thân, đương nhiên không nhúc nhích được.”

Ngự Vương ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ mặt ta, “Thanh Hòa, bị ta chơi đến choáng rồi sao.”

Ta phát hiện Ngự Vương nói chuyện ngày càng hạ lưu rồi, “Lời này ai dạy người.”

Ngự Vương quay mặt qua chỗ khác, “Hừ.”

Ta híp mí, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Dạ trôi giữa không trung, “Dạ, Ngự Vương điện hạ không tin kìa, người cào một cái để ngài ấy xem đi.”

“Cào?”

Dạ cười xấu xa, chìa chìa cửa phòng, lại chìa chìa mặt Ngự Vương, “Người bảo ta cào cái nào?”

Ta giận tái mặt, chỉ vào cửa phòng, “Đương nhiên là cái đó!”

Nhưng Dạ lại hướng thẳng đến Ngự Vương, thổi luồng hơi lạnh vào bên tai hắc.

Ngự Vương rùng bần mình một cái, giận dữ nói, “Quý Thanh Hòa! Người làm trò quỷ gì!”

“Cái hắc làm chính là quỷ đó~~ “

Dạ vui vẻ cười lớn, bay tới cửa, cào một nhát.

Phía trên cửa tức khắc từ khoảng không nứt ra ra vài vệt máu nhoen nhoét, máu đen ghê rợn quỷ dị theo vết cào chảy xuôi, rơi vào trong thảm.

Ngự Vương hít một hơi khí lạnh, đứng bật dậy, xem ra lần này hắc là tin thật rồi.

.....

1. Nguyên văn (phân đà lợi hoa): pundarika – hoa sen trắng trăm cánh.

2. Phát quan: vật dùng giữ búi tóc ở trên đầu.

20. Chương 20

Ngự Vương cứ đứng trơ trơ như thế, ta cứ nằm úp sấp như thế, Dạ cứ bay lượn lơ như thế.

Thời gian dường như ngưng lại.

Qua hơn nửa ngày, Ngự Vương rút cuộc bình tĩnh nói, “Không phải đại đường Ngoại Ti Tĩnh đã thỉnh đến Quan m ngàn năm à.”

“Ngoại Ti Tĩnh còn có cửa sau mà.”

“Cửa sau cũng thỉnh.”

“Thế nhưng những thứ ở sẵn trong đại đường, trong viện, trong phòng cũng sẽ không ra ngoài được mất.”

Ngự Vương khép vạt áo, sau khi chỉnh trang một chút áo ngoài thì xoay sang nhòm ta, “Quý Thanh Hòa.”

Ta lười biếng kéo chăn qua, phủ lên cơ thể trần trụi, “Ngự Vương điện hạ có gì căn dặn.”

Ngự Vương tới gần ta, cười nhạt. “Người cố ý đúng không? Thì ra người rất thích bị người khác xem, sao không nói sớm.”

Ta lập tức có loại dự cảm không tốt.

“Á á! Người làm gì thế! Người thả ta xuống! Oa oa oa oa oa!”

Ta lại bị Ngự Vương ôm một phát ngang người, trần truồng vắt ngược trên vai hắn, Ngự Vương một cước đá văng cửa, bước ra ngoài tiến thẳng đến đại đường!

Trời hôm nay còn chưa tối đâu! Người hầu đi lại trong sân nhìn thấy đều choáng váng, bọn nha đầu bịt mắt thét chói tai.

Ngự Vương dùng tư thế vác bao gạo khiêng ta trên vai, bộ vị then chốt bị ép dưới thân, thế nhưng cái mông lại hếch mặt lên giới, cứ như thế bị bê đi đại đường.

Dạ đuổi theo ra ngoài, cười sằng sặc đến lúc đầu vào cây. Lại xuyên qua cây, tiếp tục đuổi tới.

“Ngự Vương!! Ngự Vương!! Người dừng lại cho ta! Dừng lại!!!!”

Ta không muốn giống như con gái đắm vào lưng hắn, vì thế bèn dùng chân liều mạng đá hắn, nhưng hắn vẫn cứ bền bỉ bước đi.

Trong phòng, hắc san hô bị vứt trên đất chột lóe u quang, Tiểu San Hô bay ra, ta ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy con nhỏ hạ xuống khoảnh đất trống sau lưng Ngự Vương, ngồi xổm trên đất bắt đầu cười. Con người hồng ngọc còn chớp chớp liên hồi.

Đi ngang qua hồ sen trong viện. Cả đàn cá chép đỏ mới thả toàn bộ đều bu lại. Nổi lên mặt nước phun bong bóng.

Bạch liên Thiên Trúc run run rẩy rẩy, một làn sương trắng tản ra, thanh niên từ đầu đến chân toàn thân trắng như tuyết bông bênh hiện ra, nhẹ nhàng hạ xuống đất, con người trắng sáng nhìn về ta trợn trừng, lúc bắt gặp ánh mắt ta, lập tức chuyển hướng, quay đầu đi, bả vai run run.

Ta thề y tuyết đối đang cười!

Mắt thấy sắp đến đại đường, Tử Du cùng thổ nhãi ranh đều đang thảo công văn, đại sứ Ba Tư có thể còn chưa đi, nếu như bị ôm vào trong hình dạng này, ta! Ta sẽ không sống nổi!

“Ui!”

Thời khắc máu chốt! Ngự Vương kêu rên một tiếng, đột nhiên ngừng lại!

Ngay sau đó, ta bị hắn quăng luôn xuống đất, vết sẹo cọ lên mặt cổ, đau đến run lên bần bật. Run xong nhìn về phía Ngự Vương, lúc này mới phát hiện hắn tự nhiên bụm lấy giữa hai chân ngồi chồm hổm trên mặt đất...

Ha! Hóa ra cước tối hậu ta đã đá trúng chỗ hay ho.

Một cước đoạn tử tuyệt tôn.

Ta khoan tay, cuộn mình trên cỏ, hy vọng có thể tận lực che đậy thân thể trần trụi, mặc dù chỉ là màn hài kịch, Ngự Vương cũng chỉ là bị ta chọc tức, thế nhưng ngay giữa lúc bộ dạng này bị phơi bày trước mắt mọi người, ta thậm chí còn cảm thấy nỗi sợ hãi năm xưa, càng không chế bản thân không nghĩ đến nữa, thân thể lại càng run lên dữ dội.

“Đại nhân.”

Một tấm áo trắng toát rơi xuống trùm trên đầu. Che kín thân thể ta từ đầu đến chân.

Ta thử đứng lên, thế nhưng tay phải chống xuống đất, một điểm khí lực cũng không dùng được. Ngự Vương thấy ta như vậy, tựa hồ phát hiện ta bất thường, lập tức nâng thẳng người lên, đi về phía ta, nhưng vừa bước ra một bước, ta cũng đã bị người đoạt trước ôm vào trong ngực.

Ta bị tấm áo màu trắng che kín đầu, nhất thời trước mắt đều là một màu trắng xóa.

Một làn hương thoang thoảng không sao tả nổi xộc vào mũi.

“Ngự Vương điện hạ, đại nhân trọng thương chưa lành, không thể gặp gió.” Bạch Liên tiến lên một bước, giao ta cho Ngự Vương ôm, “Kính xin Ngự Vương đại nhân thông cảm.”

Mùi thơm lập tức đổi thành long diên hương quen thuộc trên người Ngự Vương.

Ta nghe âm thanh bất thiện của Ngự Vương vang lên trên đầu, “Người lại là yêu nghiệt phương nào nữa.”

Bạch Liên buông mắt nhìn xuống, thậm chí ngay cả lông mi cũng là màu trắng.

Bạch Liên bỗng nhiên hiện hình, há chẳng phải người trong viện này đều trông thấy hay sao.

Ta vội vàng vén áo lên, hé ra một khoảng, nhìn khắp bốn phía, thậm chí một cái bóng người hầu cũng còn chẳng có.

“Thời điểm người rơi xuống đất, Tử Vi đã kịp thời thiết lập màn chắn, cách ly đám người hầu ra ngoài.” Dạ bay tới trước mặt ta, chĩa chĩa thiếu niên tóc tím đang vắt vẻo cần hạt dưa trên cây hạnh cạnh đó.

Tất nhiên Tử Vi cũng không biết chui ra tự lúc nào, tựa hồ đã ngồi đấy, xem náo nhiệt hồi lâu rồi.

Ta xuôi theo đầu ngón tay Dạ, nhìn về phía Tử Vi, đúng lúc Tử Vi đối diện trông sang, cười toe cầm một mảnh vỏ hạt dưa, ném vi vu vào mặt ta.

“Ngự Vương đại nhân chớ hoảng sợ.” Tử Vi nhét lại nắm hạt dưa vào túi, sau đó từ trên tán hạnh thông dong dùng phong thái thiếu niên lão thành hạ xuống, Ngự Vương bắt lộ thanh sắc âm thầm ôm chặt ta, ánh mắt đã tràn ngập đề phòng.

“Được lắm. Quý Thanh Hòa, bản vương chiếu cố Ngoại Ti Tĩnh nhiều năm như vậy, cũng không biết trong sân nhà người quả là rất phong phú.”

Tử Vi lập tức làm bộ kinh ngạc nói, “Ồi chào! Té ra Ngự Vương đại nhân vẫn còn không biết, ngay trước mặt ngài, chính là hoa sen trắng trăm cánh tinh thuần nhất Thiên Trúc Bạch Liên ư, chính là loài sen người ta bảo ấy. Mọc lên từ bùn mà không ô nhiễm, tắm trong nước mát mà chẳng lắng lơ1. Điện hạ ngài xem, Bạch Liên này vì đại nhân, đặc ý biến thành nam nhân, cũng là thanh tịnh quang minh như thế, không nhuộm bụi trần, thứ khí chất thần tiên hạ phàm này, ngay cả tiểu tiên ta cũng không thể không phục nhá!”

Lời... Lời này...

Ta đã mồ hôi lạnh nhễ nhại, tuyệt không dám nhìn xem sắc mặt Ngự Vương. Quay đầu sang phía Dạ cầu viện, Dạ lại há miệng làm khẩu hình với ta.

Quý đại nhân. Phen này trở về người chết chắc rồi. Ka ka ka ka.

Ta quả thực muốn ngất xỉu tại chỗ.

Ngự Vương cười lạnh nhìn Bạch Liên, “Những gì thiếu niên tóc tím này nói là thật?”

“Có thể giả sao.” Con thỏ nhãi ranh tự nhiên cũng bâu đến, xòe quạt giấy ra che mặt, lại mang theo một cỗ phong tào xứ xứ Phù Tang, “Chuyện tình phong lưu này của Quý đại nhân đã truyền khắp giới yêu tinh quỷ mị toàn thành Trường An rồi. Ngự Vương đại nhân, chẳng có cách nào bịt miệng chúng nó đâu.”

Ngự Vương trầm mặc.

Tiểu San Hồ cũng đã chạy tới, đầy sân toàn thứ không phải là người, đều chuẩn bị chiêm ngưỡng Ngự Vương sau khi lên cơn ghen, làm thế nào lôi ta ra bầm thây vạn đoạn.

Ta dứt khoát cam chịu nhắm tịt hai mắt.

Chờ âm thanh bùng nổ đầu tiên của hắn.

Thế nhưng chờ nửa ngày, lại chỉ chờ được một tiếng cười nhạo của Ngự Vương.

“Thanh Hòa à, không ngờ lũ yêu nghiệt này đều muốn xem người làm trò cười. Xem ra nhân duyên của người cũng thật là chẳng ra sao cả.”

Ngự Vương nói xong, nhẹ nhàng thả ta xuống, vươn hai tay quần chặt áo khoác Bạch Liên cho ta, “Người chờ ở đây.” Sau đó băng qua sân, xuyên qua màn chắn, xông vào đại đường, trước con mắt kinh ngạc của Tử Du và Tiểu Mai, một tay qờ lấy Quan m đang được thờ cúng ôm vào trong lòng.

Sau đó lại trở về, ấn phịch vào lòng ta.

“Từ giờ trở đi, người phải ôm Quan m này cả ngày lẫn đêm, không được bỏ xuống. Không có lệnh của bản vương, ăn ngủ cũng không được rời khỏi người.”

Dạ bay tới, nhưng trong nháy mắt đến gần ta, liền bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bật ra ngoài, bắn đi xa phết.

“Con bà người!”

Dạ lại bay tới, nhưng không dám lại gần nữa, chỉ chĩa vào Ngự Vương, chửi ầm lên, “Quan m này quá bá đạo, Ngự Vương nhà người! Thế này cũng quá độc địa rồi!”

“Quan m này tuy hơi nặng một tí, người cứ ôm tạm trước, hồi bản vương đầy tháng, mẫu phi từng cầu được một khối tuyết ngọc Quan m tơ hồng đeo cổ, chỉ là từ khi bản vương mười lăm thành niên, vẫn luôn cất trong phủ chưa từng đeo lại. Chờ bản vương quay về, lập tức bảo Vệ Nhất đưa tới, sau này người luôn đeo trên người, cũng tiện trừ tà trừ quỷ.”

“Tiên sư nhà người trừ quỷ!”

Dạ lại thử tới gần ta, lại bị văng ra, ngay giữa không trung chửi ầm lên, xem ra là bị Ngự Vương ghi được một bản, thực sự đã tức điên lên rồi.

“Thanh Hòa, bản vương thấy Bạch Liên kia cũng thật thanh khiết, ưa thích cực kỳ, chi bằng sai người chuyển nó về Ngự Vương phủ luôn.”

Ta vội vàng liếc qua Bạch Liên cao to lừng lững ở một bên, lại quay đầu ngó sang Ngự Vương môi đỏ cằm gầy, nói ngay tức khắc, “Không được.”

Ngự Vương trầm mặt xuống, “Thì ra Thanh Hòa còn luyến tiếc.”

“Sao có thể chứ.” Ta cẩn thận cân nhắc nói, “Y quá cao mà, cao hơn người nữa đấy.”

“Thế thì sao.” Không chỉ Ngự Vương, ngay cả Bạch Liên cũng đang hiếu kỳ nhìn sang ta.

Ta có trăm miệng cũng khó giải bày, không thể làm gì khác hơn là câm miệng, dù gì cũng không thể nói ta thấy Bạch Liên thân hình cao lớn, hiển nhiên thời điểm ấy ấy, cũng phải ở phía trên, ngộ nhờ các người cô nam quả nữ... Ta thực sự rất lo lắng mà.

.....

Tiến chân Ngự Vương còn đang cơn tức, ta đem bản thân ngâm vào trong thùng tắm, chìm trong nước nóng, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng.

Ngự Vương đã nói, ta quả thực không dám không nghe, lúc tắm gội, cũng đặt Quan m bên cạnh người. Nhưng mà Quan m thuần khiết không một vết nhơ, sao có thể trông thấy thân thể Quý Thanh Hòa ta, làm bẩn mất Phật tổ, vì vậy trước khi thoát y, ta còn cố ý xoay mặt người ra bên ngoài, đưa lưng về phía ta.

Ngâm một hồi, cả người đều khoan khoái, suy nghĩ về chuyện vừa phát sinh, tưởng như là một cơn ác mộng.

Có người gõ cửa nhẹ.

Ta nhìn sắc trời, phỏng chừng đã đến giờ đưa cơm tối, người ở ngoài cửa, chắc là Tiểu Mai.

“Vào đi.” Ta đưa lưng về phía cửa, nhào người úp sấp lên miệng thùng tắm, uể oải nói, “Tối nay ăn gì.”

“Đại nhân.” Là giọng nam ấm nhuần.

Ta cuống quýt xoay người, vẩy tung một đồng bọt nước.

Bạch Liên khoanh tay, tựa lưng vào cửa bình tĩnh nhìn ta, “Bạch Liên có một số chuyện, thực sự muốn thỉnh giáo đại nhân.”

“Hả?” Làm sao vậy?

Bạch Liên rũ xuống rèm mi trắng như tuyết, tựa một phiến quạt lông, “Đại nhân. Là bởi vì vóc dáng ta cao... mới cự tuyệt động phòng với ta sao.”

Ta lập tức nhúc nhích, hoàn toàn không dự liệu được y sẽ nghĩ như vậy, “Kỳ thực, chuyện này, nói thế nào nhỉ, người xem, ngay từ đầu chúng ta vốn không hề quen biết, người tưởng ta tốt, liền muốn cùng ngủ một chỗ với ta, người bình thường... nói chung đều nhất thời không thể tiếp nhận...”

Bạch Liên thần nhiên nói, “Quả nhiên, ta đã biết ta sẽ gây rắc rối cho đại nhân. Có điều đại nhân đã nói nhất thời... Vậy nói cách khác, qua một đoạn thời gian, đại nhân không còn cảm thấy thẹn thùng nữa, thì có thể tiếp nhận ta rồi.”

“Việc này...” Ta nói năng lộn xộn, “Kỳ thực ta cũng không tốt như người nghĩ, người xem hôm nay, mọi người đều cười nhạo ta.”

Không ngờ Bạch Liên đột nhiên bật cười khe khẽ, “Đại nhân hiểu lầm rồi, mọi người đều rất thích đại nhân, mới có thể như vậy đấy.”

“Thế là đạo lý gì.” Nhớ tới trò hề ngày hôm nay, đáy lòng ta có chút không cam tâm.

“Điều này không dễ giải thích cho lắm...” Bạch Liên mỉm cười, “Chính là đại nhân tạo cho ta một loại cảm giác.”

“Cảm giác?”

“Vừa thấy đại nhân, liền đặc biệt muốn ức hiếp.”

Này! Đâu ra cái lý đó!!

“Ta nghĩ tạm thời, có lẽ ta không nên hiện hình ra thì tốt hơn, đại nhân cũng sẽ không bối rối nữa. Sau này đại nhân đi tới hồ sen, hãy nhớ nhìn ta thêm một chút.”

Bạch Liên đi tới, nhẹ nhàng xe lên một lọn tóc ướt, nâng đến bên môi khẽ hôn, “Đợi tới ngày sau đại nhân không còn để ý, chúng ta, cùng một đêm xuân là được.”

Dứt lời liền hóa thành một làn sương trắng, tan biến hoàn toàn.

“Đại nhân!”

Ta kinh hồn chưa định, đột nhiên lại có người gõ cửa. Không khỏi sợ đến cất giọng the thé, “Ai!”

“Ta là Tiểu Mai đây!” Tiểu Mai gõ cửa, “Đại nhân đã tắm xong chưa? Ta bưng cơm tối tới cho ngài...”

“... ..”

.....

Ngự Vương quả nhiên nói một không hai, ngày thứ hai lại tới tìm ta, mang đến một khối Quan m đeo cổ trắng như tuyết, vào cửa đã trông ngay sợi dây đỏ lên cổ ta, lúc vào thấy ta thành thành thật thật ôm tượng Quan m, thì gật đầu phi thường thỏa mãn.

“Vậy bản vương về đây.” Ngay cả trà cũng không hớp, ta túm lấy hắc, nghĩ không nên tiếp tục kéo dài, “Nước không thể một ngày không có vua, người đừng nên tùy hứng nữa.”

Ngự Vương lạnh lùng nhìn ta, “Bản vương hỏi người, lúc sư phụ người qua đời, chỉ có người ở bên cạnh ông ta sao.”

“Đúng vậy.” Sư huynh đã chạy từ lâu.

“Là người tự tay hạ táng.”

“Ừ.”

“Có di vật không.”

“Có.”

Ánh mắt Ngự Vương loe loe, “Là thứ gì, lấy ra cho ta xem một chút.”

Ta sờ lên Quan m buông trước ngực, “Chẳng phải là thanh bảo kiếm danh chấn giang hồ ta đeo khi tiến cung năm đó sao. Cái thanh bị người một cước bẻ cong phi thẳng vào lò lửa ba năm trước ấy.”

Ngự Vương mặt không đổi sắc ho nhẹ một tiếng, “Lão tổng quản nói, năm ấy có một loại tín vật, do phụ hoàng tự mình giao cho sư phụ người.”

Ta nhỏ giọng lầm bầm, “Da mặt dày quá đấy, bảo bối của người ta người đã chà đạp cả rồi, lại còn đi tìm người...”

“Người nói cái gì!”

Ta vội lắc đầu, “Ta nói, người muốn dùng ông ấy chứng minh thân phận của ta, để dễ dàng ỉn ta lên vương vị? Ngự Vương điện hạ của ta ơi, toàn Trường An đều biết Quý Thanh Hòa là một tên hồ mị, người muốn để bọn họ cúi đầu xưng thần với ta sao?”

“Ý của bản vương, Thanh Hòa người không nên đoán liều.”

“... ..”

Ta nhẹ nhàng kéo lấy tay áo hắc, mỉm cười ngọt ngào, “Thế thì như vậy đi, ngài xem, làm hoàng thượng, có thể nuôi sủng thần, nào đâu có chuyện ngược lại chứ. Nếu người thật tâm trả cho ta một cái công đạo, ta cũng không làm khó người nữa. Hoàng đế này ta làm, tín vật ta cũng đi kiếm, chỉ có điều chỗ nằm của hai ta, có phải hay không cũng nên đổi lại?”

Ngự Vương dịu dàng vuốt ve mặt ta, “Chuyện giường chiếu bản vương luôn luôn quy củ, xem ra người hôm qua giày vò còn chưa đủ, lại còn muốn chơi Quan m tọa sen? Thanh Hòa tri kỷ thế này, bản vương cực kỳ cảm động.”

Người!

“Còn nữa.” Ngự Vương thu tay về, trầm mặt xuống, “Người tính tìm tín vật kiểu gì.”

Ta nhún vai, “Dù sao người cũng không thể phái người đào phần mộ của sư phụ ta...” Ta nhìn về mặt hắc, bất chợt rùng mình một cái, “Không phải là người từng phái Vệ Nhất đi đào chứ...”

“...” Ngự Vương dứt khoát lảng tránh đề tài này, “Có khi nào ở chỗ sư huynh người không.”

Ta lại rùng mình cái nữa, “Người người người người người muốn đi tìm sư huynh ta?”

“Thì sao?” Ngự Vương ra chiều suy nghĩ nói, “Chẳng lẽ y lại là một nhân vật nguy hiểm?”

Ta run lấy bẫy.

“Trước như thế đã. Sau khi bản vương quyết định, sẽ tới tìm người.”

Ngự Vương đi rồi, ta vẫn ôm Quan m như trước, trở về phòng, cảm thấy tâm thần không yên.

Sư huynh, là tồn tại đáng sợ cỡ nào. Đã nhiều năm như thế, thành linh nhắc tới, vậy mà ta vẫn rùng hết cả mình.

“Đại nhân, tháng ngày trôi qua thư thái ghê nhỉ!”

Dạ bay vào, đứng cách xa ta ba thước, nâng tay áo làm bộ lau lệ, “Chỉ vì ta là người nằm dưới, đại nhân mới ôm Quan m không muốn buông tay, người ghét ta kề cận thế sao.”

Ta nhớ tới chuyện hôm qua bị hấn báo hại, còn đang bốc hỏa đây này!

Ta giơ Quan m tiến về phía hấn, Dạ tức thì lùi ngay một bước.

Ta đứng lên, Dạ lại lùi một bước, run run nói, “Người làm gì.”

“Báo thù!”

Ta hai tay giơ Quan m, tiến về phía hấn.

“Người người người! Người đừng có lại đây!”

Dạ bắt đầu trốn, ta bắt đầu truy, ở trong phòng xoay xoay vòng vòng.

“Thấy ta không thể trở mình, người còn hưng phấn như vậy!”

“Ai bảo bộ dạng người kêu người ăn hiếp! Oa oa! Người ôm Quan m biến đi! Cách xa ta một chút! Đừng đuổi theo ta! Đừng đuổi theo ta!”

“Cho người bắt nạt ta này! Cho người bắt nạt ta này!”

Ta khùng lên đuổi theo hấn, nhìn hấn bị Quan m hù đến mức ở trên không bay loạn xạ, thì cảm thấy vô cùng hả giận.

“A!”

Ai ngờ đang chạy hăng tiết vịt, tự nhiên lại tẹo chân một cái, bổ chửng ra đất.

Tượng ngọc Quan m tượng rơi xuống thảm. Lăn đi xa thật.

Ta ngã dập mũi, dụi dụi dụi, đứng dậy, ngẩn ra.

Dạ trên không cũng ngẩn ra.

“Oa oa oa oa oa!”

Sau một khắc, ta liều mạng bò về phía Quan m.

Sau một khắc, Dạ thét lạnh lạnh bổ nhào về phía ta.

Mắt thấy đầu ngón tay còn cách Quan m vài thước.

Trên người đột nhiên trầm xuống, trong lúc không thể nhúc nhích, đã bị Dạ vũng vũng vàng vàng đè lên.

.....

1. Xuất xứ từ bài Ái liên thuyết () của Chu Đôn Di () thời Tống (đừng hỏi làm sao đang thời Đường đã có =. =).

Nguyên bản chữ Hán:

， ． ． ， ． ， ， ， ， ， ． ， ； ， ； ， ． ！ ， ． ， ？ ， ．

Phiên âm Hán Việt:

Thủy lục thảo mộc chi hoa, khả ái giả thậm phiền. Tấn đào uyên minh độc ái cúc. Tự lý đường lai, thể nhân thịnh ái mẫu đan. Dư độc ái liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực, khả viễn quan nhi bất khả

tiết ngoạn yên. Dư vị cúc, hoa chi ẩn dật giả dã; mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã; liên, hoa chi quân tử giả dã. Y! Cúc chi ái, đào hậu tiên hữu văn. Liên chi ái, đồng dư giả hà nhân? Mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ.

(Trên cạn dưới nước, những loài hoa cỏ đáng để yêu thích rất nhiều. Đào Uyên Minh triều Tấn chỉ yêu hoa cúc. Tự họ Lý lập Đường đến nay, người đời thịnh chuộng mẫu đơn. Riêng ta chỉ yêu mến loài sen, mọc lên từ bùn mà không ô nhiễm, tắm trong nước mát mà chẳng lầy lợ, trong rỗng ngoài thẳng, không dây không nhánh, hương lan xa càng thêm thanh khiết, dáng thanh tao vươn mình thẳng tắp, có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể khinh nhờn đùa cợt. Ta gọi cúc là người ẩn dật; coi mẫu đơn là kẻ giàu sang; còn sen kia là bậc quân tử. Chao ôi! Người yêu cúc, sau ông Đào chẳng mấy. Yêu mẫu đơn, hẳn đã rất nhiều rồi! Thế yêu sen, còn ai với ta chẳng?)

.....
Tiểu kịch trường.

“Ngự Vương đại nhân chớ hoảng sợ.” Tử Vi từ trên tán hạnh thông dong dùng phong thái thiếu niên lão thành hạ xuống, Ngự Vương ôm chặt ta, ánh mắt đã tràn ngập đề phòng. “Được lắm. Quý Thanh Hòa, bản vương chiếu cố Ngoại Ti Tĩnh nhiều năm như vậy, cũng không biết trong sân nhà người quả là rất phong phú.”

Ta tự hào nói, “Không phải vậy sao. Người xem, con thỏ nhãi ranh là hồ ly tinh, Tiểu San Hô là san hô yêu my, Tử Vi là Tử Vi tinh quân, Dạ là oán linh ngàn năm, cộng thêm cả Bạch Liên Thiên Trúc này, động vật, thực vật, quỷ hồn, thần tiên, đầy đủ mọi thứ nà.”

Ngự Vương cúi đầu nhìn ta cười nói, “Thanh Hòa người thực có bản lĩnh ~ “

Ta dương dương tự đắc nói, “Biết ta rồi chứ.”

“Ừ ~ Thanh Hòa, người thật lợi hại ~ bản vương phát hiện chính mình thực sự là một khắc cũng không rời người được nữa ~ “

“Ta cũng yêu người nha... Tiểu bảo bối của ta nha

hai ta một đôi nha

thơm một cái ~”

Ngự Vương lập tức cúi đầu, hôn ta thật sâu.

“Hay!” Yêu tinh quỷ mị toàn sân đồng loạt vỗ tay nhiệt liệt.

Cái truyện này càng ngày càng sến. Sến rùng cả mình. Bừ... =.=|||

21. Chương 21

“Quý đại nhân, Quý đại nhân!” Dạ hung hăng nghìn cân giáng xuống, xếp bằng ngự trên cái móng ta, biểu diễn tư thế đã tọa, “Quý đại nhân!! Xin chào!!!!”

“Ôi ôi! Người đừng động đây nữa! Eo ta sắp gãy mất rồi.”

“Người xem chưa gãy được đâu này.” Dạ lại hung ác nhấn xuống một phát. Ta lập tức đau đến nắm tay giơng đất bồm bộp, “Ta sai rồi, sai rồi.”

Tay kia tưởng tìm đến cầu cứu Quan m trên cổ, nào biết ngay sau đó, đã bị Dạ nhanh tay lẹ mắt, bỗng dưng kéo đứt phứt sợi dây đỏ, đoạt lấy mặt ngọc Quan m nắm trong tay, “Quan m ngàn năm thì thôi vậy, người lại đi trông vào cái tông teng tí tẹo thế này trấn trụ ta sao, hở?”

“Ôi! Eo eo eo!!!!”

Ngón tay Dạ lần lên môi ta, khều ra vói vào trong.

Ta há miệng kiên quyết cắn xuống, kết quả bỗng chốc xuyên qua ngón tay hấn, phập nát chính môi của mình, mùi máu tươi tức thời tuôn trên đầu lưỡi.

“Sách!” Dạ vội vàng bay lên, nâng ta vừa tê liệt ngã vật ra dậy lại, một mặt hơi có chút đau lòng xoa xoa thắt lưng ta, mặt khác xán vào, liếm liếm lên khoe miệng chảy máu của máu, ta rùng mình một cái, toàn thân đều đau, khối phụt lên đầu, không nhận được hung tợn trợn mắt với hấn.

“Đại nhân, bộ dạng người lờm ta như vậy, quả đúng là lẳng lơ quyến rũ nha.” Dạ ép ta ấn vào ngực hấn, ta bị thân thể lạnh băng của hấn làm cho cóng đến mức bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

“Đừng nhúc nhích.”

Dạ sống chết đè chặt ta, quấn lên lưng ta, “Sinh tiền đều bị người ta ôm vào trong lòng, thì ra ôm người khác ở trong lòng mình, cũng là một việc rất thoải mái hử.”

“Người người người người để ta mặc cái áo bông, người cứ ôm ôm ôm ta...” Hàm răng bắt đầu va lập cập.

“... Cóng chết người.”

Đầu ta bị hấn ghì vào ngực, vừa giương mắt liền nhìn thấy vết máu đỏ sẫm trên vạt áo hấn.

Bên tai tựa hồ lại vang lên âm thanh lửa cháy lốp bốp, trong nháy mắt, ta dường như bị lửa vây quanh, không phân rõ, là lạnh hay là nóng.

“Dạ.”

“A?”

“Vì có gì người hy vọng ta nằm dưới đến thế.”

Dạ khựng một chút, buông lỏng ra ta, quay đầu đi chỗ khác, chẳng hiểu làm sao bắt đầu lên cơn hờn dỗi.

“Người đặt tượng Quan m lại đại đường đi... Sau này ta không gây chuyện với người, cũng không bắt nạt người nữa, nhưng mà người không được, không được cấm ta tới gần người như thế.”

Không biết vì sao, hấn nói như vậy, tự nhiên ta lại có phần hoảng hốt, trong lòng không khỏi nảy ra một câu, không không chế được liền buột ra khỏi miệng.

“Trên áo người... Có phải là máu của ta hay không...”

Dạ giật nảy mình, kinh ngạc nhìn ta, đột nhiên thét lên the thé, vung xuống một trảo, “Oa oa! Người là đồ con rùa! Không phải nói đã quên hết chuyện trên cầu Nại Hà sao! Quả nhiên người đã nhìn! Đã nhìn có phải hay không!”

Ta bị trảo này của hấn đập đến nỗi đầu óc choáng váng, nhất thời lại cảm thấy mơ hồ, xoa xoa bên má vừa bị tát, uất ức khôn tả, “Cái... Cái gì hả.”

“Hử!!”

Dạ bay lên, bay tới cửa lại cào vài nhát, hình như mới giải tỏa được chút bức bối, sau đó liền xuyên cửa bay mất.

Từ vết cào chảy xuống máu đen, tí tách tí tách dây bẩn thảm Ba Tư. Ta thở dài, tìm mảnh khăn, bắt đầu lau cửa, thế nhưng máu càng lau càng nhiều, khiến cho ta khắp người là máu, cuối cùng ta ném luôn mảnh khăn xuống đất, dựa vào cạnh cửa, bắt đầu thở dài.

“Ô ô, thế này là làm sao vậy.” m thanh quen thuộc truyền đến.

Có người đẩy cửa sổ ra, ngồi trên bệ cửa nhìn về phía ta, cười đen tối, “Làm sao mà làm đến kịch liệt như vậy, còn ra nhiều máu thế này?”

“Nói bậy cái...!”

Ta xoay về phía cửa sổ phần nộ nói, thế nhưng vừa mới nói ba chữ, liền kinh dị đến nói không ra lời.

Ta nhìn thấy người đang ngồi trên cửa sổ, khoanh tay, chân vắt chéo, tà áo đen bị gió thổi bay phần phật, tóc búi cao bụi rối, gài một cây trâm màu trắng như tuyết, trên tai trái xuyên ba lỗ, xỏ vào ba cái khuyên bạc lớn nhỏ không đều.

Cũng chẳng biết cởi giày, giẫm luôn một cước lên thảm của ta, xoay người đóng cửa sổ, tiến về phía ta, ngồi xổm xuống, một tay khều cằm ta, đôi mắt hạt hạnh híp lại, “Thế nào, nhiều năm không gặp, không nhận ra ta nữa sao?”

Thân thể cứng ngắc của ta run lấy bầy, rụt lui ra sau, “Sao... Sao có thể chứ... Cơn gió nào thổi ngài tới đây...”

“Mấy ngày nay nghe nói triều đình âm thầm dò la ta trên giang hồ, ta bèn vào kinh thuận tiện xem người một cái, xem nào, người nhất định có chuyện rồi nhờ. Ai da, có điều nhắc đến, mấy năm nay người thật đúng là càng lớn càng quynh rũ này.”

Ngón tay chà xát cằm ta, hắc y nhân đứng dậy, đập giày, bò lên giường của ta, chui vào chăn của ta, ngáp một cái, “Rót cho ta chén trà.”

Ta áo quần xộc xệch bò dậy, chùi chùi máu trên tay, vội vàng rót cho hắn một chén trà, đưa tới bên miệng lão nhân gia hắn, “Sư huynh. Trà.”

“Ồ.” Lười biếng nói, “Trước để đó đi.”

Ngón tay ngoắc ta một cái, “Tới đây.”

Ta vội vàng buông trà bước lại, “Sư huynh có gì dạy bảo.”

“Lên giường.”

Ta nhanh nhẩu chui vào ổ chăn, sư huynh nghiêng người, ôm ta vào trong lòng, tay bắt đầu sờ soạng, từ trên đầu sờ thẳng xuống phía dưới.

“Không tồi, đều đã lớn rồi. Bên dưới cũng đã lớn. Khi còn bé hết như viên thịt, ôm đi ngủ thật là thoải mái, về sau cũng miễn cưỡng coi là ôn nhuận như ngọc, làm sao bây giờ lại cao như vậy.”

“...” Ta khắp trán mồ hôi lạnh.”Sư huynh dạy rất phải.”

Sư huynh buông ta ra, chỉ nhắc nửa người dậy, “Ta nghe nói người thành sủng thần trong triều đình, người thật đúng là có tiến bộ!”

Ta cuống cuống đứng lên nói, “Sư huynh, trước tiên huynh đừng cáu, đệ cũng thân bất do kỷ.”

“A ha ha! Người khản trương cái gì!” Sư huynh cười lớn vỗ mạnh vai ta, “Tiểu sư đệ à! Sư huynh ta nói người làm rất đúng, làm cực kỳ đúng. Tốt nhất là ta khiến sư phụ tức chết, người lại khiến ông ấy đội mồ bật dậy! A ha ha.”

Ta lặng lẽ chùi chùi mồ hôi lạnh. “Sư huynh, huynh vào kinh, vậy... giáo chủ ca ca...”

Sư huynh tức thì làm mặt lạnh, “Đừng nhắc đến hắn với ta.”

“Được, được.”

Ta vội duỗi căng nằm ngay đơ, mặc sư huynh ôm ấp nắn bóp.

Sự xuất hiện của sư huynh, với ta quả là nỗi kinh hoàng cực đại.

Trước mười hai tuổi, hằng đêm ta đều ngủ chung giường với sư huynh, sư huynh bảo bưng trà rót nước đổ bỏ, ta nào dám không làm, không làm là bị ăn đòn liền!

Thử tính tuổi tác, sư huynh cũng đã ba mươi, thế nhưng nhìn qua vẫn mang dáng dấp hai mươi mấy, tà khí quá chừng.

“Nào. Nói cho sư huynh xem, tên kia nhà người, thế nào.”

Ta phản ứng lại, sư huynh đang hỏi về Ngự Vương, “Hắn... Coi như cũng được đi.”

“Cái gì gọi là coi như cũng được đi.”

“Trước đây đối với đệ không tốt, hiện tại tốt rồi.”

Sư huynh ngồi phịch xuống, “Cái gì. Người lặp lại lần nữa, hần dám đối xử không tốt với người!” Nói đoạn bắt đầu lột quần áo của ta, “Hần không tốt với người như thế nào, lấy roi quất người hả? Xài nến? Châm người? Hay là đeo khuyên nhũ?”

Ta xấu hổ toát mồ hôi, “Không không, không có không có.”

Tay vô lực đẩy hần ra, hần lại tóm luôn cổ tay ta, nắn nắn, tức thì sắc mặt đại biến, “Sao, ai làm đây.”

Lúc này có người gõ cửa.

“Đại nhân.” Là con thỏ nhãi, “Oa Quốc phái một đoàn văn tăng, tháng sau sẽ tới Trường An, đại nhân? Công văn này, đại nhân ra đây giải quyết nhanh một cái. Đại nhân? Đại nhân, người vẫn đang ngủ à?”

Ta nhìn sang sư huynh, “Đệ đi ra ngoài một chuyến.”

“Không được!” Sư huynh đã phát hiện vết sẹo trên ngực ta, sắc mặt càng lúc càng khó coi, “Người giải thích rõ ràng cho ta trước.”

“Đại nhân?” Con thỏ nhãi ranh lại gõ cộc cộc, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

.....

Tiểu kịch trường

Ngự Vương ôm ta, dịu dàng nói, “Thanh Hòa, nói cho bản vương, nụ hôn đầu tiên của người là ai thế ~ hửm?”

Ta nói, “Sư phụ nói lúc ta còn bé, cho sư huynh.”

Ngự Vương sững một chút, thu hồi vẻ mặt tươi cười, “Ai là người đầu tiên vuốt ve thân thể người?”

“Sư huynh hằng đêm đều xoa cho ta ngủ.”

Sắc mặt Ngự Vương dần trầm xuống, “Vậy lần đầu tiên của người là ai hả!”

Ta run rẩy, “Phía sau lần đầu tiên là người.”

“Phía trước thì sao!”

“Hức, đêm đó ta bắt gặp sư huynh cùng giáo chủ ca ca, ta bị huynh ấy tóm được... liền cho... Hức...”

Ngự Vương đẩy phắt ta ra, rút kiếm xông thẳng ra ngoài.

22. Chương 22

Thời điểm Ngự Vương đi tới đại đường, đụng ngay phải con thỏ nhãi ranh mặt mũi tái nhợt rời khỏi viện, Trong lòng tức thì hơi thấy sinh nghi, Vì vậy liền ngăn Vệ Nhất, tự mình đi vào trong viện.

Kết quả lúc lướt qua nhau, tự nhiên bị con thỏ nhãi ranh chặn đường kéo lại.

“Ngự Vương điện hạ, đại... đại nhân đang nghỉ ngơi. Vừa mới ngủ...”

Trong trí nhớ của Ngự Vương, cái tên tiểu hoàng tử ngoại quốc này ngày thường đều là một vẻ chuyện chả liên quan đến ta, con mắt luôn luôn đầy giả hoạt, biểu lộ một chút cũng không chịu thiệt thòi.

Lại cùng Thanh Hòa qua lại rất thân thiết. Trải qua trò hề ngày hôm qua, thân phận thẳng nhãi con ngoại quốc này tựa hồ còn rất tế nhị, không chừng cũng là yêu nghiệt vượt biển mà đến. Thế nhưng bộ dạng mặt mũi tái nhợt, thần sắc hỗn loạn thể này, vẫn là Ngự Vương lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngự Vương càng thêm nghi hoặc, đánh mắt qua Vệ Nhất, để gã khách khí giật lại tay con thỏ nhãi ranh.

Sau đó sửa sang vạt áo, bước nhanh qua sân, đá văng đại môn tử điện.

Thời điểm hần mở tung cửa, vết cào vẫn trên đó như trước, chỉ có điều vết máu lưu trên thảm Ba Tư đã đông lại rồi.

Ngự Vương liếc mắt liền thấy ta thân trên trần trụi, người đầy mồ hôi đang nằm trên giường cùng một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt. Người nọ mặt trắng nõn nà, mắt như hạt hạnh, trông tuấn mỹ dị thường, khóe miệng hơi nhếch đầy tà khí không nói lên lời, thân trên đồng dạng cũng trần trụi, đang từ sau lưng vòng tay ôm gọn ta, một tay giữ cổ tay ta, một tay ôm ngang thắt lưng ta.

Nhìn sắc mặt Ngự Vương ta chỉ biết sắp sửa có chuyện rồi, cuống cuống muốn giãy ra giải thích. Song vừa khê động, trong bụng cuộn cuộn một cơn, khí huyết dâng lên, trong miệng ngợp đầy vị tanh ngọt, bèn không dám mở mồm ra nữa.

Ngự Vương trầm mặc nhìn chúng ta, ta kinh hồn táng đảm, không rõ hần nhìn thấy ta bộ dạng thế này, biết khi nào sẽ bạo phát ra đây.

Loại chuyện này vẫn là ta lần đầu gặp phải, vừa ức vừa cuống, trong đầu không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Đầu tiên hần là hần sẽ quát tên ta, Quý Thanh Hòa, sau đó nộ khí xung thiên mà gầm rú, người cùng gã đàn ông này đang làm cái gì.

Hoặc là trực tiếp xông tới, đập sư huynh ngã xuống đất, rút kiếm hoạn luôn.

Hoặc là trực tiếp nhắm phía ta, rút kiếm hoạn luôn.

Cũng có thể một khắc sau, hần liền bừng mặt chạy mất

... Hần đâu có phải là oán phụ.

“Ừa!”

Càng nghĩ càng loạn, trong lòng đau nhói, ta há mồm phun ra ồng ộc máu.

Ngự Vương cuối cùng cũng giật mình, vội vàng nhào tới, đoạt lại ta từ trong tay sư huynh, “Thanh Hòa. Thanh Hòa!”

“Không sao. Khụ.” Ta quệt ngang miệng, “Sao ngươi lại tới đây.”

“Bản vương nhận được tin tức, vốn là đặc ý nói cho ngươi, sư huynh ngươi đã tới Trường An...” Ngự Vương ngừng một chút, quét mắt nhìn sư huynh, lạnh nhạt nói với vẻ bất thiện, “Chẳng qua ngươi đã biết rồi.”

Ta giãy giụa kéo lại quần áo, “Sư huynh mới vừa rồi giúp ta đã thông huyết mạch. Khí huyết xộc lên, mặc quần áo dễ bị tẩu hỏa nhập ma.”

Ngự Vương cười lạnh, “Ngươi sợ bản vương hiểu lầm ngươi cùng nam nhân phóng đảng? Không thể đâu ~~ ngươi nào có cái gan chó đó.”

Ta vừa lau xong mồ hôi nóng, lại lập tức mồ hôi lạnh đầy đầu.

Sư huynh quan sát Ngự Vương, khoác xiêm y tựa ở bên giường, “Tiểu sư đệ, ta đã giúp ngươi đã thông gân mạch tắc nghẽn, thế nhưng gân tay ngươi đã từng bị cắt, lại từng bị độc dược ăn mòn, ngoài mặt thì liền nhưng bên trong đã đoạn, hôm nay ngươi đã làm nó đứt hoàn toàn, ta cũng hết cách rồi.”

Lòng ta nặng trĩu, một tia hy vọng vừa lóe lên ngay lập tức lại bị dập tắt.

Ngự Vương tựa hồ không hề nghe thấy sư huynh đang nói gì, chỉ lo cúi người, hỏi ta, “Thanh Hòa, có thật không sao không?”

“Không sao, chỉ là tụ huyết.”

Ta vô thức liếc sang sư huynh, sư huynh đời này, thống hận nhất, chính là bị người khác ngó lơ.

Quả nhiên, sư huynh cười lạnh nói, “Tiểu sư đệ, bưng chén trà vừa nãy lại cho ta. Ta khát rồi.”

Ta đang định đứng dậy đi bưng trà, lại bị Ngự Vương chặn tay giữ lại, “Thanh Hòa, ngươi đang là trọng quan nhị phẩm của triều đình, sao có thể bưng trà rót nước cho hạ đẳng giang hồ lỗ mãng?”

Sư huynh nói, “Hắn là tiểu sư đệ của ta, là ta một vốc phân một gáo nước tiểu vun tưới lớn lên đấy, bưng trà cho ta là hợp đạo hiếu, Ngự Vương điện hạ quản quá nhiều rồi.”

Ngự Vương quả nhiên nghe không lọt tai lời thô tục chợ búa, đầu mày bắt đầu cau lại.

Ta bị kẹt ở giữa hai người, vừa sợ Ngự Vương lại càng sợ sư huynh. Không khỏi tìm ngược lại Ngự Vương, vỗ về nói, “Ta cũng mang trà cho người.” Dứt lời liền bước xuống, ẩn Ngự Vương mặt đầy lệ khí ngồi lên trên giường.

Kết quả mới vừa đi được một bước, sư huynh đã thét âm lên, “Không được!”

Sau đó xoay sang Ngự Vương nói, “Nghe nói Thanh Hòa là sủng thần của người? Nếu là nằm dưới người, người làm kẻ nằm trên, lẽ ra nên hầu hạ người phía dưới mới đúng. Đạo lý cón con này, Ngự Vương điện hạ còn cần hạng giang hồ lỗ mãng ta đây đến dạy hay sao?”

Sắc mặt Ngự Vương càng thêm lạnh.

Ta vốn vẫn kinh hoàng bởi sự nhường nhịn của Ngự Vương, cũng có thể là ta bị sư huynh lấn lộn một hồi, đầu óc dần dần không thanh tỉnh, nhưng câu nói tiếp theo của sư huynh, lập tức làm ta giật mình tỉnh lại.

Sư huynh nói, “Dù người không biết điều như vậy, cũng không muốn cải thiện, chí ít Thanh Hòa cũng là hoàng huynh của người, khuôn phép hoàng gia, đạo hiếu cơ bản nhất, người cũng không có sao.”

Ngự Vương đứng bật dậy.

Ta kinh hãi, vậy ra tín vật Ngự Vương nói, quả nhiên ở chỗ sư huynh. Thế nên từ này đến giờ Ngự Vương mới nhường nhịn muôn phần, ta đoán là chờ sư huynh giao tín vật nợ cho ta xong, Ngự Vương nhất định sẽ chặt hẳn thành mười tám khúc ngay tắp lự.

“Tín vật của Thanh Hòa, quả nhiên ở trong tay người.”

Sư huynh hất cằm nói, “Thằng nhóc nhà người quá ngang ngược, quá không biết điều, nếu lại khiến tiểu sư đệ nhà ta bị thương tổn một lần nữa, ta sẽ mang nó đi, cho người cả đời cũng không tìm được.”

Ngự Vương quá giận thành cười, “Người càng nói như vậy, bản vương càng nghĩ, một kẻ như người, thực sự là không thể lưu lại.”

Sư huynh chỉ vào ta cười nói, “Ngự Vương điện hạ, thật tình bảo vệ Thanh Hòa, thì hãy đối đãi tử tế với nó.”

“Bản vương không cần người dạy.”

“Về khó xử của Thanh Hòa, người cũng không nhìn ra sao.”

Ngự Vương ngẩng phắt đầu nhìn ta, khiến cho ta luống cuống. Tiếp đó hắn kéo ta, bước nhanh ra ngoài cửa, quãng sư huynh lại sau lưng. Lôi thẳng một mạch ta vào trong viện.

Ta vội vàng vỗ vai hắn, nhẹ giọng nói, “Sư huynh trước giờ đều thế, Ngự Vương điện hạ là tấm thân vàng ngọc, sẽ không chấp nhặt kẻ giang hồ lỗ mãng đúng không?”

Ngự Vương nói, “Bản vương muốn giết y, y đã sớm thành một bãi bùn nhão.”

Cũng đúng, Ngự Vương vô cùng có khả năng ngay cả mồ mả sư phụ cũng đã quật lên. Trước khi lấy được tín vật, Ngự Vương tuyệt đối sẽ không động đến sư huynh.

Có điều chiếu theo tính cách Ngự Vương, vừa rồi mặt đối mặt như vậy, lại nơi nơi nhường nhịn sư huynh. Với hắn mà nói, thật sự đã vì ta nhận hết thiệt thòi.

Ta không kìm nổi lại vỗ vỗ bờ vai hắn, hắn lại cầm tay ta, “Thanh Hòa, người từ khi nào thì biến thành như vậy, người vỗ ta như vậy, tựa như đang vỗ hoàng đệ của người, người coi ta thành đệ đệ yêu quý.”

Ta rút tay về, “Từ cái ngày người quay đầu lại, rồi móc lấy vò sò ấy từ trên người ta, Thanh Hòa đã quyết định, cả đời này, sẽ không nhớ tới những chuyện kia nữa. Người cũng không cần cố ý giữ vết sẹo ta cắn ngày ấy. Thái y Thượng Dược Cục nhất định có biện pháp giúp người tiêu trừ.”

“Trước cứ giữ đi.”

Ngự Vương ôm eo ta, bình tĩnh nhìn ta, “Mẫu phi thể lực cường đại, bản vương tạm thời cũng không làm gì được. Người phải coi chừng mọi nơi mọi chỗ, bản vương không muốn thấy người lại bị thương.”

Ta liền tỉnh ngộ, “Sư huynh thân ở Ma giáo Tây Vực đã nhiều năm, tuyệt đối không thể bị Ngự thái phi mua chuộc.”

“... Thanh Hòa, hẳn muốn dẫn người đi, người có đi với hắn hay không.”

Đề tài chuyển quá nhanh, ta không khỏi ngẩn ra. Lúc này Vệ Nhất lặng lẽ nhích lại gần, “Điện hạ, thuộc hạ đã điều tra rõ, Tiêu An một mình đến Trường An, vẫn chưa tiếp xúc với triều đình, dọc đường đi ngủ ngoài rừng núi, vật phẩm trên người đại bộ phận là trộm được từ phú gia, cũng không mang theo hành trang hoặc trọ lại khách ***.”

“Người điều tra sư huynh?”

Ngự Vương thản nhiên nói, “Xem ra y muốn ở lại Ngoại Ti Tĩnh của người một thời gian rồi. Thanh Hòa, nước không thể một ngày không có vua, đây chính là người nói đấy.”

“Được, ta kệ y muốn gì, mau chóng lấy tới tay là được.”

Ta không biết Ngự thái phi ở trong triều làm thế nào gây sức ép với Ngự Vương. Cũng không biết nhân thủ bên người Ngự Vương có bao nhiêu kỳ thực lại là Ngự thái phi tâm phúc. Dạo gần đây trông hắn lúc nào cũng vô cùng mệt mỏi, thời gian để tang hoàng đệ còn chưa hết, ta không hy vọng trong lúc cấp bách hắn còn phải phân tâm chạy qua bên này.

.....

“Thế nào.” Trở lại phòng, sư huynh đã chỉnh xong y phục, dương dương tự đắc nói, “Y không dám làm to chuyện với ta, chính là sợ ta rồi. Sư đệ à ta có thể nói cho người, cái tên nằm trên này không điều giáo thì không thể được, người bản tính ôn hòa, sư huynh giúp người. Để y về sau bưng trà rót nước cho người, tận tình chu đáo.”

Xem ra sư huynh đã từng điều giáo giáo chủ ca ca như thế rồi.

Sau lưng ta đều ướt đầm mồ hôi lạnh, “Sư huynh, sư phụ thật sự có tin vật giao cho huynh sao.”

Sư huynh đột nhiên trầm mặt xuống, nói, “Tiểu Hòa Hòa, người có biết, ngoại trừ Ngự Vương, còn có ai đi tìm ta.”

Ta có loại dự cảm bất an.

Thình lình sư huynh vươn một tay bóp nghẹt họng ta, nói, “Đám tang Hoàng thượng ngày thứ hai, Ngự thái phi liền âm thầm mệnh tâm phúc trấn áp Ma giáo, giáo chủ ca ca người đã bị bà ta bắt đi. Bà ta muốn ta dùng cái đầu của người, đổi lấy tính mạng giáo chủ ca ca.”

Ta kinh hãi, nhưng không đợi ta vùng vẫy, sư huynh đã buông lỏng tay ra, “Cho nên ta lặng lẽ vào kinh tìm người. Thuận tiện gặp con trai ả một lần. Thực không dám giấu, tín vật của người năm đó đã bị ta giao cho giáo chủ ca ca người bảo quản.”

Sư huynh sắc mặt bất thiện nói, “Nếu không ngoài dự liệu, nó đã lọt vào tay người đàn bà kia rồi.”

23. Chương 23

“Khi ta bắt đầu tập võ, người vừa mới biết bò lung tung trên mặt đất... Người xem như do chính ta một tay nuôi lớn, sao ta có thể nhẫn tâm giết người.”

Sư huynh xoa xoa đầu ta, “Dù sao sư phụ sinh tiền là cao thủ đệ nhất võ lâm, người và ta lại được hết chân truyền, vốn ta tính âm thầm tìm được người, sau đó đem xuống cùng nhau đi do thám cung Đại Minh, cố hết khả năng cứu hắn ra... Nào biết đầu gân tay người tự nhiên lại đứt, một thân công phu, cũng bị phế bỏ uống phỉ rồi.”

“Sư huynh...”

“Bỏ đi.” Sư huynh khoát khoát tay, “Đêm nay ta đã vào thám thính trước, Ngự thái phi kia nom có vẻ tàn nhẫn, nhưng cũng một kẻ giữ chữ tín. Ngày nào đầu người còn chưa tới, hấn tạm thời vẫn chưa chết được.”

“Chi chi.” Tiểu hỏa cầu từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Chạy đến cọt cọt dưới chân ta.

Sư huynh hiếu kỳ xách nó lên, cảm thán, “Ta còn chưa có một tấm lông hồ ly đỏ như thế này làm khăn quàng cổ đâu, Tiểu Hòa Hòa, con cáo con này là của người nuôi? Không biết có thể bỏ được thứ yêu thích hay không nhỉ.”

Ta tức thì cà lăm, “Không được.” (cà lăm ở đâu:-?)

Sư huynh nheo lại cặp mắt hạnh, “Sao?”

Tiểu hỏa cầu ở trong lòng bàn tay sư huynh run lên bần bật.

Ta lắc đầu, ôm nó qua, “Nó là con dâu nuôi từ nhỏ của con thỏ nhãi ranh.” Tiểu hỏa cầu lông mao dựng ngược, liều mạng rúc vào trong lòng ta.

Sư huynh cười sằng sặc, “Thằng ngốc nào muốn lấy một con hồ ly! Muốn lấy cũng phải lấy dạng như Tiểu Hòa Hòa nhà ta chứ, vậy mới gọi là hồ ly nha.”

“Ý của Quý đại nhân là, ta chính là cái thằng ngốc đó.” Con thỏ nhãi ranh chẳng biết đã đến từ khi nào, đang dựa vào cạnh cửa, trong tay còn cầm một làn thức ăn, nhưng sắc mặt phi thường xấu xí. “Quý đại nhân, vậy ra hồi xưa mua nó là thực sự có chủ ý này ư?”

Xong.

Để hấn biết mất tiêu rồi.

“Nhưng mà đại nhân cũng coi như đã chăm sóc, chiếu cố ta đến tận giờ...” Con thỏ nhãi ranh giả hoạt nhìn về phía sư huynh, cười nói, “Tiêu ca ca nói rất đúng, muốn lấy, cũng phải lấy người như đại nhân chứ.”

Sư huynh sững sốt. Lập tức vỗ bốp vào lưng ta. “Được nha! Tiểu Hòa Hòa! Người thậm chí còn trêu hoa ghẹo nguyệt! Có tiền đồ! Không hổ là sư đệ của Tiêu An ta!”

Ta bị sư huynh vỗ đến không đứng thẳng được thất lạng “Sư... Sư huynh, cơm tối.”

“Không ăn nữa.” Sư huynh rút cuộc thu tay, gỡ mớ tóc rối bù ra, lại túm chặt, “Ta phải đi đây, trước lúc hừng đông, nhất định sẽ về.”

Dứt lời liền buộc một mảnh vải đen lên che mặt, leo lên bệ cửa sổ, sau đó nhảy ra ngoài.

Gió lạnh ùa vào, ta run rẩy, đóng cửa sổ.

“Đại nhân. Cơm tối.” Con thỏ nhãi ranh dạo này toàn mặc Đường trang, dáng vẻ nhỏ nhắn càng lúc càng ưa nhìn.

Ta hơi gượng gạo tiếp nhận làn cơm, lại bị hấn tóm lấy tay giữ chặt, “Đại nhân, gần đây sao hai ta có phần xa lạ vậy nhỉ.”

“Người quá nhạy cảm rồi.” Ta rút tay về, lật nắp làn, một tô thịt kho. Còn có cá cà ri Thiên Trúc. “Có muốn ăn cùng hay không?”

“Ăn xong rồi.” Đồ thỏ nhãi ranh liếc ta qua khóe mắt, “Đại nhân, có câu này, ta muốn nói với người.”

“Hử?”

Con thỏ nhãi ranh vỗ vỗ tay, “Tiểu hỏa cầu, đến đây.”

Tiểu hỏa cầu từ trong lòng ta cấp tốc nhảy xuống, ba chân bốn cẳng chạy về phía con thỏ nhãi ranh, con thỏ nhãi ranh vuốt vuốt bộ lông nó, nói, “Tiểu hỏa cầu không giống như ta, muốn thành yêu hóa hình người, chí ít phải năm trăm năm, ngàn dâu này phải nuôi quá lâu, ta có thể chờ không nói.”

Đôi đũa trên tay ta hơi khựng, nghe hấn nói, “Huống chi ta muốn làm đoạn tụ.”

“Không được!”

Ta đứng lên, nghiêm túc nói, “Người còn nhỏ, trẻ con không thể học đòi thói xấu.”

Con thỏ nhãi ranh bỏ tiểu hỏa cầu xuống, xòe quạt cười giảo hoạt, “Ai bảo đêm đó ở bảo khổ đại nhân... Sau lại còn cho ta mượn xem bản xuân cung Long Dương kia...”

Oan cho ta quá. Bản xuân cung kia do chính người chọn mà.

“Việc đến nước này...” Con thỏ nhãi ranh xòe quạt giấu nửa khuôn mặt, “Đại nhân phải phụ trách.”

Ta cảm thấy hình như dạo này ta không đủ uy nghiêm, đến ngay con thỏ nhãi ranh cũng trèo lên đầu lên cổ ta rồi.

Cơm tối xong, ta xoa xoa cái bụng căng tròn, cuộn người nằm ngay đơ trên giường.

Trần trọc thể này đều tại vẽ cười mờ ám trên mặt con thỏ nhãi ranh trước khi chạy mất. Còn cả câu nói kia.

Hắn nói, “Đại nhân không cần trốn tránh ta như vậy, đại nhân sợ cái gì... Ta chỉ đối với đại nhân tư xuân, đâu có đối với đại nhân động dục...”

Đêm đó Dạ nói, ta không gây chuyện với người, cũng không bắt nạt người, nhưng mà người không được, không được cấm ta tới gần người như thế...

Ta trở mình.

Trốn tránh bọn họ sao. Bắt đầu từ khi nào.

Ta đang sợ cái gì.

... Ta quyết định trùm đầu đánh một giấc trước rồi nghĩ tiếp sau.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy Dạ bay vào, nhẹ nhàng nâng đầu ta, để tựa lên trên đùi hắn.

... Không biết đã thiếp đi bao lâu, tựa hồ đã rất khuya rồi. Ta dần dần không nghe thấy âm thanh bận rộn ngoài đại đường, nghĩ bụng hẳn tất cả đều đã đi ngủ. Lúc này lại có người gõ cửa.

Ta ngái ngủ bò dậy, lại là Vệ Nhất.

“Đại nhân, Vương gia có chuyện quan trọng gặp ngài, mời lên xe.”

Nhìn sắc trời, tựa hồ một chốc nữa là sáng bạch, sư huynh vẫn chưa trở về, ta đột nhiên cảm thấy hơi bất an.

“Ừm.” Khoảnh khắc chui vào trong xe ngựa, dường như thấy Dạ bay ra từ cửa sau, cũng đi theo.

Đêm tháng năm trời còn rất lạnh, xe ngựa của Vệ Nhất lao vùn vụt về phía trước, ta bị gió lạnh táp cho dần dần thanh tỉnh, vẫn cảm giác không đúng chỗ nào.

Chiều tốc độ này, nhẽ ra phải tới nơi rồi chứ.

“Vệ Nhất, người muốn mang ta đi đâu.”

Vệ Nhất không nói, chỉ ra sức đánh xe.

Ta vội nhào tới trước cửa sổ, giật rèm ra, xe dĩ nhiên đã vào đến cửa Chính Đức.

“Vệ Nhất! Sao người mang ta tiến cung!”

Xe ngựa dừng trước cung Đại Minh, Vệ Nhất kéo rèm, vẽ mặt vô cảm, “Thỉnh Quý đại nhân xuống xe. Ngự thái phi cho mời “

.....

“Thanh Hòa à. Sắc mặt người là sao thế này.” Ngự thái phi vẫn tựa trên ghế quý phi bằng trúc tía, ngáp một cái, “Thời điểm có hơi muộn một chút.”

Vẫn là cái viện kia, nơi vốn đặt Hồng Liên, hôm nay đang đốt một cây đèn vàng kim cực đại, chiếu sáng cả khoảnh sân.

“Tham kiến Thái phi nương nương.”

“Ừ.” Ngự thái phi gật đầu, “Thanh Hòa quả vẫn oán hận ai gia nhỉ.” Nói đoạn đứng dậy, đi tới trước người ta, vỗ vỗ mặt ta, sau đó nhéo má ta, kéo kéo, “Khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ như vậy, làm sao không cười được nổi một cái chứ?”

Ta không dám tránh, mắt dán sang Vệ Nhất điềm nhiên như không một bên.

Ngự thái phi thu tay về, khẽ cười yêu kiều, “Vệ Nhất thật là một đứa nhỏ ngoan, đã đem mọi chuyện ngày ấy một năm một mười báo cho ai gia biết... ‘những kẻ tiếp tục dốc sức vì Thái phi, chết’... Ôi đứa nhỏ Ngự Vương này, quả đúng là càng ngày càng có phong phạm vương giả rồi đó.”

Ta lạnh buốt cả sống lưng, âm thầm lùi một bước. Chỉ mong cách xa bà ta thêm một chút.

“Thế nhưng Thanh Hòa à, Ngự Vương đã tính sai một chuyện, những thị vệ tự sát trước mặt nó, mới chính là những kẻ chuẩn bị thần phục nó.”

Ta ngẩng đầu, khó lòng tin nổi.

Ngự thái phi nhón một con bướm bướm sà vào ngọn đèn, bứt xoạc cánh bướm, “Bởi vì bọn chúng biết, lựa chọn thần phục Ngự Vương, chính là phản bội ai gia, phản bội ai gia, chính là sống không bằng chết.”

Trái tim ta nảy lên thành thạch, không ngờ bên người Ngự Vương, lại chỉ còn người của Ngự thái phi.

“Cho dù là con thân sinh, cũng không ngoại lệ, muốn đấu với ai gia... Ai gia sẽ không cho nó được sống tốt lành...”

Ngự thái phi vứt con bướm tàn xuống đất, dùng chân nghiền đến nát báy, “Trái lại, Quý Thanh Hòa, Quý đại nhân, Quý mỹ nhân, người hại mẫu tử chúng ta bất hòa, ai gia thật không biết nên báo đáp người thế nào cho phải. Ai gia suy nghĩ suốt ngày đêm, nghĩ nghĩ ngời ngời, ăn ngủ không yên hà, người xem, quá nửa đêm cũng không cách nào an giấc, nên mới bảo Vệ Nhất dẫn người vào gặp ai gia.”

Việc đến nước này, xem ra hôm nay ta đã tuyệt không còn đường sống.

Không biết Dạ có thể tới cầu Nại Hà, kéo ta trở về lần nữa hay không đây.

“Chẳng qua vẫn là đứa con ai gia thương yêu nhất, cứ làm căng như vậy cũng không hay lắm, cái mạng nhỏ của người, cũng chỉ đồng dạng với bãi bùn nhão trên mặt đất kia thôi.”

Ngự thái phi lại ngồi xuống, dịu dàng cười nói, “Vậy nên ta nói, Thanh Hòa là người thông minh, sẽ không làm theo cái chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa này. Ai gia, hôm nay không giết người.”

Ta tức thì chớp mắt lia lịa, cảm thấy mồ hôi lạnh theo trán trượt vào khoeo mắt.

“Thế nhưng, thứ này...” Ngự thái phi rút ra một khối gì đỏ như máu, dưới ánh lửa phát quang rùng rợn, “Nhớ năm xưa lúc sinh hạ Ngự Vương, tiên hoàng cũng ban cho ai gia một khối, bên trong đổ đầy máu Ngự Vương, là bằng chứng chứng minh thân phận hoàng tử bất kỳ ai cũng không thể phủ nhận.”

Ta lui một bước, nhìn chằm chằm khối huyết thạch đỏ rực.

Ngự thái phi cười lạnh nói, “Về phần cái khối này, ai gia đã thưởng thức cả tháng, ngấm ngấm đến phát ngán rồi. Thanh Hòa thông minh như thế, tất nhiên biết rõ cái này là của ai rồi.”

Ta mắt mở trừng trừng nhìn bà ta nhấc cái chụp đèn vàng kim lên, ném huyết thạch vào trong ngọn lửa.

Là của ta...

Khối huyết thạch đó, là của ta.

Huyết thạch bị lửa thiêu, bốc ra mùi cháy khét lẹt. Bóng đêm càng lúc càng dày, mấy con bướm bướm chẳng biết ở đâu, lại nhào tới. Lập tức bị thiêu thành một đám tro tàn.

24. Chương 24

Ta không quan tâm.

Ta thực sự không hề quan tâm.

Sư huynh nói một chút cũng không sai, ta bản tính ôn hòa, khi còn bé cho sư huynh bưng trà rót nước, trưởng thành với hoàng đế cũng chiều hết mực, cho đến bây giờ với Ngự Vương vâng lời răm rắp, lại bị yêu ma quỷ quái cả viện đuổi theo bắt nạt làm vui.

Ta căn bản không muốn trở thành đế vương. Cũng không mấy may hứng thú với hoàng vị.

Ta không biết được mấy con chữ, thậm chí chỉ xem tranh để hiểu kiếm phổ.

Thế nhưng ta lại khóc.

Lệ rơi rồi.

Ta còn tưởng rằng bị khói hun nhòe nhoẹt. Chảy tới khoe môi đầu lưỡi rồi, mới biết được là mặn chát.

Khối huyết ngọc đó là của ta.

Đó là của ta. Ta Quý Thanh Hòa, sống cả đời này, thân phận duy nhất, ta Quý Thanh Hòa, sống trên đời này, minh chứng duy nhất.

Hôm nay, ngay trước mắt ta đã hóa thành tro bụi.

Trong nháy mắt, đột nhiên ta có chút mê mang.

Mạng của ta, cũng chỉ có thể bị người ta nắm trong tay lật qua lật lại, mà ta cả đời này, cũng chỉ lo học làm sao thích ứng...

Ta còn muốn tiếp tục như vậy, sống bao lâu.

“Ai gia... cũng hơi buồn ngủ rồi...” Ngự thái phi che miệng.

Vệ Nhất xách một cái đèn ***g, nhét vào tay kẻ có chút hồn bay phách lạc là ta.

Ngự thái phi thấy ta như vậy, tựa hồ phi thường hài lòng, thở dài nói, “Thanh Hòa à, người cũng phải hiểu cho ai gia, nhớ năm đó ai gia mười hai tuổi tiến cung làm thối nữ, mười bốn tuổi phong phi, mười sáu tuổi có Ngự Vương, trở thành quý phi. Nhiều năm như vậy, còn có loại tâm tư nào chưa từng đấu với, cũng bị người hại biết bao nhiêu lần, những thái nữ năm đó cùng đi hôm nay chết đã sớm chết, loại trừ đã sớm loại trừ, ả đàn bà ai gia hận nhất cũng bị ai gia tự tay treo cổ. Trong hậu cung này, không kẻ nào dám bất kính với ai gia. Cũng không kẻ nào còn dám cùng ai gia đấu tâm cơ, xem mệnh trời, ai gia... xác thực có chút nhẹ nhàng, thế nhưng sẽ không nhẹ nhàng đến mức cùng chính con mình hờn dỗi. Thanh Hòa à. Ai gia tới cục diện này, đều do ai gia...”

Ngự thái phi đẩy lại chụp đèn, che đi huyết thạch giờ đã thành một nhúm tro tàn.

“Năm ấy người tiến cung, ai gia đang bề bộn ứng phó Vương quý phi và Vân quý phi. Lơ là người. Bốn năm trước tiên hoàng băng hà, ai gia bận dọn dẹp hậu cung, không ngờ tới Ngự Vương lại có thể tùy hứng, đợi đến khi ai gia tra ra người bị nhốt tại phủ Ngự Vương... thế cục hết thảy đã định đoạt, nếu không phải ai gia sớm biết tiểu hoàng đế kia mạng chẳng bao lâu, lại là đứa ngu ngốc, thì đã tiện thể trừng trị người từ lâu rồi...”

“Ai gia vẫn luôn hối hận, nếu như năm đó trừ bỏ người, ngay từ đầu sẽ không gặp khốn cảnh như hiện tại. Hôm nay, hại chúng ta mẫu tử thay lòng, chính là người, ai gia hận không thể đem người băm thây vạn đoạn. Thế nhưng người chết rồi, Ngự Vương sẽ triệt để quyết liệt với ai gia, cái ai gia muốn, cũng không phải là cái kết quả này...”

Ngự thái phi vỗ nhẹ vai ta, những ngón tay cầm đèn ***g của ta siết chặt lại.

“Nếu không phải bởi mấy chuyện này, ai gia vẫn là rất thích người đấy, bất kể ai gia nói có lọt tai hay không, ai gia cũng chỉ nói chút với người ít lời tâm sự trong lòng.”

“Được rồi, Thanh Hòa không cần đắn đo nữa. Trước khi nghĩ ra biện pháp tốt hơn để cứu vãn tình cảm mẫu tử, ai gia tạm thời, lưu tiện mệnh của người.”

“Vệ Nhất đã theo ai gia hơn mười năm. Chung quy cũng có chút tình cảm. Cứ ở lại bên cạnh ai gia, khỏi trở về Ngự Vương phủ nữa.”

Vệ Nhất phía sau lập tức quỳ rạp xuống đất, hướng về Ngự thái phi dập mạnh đầu mấy cái.

“Đa tạ ân cứu mạng của Thái phi!”

“Ôi chào.” Ngự thái phi cười nhạt, “Người trung thành tận tâm với ai gia, nhưng lại xem thường đứa con này của ai gia rồi. Ai gia hôm nay chỉ bảo hộ được một mình người, về phần mấy huynh đệ kia của người, phỏng chừng lúc này đã bị nó tru sát hầu như không còn.”

Vệ Nhất vành mắt đỏ au, không nói gì cả.

Ngự thái phi xoay sang ta cười nói, “Đại Minh cung này đêm sáng như ngày, người cũng không thể lạc đường được đâu. Tự mình trở về đi.”

Lòng ta run rẩy kịch liệt, môi run run hành lễ, rồi xách theo đèn ***g bỏ chạy ra ngoài.

Xô ra thị vệ hành lễ, ta liều mạng trốn chạy giữa cung Đại Minh.

Nào là Ngự Vương, nào là sư huynh, ta đều mặc kệ.

Trước mắt ta một màu đỏ rực.

Trong đầu một mực nhớ đến khối huyết thạch. Cứ như thế hóa thành một đúm tro.

Thậm chí ta còn nghĩ, bị thiêu không phải huyết thạch. Mà là ta.

Mà thứ Ngự thái phi thực sự muốn thiêu chết, đó là điều ngay cả bản thân ta cũng chưa từng ý thức được, điều vẫn còn rơi rớt trong sâu thẳm nội tâm ta, chỉ còn lại chút xú nhỏ nhoi, đấu tranh với vận mệnh...

Thời điểm ta chạy ra của Chính Đức, trời đã trắng lờ mờ.

Ta ngơ ngác thở hổn hển.

Trên thực tế, đèn ***g trên tay đã tắt.

Ta một mình tê liệt ngã xuống ở ngoài cửa.

Xa xa thị vệ giữ cửa chỉ trở ta, sau đó khoác y giáp đóng chặt cửa.

Ta cứ ngồi như vậy dưới đất, phảng phất như đêm ấy chạy ra từ phủ Ngự Vương.

Tuy hiện tại không có tuyết rơi, nhưng lòng ta, lại lạnh buốt.

Lạnh đến mức ta không biết đã ngồi dưới đất bao lâu, có lẽ đã một canh giờ, có lẽ chỉ mới một khắc.

Cho đến khi từ phía xa xa, ta trông thấy một cái bóng trắng xuyên ra ngoài qua cửa Chính Đức.

Trên vạt áo còn dính một vệt máu khô.

... Chẳng biết tại sao, ta cứ luôn nghĩ, đây là máu của mình.

“Dạ?”

“Đại nhân!” Dạ bay đến, bổ nhào về phía ta, “Đại nhân! Ta đã thấy hết rồi!”

Dạ ôm lấy ta nói, lau đi lệ trên khóe mắt ta, “Cả đường này ta theo người, thấy người lại bị ăn hiếp nữa, sao người bị ăn hiếp mãi vậy hả. Bị chúng ta ăn hiếp thì thôi, thậm chí còn bị cả đàn bà ăn hiếp.”

Ta run rẩy với tay nắm tay hắn, thế nhưng lại xuyên qua.

Dạ cười ha hả, cầm bàn tay trượt xuống của ta lên, há miệng ngậm lấy ngón tay ta, liếm quanh nửa ngày, nhả ra, ta xoa xoa đầu hắn, bàn tay lại xuyên thẳng qua, tựa như lọt trúng kẻ băng.

Ta lạnh rùng cả người, Dạ cười nói, “Đã tỉnh táo chưa.”

“Rồi.”

Mới vừa rồi có hơi mất kiểm soát.

Dạ đỡ ta đứng dậy, ta phúi phúi quần áo, nói, “Quay về đi. Ngự Vương đã ở Ngoại Ti Tĩnh chờ ta rồi.”

Dạ hỏi, “Làm sao ngươi biết?”

Ta cười nói, “Tử Vi ở đây, Ngự Vương nhất định đã biết ta không sao, nơi này đâu đâu cũng là tai mắt của Ngự thái phi, hẳn thực sự định giết sạch Thập lục vệ trong phủ của mình, nếu còn có chút lý trí, hẳn sẽ không chạy qua bên này, nhược bằng đánh mất lý trí tới tìm ta, thì hẳn sẽ không còn là Ngự Vương nữa.”

Đi tiếp đi tiếp, Dạ buồn bực nói, “Ngươi thật hiểu hẳn, nhưng chẳng hiểu ta.”

“Ta hiểu.”

Ta xoa xoa đầu hẳn, bàn tay đương nhiên lại xuyên thẳng qua, “Ngươi là một con mèo con tinh ranh quậy phá, thích nơi nơi cào người, cào người không được thì cào cửa, cào cửa không được thì cào xà nhà...”

Dạ dựng đứng móng vuốt, “Đại nhân, ngươi còn nói nữa, ta lập tức cào ngươi, ngươi có tin hay không?”

“Tin, ha ha, tin tin.”

Nói lời này, đã cách hoàng cung rất xa.

Dạ đột nhiên dừng lại, cười thần bí nói, “Kỳ thực huyết thạch kia, khi còn sống ta cũng có đấy. Là đem máu hoàng tử trút vào mà thành, là chứng minh độc nhất vô nhị không cách nào giả mạo, không nghĩ tới đã một nghìn năm rồi trong nội cung vẫn còn sử dụng.”

Ta không giữ nổi vẻ tươi cười, thở dài nói, “Đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

“Không được.” Dạ chăm chú nói, “Ở đây không còn tai mắt nữa, chuyện này ta phải nói, đại nhân, ngươi bị mù đó lừa rồi, huyết thạch chân chính, không sợ lửa thiêu đâu.”

“Cái... Cái gì!”

“Ta vừa thấy mù ta ném vào trong lửa, lập tức cảm thấy bất thường rồi, ngươi coi!”

Dạ nắm chặt lòng bàn tay, sau đó xỏ ra, từ trong lòng bàn tay hơi trong suốt, bỗng dưng trở lên một khối ngọc thạch lung linh đỏ như máu.

Ta run run đón lấy, vuốt trong tay, cảm nhận một cảm giác ấm áp trơn mượt, cắn cắn môi, xác định bản thân không phải đang nằm mộng.

Hai mắt ta mơ hồ, lệ nóng lại trào lên.

Biết đâu ta có thể cải biến được vận mệnh của mình.

Một chớp mắt này, là cả một cơ hội.

Mà cái cơ hội này, lại là Dạ đem tới...

Ta quệt mạnh tay ngang mặt, dụi dụi mắt, thấy Dạ đang dương dương tự đắc bay loạn xạ trên không, đứng tới đứng lui.

Trong gió thổi đầy ắp tiếng cười của hẳn.

“Đại nhân! Khen ngợi ta đi! Khen ngợi ta đi! Khen ngợi ta đi! Khen ngợi ta đi! Ta giúp ngươi trộm đồ thật ra đây rồi nhá! A ha ha! A ha ha ha!”

25. Chương 25

Dọc đường đi.

Dạ trắng trợn thổi phồng hẳn với tư cách oán linh ngàn năm, địa vị trong đám quỷ hồn cao đến thế nào.

Còn nói hần chỉ đứng trước cửa Chính Đức hô lên một tiếng, lập tức có hơn ngàn oan hồn bay ra, đi tìm huyết thạch cho hần.

“Trong hoàng cung đâu đâu chả có người chết oan. Tiểu thái giám bị chủ nhân đá chết, tú nữ bị thị vệ làm nhục hại chết, hoàng phi tâm cơ kín kẽ, cung tỳ uống mạng mỗi khi thay đổi triều đại...”

Dạ mặt tươi hơn hớn, gương nanh múa vuốt nói, “Cảnh tượng đó quả thực là tiền vô lai giả, hậu vô cổ nhân, ngoạn mục vô cùng, có thể xưng là nhất tuyệt nha...”

Ta quyết định tiếp tục giả bộ như không biết hần đang huênh hoang khoác lác, cố ý làm vẻ mặt sùng bái, tiếc hận nói, “Tiếc quá đi mất. Cảnh tượng kinh hãi như vậy, làm sao ta lại không thấy được nhỉ.”

Dạ ho khan một tiếng, quanh co nói lấp liếm, “Thì người đang bị con mụ kia ăn hiếp mà, trông thấy làm sao được.”

Ta không nín được phì cười, ngoảnh đầu đi.

Về đến Ngoại Ti Tĩnh trời đã tờ mờ sáng, Dạ sợ Quan m, liền bay tọt vào theo cửa sau.

Từ đằng xa, ta đã thấy đại đường đèn đuốc sáng trưng, Tử Du Tiểu Mai đi tới đi lui đảo như rang lạc.

Ngoài dự liệu chính là, Ngự Vương tịnh không hề tới, chiếm đoạt sập quý phi của ta, ấy lại là sư huynh.

Ta đang chực chạy vào, Tử Du lại túm chặt ta, lôi xềnh xệch vào một góc, có phần đau lòng mà quở trách, “Đại nhân, Tiểu Mai mang cho bữa khuya ngài, kết quả phát hiện ngài đã mất tích cả đêm, nằng ấy đã khóc bấy lần. Hai mắt sưng to như quả hạch đào.”

Ta thấp giọng nói, “Thế người đã tới Ngự Vương phủ tìm ta hay chưa.”

“Đã tới.” Tử Du mặt mày tái nhợt nói, “Thế nhưng chẳng biết vì sao, Ngự Vương phủ đột nhiên canh phòng nghiêm ngặt, thuộc hạ không biết đại nhân có ở trong phủ hay không, mà thị vệ canh cổng vô luận thế nào cũng không cho ta bước vào trong một bước.”

Xem ra những lời Ngự thái phi đã nói là thật.

“Đến khi thuộc hạ trở về...” Tử Du nhin không được, lại quay đầu liếc sư huynh một cái, “Đại nhân, hình như nhà ngài, lại xuất hiện một vị thân thích... Người này quá nửa đêm tìm tới tận cửa, cũng thật sự là có chút...”

“Khụ khụ! Là sư huynh ta.”

Tử Du hình như không cao hứng lắm, “Đại nhân, ngài thẳng thắn nói cho thuộc hạ ngài còn có họ hàng nào nữa, để trong đầu thuộc hạ, cũng có một cái gia phả...”

“Ta chỉ có một đứa em họ Tử Vi, đã được người sắp xếp ở lại, đây là Tiêu An sư huynh của ta, thế nhưng ân nhân nuôi dưỡng ta, đã không còn nữa, Tuyệt! Đối! Không còn nữa ... Về phần tối nay, là Ngự Vương điện hạ chợt có chuyện quan trọng, tạm thời phái Vệ Nhất lặng lẽ đón ta tới phủ, cũng không kinh động các người. Người xem chẳng phải ta sợ các người lo lắng sao, thành ra cũng không đáp ứng Ngự Vương lưu lại qua đêm, trời chưa sáng đã chạy ngay về...”

Tử Du lo âu nói, “Đại nhân thật là có tâm ghê, mấy hôm nay thuộc hạ tiến cung dâng cống, toàn nghe nói triều đình không yên ổn lắm, gần đây đại nhân lại năm lần bảy lượt bị thương, thực sự phải cẩn thận hơn nữa.”

Sau đó lại vội vàng chạy sang an ủi Tiểu Mai.

Ta chân chừ đến bên người sư huynh, thấy hần hoàn hảo không chút mẻ tẹo nào, chứ đừng nói gì tới bị thương, khỏe miệng còn ngậm dở một cái xương gà.

Ta vừa tới gần, sư huynh liền hé một mắt, híp mí nói, “Không tệ, gà hồ lô ở Trường An, quả nhiên mỹ vị.”

Tiểu Mai sứt sà sứt sứt bị Tử Du bông đi, người hầu cũng lui ra hết, đóng cửa, chỉ chừa lại một ngọn đèn, chiếu đại đường sáng tù mù.

Ta một tay rút xương gà bên khoe miệng hần ra, vứt xuống đất nói, “Sư huynh. Giáo chủ ca ca sao rồi.”

Sư huynh lại cười cợt chỉ phương hướng Tiểu Mai vừa đi xa nói, “Thị nữ này của người thực sự là một nữ tử đặc sắc, mới vừa rồi vẫn nhờ phó quan của người khóc lóc kêu la, ‘Người tìm đại nhân về cho ta! Người tìm đại nhân về cho ta! Bằng không ta sẽ không gả cho người nữa!’... Phó quan đó của người cũng thật là bị xoay tít thò lò nha.”

“Sư huynh! Giáo chủ ca ca sao rồi!”

Sư huynh trở mình, hét toáng lên, “Vào trong cung xem rồi, đáng tiếc cung Đại Minh quá sáng sủa, thiếu chút nữa bị phát hiện, phải quay luôn về đây. Hẳn là còn chưa chết được đâu.”

Hiện giờ huyết thạch đang nằm trong tay ta, giờ phút này phỏng chừng Ngự thái phi đã biết được nó bị đánh cắp. Người đàn bà kia vốn bụng dạ hẹp hòi, không nuốt trôi chút xíu âm ức nào, chắc bây giờ đang lên cơn thịnh nộ, chỉ e giáo chủ ca ca sẽ là người thứ nhất gặp phải tai ương.

“Phải nghĩ biện pháp, nhanh chóng cứu huynh ấy ra.” Ta càng nghĩ càng lo lắng, “Sư huynh sao huynh không gấp hả!”

“Ta gấp cái gì, đã có người đáp ứng ta, sẽ đưa hắc bình yên vô sự về đây. Ta bây giờ chỉ cần chờ đợi. Thuận tiện thưởng thức gà hồ lô...”

“Cái...” Ta ngẩn ra, “Là ai.”

“Hiển nhiên là bản vương!”

Ngự Vương đột nhiên một cước đá văng cửa, lôi theo một người đàn ông gầy gò, xông vào.

Sư huynh mới vừa rồi còn một bộ cà lơ phất phơ, thấy người nọ vào, thoát cái vùng dẫy lao ra, giành đỡ lấy y.

Khuôn mặt thanh tú, chững chạc trưởng thành, khéo miệng luôn luôn vương nụ cười mỉm như có như không, ta vô cùng kinh ngạc thốt lên, “Giáo chủ ca ca!”

Giáo chủ ca ca hai mắt nhắm nghiền, sư huynh vội vàng ôm y vào lòng, đặt lên sập, bắt mạch cẩn thận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Trúng phải mê hương.”

Ngự Vương ném một lọ thuốc giải qua, sư huynh vươn tay bắt lấy, vắn ra ngủi ngủi, “Thì ra là Di hồn triều đình mới có, khó trách hắc lại bị bắt đi.”

Ngự Vương buông mắt nhìn xuống, thản nhiên nói, “Võ công cao nữa thì đã sao, quan binh quét lên núi, còn không phải song quyền khó địch bốn tay. Mẫu phi làm việc xưa nay kỹ lưỡng, hơn nữa Di hồn hương này, cho dù là thiên hạ đệ nhất, còn không phải bó tay chịu trời. Hôm nay ma giáo đã chỉ còn trên danh nghĩa, y lại trúng độc, cần điều dưỡng từ từ, Thanh Hòa phạm đã là sư đệ người, lại là nguồn cơn gây họa, các người tạm thời, cứ ngụ ở Ngoại Ti Tĩnh này đi.”

“Được thôi.” Sư huynh ôm chặt giáo chủ ca ca, cười nói, “Việc đã đáp ứng người, ta cũng nhất định làm được.”

Sư huynh và giáo chủ ca ca chiếm cứ đại đường, ta bèn dẫn Ngự Vương về tắm điện.

Dọc đường đi sóng lòng ta trào dâng cuộn cuộn, hận không thể ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, tiểu súc sinh người cùng sư huynh ta đã cấu kết từ bao giờ hả!

Kết quả vừa mới vào phòng, liền bị Ngự Vương ấn ập vào lòng, gắt gao ôm rịt.

“Ồi chào ôi mẹ của ta ơi...” Dạ vội vàng làm bộ làm tịch bịt chặt hai mắt, cười *** đặng bay ra ngoài.

Ngự Vương ôm ta rất lâu, trong bóng tối chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Rốt cuộc, kẻ đầu tiên không nhịn được, vẫn là ta.

“Người với sư huynh đã bàn điều kiện rồi?”

Ngự Vương gật đầu.

Ta giãy khỏi hân, thở dài nói, “Làm sao ngươi có thể bàn điều kiện với hân được đây, công phu mặc cả của sư huynh, chính là đánh khắp thiên hạ không địch thủ.”

“Bản vương cũng không chịu tổn thất.”

“Khi nào.”

“Rời Ngoại Ti Tĩnh, trước khi tiến cung, y đã tới tìm bản vương... Y đáp ứng bản vương, sẽ từ trong chốn vô lâm tuyển ra mười thiếu niên, huấn luyện nghiêm khắc, làm ảnh vệ của ngươi, âm thầm bảo hộ ngươi.”

“Về phần Thập lục vệ, bản vương đã sớm phát hiện bọn họ hai lòng, Vệ Nhất lên đi, bản vương lập tức sai người tru sát toàn bộ những kẻ còn lại. Tuy nói bọn họ từ nhỏ đã đi theo bên người bản vương, song người mẫu phi chọn, có thể nào trở thành tâm phúc của bản vương được.”

Ngự Vương dừng một chút, “Về phần điều kiện đối với bản vương bên này...”

“Sư huynh muốn ngươi cứu giáo chủ ca ca ra?”

Ngự Vương sắc mặt bất thiện nói, “Y muốn bản vương thối tiêu cho ngươi.”

“...”

Quả nhiên là sư huynh.

Trên đời chỉ có sư huynh tốt!

Ta tức khắc kích động đến rối rít tím mề, chớp phắt vạt áo Ngự Vương nói, “Cho nên ngươi đáp ứng rồi! Ngươi đáp ứng rồi! Ngươi! Đáp! Ứng! Rồi! Ngươi đáp ứng rồi đúng! Hay! Không!”

Ngự Vương sửa sang vạt áo nói, “Đương nhiên là không, bản vương đồng ý giúp y cứu người bị mẫu phi bắt lại ra, thay thế điều kiện này.”

“...”

.....

1. Bắt nguồn từ câu “tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” (từ xưa đến nay và trở về sau không bao giờ có), tùy theo ngữ cảnh mà có hàm nghĩa khen ngợi hoặc mỉa mai. Ở đây chắc Dạ đang mỉa mai bốc phét nên lú lờ nói lộn hai vế thành “tiền vô lai giả, hậu vô cổ nhân”.

26. Chương 26

Ta hít sâu một hơi, thở ra, lại hít vào, lại thở ra, sau đó xoay người đi thẳng. Ngự Vương một phát bắt được ta, khó hiểu nói, “Thanh Hòa, ngươi đi đâu đấy.”

“Ta đi kiếm Bạch Liên Hoa, ta muốn động phòng với hân.”

Ngự Vương tức thì giận tái mặt, thấp giọng giận dữ nói, “Ngươi dám!”

“Ngươi xem ta có dám hay không!” Ta gạt phăng tay hân, “Không chỉ Bạch Liên Hoa, yêu tinh quỷ quái trong viện này đều là mỹ thiếu niên, tất cả đều ngóng trông có được một đêm xuân cùng ta, hơn nữa đối với ta bảo sao nghe vậy, chưa tính ở trên ở dưới, chỉ ít cũng thối tiêu cho ta, còn tính toán cái gì.”

“Không được!”

Ngự Vương lần thứ hai dang tay bắt được ta, sau đó dùng sức đẩy, đẩy một phát lên giường.

Ta nặng đầu hăng chân ngã xuống giường, cảm thấy thân thể hân đã dán ngay lên, đầu áp sát trên đùi ta, tức thì mở cở trong bụng, càng thêm táo tợn vờ vờ vệt vệt nói, “Thả ta ra, thả ta ra, ngươi không thối tiêu cho ta! Ta liền ra ngoài yêu đương vụng trộm!”

“Câm miệng!” Ngự Vương mạnh mẽ giật tung đai lưng ta, thò tay vào dò xét, vừa chạm tới ta, ta liền tỉnh thần hăng hái mà run run rẩy rẩy, chống tay lên, cúi đầu nhìn hân.

Đúng lúc hần ngẩng đầu nhìn ta, cái biểu tình này thật là không hề tình nguyện, cứ y như ta là tú bà bức gái lành thành kỹ nữ, hần là con nhà tử tế sa chân lạc bước hồng trần không bằng

~Lặng im chốc lát, Ngự Vương thỉnh linh đứng dậy.

Sau đó bước nhanh tới buồng bên, lục lọi mất nửa ngày, không biết moi ra từ đâu một thanh trường tiêu chính cống, trở lại trước người ta, nói, “Người biết đấy, bản vương không giỏi âm luật.”

Nói đoạn bèn đưa tiêu tới đặt bên miệng toan thổi.

Ta vội vàng đứng dậy, phần nộ giằng xuống, vút trên mặt đất giẫm bèm bẹp.

Sau đó lao về phía cửa, hô toáng, “Bạch Liên Hoa ~ Bạch Liên Hoa ~ “

Ngự Vương bỏ nhào tới, từ phía sau bịt chặt mồm ta.

Ta liều mạng vùng vẫy, Ngự Vương bị ta tha đi xềnh xệch tới cạnh cửa, mắt thấy sắp không giữ ta được, bèn trực tiếp tuột phéng quần ta ra, thuận thế ấn ta lên cửa. Ta còn chưa phản ứng lại, hần đã một tay nâng eo ta lên, chậm chậm đâm vào.

“Um! Người đồ...!” Người đồ tiểu súc sinh! Dĩ nhiên cứ bắt đầu trực tiếp như thế hả.

Ta tức thì đau đến toàn thân run bần, hà miệng hóp hóp không khí chờ cho hần đi vào toàn bộ.

Sau ta chẳng phát nổi ra âm thanh nào nữa, chỉ biết cúi đầu nghẹn ngào, lại sau nữa quần áo đã bị hần tuột sạch từ bao giờ, cũng như huyết thạch bọc ở bên trong, cùng nhau cuộn đồng vút trên mặt đất.

—

“Bản vương không dự định dây dưa thêm nữa.”

Mặt trời lên cao, ánh dương tươi sáng.

Ngự Vương gối đầu lên cánh tay ta, hai người còn nằm ỳ trên giường.

“Mẫu phi đã gây sức ép về phía bản vương, hối thúc bản vương tuyển phi. Hiện nay tín vật đã mất. Bản vương rất cần thân phận của người, làm minh chứng danh thếp nhất.”

Ta đang chực kể chuyện huyết thạch cho hần. Thế mà vừa nghe hần nói muốn tuyển phi, trong lòng run lên, bèn lập tức nuốt ngược trở lại.

“Như vậy được không.” Ta vuốt mái tóc dài rối tung của hần, “Làm sao đại thần chịu tin một tên sủng thần mị chủ bao năm là hoàng tử, còn phải bái làm chủ thượng.”

“... Kỳ thực tín vật là một khối huyết thạch, vào thời điểm mỗi vị hoàng tử đầy tháng, lấy tinh huyết từ cổ tay hòa máu huyết phụ hoàng chế thành, chỉ có máu của chính bản thân hoàng tử mới hòa tan được vào trong huyết thạch. Chỉ cần trước mặt chúng thần và mẫu phi trích máu nhận chủ, người là hoàng tử, chính là sự thật bất kỳ ai cũng không thể chối bỏ. Theo tuổi tác, tính vai vế, người đều là trưởng hoàng tử, là kẻ xứng đáng leo lên hoàng vị nhất.”

“Người tính toán thế nào vậy hử?” Ta đứng dậy, niết cái cằm nhọn của hần, “Nếu ta là đại hoàng tử, người và ta liền là thân huynh đệ, tội danh hoàng tộc loạn luân, người có thể gánh nổi hay không?”

“Nói cho cùng, chẳng qua là mấy chuyện đồn thổi vớ vẩn sau lưng, tuy rằng bản vương đối với người rất mực cưng chiều, thế nhưng đại thần trong triều, có mấy người thực sự từng thấy hai ta thân mật?”

Ngự Vương cười khẩy, khước miệng nhếch lên thành một đường cong vô cùng duyên dáng, “Kể cả có kẻ nào từng thấy... Trước khi diễn ra nghi thức trích máu, kẻ nào gặp qua, kẻ đó sẽ chết!”

Ta vội vàng ngồi xuống, “Không được đụng tới Tử Du và Tiểu Mai.”

Nghĩ nghĩ ngời ngời, lại nói, “Cũng không được đụng đến mấy thứ không phải người trong viện này của ta.”

“Là người không nữ, hay là tính lưu lại dự phòng, sau lưng bản vương yêu đương vụng trộm.”

Ta âm thầm lau lau mồ hôi lạnh đầy trán. “Đương nhiên không phải.”

Ngự Vương trở mình, hừ lạnh nói, “Điều chúng ta nên lo lắng, chính là nhân ngôn khả úy¹, còn như mấy thứ chẳng phải người kia, bản vương vẫn chưa có tâm tư này... Về phần Tử Du và Tiểu Mai, bọn chúng như thế nào, bản vương rõ ràng không kém người đâu. Thanh Hòa à, cái họa sát thân người ta bảo, toàn chính là do tự rước vào thân đấy, chỉ cần sau này bọn họ tiếp tục hầu hạ người, thành thành thật thật an phận thủ thường, bản vương tuyệt sẽ không làm khó bọn họ.”

Ngự Vương đứng dậy, thông thả mặc quần áo, “Bản vương về phủ tắm rửa, trước cuối tháng, sẽ không thể quay lại đây nữa.”

Ta dè tay lên trán, cảm thấy eo mỗi lưng đau, cảm đầu ngã vật ra giường. Duỗi lưng một cái.

Ngự Vương mặc quần áo xong xuôi, cúi người hôn chụt ta, “Lần tiếp tới tìm người, đó là ngày trích máu nhận chủ. Về phần đối sách, bản vương đã suy nghĩ đầu đuôi, người không cần phải lo lắng. Thập lục vệ vừa trừ, tâm phúc mẫu phi ở bên người bản vương, đã túc khắc thanh lọc sạch sẽ. Đến trước cuối tháng, bất kể trong triều phát sinh chuyện gì, người cũng không được lại vào cung chịu hiềm.”

Hôm nay mừng mười, tháng ngày an ổn hiếm hoi này phải chịu khó hưởng thụ.²

Ta toàn thân khoan khoái từ nhà xí chui ra, quyết định trước lượn trong sân một vòng.

Hạnh hoa, đã có chút lụi tàn, song cành lá rung rinh mướt mát³, phóng mắt khắp nơi, đều là hoa thơm chim hót. Ta phi thân lên cây, tay trái nắm một con sê nhỏ chưa kịp đào tẩu, tiện thể ngồi luôn trên cây, vè vè cái bụng xù lông của nó.

Liếc qua khóm mắt liền thấy một con sâu róm rơi bụp xuống vai, ta dùng lá cây khều lên, đưa đến bên miệng con chim sê, con sê ngậm lấy bay đi mất.

Con sê vừa bay, con sâu nữa lại rơi bụp xuống vai, ta nhú nhú mày, búng một ngón tay văng đi, ngửa đầu nói, “Tử Vi, đừng quậy nữa.”

Tử Vi chẳng biết khi nào, đã ngồi ngay trên đầu ta. Đang rung đùi, thấy ta ngửa đầu, liền quẳng về phía ta một con sâu róm.

Ta vội vàng né tránh, “Sao trên cây nhiều sâu róm thế.”

“Sâu róm cũng là sinh linh, có khí báu ở đâu, tự nhiên sẵn lòng tiếp cận, tiếc là tử khí của đại nhân không vấy tới hồ điệp dập dờn, ngược lại rước lấy cả cây sâu róm... Tử Vi khuyên đại nhân... sau này bớt lên cây thì vẫn tốt hơn.”

Ta rùng mình một cái.

“Đại nhân. Chuẩn bị tiến cung chưa?”

“Có lẽ cuối tháng thôi.” Ta khựng một chút, “Người biết rồi?”

“Mọi người đều biết tuốt tuốt rồi.”

Còn nhân ngôn khả úy gì chứ, ta thấy cái bọn không phải người này mới là những kẻ lăm miệng kìa, chỉ có điều không ai nghe thấy mà thôi.

“Các người truyền tin nhanh thật.”

“Đấy là đương nhiên. Dù sao cả nhà đại bộ phận đều là tôi tớ bị người đặt tên, tự nhiên người đi đâu, thì phải theo đấy. Mới rồi Ngự Vương vừa đi, tất cả đã bắt đầu âm thầm thu dọn hành lý⁴ rồi.”

Ta lú lười, sờ soạng san hô bên hông, “Tiểu San Hô, còn người đã chuẩn bị xong chưa?”

U quang chột lóe, Tiểu San Hô bay ra, vắn bé xiu xiu. Ngồi xồm trên chạc cây, ôm một cái bọc nhỏ nhỏ, đáng dấp nhỏ xinh đặc biệt khiến người ta thương yêu.

“Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.” Tiểu San Hô vỗ vỗ cái bọc, chớp chớp cặp mắt như hồng ngọc, hưng phấn nói, “Nghe đâu trong hậu cung có rất nhiều phương pháp nở ngực bí truyền...”

“Khụ khụ.” Tử Vi che miệng nói, “Đại nhân, người xem Bạch Liên ở cạnh ao, cũng không còn nở xòe nữa.”

Ta thuận thế ngó sang, đúng vậy, tất cả cánh hoa đã khép lại rồi.

“Ừa?”

“Đại nhân chưa ban tên cho y, y không thể ở lý bên cạnh đại nhân, nghĩ đến đại nhân tiến cung thể nào cũng gấp gáp, nhất định không thể ôm cả chậu hoa sen mà chạy, cho nên y đã giáng yêu thành mị, quyết định vứt bỏ một phần pháp lực, một lần nữa biến thành mị liên hoa. Chỉ cần thành mị, thì không bị trói buộc vào bản mệnh liên hoa, đi đâu cũng được hết. Kiểu như con nhỏ đó.”

Ta nhìn San Hô, Tiểu San Hô còn đang một mình tự sướng với phương pháp nở ngực bí truyền trong cung. Lại liếc Tử Vi, ta thở dài.

“Đại nhân số mệnh đã định, đào hoa lan tràn, điều Tử Vi có thể làm được, cũng chỉ có chút ít này thôi.” Nói đoạn, đem một khối ngọc bội bạch liên dúi cho ta, “Chờ Bạch Liên hóa thân thành mị, sống mái chớ bàn, cứ bảo y nương thân vào khối ngọc bội này đã, về phần ta...”

Tử Vi bỗng nhiên lấy viên tử minh châu ta đưa cho hoàng đệ đạo nọ, cũng dúi cho ta, “Vậy nên cuối tháng đại nhân rời khỏi đây, khắp người nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ cần trên cổ đeo tử minh châu, bên hông treo San Hô Bạch Liên lưng lửng⁵, bả vai mỗi bên phải trái lại ngồi chồm hồm một con tiểu hồ, sau lưng ngoác một con oán linh...”

Ta tức thì hai mắt tối sầm, mắt thẳng bằng một cái, từ trên cây ngã cắm xuống dưới, đục một cái hố trên mặt đất.

Trong vòm cây truyền đến tiếng cười sảng sặc của Tử Vi và Tiểu San Hô.

Đằng xa, con thỏ nhãi ranh gấp lại công văn, nhìn thấy ta đang xoa hông trong sân, không nhịn nổi khẽ mỉm cười, giờ quạt lên che mặt.

.....

1. Nhân ngôn khả úy: miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.
2. Bản gốc đoạn này rất kỳ quái. Câu thoại của Ngự Vương không có điểm kết thúc, ngắt câu ngắt dòng loạn xạ. Ta mạn phép tự thêm thắt và sửa lại cho... có vẻ hợp lý, có gì sai đừng chửi!
3. Nguyên bản là (thông thông doanh doanh), ta ứ hiểu nên chém.
4. Nguyên bản là (hành lễ), đừng mờ ta nghi là (hành lý).
5. Nguyên bản là (trụ tử), tức là vật treo lưng lửng như hoa tai hoặc mặt dây chuyền. Đừng mà khối san hô bạn Thanh Hòa đeo hông cũng bị gọi là “trụ tử”, mà hai món này vào cùng một xâu thì phải, nên ta sẽ tùy ngữ cảnh mà dịch là ngọc bội hoặc cái gì đấy lưng lửng cho cả nhà cùng dễ hiểu, nha.

27. Chương 27

Buổi tối giáo chủ ca ca tỉnh, ta bảo Tử Du bày ra một bàn lẩu. Cấp theo con thỏ nhãi ranh, Tử Du Tiểu Mai Tử Vi cùng sư huynh hai khẩu, cả nhà khí thế ngất trời, ăn đến độ mồ hôi như tắm.

Về phần giáo chủ ca ca, Tử Du cũng từng cẩn thận hỏi qua, kết quả một câu nói của giáo chủ ca ca, làm Tử Du lờm ta nguyền bừa.

Giáo chủ ca ca cười đến vô cùng thành thật mà nói, “Ta ư, kỳ thực ta là thân thích của Thanh Hòa ấy mà.”

Thực ra ta với sư huynh giống nhau, thích ăn cay, phi thường thích ăn cay, thể nhưng từ sau khi bị Ngự Vương đè xuống, vì chút nguyên nhân, đề phòng bị nhiệt, nên không thể ăn được nữa.

Liếc mắt trông thấy giáo chủ ca ca không dấu vết đoạt lấy tương ớt trong tay sư huynh.

Ta ngay tức thì sáng tỏ, sau đó liền giương mắt tròn xoe nhìn sư huynh, nhìn đến mức hấn dựng lông khắp người, “Chuyện gì thế?”

“Không có gì.”

Sư huynh! Té ra nhiều năm như vậy, huynh chính là một tên nằm dưới!

Ta bị hơi nóng bốc lên, đột nhiên nhòe cả hai mắt, trong lòng ta, không có người nào có thể hùng mạnh hơn sư huynh, ngay cả Ngự Vương cũng thế.

Nhưng mà sư huynh như vậy, thậm chí đã chục năm vẫn chẳng thể trở mình.

Ta ngóng về tương ột vài năm chưa đựng tới. Đường như vừa ý thức được một sự thực cực kỳ tàn nhẫn, đột nhiên lòng cảm thấy buồn đau muôn phần.

Suốt bữa cơm, Tiểu Mai và Tử Du tương kính như tân¹, giáo chủ ca ca phong độ phiêu phiêu, Tử Vi với con thỏ nhãi ranh châu đầu một chỗ, tựa hồ còn đang trao đổi mấy chuyện thu xếp hành lý.

Chỉ mỗi sư huynh hoạt bát nhất, đang giữa bữa ăn, đầu tiên là đứng dậy, qua Tử Vi hỏi vóng con thỏ nhãi ranh, nói, “Con cáo con chó của người rút cuộc là mua ở đâu thế, ta đặc biệt thích màu lông của nó.” Khiến cho con thỏ nhãi ranh sắc mặt đặc biệt không tốt.

Sau đó lại kéo Tử Vi ngồi cạnh qua, giật giật tóc y mà nói, “Màu tím kỳ lạ hiếm thấy như vậy, người dùng cái gì nhuộm ra thế? Còn trơn mượt như vậy...” Tử Vi bị hấn giật tóc đau nhói, lườm ta không ngừng.

Tối hậu nhìn về phía ta cười phơ phớ, nói, “Tiểu Hòa Hòa, sao người không ăn cay, ta nhớ rõ người thích ăn cay nhất.”

Lời này vừa ra, Tử Du và Tiểu Mai tức thì nhìn về phía ta đầy kinh ngạc, Tiểu Mai càng tự trách nói, “Đại nhân, Tiểu Mai hầu hạ ngài nhiều năm như thế, cũng không biết ngài thích ăn cay. Ta...” Đang nói lại chợt khóc.

Ta vội bảo, “Kiêng rồi, kiêng rồi, không tốt cho da.”

Sư huynh cười hô hô, nhào vào trong lòng giáo chủ ca ca nói, “Đúng rồi, Hằng Văn, người không biết đâu, Tiểu Hòa Hòa mỗi lần ăn ớt, trên trán sẽ lập tức nổi nốt!”

Rút cuộc giáo chủ ca ca vỗ vỗ vai sư huynh, ôn hòa nói, “Được rồi, người đừng quậy nữa.”

Mọi người đang định thở phào một hơi, liền nghe sư huynh khì khì nói. “Được, ta không quậy, vậy người dứt cho ta ~ ah...”

Sau lại đến Tử Du quá chén.

Bò gục ra bàn khóc thút thít oa oa, nói cái gì Ngự Vương đã dặn rồi, cuối tháng ta có lẽ phải vào cung, sau này không còn trở lại, vân vân. Còn nói hấn đã tích lũy đủ rất nhiều bạc, chuẩn bị làm sinh lễ hỏi Tiểu Mai, hy vọng trước khi ta đi, có thể lo liệu xong cái hỷ sự này.

Kết cục vẫn là Tiểu Mai đỏ bừng cả mặt, chạy biến ra ngoài. Quăng lại cả bàn toàn được rửa, tiếp tục nốc.

Tửu lượng của Tử Vi và sư huynh thì khỏi nói làm gì.

Giáo chủ ca ca uống mấy chén liền bắt đầu đỏ mặt, giơ tay ôm trán, một bộ đã xin quắc cần câu. Cuối cùng bị sư huynh mặt cười đen tối tha đi, không biết có quỷ kế gì.

Con thỏ nhãi ranh bưng khay khay cái ly, hớp hết ngụm nhỏ này đến ngụm nhỏ khác, về sau ta sợ hấn say, bèn năm lần bảy lượt giảng lý lý rượu của hấn. Giảng qua giảng lại, chính mình cũng ngà ngà say.

Bị người nào lôi ra khỏi bàn ăn, ta cũng không nhớ rõ.

Nhưng thời điểm bước ngang qua sân, hứng gió đêm làm ta thanh tỉnh một chút, một làn hương ủa tới, ta he hé mắt, người bên cạnh, ra lại là Bạch Liên.

“Con thỏ nhãi ranh đâu...”

“Uống nhiều đến hiện cả nguyên hình, được Tử Vi tiên quân ẵm về rồi.”

Bạch Liên, có phần không giống trước.

Ta vẫn cảm thấy so với bình thường, y lại thêm phần mềm mại đáng yêu như con gái.

Bụng dạ lộn nhào, đầu ta đau muốn nứt, thần chí mơ hồ, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu nường hơi men giòn giòn chòch ghẹo.

Ta đứng lì ở cửa, bảo thể nào cũng không chịu vào, cứ quần lầy Bạch Liên, mồm đầy mùi rượu nói, “Cây tàn hoa rụng, chim ú chim òa...”

“Đại nhân còn có thể làm thơ ư.”

“Là thơ ***...” Ta dựa hẳn người vào Bạch Liên, hít hà mùi hương nọ, cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

“Tiểu Liên Hoa nha ~ cùng gia vào động phòng nha...”

Bạch Liên che miệng khẽ cười như con gái, “Rõ thật là, uống phí thời cơ tốt rồi. Đại nhân, ta còn chưa đổi giới tính đâu.”

Ta đã chìm vào mê man không còn hay biết.

Khi tỉnh lại, như trước đây vẫn gối lên đùi Dạ, y phục chỉnh tề, chăn cũng đắp yên yên ổn ổn, bên gối còn lưu một làn hương thoang thoang, nhưng ta không làm sao nhớ nổi, đêm qua đã phát sinh chuyện gì.

Sau đó liền bắt tay vào chuẩn bị hỷ sự của Tử Du và Tiểu Mai.

Sau cùng còn náo động phòng, thử tính thời gian, còn ba ngày nữa, sẽ phải vào cung rồi.

Đáng tiếc lúc này lại chui ra một vị khách không mời mà đến.

Ngày hôm sau ngày hỷ sự.

Trong đại đường chỉ có ba người.

Con thỏ nhãi ranh gánh đồng công văn của Tử Du, ta cuộn tròn trên sập quý phi, đang bị sư huynh bên cạnh xoa nắn chơi đùa.

Trong cung lại có người tới. Nghe thông báo là nội thị tổng quản, ta nghĩ đến lão già sống dai có thấy cũng kệ khi hoàng đế trúng độc, kết quả người được nghênh vào, lại là vị thái giám còn trẻ tuổi.

Vẫn cảm giác, nhìn hơi quen mắt, trông sắc mặt sư huynh không đúng, ta mới nhớ ra, lần trước dẫn ta đến hậu cung, chính là vị này.

Y bưng một chén canh, vén tấm vải vàng phủ bên trên, đưa tới trước mặt ta.

“Thái phi nương nương nghe nói Ngoại Ti Tĩnh hỷ sự liên phòng, đặc ý mệnh nô tài đưa tới một bát trà kim ngọc liên tử², chúc Quý đại nhân phú quý cát tường.”

Con thỏ nhãi ranh vội vàng qua đón, lại bị y né ra, nói, “Thỉnh Quý đại nhân phục dụng.”

Sư huynh đứng dậy, giữ chặt ta, lắc đầu. Ta nói, “Thanh Hòa vừa rồi mới ăn cơm trưa, một lát nữa sẽ dùng.”

Nội thị tổng quản khó xử nói, “Quý đại nhân, Thái phi nương nương đã căn dặn, nô tài nhất thiết phải nhìn thấy Quý đại nhân uống hết, mới có thể trở về phục mệnh.”

Không khí bỗng chốc trầm xuống, con thỏ nhãi ranh cắn cắn môi, đột nhiên thò một tay cướp lấy, nuốt mấy ngụm đã vào hết trong bụng.

“Á!”

Ta sợ hãi kêu lên, nội thị tổng quản kinh hoàng thất thố, chĩa vào con thỏ nhãi ranh giận dữ nói, “Người! Người lớn mật!”

“Tên hoạn quan nhà người. Dám làm càn với bố người à!” Sư huynh chợt lắc mình, thoát di chuyển, ngón tay nội thị tổng quản còn chưa kịp thu về, đã bị sư huynh vươn tay bóp cổ, “Ta thấy người có vẻ cũng không cách nào phục mệnh, đằng nào chả chết, chẳng bằng để ta đây kết liễu người cho rồi.”

“Người, các người.” Nội thị tổng quản bị hù không nhẹ. m thanh cũng phát run lên.

“Lại rượu độc.” Con thỏ nhãi ranh chùi mép, “Cũng không biết đổi ngón mới. Xem ra Ngự Vương diện hạ tiến triển thuận lợi, bà già ấy nhịn không nổi, muốn giết ngài rồi, đại nhân.”

Dù sao vẫn không thể giết nội thị tổng quản.

Ta lo lắng, đang không biết làm sao cho phải, lại thấy sư huynh không biết moi ra từ đâu một con lắc thủy tinh, đem đưa trước mắt y.

“Nhìn cái này, đúng, một, hai, ba, người đã trông thấy Quý Thanh Hòa uống sạch bát trà, đã nhớ kỹ chưa.”

Ánh mắt nội thị tổng quản có phần trống rỗng, vô thức gật đầu, sư huynh buông y ra, y lập tức rời đi với nét mặt hoảng hốt.

Con thỏ nhãi ranh ngạc nhiên hỏi, “Đây là pháp thuật gì thế?”

Sư huynh vui vẻ, “Chẳng qua là tí thủ thật của Tây Vực, chờ thêm vài ngày, y tỉnh táo lại, Tiểu Hòa Hòa cũng tiến cung từ lâu rồi.”

Ta vội nhào qua, đoạt lấy con lắc, yêu thích không buông tay, nói, “Sư huynh, cái này, huynh dạy đệ chút xíu đi!”

Sư huynh nheo lại con ngươi, nhòm ta cười nói, “Người định mê hoặc Ngự Vương, đạt thành dục vọng thú vật? Hừm?”

“Đừng nói khó nghe như vậy chứ.” Ta kích động nói, “Sư huynh từng dùng với giáo chủ ca ca rồi hả?”

“Đây là hần dạy ta đấy, người nói coi.”

“...”

Nói cách khác là dùng không được hầy.

Ta cúi đầu ủ rũ. Bò về giẫm đạp cơn chán ngán, ngủ hết buổi trưa.

Ngủ thẳng một mạch đến tối, lại bị Ngự Vương lay tỉnh.

“Thanh Hòa, dậy đi.”

Ta dụi dụi mắt.

“Lập tức theo ta vào cung.” Không chờ ta kịp phản ứng, đã bị lôi lên xe ngựa, Dạ lo lắng, cũng bay theo sau.

“Sao thế?”

Ngự Vương sắc mặt bất thiện, “Buổi trưa mẫu phi đã đi tìm người? Xem ra không đợi được đến cuối tháng nữa rồi, ba ngày này mẫu phi sẽ dùng mọi biện pháp diệt trừ người, cho nên bản vương dịch sớm thời điểm, ngay bây giờ người cùng bản vương vào cung, tất cả đại thần đã chờ sẵn tại cung Đại Minh rồi.”

“Cái gì!” Ta hấp tấp ngồi xuống, đầu óc lúc này mới tỉnh táo, “Ngay bây giờ?”

Ngự Vương kín đáo đưa cho ta một túi máu, “Chỗ này là máu của bản vương, huyết thạch đã sắp đặt xong, cũng lấy của bản vương. Lát nữa ở trước mặt chúng thần, người hãy giấu túi máu này trong tay trái, tuy nói của tay phải người gân mạch không thông, nhưng dùng tay trái làm chút tiểu xảo này, hần là trượt lọt.”

Nhắc đến huyết thạch, ta lúc này mới nhớ ra, vội sờ lên ngực, nói, “Kỳ thực ta đã...”

“Kít!”

Xe ngựa đột nhiên chấn động mạnh, ngừng lại, Ngự Vương cắt ngang ta, giật rèm ra nhìn, xe vừa mới vào cửa Chính Đức, song người đánh xe đã bị một mũi tên xuyên thủng yết hầu, chết ngay tức khắc.

.....

1. Tương kính như tân: (vợ chồng) kính nhau như khách =)).

2. Diễn nôm ra là trà hạt sen vàng ngọc, không tìm thấy thông tin, chắc món này Thủy Thủy mới sáng tạo. Ta đoán là kiểu trà có thả thêm hoặc nấu kèm một số phụ liệu, ở đây chỉ biết có hạt sen, còn jê nữa thì chịu. Thường đựng trong chén có nắp miệng loe, na ná chung trà trong phim TQ, hoặc bằng bát con (trong Nam gọi là chén). Tham khảo thêm menu mấy quán trà Trung Hoa ở mềnh í.

28. Chương 28

Ta vội vàng thả hết rèm xuống, kéo Ngự Vương tới trước mặt ôm chầm, nhỏ giọng nói, “Đừng nhúc nhích, chắc chắn xe ngựa đã bị ngắm trúng. Không thể để đối phương biết vị trí của chúng ta.”

“Gã đánh xe chết rồi.”

“Xuống xe sẽ bị bắn trúng ngay, ý đồ của đối phương, khả năng không chỉ có vậy...”

... Từ lúc đó ta và Ngự Vương chỉ có thể trốn ở trong xe ngựa, hậu quả cuối cùng, chính là lỡ mất thời gian trích máu nghiệm chủ...

Đầu mày Ngự Vương nhíu chặt, lấy từ trong ngực ra một vật gì đó, dùng miệng giật đứt dây thừng, nhanh chóng ném ra ngoài xe.

Vút!

Một cột pháo hoa phóng thẳng lên trời, nổ tung giữa không trung.

Không đến nửa khắc, từ bốn phía của Chính Đức, một đội nhân mã vọt tới, vây quanh xe ngựa.

“Vào đến hoàng cung mà còn dám làm càn.” Ngự Vương kéo ta xuống xe, nói khề bên tai ta, “Thanh Hòa, nhìn mình thôi là được.”

Chúng ta vừa xuống xe ngựa, lập tức được thị vệ vây quanh, bốn phương tám hướng đều dựng lên khiên thịt, sít sao bảo vệ Ngự Vương và ta.

Xoẹt! Tiếng vang xé gió.

Một mũi tên không biết từ đâu bay tới, trúng giữa cơ thể thị vệ đang che trước người ta, thị vệ kia tức thì ngã xuống, ngay sau đó, lại có người xông tới, thay thế vị trí của y, chắn trước người ta.

“Dập đuốc!” Ngự Vương quát lớn.

Nhóm thị vệ tức thì dập tắt đuốc, cửa Chính Đức u ám hẳn đi, song từ hoàng cung ánh sáng rực rỡ lan ra, vẫn rọi sáng trưng như trước. Trong chốc lát, không ngừng có người trúng tên, lại không ngừng có thị vệ chạy qua che chắn.

Trên ngực thị vệ ngã xuống, đuôi mũi tên chỉ về hướng bắc.

Ta bắt chợt minh bạch ý tứ của Ngự Vương. Nhắm mắt định tâm.

Thanh Hòa, nhìn mình thôi là được.

Ta lại mở mắt, bên tai, tiếng hít thở của chúng nhân đều trở nên mờ nhạt, ta chăm chăm nhìn chăm chăm mặt đất, bỗng cảm thấy xa xa, chợt lóe lên tia sáng sắc nhọn.

“Ngự Vương, hướng tây bắc, lầu các ngự hoa viên!”

Ngự Vương nheo mắt, phất tay, toàn bộ thị vệ còn dư đều vọt đi.

“Đại nhân!” Dạ bay vào từ cửa Chính Đức, “Đại nhân! Có bị thương hay không!”

“Đại nhân, lên xe ngựa! Ta sẽ đánh xe!”

Ta nhìn Ngự Vương, khề gật đầu, Ngự Vương đẩy thị vệ phía sau ra, vội vàng chui lên xe ngựa.

Ta vén rèm lên, không còn tên bắn tới, phỏng chừng một loạt thị vệ đuổi đến, thích khách đó đã nhảy xuống trốn đi rồi.

Dạ bay lại, nhằm mônng ngựa hung hăng đạp một cước, con ngựa sợ hãi hí vang, giương vó phi như điên về phía cung điện.

Lần trước theo ta tiến cung, Dạ tựa hồ đã nắm rõ như lòng bàn tay đường đi lối lại trong này. Thị vệ nhìn thấy xe ngựa Ngự Vương phủ cũng không dám ngăn cản, không quá một khắc, ta và Ngự Vương đã đến cung Đại Minh.

Trong điện Tử Thần, sáng như ban ngày, chúng đại thần đang chờ giữa đại điện, dường như đã khá lâu.

Ta xưa nay rất ít vào triều, không nhận ra được bao nhiêu thần tử. Ất là bộ dạng chật vật áo quần xộc xệch, tóc tai lộn xộn, vậy mà không đại thần nào đứng ra cười nhạo hay chỉ trích. Ta nghĩ mười mấy ngày nay, Ngự Vương thật sự đã loại trừ không ít chướng ngại.

“Tham kiến Ngự Vương điện hạ!”

Chúng đại thần hành lễ.

Ta theo chân Ngự Vương, từng bước một đi vào đại điện.

Đằng xa, ta nhìn thấy long sàng nơi cao nhất, ánh kim lóa đến độ ta không mở nổi mắt, chỉ qua hôm nay, ta sẽ phải ngủ ở đó, cho đến lúc chết. (sao lại có cái giường ở đây?!)

Trong lòng đột nhiên trào lên một luồng cảm xúc không nói nên lời.

Một bên là Tam công Thái úy, Tư đồ, Tư không, Trung thư lệnh, Môn hạ lệnh, Thượng thư lệnh, Thượng thư lục bộ.

Một bên là Nội thị, Đình úy, Tướng quân ta chưa từng gặp mặt.

Ngự Vương đưa ta ra giữa đám, trên mặt bàn lớn trở phượng hoàng đậu ngọn ngô đồng là một viên đá đỏ như máu, phát quang rực rỡ.

Người chung quanh đều trợn mắt nhìn xem.

Tay áo bên trái ta giấu túi máu Ngự Vương đưa, còn có huyết thạch của bản thân đã giấu vào nhân tràng hỗn loạn vừa nãy.

Với tay trái ta, chút trò vật này không thành vấn đề.

Liếc mắt thấy Dạ đã bay vào, ở trên không cười toe toét, chống cằm ngắm ta.

Còn tinh quái làm khẩu hình.

Đại nhân, mai này thành đế vương, đừng quên trở mình ...

Ta cúi đầu, khoe miệng trộm nở một nụ cười tủm tỉm.

Ngự Vương đưa cho ta tiểu đao chuôi tử kim¹, nhét thẳng vào trong tay phải.

Ta giơ cổ tay trái lên, đang định nường ống tay áo che chắn, cắt túi máu.

Lặng ngắt như tờ. Chúng nhân ngừng thở, đều chờ xem máu ta nhỏ xuống.

“Khoan đã!”

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai xộc đến, dọa ta giật bắn mình, chưa kịp cất gì, Ngự thái phi đã tư thế ung dung xông vào.

“Tham kiến Thái phi nương nương.”

Giương mặt Ngự Vương tức thì lạnh xuống, “Mẫu phi, nơi này là Tử Thần điện, phi tần hậu cung không được bước vào.”

“Ai gia nghe nói Ngự Vương điện hạ đã tìm về trưởng hoàng tử mất tích nhiều năm, tiên hoàng đã khuất, ai gia làm Thái phi, ngoại trừ nguyên lão Tam công, chỉ ai gia sắp hàng cao nhất... Chuyện này quan hệ đến huyết mạch hoàng gia, quan hệ đến giang sơn xã tắc...”

Ngự thái phi dứt lời, thân thể liền phịch xuống, ngồi vững vàng ở ngai trên, “Ai gia, sẽ nhìn thay tiên hoàng.”
Nói rồi ánh mắt như rắn rết lập tức đâm lại.

Dĩ vãng ta nhất định sẽ sợ đến cả người run rẩy, thế nhưng lần này, ta xiết chặt chuôi đao, dũng khí không biết tới từ đâu, lại quyết định đối mặt bà ta đến cùng.

Ngự thái phi rút cuộc dời đường nhìn, cười cười nhìn về phía Ngự Vương, “Ai gia nghe nói, chuyện trưởng hoàng tử này, còn cần ý kiến của lão tổng quản, không biết Ngự Vương điện hạ có thỉnh lão tổng quản đến hay không.”

“Lão ta là cái thá gì.” Ngự Vương cười nói, “Huống hồ lão ta tuổi tác đã cao, giấu giếm thân thể trưởng hoàng tử là tử tội, bản vương hôm qua đã ban lão được chết rồi.”

Quần thần thấp giọng nghị luận một hồi, sắc mặt Ngự thái phi sa sầm, môi gât gao mím chặt.

Ngự Vương xoay người lại, nói với ta, “Bắt đầu đi.”

Ta gơ đao lên.

“Khoan!”

Ngự thái phi đứng bật dậy, nheo mắt nói, “Ai gia nghe nói tay phải Quý đại nhân không mấy thuận tiện, cần gì phải tổn thương thêm tay trái, Quý đại nhân, đổi tay phải đi.”

Ta vội nhìn về phía Ngự Vương, Ngự Vương tự nhiên cũng nhìn về phía ta.

Nhìn thấy ánh mắt Ngự Vương hơi kinh ngạc, ta không đợi chúng nhân phản ứng, nhanh chóng cắt xoẹt túi máu nơi cổ tay trái, máu của Ngự Vương nhỏ giọt xuống, nhỏ xuống bàn, xuống huyết thạch, huyết thạch tựa như có ý thức, tức thì đem máu ở mặt ngoài, hút vào trong, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

“Hòa tan rồi!”

Lão Thái úy dụi dụi mắt, chỉ sợ bản thân hoa mắt.

Chúng đại thần dần dần quây lại.

Ngự thái phi giận dữ, vỗ mạnh một chưởng lên ghế, “Ai gia không thừa nhận! Quý Thanh Hòa! Nhất định người giở trò gian trá!”

Ngự Vương nói, “Ngự thái phi to gan! Trên Tử Thần điện, há lại cho phi tần hậu cung rít gào ầm ĩ! Còn thể thống gì! Người đâu!”

Thị vệ xông tới. Ngự thái phi giận dữ, đẩy phất thị vệ đang giữ bà ta ra, “Người dám!”

Thừa dịp đại loạn, ánh mắt chúng nhân đều dồn về phía Ngự thái phi, ta sử ra cầm nã thủ², cấp tốc đem huyết thạch của Ngự Vương cầm trong tay, giấu tọt trong tay áo, khẽ lật cổ tay, để huyết thạch của mình lọt vào lòng bàn tay.

“Thái phi nương nương.”

Ta bước tới, một tay nắm huyết thạch, tay kia, ấn tiểu đao tử kim cho bà ta, “Thái phi nương nương có thể tự mình nghiệm chứng.”

“Thanh Hòa!” Ngự Vương kinh hãi.

Ngự thái phi vùng khỏi thị vệ sau lưng, tiếp nhận thanh đao, mắt đỏ ngầu nhìn ta.

Búi tóc bà ta rối tung, trâm cài đầu cũng xiêu vẹo, cả đời này, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người đàn bà cao quý ngoan độc này mang bộ dạng như vậy.

Ta tới gần bà ta, cup mắt nhìn xuống, nhẹ giọng nói, “Hắn Thái phi nương nương đã biết, huyết thạch thật đã bị trộm rồi.”

Tầm mắt Ngự thái phi dời huyết thạch chuyển về phía ta, hận không thể mang ta ra tuốt xương nuốt thịt.

“Được! Ai gia... liền tự mình nghiệm chứng!”

Ngự thái phi nắm chặt thanh đao, đâm thẳng về phía trái tim ta.

Ta cách bà ta phi thường gần.

Tận đến khi đao kia bị ta nháy mắt nắm chặt, cắt phập toàn bộ lòng bàn tay trái, Ngự Vương và đại thần mới nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, cấp tốc xông lại.

Ta gắt gao nắm lấy đao, máu từ lòng bàn tay tuôn ra rùng rùng, huyết thạch rơi xuống đất, hút hết toàn bộ máu của ta.

“Thái phi nương nương người xem, lần này, Thanh Hòa không hề giở trò gian trá.”

Ngự Vương điện hạ quả thực sắp nghiền vỡ khớp hàm, phần nộ nói, “Lôi xuống!”

Ngự thái phi nhìn ta cười lạnh, bị thị vệ cưỡng chế lôi đi.

Ta buông tay, đao rơi xuống đất. Thanh đao ngập sâu nửa lòng bàn tay, máu chảy đầy tay, đau đến mức mặt ta tái mét.

Ta tưởng rằng Ngự Vương sẽ xông tới, kéo tay ta gọi thái y.

Thế nhưng Ngự Vương ngay khoảnh khắc ta xoay người, đã quỳ xuống.

Hai mắt ta trợn trừng, thậm chí nhất thời không kịp phản ứng, vừa phát sinh chuyện gì.

“Trưởng hoàng tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Chúng đại thần tuy chỉ quỳ theo, tiếng quỳ lạy truyền khắp Tử Thần điện.

“Trưởng hoàng tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Trưởng hoàng tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ta lùi một bước, hai chân đều đang run bần bật, Ngự Vương ngẩng đầu, hướng về ta mỉm cười.

...

Năm tuổi, tháng năm, ta bị sư huynh một cước đạp xuống giường, thành thành thật thật đi đổ bô³ cho hấn.

Mười hai tuổi, tháng năm, ta lần đầu tiên theo sư phụ vào sông bạc, cùng lũ côn đồ sông bạc đánh lộn.

Mười sáu tuổi, tháng năm, ta bị tổng quản dẫn tới ngự hoa viên, treo lên cây một đĩa tiểu súc sinh, tiểu súc sinh sợ độ cao, khóc đến nước mũi lem nhem.

Hai mươi hai tuổi, tháng năm, hấn ở trước mắt ta đập nát hai kiện trân bảo, sau đó thiêu hủy di chiếu soạn ngôi đối chủ, lôi ta lên giường.

Hai mươi sáu tuổi, tháng năm. Ta bị hấn mang vào Tử Thần điện, hấn dẫn quần thần quỳ xuống. Hô ta, trưởng hoàng tử điện hạ, thiên tuế. Thiên tuế, thiên thiên tuế.

.....

1. Tử kim (): một hợp kim của vàng, đồng, sắt, niken, được sản xuất chủ yếu ở Nga và Thổ Nhĩ Kỳ, do phản ứng hóa học mà tạo thành màu tím sẫm (gần như màu tím chết í).

2. Cầm nã thủ: gọi chung các đòn tay dùng lực đẩy, kéo, vặn. khóa, chụp, tỳ,...

3. Nguyên bản là (dạ hương, vâng, là hoa dạ hương ấy ạ!), hồng biết là vô tình nhầm chữ ‘hồ’ thành chữ ‘hương’, hay cố ý nói đùa. Ta cứ phang thẳng là ‘bô’. Thông cảm ta hơi bí =.=.

29. Chương 29

Dưới móng mềm thiết là mềm.

Tay phải ta quyến luyến không rời vuốt ve nệm giường điện Cam Lộ, muôn phần cảm khái.

“Đau!”

Ngự Vương ngồi cạnh ta, đang nắm tay trái ta thắt lại nút miếng gạc rịt thuốc, nghiêng răng thít chặt, ngửa mặt lườm ta, “Người còn biết đau hả?”

Ta cười gượng nói, “Thanh Hòa cũng chỉ có da mặt dày một chút, nhưng da tay mỏng lắm.”

Ngự Vương đẩy nắp bình thuốc. Ta giật nhẹ góc áo hắn. Hắn còn đang vì chuyện vừa rồi ta đưa đao cho Ngự thái phi, thiếu chút nữa bị đâm thủng tim mà tức giận kìa.

“Đêm nay người ở tại điện Cam Lộ, ngày mai bản vương sẽ sai người đón tất cả ‘đám thân thích’ của nhà người đến, cho người giải nỗi sầu tương tư.”

Tay phải ta còn giữ tay áo hắn, Ngự Vương khê cựa, không tránh đi, nói, “Làm sao?”

Ta xán vào gần hắn, hai mắt tỏa sáng, “Ngự Vương? Tam hoàng đệ?”

Ngự Vương nhú mày.

Ta xán gần hơn chút nữa, môi cũng sắp dán lên cằm hắn, “Vừa mới này người đã quỳ xuống trước mặt ta đúng không? Ta đời này chưa từng nghĩ tới người còn có thể quỳ cho ta, thật sự cứ như mơ ấy, người... Người lại cho ta hư vinh thêm một lần nữa!”

Ngự Vương đứng dậy chực đi, ta bỏ nhào qua, ôm đùi hắn ~ “Người ... quỳ thêm một cái cho ta đi chứ...”

Ngự Vương đẩy ta ra, đập thẳng một cước vào bụng ta, đem ta đập ngã, ta ngã xuống đầu giường bốn vó chống lên trời, đầu văng mắt hoa, liền bị hắn nhào lên đè lại.

“Ồ! Tay. Tay!”

Ngự Vương chống người nhổm dậy, giật xuống đai lưng ta, cố định cổ tay trái ta cùng một chỗ với trụ giường, sau đó xé tung vạt áo ta, đoạn vùi đầu xuống.

Ta tức thời hít ngược một hơi, tay phải còn được cử động cài vào tóc đen của hắn, năm ngón tay quyện thành một khối.

Ngự Vương lấp kín môi ta, sau đó hôn đủ rồi, bèn ngẩng đầu, trán áp vào trán, hắn nhìn ta, hơi nóng phả vào mặt ta, “Lần sau không được làm chuyện nguy hiểm như thế nữa, có nghe thấy không?”

“Người thổi tiêu cho ta, ta sẽ không làm. Người không thổi tiêu cho ta, ngày mai ta vẫn đi gặp Ngự thái phi.”

Ngự Vương mím chặt môi, tựa hồ lại bị ta chọc giận.

Không nói hai lời tách hai chân ta ra, lấy tay giật quần ta xuống.

Ta khấn trương nhắm tịt mắt lại, hít mạnh một hơi, phỏng chừng hắn lại muốn xông vào rồi.

“Ừm! Hả ~?”

Bên dưới đột nhiên được bao bọc trong một cơn sóng ấm áp, thoải mái khó diễn tả bằng lời.

Ta ưỡn sống lưng, nhất thời thất thần không kịp phản ứng.

Ngự Vương ngừng một chút, ở bên dưới cắn một cái.

Ta lập tức thét lên.

Thối... Thối tiêu rồi!

Hắn! Hắn thổi tiêu! Cho ta rồi!

Tức thời tiếng ưm a không dứt bên tai, ta quả thực sung sướng muốn bật khóc hưng hức.

Chưa đến một chốc ta rất nhanh đã quăng mũ quăng giáp xin hàng.

Ngự Vương dùng sức xoa xoa miệng, sau đó lại ép tới, áp tay lên gương mặt thất thần của ta, nói một cách hung bạo, “Cùng người ở một chỗ cho tới tận giờ, người đều chỉ thở dốc, không rên một tiếng. Sao hôm nay lại kêu êm tai thế hả. Hả?”

Con người ta không tìm ra tiêu cực, run rẩy nói, “Thối... thối... người... thối..”

Ngự Vương thở dài, vuốt ve gương mặt ta, “Liên cho người vui thích đến vậy. Đã nhiều năm như vậy, ta còn không biết hóa ra người còn có thể reo hoan như thế...”

Ngự Vương cuốn lấy ta, sau đó hai ta quấn vào thành một, tiếp nữa không thể phân ly.

Sáng sớm có kẻ véo mũi ta.

Ta nghệt thở mà tỉnh, xúc cảm lạnh băng mách cho ta, là Dạ.

Ta lật người, rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, cảm giác bản thân không hề có chắn che, người không mảnh vải cứ thế giửa mặt nằm trên giường.

Ta vội mở mắt, tức thì nghe được một tiếng cười giễu cợt.

Nhìn một cái, lại khiến ta ba hồn dọa rơi bảy phách.

Cạnh giường ta đứng một đồng người.

Con thỏ nhãi ranh ngồi chồm hồm ở mép giường, sững sờ nhìn chằm chằm cơ thể ta.

Tử Vi lắc đầu, phát ra âm thanh chắc chắc.

Tiểu San Hô bụm mặt, ngồi xổm dưới đất nhòm ta qua kẽ ngón tay.

Bạch Liên Hoa tựa bên cửa, quay đầu đi chỗ khác cười châm biếm.

Dạ ở trên không bay loạn xạ, hai tay còn cầm cái chắn vốn nên đắp trên người ta. Bay qua bay lại.

Thời điểm ý thức được điều này, ta đã theo bản năng xoay người nằm sấp xuống giường, che bộ vị then chốt ở bên dưới, hậu quả cái mông lại chống lên trời, chuyện tốt Ngự Vương làm đêm qua hiển hiện rõ mồn một không sót tí nào.

Chấn bị Dạ túm lên không, ta rống lên giận dữ, “Dạ! Đừng gây rối nữa!”

“Úi.” Dạ lạnh trí bay qua, quăng vèo cái chắn, phủ lên hoa gấm trên người ta.

Sau đó cười hi hi, “Dù sao mọi người đều thấy hết cả rồi.”

Ta tức giận đến vành mắt đỏ kè. Vội vàng giật chắn quấn quanh thân thể. Tử Vi lắc đầu chắc chắc, vừa nói “Đại nhân thật là phong lưu nha.” Sau đó biến thành một luồng tử quang, bay vọt vào tử minh châu ta đeo trên cổ.

Bạch Liên Hoa cười đã đủ rồi, cũng bay vào ngọc bội, Tiểu San Hô chớp chớp con mắt, cũng hấp tấp bay vào. Ta lập tức trừng mắt nhìn con thỏ nhãi ranh, rống giận, “Nhìn cái gì hử! Người cũng bay vào cho ta!”

Con thỏ nhãi ranh cuống quít hoàn hồn, xòe quạt nói, “Ta bay vào đâu được.” Sau đó nhìn ta, mặt đỏ tim đập nói, “Đại nhân, trông cơ thể người rất đẹp. Ta sờ thử được không.”

Dứt lời liền vươn móng vuốt hồ ly tới, ta vội giơ tay phải, đập xuống đánh chát, “Không được sờ!”

“...” Con thỏ nhãi ranh móp móp miệng, hừ một tiếng, biến thành một con cáo trắng nhỏ y như con cáo đỏ, hai con hồ ly chụm vào một chỗ, chít chít oe oe chuồn mất.

Tối hậu, ta nhìn Dạ, “Còn dư mỗi người thôi.”

“Ta ứ đi.” Dạ bay tới, lại giật chắn của ta, “Hê hê ta sẽ không đi. Mà nói lại, hoa gấm của đại nhân thực sự là mỹ quan nha. Đặc biệt là lúc... còn mang trên... Sao ta có thể ích kỷ xem mảnh như vậy, thế nên ta đã gọi tất cả mọi người tới, cùng nhau thưởng thức hoa gấm của đại nhân.”

“Người cầm miệng cho ta!” Ta giảng chặn với Dạ, lúc này có cung tỳ gõ cửa, nhẹ giọng nói, “Trưởng hoàng tử điện hạ, nô tỳ đã chuẩn bị điểm tâm và nước ấm.”

“Trưởng hoàng tử điện hạ, quá ngộ, tam công Thái úy sẽ đến chào hỏi, chỉ bảo ngài đọc sách. Buổi tối Ngự Vương điện hạ sẽ chuyển toàn bộ sổ sách phủ Ngự Vương vào điện Cam Lộ, về sau liền ở lại điện Cam Lộ chỉ Trưởng hoàng tử điện hạ phê sửa tấu chương.”

“Miễn, sau giờ ngộ bản cung muốn ra ngự hoa viên dạo chơi, tam công không cần tới nữa. Về phần sổ sách, tiếp tục giao cho Ngự Vương là được.”

Ta cười nhạt một tiếng, bảo, “Đi đi, cứ nói với tam công như vậy.”

“... Nô tỳ tuân mệnh.”

Nhìn cung tỳ vẻ mặt bối rối, Dạ đáp xuống, nói, “Đại nhân, coi chừng bị chửi hôn quân.”

“Chửi thì chửi chứ sao. Nhiều năm như vậy, bản cung mà không bị chửi, lại thấy không quen.”

“Chữ không biết mấy con, còn vọng tưởng để bản cung cai quản triều chính ư?” Ta ăn mặc chỉnh tề, cả búi tóc tán loạn cũng vẫn lại, chụp lên mào kim long. “Dạ, cùng bản cung ra ngoài một chuyến.”

Dạ nhào tới, ngoắc trên vai ta, ta cứ thế lê theo một con bồi hậu linh, dừng cầm đũa đầu, hướng đến hậu cung.

“Tay trái của Trưởng hoàng tử điện hạ còn chưa phế mất nhỉ.” Ngự thái phi tựa hồ trong một đêm già đi không ít, thái dương đã lộ ra tóc bạc.

Ta cười cười ngồi xuống, nói, “Nhờ phúc Ngự thái phi, bản cung mạng lớn, kể cả thiết châm thấu xương, tới tận cầu Nại Hà, vẫn có người có thể kéo bản cung trở về như thường. Ngự thái phi không cần tiếp tục lo lắng.”

Ngự thái phi hung tợn nhìn ta, cười lạnh nói, “Nghe nói Trưởng hoàng tử điện hạ cự tuyệt tam công chỉ bảo, tương lai còn dài, làm thế nào cai trị thiên hạ đây.”

Dạ trên lưng ta thay đổi tư thế, khiến cho ta khó chịu vặn vẹo, “Ngự thái phi muốn nhắc nhở bản cung, trong điện Cam Lộ, nơi nơi đều là tai mắt của ngài sao.” Ta dừng một chút, xoay người bảo nội thị tổng quản Ngự Vương mới đổi cho ta sau lưng, “Người trở về, lập tức đem toàn bộ cung tỳ điện Cam Lộ thay đổi một lượt, về phần đổi thành dạng người gì, người hẳn rõ ràng hơn bản cung.”

Nội thị tổng quản vội đáp, “Nô tài tuân mệnh.” Y là người của Ngự Vương, ta yên tâm.

Nội thị tổng quản thối lui, Ngự thái phi trợn lớn con ngươi, nhìn ta trừng trừng. Ta nói, “Lại nói, cũng coi như bản cung không đúng với bà, bà chẳng qua là muốn làm thái hậu, nhưng đều bị bản cung năm lần bảy lượt làm xáo trộn kế hoạch. Hôm nay bản cung là Trưởng hoàng tử, chỉ ít ngày nữa sẽ đăng cơ xưng đế, cũng nên bồi thường một chút cho Ngự thái phi người.”

Ngự thái phi giận đến mức cặp môi run rẩy, ta cười nhạt một tiếng, “Trong mắt Ngự thái phi, bản cung chính là tiểu nhân đắc chí, đáng tiếc bản cung cho rằng, tháng ngày bản cung gặp xuân đắc ý, vẫn còn dài lắm lắm.”

Nói đoạn chống người đứng dậy, “Thái phi người tuổi tác đã cao, công lao sánh với nguyên lão tam triều, chẳng quản hậu cung, vì Đại Đường ta tích đức tích phúc, bản cung quyết định phong Ngự thái phi người làm Ngự thái hậu, thống lĩnh tam cung lục viện, chuyển đến ở Thụy Diệu viện. An hưởng tuổi trời. Về phần thánh chỉ sắc phong, đợi bản cung trở về, cái này cần có Ngự Vương nhúng tay.”

Ngự thái phi đứng bật dậy, “Người muốn giam ai gia ở hậu cung!”

Mặt ta lạnh tanh, nhanh chóng xoay người đi khỏi, “Ngự thái phi khỏi cần tạ ơn bản cung nữa!”

Xa xa, vắng tới âm thanh Ngự thái phi ném vỡ tách trà.

Dạ úp sấp trên vai ta, nhỏ giọng cười nói, “Té ra đại nhân cũng biết chọc tức người ta như thế. Mở miệng một tiếng là tuổi tác đã cao, phụ nữ sợ nghe câu này nhất đấy.”

Ta nhìn dưới chân mẫu đơn nở rộ, ngẩng đầu nhìn cung điện đình các, lầu gác hoa tàn trải ra vô tận. Thở dài, nói:

“Chung quy không thể bị người ta ăn hiếp suốt đời. Hồi nhỏ sư phụ từng nói với bản cung, chỉ cần bị đánh, thì cho dù nhẫn nhịn mười năm, cũng phải tìm một cơ hội mà đánh trả.”

30. Chương 30

“Mọi người rất nhớ ngài đấy.”

Buổi chiều Tử Du tới viếng thăm, dâng lên cống phẩm Ba Tư, loại cảm giác này thật kỳ diệu. Trước đây hẳn giao cho ta xem, đều là chuẩn bị đưa vào cung cả, bây giờ hẳn giao cho ta xem, đều là chuẩn bị đưa tuốt cho ta.

“Nghe nói Ngự Vương chỉ thị người tạm thay quyền Ngoại Ti Lệnh...” Ta vỗ bộp vào vai hắn, cười xấu xa nói, “Thế nào, lương tháng nhiều đến muốn khóc đi.”

Tử Du cười hì hì, “Nào có, cũng chỉ gần đủ cho Tiểu Mai thêm ít tiền son phấn.”

“Vậy Tiểu Mai cũng quá tiêu hoang rồi.”

“Trước đây lương tháng đại nhân cho nàng, cũng toàn đổ vào mua son phấn đấy.”

Ta thở dài, “Tử Du, người là một người đàn ông tốt, trách nhiệm nuôi gia đình này, một mình người gánh vác trên vai. Thật vất vả.”

Tử Du đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Không sao, chỉ cần nàng sinh cho ta một đứa nhỏ là tốt rồi.”

Ta cười ha hả, “Được rồi, lần sau tiến cung, cũng chuyển sen trắng trong viện tới đây trồng nhé.”

Chung quy không thể để Bạch Liên cứ bắt nam bắt nữ mãi, vậy ta cũng quá súc sinh rồi.

“Vâng.”

Buổi tối Ngự Vương cho chuyển rất nhiều đồ đến điện Cam Lộ. Còn có cả đồng sổ sách.

Hắn ngồi một bên phê tấu, ta bèn nằm dài trên giường lăn qua lăn lại.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ hỏi ta một số ý kiến.

Về sau nhìn thấy ta dụi đầu vào trong chăn, bèn dứt khoát buông sổ sách xuống.

“Người dự định thế nào đây? Hừm?”

Ta rút đầu ra, “Giống như trước đây rất tốt, cho dù ta đã là trưởng hoàng tử, người cũng biến thành giám quốc rồi, nhưng mà ta ngủ, người phê tấu chương, tiếp tục những ngày an nhàn hiếm hoi, cứ như vậy cũng rất tốt.”

“Bản vương không hỏi người vì sao không gặp tam công, không học trị quốc.” Ngự Vương buông mắt nhìn xuống, “Hôm nay người đã đi gặp mẫu phi.”

Xong, là ta nói không giữ lời, đêm nay hẳn nhất định không thôi tiêu cho ta rồi.

Ngự Vương quay mặt đi, thản nhiên nói, “Người thấy bà, thân thể có tốt hay không?”

Ta vội ngồi dậy, xuống giường, chân trần chạy lại, Ngự Vương ngẩng đầu nhìn ta, “Kể từ lúc người bị thương, bản vương vẫn chưa gặp lại bà...”

Ta chớp mắt lia lịa, dẫn xuống dòng ẩm ướt nơi khoe mắt, sau đó vòng tay ôm đầu hắn, kéo vào trong lòng.

Ta đột nhiên minh bạch, vì có gì Ngự thái phi hận ta như thế.

“Từ nhỏ bản vương đã được mẫu phi yêu chiều che chở, bên người đều là tâm phúc của mẫu phi, bà dạy bản vương xem xét thời thế, bà dạy bản vương hoành hành ngang ngược. Bà nói với bản vương, bà nhất định sẽ làm cho bản vương đăng cơ xưng đế, vĩnh viễn hưởng cái phúc vạn tuế.”

Ngự Vương choàng tay ôm thắt lưng ta, “Thế nhưng năm ấy bản vương gặp người, người đánh bản vương, còn treo bản vương lên cây, suốt đời bản vương đều không quên được, sau đó bản vương bắt đầu oán hận người, đố kị người... thích người, bắt đầu từ đó trong đầu toàn là người...”

Ta ôm siết hân, rõ ràng mắt đã trợn to, mà từng giọt lệ lại rơi lên lưng hân lách tách.

“Bản vương tưởng rằng tiếp cận người, có thể né tránh mẫu phi, nhưng mà hiện tại...”

“Hôm nay ta đã đi gặp bà ấy, ta còn chộc tức bà ấy.” Ta lau qua mặt, khịt khịt mũi, “Ta cam đoan, ta xin thề, sau này sẽ không bao giờ... chộc tức bà ấy nữa.”

Ngự Vương yên ổn ở trong lòng ta trong chốc lát, đột nhiên đẩy phắt ta ra, lại giở tấu sớ, “Hoàng Hà mưa liên tiếp mấy ngày, địa phương báo cáo có thể có nguy cơ vỡ đê, trước tiên lệnh cho quân đội địa phương gia cố bờ đê, tiếp theo bản vương dự định xuất từ quốc khố mười vạn lượng, dự trữ kho lương, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.”

Ta hơi dụi mắt.

Bổ nhào tới, giật xuống quyển tấu, vút qua một bên, sau đó kéo hân lên giường, tháo phát quan, ấn ngửa hân xuống.

Ngự Vương quay đầu đi chỗ khác. Nhưng ta đã thấy được, vành mắt hân đỏ au.

Ta cúi đầu, chuẩn bị thổi tiêu cho hân, thế nhưng hân lại nắm lấy tóc ta, kéo ta lại gần, môi ngậm môi, tiếp sau không sao chia tách.

Sau cơn triền miên, ta cùng hân quấn chặt lấy nhau mà ngủ.

Sáng tinh mơ tỉnh lại, mắt còn chưa mở, ta đã vươn tay theo thói quen, sờ soạng khoảng giường bên cạnh.

Dù cho đã chuyển đến điện Cam Lộ, cuộc sống quả nhiên chẳng hề thay đổi, giường trống không, hân đã lên triều sớm rồi.

Ta quyết định xoay người ngủ tiếp. Nhưng bàn tay lại đụng phải một món đồ cứng cứng.

Rút ra, neho mắt nhìn xem, thì ra là chủy thủ bất ly thân của Ngự Vương, ta nhớ rằng hân đã mang trên người từ nhỏ. Cất ở bên hông, có vài lần ta thổi tiêu cho hân, cái đó chuyên va vào mũi ta.

Bên gối còn có một mảnh giấy. Chữ của Ngự Vương, ta không nhận ra mấy từ, nhưng đoán ra đại khái ý tứ, chủy thủ này, đưa cho ta phòng thân.

Tín vật đính ước?

Ta lập tức ôm chủy thủ hôn chùn chụt mấy phát, thậm chí còn lăn lăn vài vòng.

Thời điểm dùng bữa sáng, Dạ chẳng biết đã sớm trôi tới nơi đâu làm sơn đại vương rồi.

Ta vừa ăn một miếng, chợt nghe thấy tiếng cung tỳ thét chói tai, ngay sau đó một con cáo nhỏ trắng tuyết như tuyết ba chân bốn cẳng chạy tới, còn có một hòn lửa nhỏ nối gót theo sau.

Con thỏ nhãi ranh lao thẳng lên bàn, vươn đầu lưỡi liếm liếm cháo trong thìa của ta. Ta phất lui cung tỳ vừa theo tới, con thỏ nhãi ranh lập tức hóa thành hình người, đáp xuống một chỗ bên cạnh, tiểu hỏa cầu nhảy lên chân hân, hân thở phì phò nói, “Hoàng cung lớn quá. Ta mất phương hướng. Không tìm thấy điện Cam Lộ. Suýt nữa còn bị thị vệ tóm cổ.”

“Ai bảo người chạy lung tung.”

Cung tỳ gõ cửa tiến vào, “Trưởng hoàng tử điện hạ, Ngự thái hậu mời ngài cùng dùng điểm tâm.”

Con thỏ nhãi ranh vội nhìn ta, “Ta đi theo người.”

Ta vỗ vỗ đầu hân, “Không có việc gì đâu. Bà ta sẽ không làm hại ta. Người ăn cháo trước đi.”

Để lại cả bàn điểm tâm tinh xảo cho con thỏ nhãi ranh, ta đứng dậy đi Thụy Điều viện.

Ngự thái hậu đang thưởng thức trà sớm, tư thái muôn vàn, ung dung hoa lệ, thấy ta tới liền mỉm cười, không còn vẻ thảm hại hôm trước, cũng không có luồng sát khí mọi khi.

Trong đầu lặp đi lặp lại toàn là vành mắt đỏ au của Ngự Vương. Trong lòng âm thầm phát thệ, hôm nay cho dù bà ta có chửi mửi tám đời tổ tông nhà ta, ta cũng tuyệt không cãi lại.

“Tham kiến Ngự thái hậu.”

“Trưởng hoàng tử điện hạ quang lâm Thúc Đế viện, là phúc khí của ai gia.”

Ngự thái hậu nhàn nhạt thở dài, “Tựa hồ ai gia mời không đúng lúc, cung tỳ trở về nói, trưởng hoàng tử điện hạ đã dùng điểm tâm rồi.”

“Chưa, vừa mới ăn một miếng, chẳng phải đã tới rồi sao.” Ta vội vàng bưng bát cháo lên, húp soàn soạt mấy ngụm.

Ngự thái hậu thấy ta ăn như hổ đói, đột nhiên cười nhẹ, “Đứa nhỏ này, hôm qua còn phùng mang trợn má, hôm nay sao lại nghe lời như thế, hay là thực sự cảm thấy ai gia đã già, bắt đầu phải hiếu kính rồi.”

“Sao có thể chứ. Ngự thái hậu mỹ mạo động nhân, quả thực soi chiếu Thúc Đế viện chói chang rực rỡ.”

“Ai gia xem thường người rồi, cái miệng của người, quả đúng là rất ngọt.”

Ta buông bát, nhìn bà ta một thân trang phục chỉnh chu, biểu lộ vẻ vô cùng điềm lệ, không biết vì sao, trong lòng lâm lâm bất an.

Ngự thái hậu phát phát tay, cung tỳ dọn bàn và đồ ăn sáng đi. Đổi thành tiểu kỹ cùng trà thơm.

“Chủy thủ bên hông trưởng hoàng tử, có thể cho ai gia mượn xem một chút không.”

Ta gỡ chủy thủ xuống, đưa cho bà ta.

Cẩn rằng lại nhớ tới vành mắt đỏ au của Ngự Vương tới qua, bụng bảo dạ cho dù bà ta có chọc ta thêm một đao, ta cũng không đánh trả.

Ngự thái hậu rút chủy thủ ra, lại từ tốn tra vào vỏ, vuốt ve bảo thạch gắn trên chuôi, lẩm bẩm, “Chủy thủ này, là của hồi môn ngày ai gia được gả vào hoàng thất.”

“Mẫu thân ai gia chỉ chuẩn bị cho ai gia một món hồi môn, lúc gần lên kiệu nói với ai gia, ngày sau ở trong cung, tuyệt đối không thể bị tú nữ ức hiếp, nếu như không cách nào xoay chuyển, vậy thì dùng nó để tự vệ. Chỉ ít thời điểm ra đi, cũng phải giữ tôn nghiêm mà đi. Ai gia khắc sâu trong lòng, sau đó đã thành quý phi, thái phi, thái hậu... Ha ha...”

Ngự thái hậu dịu dàng nói, “Khi Ngự Vương năm tuổi, ai gia liền đưa thanh chủy thủ này cho nó, nói với nó những lời giống vậy, mấy năm nay, nó vẫn luôn luôn mang trên người, ôi, thậm chí ngay cả thứ này cũng đã đưa cho người...”

Ta vội nói, “Đâu có, là bản cung thấy nó tinh xảo, mượn xem một chút, đến tối phải trả lại cho hần, bằng không hần sẽ nổi giận ngay.”

Ngự thái hậu cười phá lên, “Nhóc con nhà người nha, thực sự là đã ngoan cố lấy Ngự Vương rồi, đứa nhỏ này vậy mà không tới thăm ai gia nữa, người đâu!” Cung tỳ tới quỳ xuống. Ngự thái phi nói, “Truyền Ngự Vương tới. Nói ai gia nhớ nó rồi.”

“Dạ.”

Sau ta và Ngự thái hậu cứ lẳng lặng ngồi như vậy, ta bưng trà, bà ta ngắm nghía chủy thủ, chưa được bao lâu, chợt nghe thấy cung tỳ bẩm, “Thái hậu nương nương, Ngự Vương điện hạ đã tới.”

Ngự thái hậu đứng dậy, đưa chủy thủ cho ta, “Trả lại người vậy.”

Ta vội đứng dậy nhận bằng cả hai tay, nào ngờ trong nháy mắt tiếp xúc, Ngự thái hậu lại bỗng nhiên giật lấy tay ta, thân thể xô mạnh về phía trước.

Thời điểm ta hoàn hồn, chủ tử đã ngập sâu vào trái tim bà ta, máu thấm lên vạt áo ta, trong tay ta còn nắm chặt chủ tử.

Môi ta run run, lùi một bước.

Bên tai lập tức vang lên tiếng thét tê tâm liệt phế của Ngự Vương, ta nhìn hẩn xông lại, ôm lấy thân thể mềm oặt của Ngự thái hậu.

“Mẫu phi! Mẫu phi! Thái y! Mau truyền thái y!”

Ta lại lùi một bước, hai bàn tay toàn là máu, ngón tay run lẩy bẩy, chủ tử hoen máu rơi xuống đất. Văng ra rất xa.

31. Chương 31

“Không phải ta. Không phải ta.” Ta lại tiến lên một bước, thế nhưng Ngự Vương vẫn chỉ hô thái y, hô mẫu phi, không ngừng vỗ vỗ gương mặt Ngự thái hậu, âm thanh run rẩy của ta chìm chìm trong tiếng thét chói tai bao trùm Thụy Diệu viện.

Tiểu cung tỳ bên người Ngự thái hậu vội vã quỳ xuống, khóc lóc hô hào, “Ngự Vương đại nhân, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, là trưởng hoàng tử điện hạ thất thủ đâm thái hậu nương nương bị thương.”

Ta đột ngột cứng ngắc.

Thế nhưng Ngự Vương tựa như không hề nghe thấy.

Sau đó tất cả thái y đều đã đến, Ngự Vương bế Ngự thái hậu chạy vào trong phòng, cung tỳ thị vệ lũ lượt kéo nhau vào theo, chen chúc lúc nhúc trong phòng.

Ta đứng chết trân ngoài cửa. Xuyên qua khe hở giữa đám người, nhìn theo bóng dáng Ngự Vương.

Ta nhìn thấy Ngự Vương khóc.

Cả đời này ta chỉ từng thấy duy nhất ba lần. Lần thứ nhất, hẩn sợ độ cao, ta không biết, còn treo hẩn lên tuốt ngọn cây. Còn có lần này. Khuôn mặt hẩn giàn giụa nước mắt, còn có tối hôm qua, hẩn nhớ mẫu phi, nhớ đến đỏ cả vành mắt.

Vết thương trên tay trái bởi vì Ngự thái hậu dùng sức mà nứt toác. Máu rơm rớm rỉ ra, hòa lẫn vào máu của Ngự thái hậu, không sao phân biệt.

Trên mặt ta cũng bị văng một ít. Ta lấy mu bàn tay chặn lên che mắt, cảm giác như đất trời đều sụp đổ.

“Bà ác lắm, bà ác lắm.” Ta nghẹn ngào lùi lại vài bước, sau đó đầu óc trống rỗng bắt đầu bỏ chạy.

Ta cũng không biết phải chạy đi đâu, chỉ muốn chạy xa khỏi nơi đây, càng xa càng tốt.

Ngọc bội Bạch Liên chợt lóe bạch quang, Bạch Liên nhảy bộp ra, từ phía sau đột ngột ôm chầm lấy ta, ta thiếu chút nữa té nhào, cứ thế bị y từ sau lưng ôm rịt, một chút sức lực cũng không còn.

“Không phải lỗi của ngài, đại nhân.”

Y cao hơn ta, dễ dàng đưa tay phủ lên đôi mắt lệ tràn của ta, “Quay về đi. quay về, giải thích rõ ràng với y. Người không phải ngài giết.”

“Hẩn biết. Hẩn biết chứ.”

Ta lắc đầu, hai mắt chỉ cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại của Bạch Liên, “Hẩn biết chứ, hẩn biết chứ. Thế nhưng, thế nhưng... Chúng ta hết rồi.”

Ta vụt giẫy khỏi cái ôm của Bạch Liên, đi vài bước về phía trước, “Để một mình ta yên tĩnh một chút.”

Bạch Liên thở dài, vừa bay trở vào, ta lại như kẻ điên giật xuống Bạch Liên San Hô lũng liểng, còn cả tử minh châu trên cổ, miết chặt trong lòng bàn tay, thoát vung tay ném vèo ra giữa hồ, chìm xuống đến đáy nước.

“Để ta yên một chút... Ta chỉ muốn ở một mình... Để ta ở một mình...” Ta lùi dần, xoay người chạy trốn.

Ba luồng sáng từ trong hồ bay ra, nhìn bóng lưng ta dần xa, không hẹn mà cùng thở dài.

Ta không biết phải chạy về đâu.

Khắp nơi đều có cung tỳ thị vệ.

Ta khắp người đầy máu làm bọn họ kinh hoàng.

Rồi nhìn ra ta là trưởng hoàng tử, nhưng lại chẳng dám bắt lấy ta.

Ta không biết liệu bản thân đã điên hay chưa, trong đầu hết thảy chỉ tồn tại một ý niệm, chạy đến một nơi không có bất cứ ai. Rồi đi, rồi khỏi chỗ này.

Chạy mãi chạy mãi đến khi trời tối đen, ta rốt cục mệt mỏi không chịu nổi sụp xuống một bụi mẩu đơn.

Mơ hồ cảm thấy có người đến gần, vác ta lên.

“Mùi vị thơm ra phết...”

Người nọ chùi nước miếng, sau đó liên tục lầm bầm, “A, không được không được, ta đã thề phải ăn chay. Ta phải ăn chay, ta phải ăn chay.”

“Ta là Ian, thế nhưng bác gái thiện phòng¹ gọi không chính xác, cứ gọi ta Y Nhân. Người cũng gọi ta Y Nhân là được.”

Ta đứng lên, sờ đồng cỏ cứng còng dưới thân, nhất thời nghĩ không ra bản thân đang ở chỗ nào.

Nhưng chưa đến một khắc, ngày hôm qua ngập chìm máu tanh và tuyệt vọng, đã lập tức bủa vây xung quanh.

“Đây là kho củi của thiện phòng, ta vẫn luôn trốn ở chỗ này, bác gái ở thiện phòng là người tốt, chỉ cần không phải là trẻ con hư, đều có thể trốn ở đây hết. Không cho tổng quản phát hiện được đâu.”

Ta nhìn về phía nó, là một thiếu niên mười mấy tuổi, hình như là người Hồ, đôi mắt một màu xanh thăm thẳm, tóc xác thực có màu vàng kim, người Hồ ở Trường An đa số là mắt biếc, vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy mắt màu lam thế này.

Nom nó có vẻ nhỏ gầy, nhưng nước da thì cực kỳ trắng, óng ánh trong suốt, mái tóc dài màu vàng kim bồng bềnh choàng xuống hai vai, trên người chính là bộ quần áo nâu chỉ có hạ nhân cấp thấp nhất của thiện phòng mới mặc. Thế nhưng cái khuôn mặt nhỏ nhắn kia, quả thật là phi thường phi thường đẹp mắt.

“Người đã cứu ta.”

“Đúng à khắp người người toàn máu ế, thực sự là... A... Ăn chay ăn chay...”

Tiếng Hán của thiếu niên đặc biệt cổ quái, nhất là cái câu ‘ăn chay’ kia, vừa nghe liền biết nó đến Trường An chưa bao lâu. Ta nhìn nó cẩn mật, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, có vẻ vô cùng sắc nhọn. Trong tay giữ một cái áo vải đồng dạng màu nâu, hươ qua hươ lại trước mắt ta, “Mau thay vào đi.”

Ta quệt tay ngang mặt, phát hiện máu trên tay đã được lau sạch sẽ. Nơi bị thương, cũng được băng thêm một lượt vải.

“Cho ta ở chỗ này, trốn tiếp vài ngày nhé.” Ta vỗ vỗ vai thiếu niên, cố rặn ra một nụ cười, “Người tên là Y Nhân?”

Kho củi đặc biệt lớn, từng khúc củi được xếp một cách ngăn nắp gọn gàng, đằng sau còn có một gian phòng rất lớn, trên mặt đất trải một lớp rơm rạ, có một cái bàn nhỏ, bày mấy chén trà con con. Cùng một chồng y phục sạch sẽ. Đó là nơi ta và Y Nhân ẩn náu. Cung tỳ tiến vào cất củi lấy củi đầu giống nhau nhau, sẽ không quanh bước vào tận gian trong này.

Ta mệt bã cả người, chờ thiếu niên đi rồi, lại nằm trên cỏ khóc một hồi, thiếp đi một lát. Tỉnh lại do dự mãi, làm thế nào mới có đủ dũng khí thử đi gặp Ngự Vương.

Tầm trưa, Y Nhân trở về.

Bưng một làn cơm lớn, vừa vào phòng liền dí một bát cơm trên đấp không ít món ngon vào dưới mũi ta. Sau đó tự mình ôm một khay bột đậu phụ chưng tiết, bắt đầu ăn thun thút.

Ta cầm thìa lên, thở dài. Bới cơm từ dưới lên.

“Hãy, đây chính là bác gái thiện phòng dành riêng cho ta đây...”

Y Nhân đã xử xong già nửa cái khay, tinh thần có vẻ tốt lắm, “Được rồi, ta học mãi vẫn không biết dùng thìa. Người muốn cười cứ cười đi.”

Ta nhin không được, buột miệng cười, cảm giác tâm tình uất ức đã khá lên nhiều.

“Được rồi, nghe bác gái bảo ngày hôm qua ở trên có một bà địa vị rất cao quý vừa mới chết.” Y Nhân đột nhiên nói.

Thìa trên tay khựng lại, sau đó nuốt không trôi nữa.

Y Nhân trợn đôi mắt to màu xanh lam, nhìn ta, “Nghe nói còn có một vị trường hoàng tử mất tích, trường hoàng tử, sẽ không phải là người đi.”

Ta dứt khoát buông bát, “Là ta.”

“Khục!” Y Nhân sắc luôn cả tiết cả đậu phụ.

Ta trầm mặt, “Để ta trốn ở đây mấy ngày, bằng không ta lập tức giao người cho thị vệ.”

Y Nhân hóp hóp miệng, im lìm tiếp tục cào bới đậu phụ, dứt thìa cuối cùng vào trong miệng, nhai nhai, sau đó nói, “Hừ.”

Buổi chiều có thị vệ tới lục soát thiện phòng, tìm kiếm trường hoàng tử, nhưng không lục soát đến nơi đây, nghe tiếng, thì là bị tổng quản thiện phòng cản lại.

“Bác gái thực sự là người tốt.” Y Nhân trốn ở sau lưng ta, “Luôn làm đậu phụ chưng tiết cho ta ăn.”

“Người rất thích ăn cái món đó à?” Vừa nhớ tới ngày hôm qua máu tanh dính dớp đầy người, ta liền muốn ói.

“Tay nghề của bác gái thật không tồi, bác ấy nói bác ấy là quan to nhất thiện phòng, chắc chắn cũng là người nấu ăn ngon nhất.”

“Người chỉ biết có ăn thôi.”

“Hi hi hi.”

Trốn tránh hai ngày, ta rốt cục cố lấy dũng khí, dự định quay về điện Cam Lộ ngó một cái.

Y Nhân là một đứa trẻ đáng yêu, cả ngày nghĩ cách chọc ta cười, có thể do văn hóa khác nhau, nên những chuyện vui nó kể, ta đều cảm thấy thật nhạt nhẽo.

“Người từ đằng nào tới?” Ta sửa sang quần áo, cố lấy dũng khí chuẩn bị ly khai, “Theo đoàn thương nhân phía tây, hay là từ bến cảng đông bắc?”

Y Nhân cười híp mí nói, “Người hỏi quê nhà ta ư? Ta vượt biển tới đây, ước chừng xa lắm cơ.”

Cao Ly? Nhật Bản? Không đúng. Ta nghi hoặc nhìn đôi mắt xanh cùng mái tóc vàng của hắn, “Đó là đâu vậy?”

“Bờ bên kia...” Y Nhân cười toe, khoa tay múa chân nói, “Ta cũng lần đầu tiên chạy xa như vậy, kỳ thực là ta phạm lỗi, trốn tới đây đó. Bọn họ nhất định không biết ta chạy một hơi đến tận phương Đông đâu.” Ngừng một chút, giật giật góc áo ta một cách hết sức tội nghiệp, “Người phải đi rồi sao.”

“Ta muốn quay về xem.” Ta đẩy cửa ra, “Chung quy không thể trốn tránh mãi.”

Y Nhân lưu luyến phất phất tay về phía ta, lại khoe ra cặp răng nanh nhỏ, “VẬY NGƯỜI ĐI NHANH ĐI, TA ĐÃ THỀ PHẢI ĂN CHAY, NGƯỜI CỨ LỢN LỜ TRƯỚC MẶT TA, MÙI VỊ LẠI DƯỠNG NHƯ NGON LẮM, TA SẮP KHÔNG NHỊN NỔ NỮA RỒI.”

Vẫn là lần đầu tiên bị người ta xua đi như thế, trong ngực có chút ngàn ngạt.

Ta lặng lẽ chạy về điện Cam Lộ. Thế nhưng vừa vào phòng, lòng lại hoàn toàn lạnh ngắt.

Ngự Vương đi rồi.

Bởi vì ngay cả sổ sách trên bàn cũng đã dọn đi.

Trong cung nơi nơi đều treo ***g đèn trắng.

Ta biết, Ngự thái hậu ngực húng một đao kia, là không sống nổi.

Ta ngồi giữa điện trong chốc lát, đột nhiên lại muốn ly khai, hốt ha hốt hoảng ra cửa điện, lại ngơ ngơ đại bước về hướng thiện phòng.

Không một thị vệ, có lẽ chính hôm nay là ngày hạ táng Ngự thái hậu.

Con thỏ nhãi ranh hóa thành cáo trắng lủi ra ngoài, tưởng bám theo sau ta, lại bị Dạ thò tay nắm phất đuôi, xách lên, nhìn theo bóng lưng ta hồn bay phách lạc, quay sang thỏ nhãi, lắc đầu.

.....

1. Thiện phòng: phòng ăn.

2. Nguyên văn là (hồng thiêu huyết đậu hũ), một món ăn bổ máu khá phổ biến của TQ. Bạn Thanh Hòa không có nhu cầu tìm hiểu đây là tiết con gì, nên ta cũng chịu, chả biết tiết vịt, tiết gà hay tiết heo, đành gọi chung chung là đậu phụ chưng tiết.

32. Chương 32

Ta hồn bay phách lạc mò mẫm về kho củi, Y Nhân vừa thấy ta liền trợn trừng mắt, ta nhòm vào trong, còn cả một tổng quản thiên phòng đang đứng đấy.

“Trưởng... Trưởng hoàng tử điện hạ! Nô tỳ xin thỉnh an trưởng hoàng tử điện hạ.”

Tổng quản kinh hoàng lúng túng quỳ xuống hành lễ với ta, sau đó kéo Y Nhân bên cạnh cùng ấn đầu xuống đất.

“Suyt ——” ta tựa vào cạnh cửa, khẽ cười nói, “Bản cung muốn ở lại đây một thời gian, ai hỏi cũng được nói bản cung ở chỗ này...”

Tổng quản một mặt ấn chặt Y Nhân đang giãy giụa, một mặt khó xử nói, “Nhưng mà, nếu như Ngự Vương điện hạ hỏi đến...”

Lòng ta thất lại, “Nếu hắc có hỏi, người cứ nói cho hắc sự thật.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

“Đi ra ngoài đi.”

Tổng quản thối lui ra ngoài xong, rất nhanh đã lại trở về, lặng lẽ ôm chăn gấm nệm êm tới, sợ ta ở kho củi chịu thiệt thòi, lần qua lần lại tới tới lui lui vài chuyến. Tối hậu bưng tới cả trà cả đèn, lúc này mới cung kính ly khai.

Chờ tổng quản hết sức cẩn thận đóng cửa thật kỹ, Y Nhân liền nhào phốc về phía ta, ép ta xuống nệm, bàn tay nhỏ bé vỗ đập lên mặt ta, “Mau cho ta xem xem.”

“Hả?”

“Người vừa mới như vậy...” Nó đứng dậy, ngồi sang một bên, nhẹ nhàng đưa ngón tay dựng thẳng trước môi, bắt chước bộ dạng của ta, “Lúc người suyt ——, trông đẹp lắm. Khẽ tựa vào cửa, trông như tranh vẽ.”

“...” Ta một tay chống đầu dậy, một tay nhéo khuôn mặt nhỏ trắng bóc ửng hồng, dùng sức mà véo, “Nhãi con! à, người mấy tuổi rồi.”

Y Nhân ưỡn ngực, “Ta chính là vương tử.”

“Ai u, còn lợi hại phết nhỉ.” Ta cảm giác tâm tình đã nhẹ nhõm đi không ít, “Trước khi tiến cung, ta chính là Ngoại Tì Lệnh của Ngoại Tì Tỉnh, ngày nào chả gặp hoàng tử các quốc gia.” Ta nghĩ tới con thỏ nhãi ranh, ý cười càng đậm, “Còn có một hoàng tử Nhật Bản, cũng lớn xấp xỉ người, con mắt cười lên gian xảo cực, ta luôn có cảm tưởng dường như hắn đang nuôi chủ ý xấu xa gì.”

Ta dùng sức nhéo, cái miệng nhỏ của nó bị ta kéo nhếch ra, lộ cả răng nanh nhỏ nhỏ.

Ta lấy ngón tay sờ sờ. Nghịch cũng hay hay.

Hậu quả nhãi con đột nhiên đỏ bừng mặt. Đập phắt tay ta, vội vàng che miệng, nhìn ta nước mắt lưng tròng, nói bằng giọng mũi, “Không được tùy tiện sờ mó răng ta, như vậy quá thân mật. Ta là người tiết hạnh lắm đấy.”

“...” Lời này của nó làm ta ngay tức khắc sững người. Tay ta cứng ngắc giữa lưng chừng. Đành xấu hổ thu về.

Có đôi khi ta không thể lý giải nổi.

Hết như trước đây, mặc kệ ta làm thế nào bưng con thỏ nhãi ranh lên trên ghế, toàn chưa đến một chốc hắn đã lại xuống đất quỳ ngay được rồi.

Y Nhân khịt khịt mũi, dịch dịch móng, sau đó lùi lại mấy bước, “Hương nồng quá.”

“Hử?” Ta nhìn bộ dáng nó nhũn mảy, không khỏi đưa tay dụi tắt nhang muỗi. “Như vậy nồng quá sao?”

Y Nhân hóp hóp miệng. Nhìn chăm chăm bàn tay bị thương của ta mãi không thôi.

“Trường hoàng tử điện hạ, người đang giận đối tình nhân đúng không.”

Ta khẽ giật mình, xoay người phớt lờ nó.

Y Nhân áp sát tới, “Vừa rồi người bảo bác gái không cho phép bắt luận kẻ nào tìm thấy người, chỉ có Ngự Vương điện hạ kia mới được.”

Ta vẫn phớt lờ nó, nó dùng cặp răng nanh nhỏ cắn môi. Xoay người ta lại, vừa nhìn ta, lập tức ngậy ngẩn cả người.

Ta vội quẹt quẹt khóe mắt, thở ra một hơi.

“Ta và hắn... Ta không biết phải đợi ở đây bao lâu, hắn mới tìm được ta.” Đang nói, khóe mắt ta lại bắt đầu nong nóng. Tầm mắt một mảnh mơ hồ.

Bàn tay nhỏ bé của Y Nhân xoa xoa trên mặt ta, “Vậy người đi tìm hắn.”

“Ta không dám.” Ta không dám.

“Đi tìm hắn đi.”

“Không.”

“Tìm đi.”

“Không!”

“Tìm đi.”

Ta ương ngạnh đứng lên, giận dữ nói, “Hắn không đến gặp ta, thì ta sẽ không đi tìm hắn!”

Y Nhân lẳng lặng nhìn ta, đột nhiên ‘Oa’ một tiếng khóc toáng.

Ta nhất thời chẳng hiểu đầu của tai neho gì, khẩn trương đứng dậy vỗ nhẹ vào lưng nó, “Làm sao mà khóc.”

“Oa a a a!” Nó gào đến độ nước mắt chan hòa, âm thanh vô cùng thê thảm.

“Suyt —— sẽ đánh động người khác đấy.”

Y Nhân bụm miệng lại, ở trong lòng ta thút tha thút thít.

“Thế này là làm sao vậy.”

“Hu hu.” Bàn tay nhỏ bé lên với túm vào vạt áo ta, “Hu hu, ta cũng thế, anh trai² không chịu tha thứ cho ta, ta mới chạy đến nơi đây. Hu hu, anh ấy nhờ ta bảo hộ người yêu. Thế nhưng ta không nhận được, ăn mất cô ta rồi... hu hu.”

Từ từ. Nó đang nói cái gì vậy.

Ăn? “Ăn như thế nào hả?”

“Cô ta là nữ kỹ sĩ của anh trai, bảo vệ anh trai bị thương. Hu hu, ta lại lâu lắm chưa ăn gì, vừa nghĩ tới cô ta giành anh trai với ta, ta liền không nhận được. Hu hu.”

Sao ta càng nghe càng thấy mơ hồ.

Y Nhân ở trong lòng ta quấy đạp, bôi nước mũi tùm lum lên khắp người ta, “Hu hu, ta chỉ có một anh trai, anh trai chỉ có một người yêu, cô ta lại vì ta mà chết, ta trốn ở chỗ này, vừa sợ anh trai tìm được ta. Vừa hy vọng anh ấy tìm thấy ta. Hu hu.”

Ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, tự dừng lại muốn ôm nhau khóc với nó.

“Cho nên nhìn người giận dữ, ta liền nhớ tới anh trai. Hu hu —— “

Ta ôm chặt nó, nước mắt trượt đến khóe miệng, “Vậy bây giờ phải làm sao đây. Ta cũng chỉ có Ngự Vương, thế nhưng đó là mẫu phi của Ngự Vương, nhất định hắn sẽ không tha thứ cho ta đâu. Y Nhân, bây giờ ta phải làm sao đây.”

“Ta cũng không biết, u oa oa oa!”

Ta ôm nó, không ngừng rơi lệ, tự nhiên khóc như một đứa trẻ con.

Hai ta run rẩy kịch liệt, không rõ là nó run, hay chính ta đang run.

“Bốp!”

Khóc chưa bao lâu, Y Nhân đột nhiên đập bốp một phát lên cổ ta. Bỏ tay xuống, khịt mũi nói, “Có muối.”

Nó ra tay quá nhanh, ta nhất thời chưa kịp phản ứng lại. Vô thức buông nó ra, chỉ thấy nó vừa thút tha thút thít vừa chùi tay, dùng khăn lau chùi xác muối trên tay, nghĩ ngợi một chút, lật sang mặt sau sạch sẽ, lại ra sức chùi nước mũi.

Ta bị nó chọc cười, cảm thấy khóc xong, tâm tình thông thuận đến cực điểm, tức khắc ngả đầu lên nệm, nhìn ngoài cửa sổ, trời đã vào đêm.

“Ba ngày.” Qua đêm nay, ta và hắn, đã tròn ba ngày không gặp mặt.

Qua một lát, Y Nhân đốt lại nhang muối, nhẹ nhàng bò qua, dán khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực ta, nói yếu ớt, “Trưởng hoàng tử điện hạ? Người làm anh trai ta, được không?”

“Không.”

“Đi mà.”

“Không.”

“Đi mà.”

“Không.”

“Ca...”

“...”

Ta vuốt mái tóc vàng mềm như tơ của nó, thờ dài.

Lần trước giận dỗi âm ỉ, Ngự Vương quăng vỏ sò của ta xuống đất. Khi ấy ta đã uất phát khóc.

Ngay tại lúc ta tưởng rằng không bao giờ còn gặp lại hần nữa, hần lại cực không biết xấu hổ đến đòi về.

Ta đột nhiên nhớ tới, hần phải thị vệ tìm ta trong cung, thị vệ đã từng đến thiện phòng tra vấn. Về sau vẫn không quay lại. Phải chăng hần nghĩ ta đã đi rồi, hay hần cho rằng ta chạy đi tìm sư huynh...

Ta không ngủ được.

Y Nhân trên người cũng tỉnh dậy, nhưng vẫn phi thường nhu thuận, một tiếng không rên. Cũng không nhúc nhích.

“Lúc này thiện phòng còn có người không?”

Y Nhân ngẩng đầu nhìn ta, “Đã hết giờ rồi, không còn ai, nhưng rất nhiều đồ ăn vẫn được ủ trong lò, thi thoảng sẽ có người đến lấy. Ca.”

“Đứng lên.” Ta khẽ vỗ nó. “Ta muốn nấu cháo.”

“Dạ, ca.”

Đứa nhỏ này mở miệng một tiếng ca, làm cho khớp xương ta cũng phải tan chảy.

Ta lượn đến thiện phòng. Tìm một nơi hẻo lánh không ai để ý, múc một bát cháo đang hâm nóng trong lò. Bưng ra ngoài, rắc vào trong thật nhiều nhiều muối.

Ta bảo tổng quản cháo đưa tới cho Ngự Vương. Chỉ nói là tổng quản tự tay nấu.

Tổng quản đi rồi, ta và Y Nhân loanh quanh trong viện, sợ bị thị vệ phát hiện, lại trốn trở về gian phòng nhỏ.

“Ca. Bỏ thêm nhiều muối như vậy, khó uống lắm.”

“Mấy năm trước ta cũng từng làm một lần. Khi đó hần giầy vò ta quá sức, ta trả thù hần, liền rắc thật nhiều muối vào trong. Nhìn xem hần húp một ngụm...”

Hai mắt Y Nhân sáng rực, “Rồi sao nữa? Ca?”

“Hần ngừng một chút, sau đó trằm mặt nuốt xuống.”

Y Nhân cười lẩn lộn, “Ca, em tưởng là hần sẽ phun ra.”

“Được rồi, ta làm ca ca người, đừng cứ mở miệng ra là nhảy đi nhảy lại.”

“Dạ, ca.”

“...”

Ta xoa đầu hần, thở dài, bất thành linh lúc này có người gõ cửa.

Ta ngồi bật dậy, nhưng nghe được âm thanh một người ngày đêm mong nhớ.

Ngự Vương ở bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Thanh Hòa, ta biết ngươi ở trong.”

.....

1. Nguyên văn là (tiểu thí hài), nô nôm na là con nít cối truồng =)), chỉ trẻ con ngây ngô chưa biết gì.

2. Vốn văn phong cổ trang, phải để là “ca”, gọi huynh xưng đệ, có điều em này là quý hút máu bên Tây, nên ta cố tình để nhân xưng của em khác lạ tí xịu, ok hén. Im lặng là đồng ý, lên tiếng là đồng tình!

33. Chương 33

“Thanh Hòa.” Ngự Vương lại nhẹ nhàng gõ cửa, “Có thể nấu ra cái loại cháo này, khắp thiên hạ cũng cũng chỉ có người thôi.”

Ta cứng ngắc tại chỗ. Ngồi chồm hồm trên đệm không thể nhúc nhích, Y Nhân không ngừng giặt tay áo ta, dùng khẩu hình hỏi ta, hần đã tới, hần đã tới có phải hay không?

Hần đã tới.

Hần ở ngay ngoài cửa.

Ba ngày không gặp, tựa xa cách ba thu.

Ngự Vương im lìm, thế nhưng ta biết hần không đi.

Ta không biết vì sao đột nhiên cái lỗ tai đặc biệt dễ xài, thậm chí không nghe được hô hấp của bản thân, lại có thể nghe rõ tiếng vật áo hần chà lên ván cửa.

“Suốt mấy ngày nay người trốn ở chỗ này, tổng quản thiện phòng cũng đã tạ tội với bản vương. Người nói với bà ta, ‘Ngự Vương hỏi, cứ nói thật với hần’, có đúng hay không?”

Mở cửa mau.

Y Nhân vẫn khẩn trương làm khẩu hình với ta.

Thậm chí nhịn không được đẩy ta một cái, ta chúi mạnh về phía trước, thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống đất, thế nhưng hai chân cứ như dính chặt vào đệm giường, vẫn không thể động đậy.

Không muốn nghe hần nói, ta muốn xông ra ngoài, liều lĩnh ôm chầm lấy hần, sau đó tàn bạo cắn lên môi hần, nói cho hần, uy hiếp hần, người còn dám chuyển ra khỏi điện Cam Lộ, ta liền chặt đứt chân người!

Thế nhưng khi ta thử hoạt động, hai mắt đã bị lệ hoen ướt đầm.

Mau ra mở cửa.

Y Nhân lại đẩy ta một cái.

Ta bỏ nhào ra đất, lúc này Ngự Vương nói, “Người trốn tránh bản vương sao? Nếu không nghĩ ra được, vậy đừng đi ra nữa.”

Ta ngẩn ra, tay vừa chống lên mặt đất, đang toan đứng dậy mở cửa.

“Hôm nay hạ táng mẫu phi, ta đã quỳ trước linh cữu ba ngày. Trong ba ngày ấy, vẫn luôn nhớ đến mẫu phi. Nhớ mẫu phi, sẽ nhớ tới người. Thị vệ bẩm với bản vương người không ở trong cung, bản vương cho rằng người đi rồi, cảm thấy cũng tốt thôi, lúc quỳ trước linh cữu, bản vương thực sự rất sợ phải gặp người.”

Cho nên ngay sổ sách trong điện người cũng dọn sạch, người nghĩ như thế có thể cách xa khỏi ta?

Ta khịt khịt mũi, không dám phát ra một chút âm thanh, nhưng khắp mặt đều là lệ, lau thế nào cũng lau không hết.

Người chuyển đến điện của ta, mới ở một buổi tối.

Ta vốn tưởng rằng ngày sau mỗi lần tỉnh giấc, ta đều có thể sờ xem bên gối còn có người hay không.

“Thanh Hòa, bản vương biết không phải là người. Mẫu phi đã quyết ý phải đi, người trông thấy bản vương tới, mới lao về phía người, bản vương đã thấy rõ ràng. Cung tỳ vu hãm người, bản vương đã cho toàn bộ bọn chúng chôn cùng.”

Dù vậy cũng là do ta mà chết.

Ta cướp ngôi của con trai bà, thân thể của con trai bà, trái tim của con trai bà.

Bà ta đang nói cho ta, tại ta mà bà hai bàn tay trắng, bà ta từng nói, đấu với bà, sẽ không được sống yên lành.

Bà ta biết bản thân vĩnh viễn là một cái cọc chặn giữa ta và Ngự Vương, bà ta muốn dùng cách này, làm cho vết rạn trở nên cực đại, cả ta và Ngự Vương, đều không thể nào bù đắp được.

“Hôm qua một công văn khẩn vừa được đưa tới, mười mấy ngày trước Hoàng Hà vỡ đê. Bản vương định đích thân đi Hoàng Hà chặn tai, ngày mai sẽ lên đường.”

Cái gì?

“Người vẫn không định đi ra sao, vậy được thôi, bản vương phải đi rồi, sau này người đừng hòng gặp lại bản vương nữa.”

Ta nghe tiếng Ngự Vương xoay người bỏ đi, bước chân rất nhanh đã xa rồi.

Y Nhân vội bỏ nhào tới, kéo áo ta.”Ca...”

Ta ra sức quệt nước mắt, giọng ảm ách nói, “Người thấy chưa, hắn đâu muốn gặp ta.”

Hắn phải đi rồi sao?

Vừa rồi hắn bảo phải đi đâu ấy nhỉ.

“Hắn không cần ta nữa.”

“Ca...”

Y Nhân không ngừng đưa tay lau mặt cho ta.

Đột nhiên ta cảm thấy, chết tâm hắn là loại cảm giác thế này.

Song ngay tại thời điểm tay ta run rẩy ôm lấy Y Nhân, ta nghe được một chuỗi tiếng bước chân xồng xộc tới gần.

Không đợi ta phản ứng lại, Ngự Vương đã chạy trở về, một cước đá văng cửa.

Ta chờ ra.

Sau đó Ngự Vương thở hồng hộc, mặt đem sì hất Y Nhân ra, vươn tay kéo ụp ta vào lòng. Ôm gắt.

Ta tiếp tục chờ ra.

Ngự Vương nhìn ta mặt đầy lệ, chờ ra.

Y Nhân bị đẩy sang một bên, nhìn hai ta, cũng chờ ra.

Đột nhiên Ngự Vương giơ tay lên, hình như giận đến độ muốn đánh ta, kết quả hạ xuống vai ta, kéo mạnh ta tới, theo sau là một tràng hôn hung hãn.

Ta bị hôn hôn mà không có cảm giác gì, chỉ thấy ướt nhẹp.

“Người được, người được lắm.” Ngự Vương đẩy ra ta, chùi miệng, “Lại đi trốn ở chỗ này, bản vương cho nhiều người tìm người như vậy, người cũng không chịu xuất hiện, điện Cam Lộ cũng không quay về, y phục cũng không thay. Bản vương vừa mới nói nhiều như vậy, cũng không bằng một bát cháo muối của người hay sao!”

Ta run run ôm lấy lưng hắn, “Nếu người dám chuyển ra khỏi điện Cam Lộ lần nữa, ta liền chặt đứt chân người.”

Ngự Vương ngẩn ra, lại cười nói, “Người còn muốn xích bản vương lại phải không, Thanh Hòa giỏi lắm, dĩ nhiên đã hiểu tâm tình của bản vương năm đó rồi. Được thôi, cái xích năm xưa bản vương vẫn giữ này.”

Ta sầm mặt, “Người giữ cái thứ đó làm gì.”

“...” Ngự Vương không nói. Vành mắt lại đỏ lên.

Ta và hắn cứ đứng ôm nhau, đứng mỗi thì lại ngồi ôm nhau, mỗi nữa, thì ôm nhau nằm xuống.

Y Nhân bé nhỏ hoàn toàn bị chúng ta coi như không

~“Đừng rời xa ta nữa, được không.” Ta mềm mại túm lấy vạt áo hắn, “Ta không chịu nổi.”

“Xem ra bản vương điều giáo ngươi không tệ.” Ngự Vương quay đầu đi chỗ khác.

Ta phần nộ đứng dậy, áp tay nâng mặt hắn, “Có bản lĩnh nói lời này, ngươi đừng có mà khóc đỏ mắt.”

Ngự Vương bắt chợt vươn tay, ghì đầu ta vào ngực hắn.

Chung quy không biết qua bao lâu, bụng Y Nhân kêu lên đầy bất nhã, lúc này mới cố lấy dũng khí phá hồng bầu không khí, run rẩy gọi một tiếng nhỏ như muỗi vo ve, “Ca...”

Ngự Vương ngồi bật dậy, chợt chợt cánh tay ta. “Nó là ai thế.”

“Đệ đệ của ta.”

Sắc mặt Ngự Vương nhất thời mây đen bao phủ. Nheo mắt nhìn ta trừng trừng.

Ta buồn bã nói, “Hoàng đệ đi rồi, năm đó ngươi lại ép ta ngủ với ngươi, ta đâu còn có đệ đệ nữa.”

Ngự Vương niết mặt ta ngẩng lên, “Thế bản vương không phải đệ đệ ngươi, thì là gì của ngươi.”

“...”

“Nói mau.”

“Không nói...”

“Ngươi nói mau...”

“Ta không nói...”

“Ngươi nói hay không!”

“Ca... Em đói bụng...”

Ta và Ngự Vương song song lườm nó.

Ta tức giận nói, “Tự đi tìm đậu phụ chưng tiết đi. Đêm nay cấm vào đây.”

Y Nhân nhìn ta hết sức tủi thân, hóp hóp mồm, bỏ đi.

Ngự Vương nói, “Thằng nhóc này là ai, sao lại ăn cái thứ đó.”

Ta nói, “Ta nói rồi, nó là đệ đệ của ta.”

“Vậy bản vương thì sao?”

“...”

“Ngươi nói mau...”

“Không nói.”

“Nói mau...”

“Không nói.”

Y Nhân lặng lẽ đóng cửa, vừa ra khỏi cửa đã bị tổng quản thiện phòng đang trốn một bên vội vã lôi đi.

“Ngươi nói hay không!” Ngự Vương đẩy ta ngã nhào.

Ta lật người đè lên hắn, “Ta nói, ngươi phải thối tiêu cho ta.”

Ngự Vương quay đầu đi, lập tức nói, “Không nói thì thôi.”

Ta tức chết đi, tàn bạo mà cắn hắn.

Hắn lại cắn trả ta.

Y phục vứt sang bên.

Thời điểm quán lấy nhau ta còn nghĩ, có phải ta nằm mơ hay không, nếu là mơ, ta liền ngủ say suốt đời không tỉnh.

34. Chương 34

Lăn giường hết vòng đã quá nửa đêm. Sau đó tuy rằng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng ta vẫn trắng đêm không chớp mắt.

Ta thực sợ đây chỉ là một giấc mộng, ngủ rồi, tỉnh dậy, sẽ tan biến.

Thế nên ta lật qua lật lại, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Sớm tỉnh mơ, Ngự Vương đúng giờ tỉnh giấc.

Ta đang chờ người tựa lên chăn đệm, lập tức thu lại hết thấy bộ dạng của hắn vào trong mắt. Thấy hắn dụi mắt, sau đó lại hắt xì hơi một cái, hươu hươu đầu, tóc rũ qua trán che khuất mắt, chỉ lộ ra cặp môi đỏ tươi.

Ta nháy mắt nhào tới.

Ngự Vương còn chưa tỉnh hẳn, liền bị ta vỗ tới hôn đến mơ hồ.

Hạ quyết tâm, ta bò dậy, nhặt đai lưng vứt cạnh đó lên, thừa dịp hắn thất thần, cấp tốc trói lại hai chân hắn.

Ngự Vương lại hoảng sợ ngồi bật dậy, niết cầm ta, lạnh nhạt nói, “Người cho rằng như vậy là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Ta trở tay niết cầm hắn, nhẹ nhàng lắc lắc

~“Nếu ta định muốn làm gì thì làm, vậy nên trói tay người. Trói chặt chân của người, là để cả ngày hôm nay người không thể ra khỏi gian phòng này, càng không thể rời khỏi ta.”

Ngự Vương ngăn người, buông cầm ta ra, ôm ta lại hôn vài cái, sau đó liền im lặng cúi đầu, tháo đai lưng dưới chân.

Ta cười khở nói, “Ta cho rằng tới hôm qua vì gạt ta mở cửa, người mới nói phải đi.”

“Công văn khẩn từ Hoàng Hà đưa đến Trường An, nhanh nhất cũng phải mười ngày, bạc do bản vương trích cấp, hôm qua vừa mới xuất kho, tấu chương phê lệnh còn đang trên đường, tấu chương báo võ đề đã đưa tới, ngày tháng đề trên đó, vừa đúng mười ngày trước.”

Ngự Vương bắt đầu chỉnh trang quần áo, “Bây giờ Hoàng Hà lũ lụt, trong đó lại có chênh lệch mười ngày, sợ rằng trăm họ sớm đã trôi giạt khắp nơi, khổ không kể xiết. Bản vương quyết định, đợi ba ngày chịu tang, hạ táng mẫu phi xong liền đi, hơn nữa tự mình dẫn theo một nhóm quan viên và ngân lượng đuổi tới.”

Ta thân thể trần trụi, chán chường ngã ụp lên gối đầu, kéo rịt tay hắn, thế nào cũng không chịu buông ra.

Ngự Vương ngưng một chút, nhẹ nhàng cầm chặt tay ta, áp sát lại nói, “Vì thế tới hôm qua càng muốn gặp người, nhưng tìm thế nào cũng không được, may mà người đưa bát cháo tới, bản vương mới biết người trốn ở chỗ này.”

Ta quay đầu đi chỗ khác, vành mắt đỏ au.

Ngự Vương thở dài, không hề do dự xốc chăn lên, tách chân ta ra.

Ta vội vàng vịn cổ ghế nhìn hắn, tức chết đi được. Giận dữ nói, “Người cho rằng như thế, ta liền chịu thả người đi?”

Ngự Vương dừng lại, gơ ngón tay chặn lên trước môi, khẽ cười nói, “Suyt ——— bản vương đang thổi tiêu, Thanh Hòa không được quấy rầy ~ “

“Người! Người, ưm...”

Ta hoảng loạn phun ra một ngụm trọc khí, còn muốn đẩy hấn ra, thế nhưng giữa hai chân nhất thời được mềm mại ấm áp bao trùm, liền không có sức đâu động đậy nữa.

Chưa được một chốc, ta nhanh chóng vứt sạch mũ giáp.

Bữa sáng trực tiếp cần quét khắp thiện phòng, cung tỳ quỳ gối bên ngoài, còn ta và Ngự Vương thì nhìn xem muốn ăn gì, liền trực tiếp mở nắp nồi thò đũa chọc. Nếu không phải ta còn đang giận lẫy với hấn, bữa sáng này, tuyệt đối là ăn một cách vui vẻ tự tại.

Trong lúc đó Ngự Vương ba phen bốn bận bắt chuyện với ta, ta đều phớt lờ hấn.

Hấn lại tốt tính hiếm thấy, liền tiếp đòi đích thân gấp cho ta. Ta quay đầu tránh né, cuối cùng giọng buồn bực nói,

“Tối hôm qua ta năm lần bảy lượt năn nỉ, ngươi cũng không chịu thối tiêu cho ta, hôm nay chủ động sáng khoái thế này, thế nhưng lại là vì ly khai ta, muốn ta thả ngươi đi sao?”

“Thanh Hòa. Quốc sự tạm thời giao cho Tam công, ngươi cũng học một chút, bản vương đã sai người dẫn đám trẻ sư huynh ngươi huấn luyện tiến cung, phân ở điện Cam Lộ bảo vệ ngươi, bên cạnh ngươi còn có một bày... gì đó, trông chừng hộ ngươi. Bản vương đi lần này, về an toàn của ngươi cũng yên tâm ít nhiều.”

Chính là ta không an tâm! Vừa nghĩ tới hấn có thể gặp phải đủ loại nguy hiểm, ta tức giận đến vứt thẳng đũa xuống đất.

Ngự Vương nghe vậy khẽ cười cười, dùng đũa của mình gấp một miếng thịt lên, nhanh chóng nhét vào trong miệng ta, dịu dàng nói, “Bản vương biết, Thanh Hòa nhà ta chính là biết cân nhắc. Như vậy đi, chỉ cần ngươi an tâm trông coi hoàng thành, chờ bản vương trở về, sau này ngày nào bản vương cũng thối tiêu cho ngươi, quyết không nuốt lời.”

Hấn nói gì thế, hấn nói Thanh Hòa nhà ta...

Ta tức thì sững lặng lặng từ tận đáy lòng. Sau đó đột nhiên phát hiện.

Bắt đầu từ đêm qua, trải qua một màn cãi nhau này, tự nhiên ta và hấn lại bắt đầu trở nên buồn nôn như vậy... Mà còn buồn nôn một cách khoái trá.

Ra khỏi thiện phòng, bước trên lối nhỏ ngự hoa viên.

Ta lòng không bỏ cuộc đi sát theo sau hấn, thế nhưng trong óc lại bắt đầu kêu lạnh lạnh, cho hấn đi, cho hấn đi, trở về có người thối tiêu cho cả đời

~Đi ngang qua hồ, bên bờ thủy tiên nở rộ. Hòa quyện với hương hoa trong ngự hoa viên, theo làn gió thổi tới.

Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Sau đó không hề nghĩ ngợi, liền cuống quýt đập giấy, phi thân nhào xuống nước.

“Thanh Hòa!!”

Ngự Vương sợ hãi. Ta nghe hấn đứng bên bờ lo lắng gọi tên ta, lệnh thị vệ xuống nước.

Ừm ừm, lập tức có mấy thị vệ nhảy xuống hồ.

Ta vội nín một hơi, lặn thẳng xuống đáy nước.

Nước hồ trong ngự hoa viên là nước chảy. Trong veo vô cùng.

Ta gạt ra một đám diếc vàng. Liền nhìn thấy Bạch Liên San Hô, còn cả dạ minh châu của Tử Vi rơi trên lớp đá dưới đáy hồ.

Bơi qua, vừa nắm vào tay, cánh tay ta đã bị xiết chặt. Bị thị vệ nhảy xuống nước liều mạng kéo lên. Chốc lát sau đã bị nhấc lên bờ.

“Quý! Thanh! Hòa!” Sắc mặt Ngự Vương phi thường xấu xí, thị vệ vừa buông ta, hắn liền xông tới, hung hăng xách vạt áo ta lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Một khóc hai nháo ba tự sát, ngay loại biện pháp này cũng muốn dùng, người luyện tiếc bản vương như vậy, sao không nói sớm!”

Ta lau nước trên mặt, tâm tình khê động, vội giấu ngọc bội ra sau lưng, ngẩng cổ nói, “Ta cứ tự sát, sao nào.”

Ngự Vương vô cùng phần nộ kéo nội thị bên cạnh, lôi đến trước mặt, “Đến điện Tử Thần, lệnh bọn họ đi trước, bản vương mang theo quan ngân¹, ngày mai xuất phát tiếp.”

“Dạ!”

Ta sưng sốt.

Sau một khắc Ngự Vương ăm ngang người ta, trầm mặt đi về hướng điện Cam Lộ.

“Hôm nay không đi nữa à?” Ta mềm nhẹ hỏi.

Ngự Vương đứng lại, tức giận đến độ quăng ngay ta xuống đất.

Ta xoa xoa mông đứng dậy, vội vàng bắt kịp bước chân hắn.

“Ngày mai vẫn đi sao?”

Ngự Vương lại dừng lại, xoay người một phát, “Thanh Hòa, mạng, người, quan, trọng.”

“Ta cũng không biết mình làm sao nữa, ta chỉ cảm thấy bất an.”

Ta nhẹ nhàng cầm tay hắn.” Luôn cảm thấy dường như lần này người đi, ta sẽ không thể gặp lại người nữa.”

Ngự Vương nói, “Thanh Hòa, người quá nhạy cảm rồi.”

Ta nói, “Để ta đi nhé.”

Ngự Vương tức khắc nói, “Không được!”

“Ta viết thư cho người. Báo bình an cho người. Nhờ Dạ chuyển cho người, hắn là hồn ma, gió thổi một cái, là có thể bay về Trường An trong nháy mắt.”

Gương mặt Ngự Vương vẫn trơ trơ.

“Hơn nữa bên người ta còn có Bạch Liên Tử Vi.”

“Đừng có nhắc tới Bạch Liên đó với bản vương!” Sắc mặt Ngự Vương càng xấu xí.

“Được, được, không mang theo y đi. Không mang theo y đi. Người để ta đi nhé. Hồi trẻ ta cũng từng đi tới khu vực Hoàng Hà, hơn nữa chẳng phải người không thích thổi tiêu cho ta sao. Người để ta đi, sau này ta không đòi người thổi tiêu nữa. Ta! Bảo! Đảm! Không! Đòi! Người! Phải! Thổi! Tiêu! Cho! Ta! Nữa! “

“Người đi đi.” Ngự Vương cấp tốc nói.

Ta lập tức ngậy ra như phồng.

Cái gì mà mạng người quan trọng.

Té ra chỉ là chuyện thổi tiêu với không thổi tiêu!

Ngự Vương, người là đồ nguy quân tử.

Ta đẩy hắn ra, tức giận chạy một hơi về điện Cam Lộ, quyết định không bao giờ để ý đến hắn nữa.

Vừa vào phòng, ta đã bị một đám um sùm bao vây.

Tử Vi trước tiên đưa tới một ly trà, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, “Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, cùng Ngự Vương điện hạ tâm ý tương thông, tâm tư quyền luyện, có điều nói lại... Đại nhân còn muốn đi nữa sao?”

San Hô vỗ vỗ cái bọc nhỏ, “Đại nhân, ta đã thu dọn xong rồi.”

Dạ bay tới bay lui, “Để ta chuyển thư hộ người nhá, để ta chuyển thư hộ người nhá! Người bắt kẻ ta ném ném vào thư nhá...”

Ta quệt mồ hôi lạnh, “Tốc độ truyền tin tức của các người nhanh thật.”

Bạch Liên khoanh tay, lắc đầu thở dài, “Ngự Vương đại nhân thật không chào đón ta. Song cũng may đại nhân đã nhặt ngọc bội về.”

Lời vừa dứt, ba luồng ánh mắt giết người tức thì bỏ về phía ta.

Ta vội móc ra ngọc bội mình châu, cẩn thận đeo lên hân hoi. “Hôm đó ta kích động thôi, kích động thôi.”

“Hừ.” Con thỏ nhãi ranh hừ lạnh, túm lấy ta, “Đại nhân, trước mắt khoan tính tới chuyện này, ngài giải thích cho bọn ta một chút, đây là thứ gì.”

“Hở?”

Ta bị con thỏ nhãi ranh đẩy tới, thấy một thiếu niên tóc vàng tựa như một con mèo Ba Tư nhỏ đang híp mắt ngồi xổm một bên, ngoác mồm ăn từng thìa đậu phụ chưng tiết.

Thấy ta tới, bèn diềm nhiên bảo, “Ca... Em đi với...”

.....

1. Quan ngân: bạc quan -> tiền của công, tiền nhà nước.

35. Chương 35

Ngự Vương lại chuyển đồ về điện Cam Lộ, mà cung tỳ điện Cam Lộ, thì vội vội vàng vàng chuẩn bị cho ta đi xa.

Cơm tối hân vẫn muốn giúp ta ăn, nhưng ta còn đang cơn hờn dỗi. Sống chết không cho hân mặt mũi.

Vừa nghĩ tới hôm nay quần tới quần lui cả một vòng lớn, rút cuộc hóa ra chỉ là quỷ kế của hân, ta giận không để đâu cho hết. Trước khi đi ngủ cố ý dí tắt nhang muỗi, cầu cho hân bị muỗi cắn chết.

Kết quả đến nửa đêm, hân lại đề ta ra, ta có phần không tình nguyện, thế nhưng vẫn để cho hân ôm. Tiếp sau đó, quả nhiên là ta mệt mỗi lần ra ngủ trước, kết quả khi tỉnh lại mới biết được, hân thừa dịp ta ngủ say, dĩ nhiên tâm địa xấu xa ném ta ra ngoài màn! Sáng ra vừa dậy nhìn một cái, cánh tay lộ ngoài chăn và xương quai xanh đều đã bị muỗi đốt sưng vù!!

Vừa đau vừa ngứa. Lại còn là muỗi độc.

Lửa giận càng hừng hực, trước khi lên xe ngựa, ta không thềm nói với hân một lời.

Ngự Vương kiên trì muốn đưa ta ra cửa Chính Đức.

Cùng nhau chui vào xe ngựa, bàn giao cho ta một vài món đồ.

“Thanh Hòa, đây là ngự ấn, người đừng làm mất. Nếu trót đánh mất thật, thì huyết thạch cũng có thể chứng minh thân phận.”

Ta nhận lấy ngự ấn, quảng cho Y Nhân ngồi bên cạnh, không để ý tới hân.

“Còn nữa, đây là ngân phiếu năm mươi vạn lượng. Tới kho bạc huyện Thanh Dương, thì đổi lại thành ngân lượng, sau đó mua gạo ở thành trấn phụ cận, nấu cháo chia cho nạn dân, mua thuốc chữa bệnh nữa, còn thừa phân phát xuống bên dưới, dựng lều tạm. Ngân lượng còn lại giao cho quan viên địa phương, chờ lũ rút thì xây dựng lại nhà cửa, khai khẩn lại ruộng đồng.”

Ta thu lấy một tệp dày ngân phiếu, vẫn không để ý tới hân.

“Về phần một vạn lượng này, là của bản vương đưa riêng, người cầm lấy, dọc đường ăn mặc chi tiêu, đừng nhịn khổ dè sẻn.”

Ta giật lấy hai tờ ngân phiếu năm nghìn lượng, giấu vào trong ngực. Tiếp tục không để ý tới hân.

Rút cuộc, xe ngựa phóng ra khỏi Đại Minh cung, dừng lại ở cửa Chính Đức, Ngự Vương cũng rút cuộc không giữ nổi bản mặt tươi cười.

“VẬY bản vương xuống xe đây.”

Đi tới cửa, lại nói, “Thanh Hòa, nhớ viết thư.”

Ta rút cuộc không thể nhịn được nữa, giận dữ hét lên,

“Người đứng lại!”

Ngự Vương đang làm bộ định xuống xe, quả nhiên dừng lại.

Ta nghiêng rặng nghiêng lợi bỏ nhào qua.

Sau đó gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn. Ngẩng đầu hôn ngay một cái lên khóe môi hắn.

Hắn nhìn nhìn ta, cũng sáp vào hôn ta một cái.

Ta lại hôn trả.

Dạ đằng sau vòng hai tay ôm người, hiển nhiên bị chúng ta buồn nôn đến rùng hết cả mình.

Cuối cùng Ngự Vương khê thở dài, ta và hắn ôm nhau hồi lâu, rút cuộc buông đối phương, Ngự Vương xuống xe, xoay người đứng im nhìn ta.

Ta giật tấm rèm che trước cửa xe, nhìn mặt đất dưới chân dần lùi lại, nhìn ta cách hắn ngày càng xa.

Thời điểm cửa Chính Đức sắp đóng lại, ta hướng về phía hắn ra dấu hạ lưu của riêng dân đường phố, phỏng chừng hắn cũng xem không hiểu.

Ta hô với hắn, “Chuyện hai ta nói hôm qua! Không tính!!”

Ngự Vương quay đầu đi chỗ khác, xem bả vai co rúm, biết ngay hắn đang cười. Phỏng chừng là đang giả bộ, chờ ta trở lại, dám chắc hắn sẽ nói chẳng nghe thấy gì.

Cửa Chính Đức dần khuất, xe ngựa phóng vào thành Trường An.

Một canh giờ sau đi ra khỏi cổng thành.

Lên đến đường cái quan, xe ngựa bắt đầu phi như bay.

Ta lặng lẽ xuất hành. Phía trước cũng chỉ có một chiếc xe ngựa dẫn đường, đồng thời chất đầy hành lý.

Hai chiếc xe, ngựa trắng mui đen, màn kim lụa rủ. Bốn người đánh xe là thị vệ. Ánh mắt mãi tiếp sắc bén, nhìn cái liền biết võ công không tồi.

Y Nhân chơi đùa với tiểu hỏa cầu một lát, bụng đã kêu được rồi. Còn kêu một cách đặc biệt vang dội.

Ta nghe thấy cũng không khỏi chau mày nói, “Chẳng phải mới ăn xong trước khi ra khỏi cửa à.”

“Không sao đâu, ca. “

“Ừc ————— “

“Em không đói, ca.”

“Ừc ực ————— “

Ta lặng thinh.

Trên cổ ngựa muốn chết, ta kéo vạt áo ra gãi gãi, ánh mắt Y Nhân đáp lên cổ ta, không kìm được nuốt nước bọt ừng ực.

“Đại nhân, nó không được bình thường.”

Dạ cảnh giác nhắc nhở ta.

Ta nhìn sang Y Nhân, phát hiện nó đang dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại cặp răng nanh nhỏ xíu, cứ như có thể liếm cho chúng mòn sát tận chân.

Ta khẽ sờ trán nó, tuyệt không thấy nóng, “Đường cái có hơi xóc, xe ngựa lại chạy khá nhanh. Nếu thực sự khó chịu thì dừng xe nghỉ ngơi một chút, ăn ít thịt khô.” Giờ này, kiếm đâu ra đậu phụ chưng tiết cho nó.

Y Nhân lắc đầu.

Ta xoa xoa đầu nó. Đột nhiên cảm thấy đáng dấp nhỏ bé này đặc biệt thương cảm. Trong lòng nhất thời dâng lên một tràng chua xót, không kìm nổi nhớ tới hoàng đệ năm ấy trốn sau lưng ta. Vành mắt nóng lên, liền dịu dàng bảo, “Có chuyện gì cứ nói với ca. Nói cái gì cũng được.”

“Vậy em nói.” Y Nhân cấp tốc nói, “Em đói chết mất, bây giờ phải xuống xe một chuyến, ca không cần chờ em đâu, em có thể đuổi theo.”

Ta ngẩn người, Y Nhân đột nhiên đẩy phất ta ra, đứng dậy, thoát cái lao khỏi cửa xe nhảy xuống.

Ta cả kinh kêu to, vội bò qua vén rèm lên, nhìn ngó bốn phía, nào còn có bóng dáng nó đâu?

“Đại nhân?”

Thị vệ nghe thấy tiếng ta kêu, vội dừng xe ngựa.

Dạ không cần ta bảo, cấp tốc bay ra ngoài, không lâu sau liền trở lại, sắc mặt âm trầm.

Ta nói với thị vệ, “Nghỉ ngơi một chút.”

Vì không thể đỗ xe giữa đường, nên chúng ta vào trong rừng nhóm một đồng lửa, một thị vệ lấy ra thịt và lương khô, người khác bày tới hai con gà rừng, bắt đầu hơ lửa nướng.

Chỉ chốc lát sau mùi thơm liền tỏa ra bốn phía, ta tựa hồ nghe thấy tiếng con thỏ ranh đang nhỏ nước miếng.

Thị vệ dùng lá cây sạch gói hai con gà nướng vàng ruộm cho ta, phỏng chừng một con chuẩn bị cho Y Nhân.

Ta ôm gà, mang theo lương khô trèo lên xe ngựa.

Thị vệ liền vây quanh đồng lửa. Canh giữ bên ngoài.

Ta vừa lên xe, con thỏ nhãi ranh lập tức biến thành hình người, đoạt lấy một con gà, ngoạm từng ngụm lớn.

Tiểu hỏa cầu đã ở một bên nhỏ nước dãi. Thỏ nhãi ranh liền xé xuống một miếng thịt, cho nó ăn.

Dạ bay đến, ta kéo kín màn, sau đó hỏi hần, “Tìm được rồi?”

“Nó bắt rất nhiều chim chóc, dùng răng nanh cắn nát cổ chúng.”

Toàn thân ta phát lạnh, “Điều này sao có thể.”

Dạ ra vẻ nghiêm túc nói, “Hơn nữa tốc độ của nó hết sức kinh khủng, đại nhân, đây không phải tốc độ của con người. Với khinh công cũng là hai chuyện khác nhau.”

Con thỏ nhãi ranh liếm sạch sẽ một cái xương gà, sau đó bầu lại. “Nhưng nó không có yêu khí, bằng không thì làm sao ngay Tử Vi cũng không nhìn ra được.”

Dạ nhún nhún vai, “Có thể là yêu quái ngoại quốc.”

Con thỏ nhãi ranh nghe vậy, lại hóa thành tiểu hồ. Nín thinh.

Dạ bay tới, xoa xoa vết sưng trên cổ ta, tê tê lành lạnh, nhưng rất thoải mái.

“Có điều ta cho rằng nó không nguy hiểm... Còn chưa bằng con muỗi tối hôm qua, tốt xấu cũng biết máu đại nhân thơm.”

Còn dám nhắc lại chuyện này, vừa nhắc tới ta liền nghĩ sẽ treo Ngự Vương lên cây lần nữa. Cóc thả hần xuống! Khóc chết hần đi.

Ngày lúc đó, màn bị xóc lên, Y Nhân lủi vào, xoa xoa bụng vô cùng thỏa mãn, ngồi về bên cạnh ta.

Bầu không khí nhất thời cứng ngắc, ta hỏi nó, “Người vừa đi làm gì.”

Y Nhân chưa nói, há mồm liền ợ hơi một cái.

Ta giơ tay, điểm điểm lên ngực nó, nó cúi đầu nhìn nhìn, một vết máu mảnh in trên y phục màu xanh nhạt.

Ta chờ xem nó giảo biện thế nào.

Ai ngờ nó đột nhiên đỏ mặt.

“Ca, vừa rồi ca không trông thấy gì hết. Đúng không.”

“Người đã đi làm gì”, ta lấy thêm can đảm, lạnh lùng bình tĩnh nói. “Người đã sát sinh, còn làm loại chuyện thất đức như loài muỗi?”

Mặc kệ tiếp theo nó muốn biện giải thế nào, ta đều đã chuẩn bị tâm lý xong. Quyết tâm vạch trần nó, nhất định phải làm cho minh bạch.

Kết quả ngoài dự liệu, Y Nhân tự nhiên phi thường thẳng thắn.

“Nếu không thì bụng em sẽ réo không ngừng hà, réo như vậy nè, ục —— ục —— vừa rồi ngay cả ca cũng nghe thấy được, ca. Hử? Ca? Em chưa nói với ca? Yên tâm ~ em sẽ không cắn người đâu, em nhớ rõ em nói với ca rồi, em đã nói em chỉ ăn chay ấy. Ca.”

Dạ câm nín.

Ta thì bị lời của Y Nhân chấn kinh mất nửa ngày, mới chậm chạp nghĩ ngợi cẩn thận xem nó đang nói cái gì.

Thì ra ăn chay là có ý như thế.

Hóa ra nó trước kia thực sự sẽ cắn người

~Ta run bần bật, nói, “Vậy người vừa nói cái gì, bảo ta giả bộ không trông thấy.”

Y Nhân nhìn nhìn vạt áo, đột nhiên che mặt. Đỏ lựng như một quả anh đào.

“Em đã lớn tướng rồi, vẫn còn không chú ý để máu quệt lên vạt áo, năm đó anh trai vẫn cười cười nhạo em suốt. Nói em như vậy, giống hệt đứa trẻ con đái dầm.”

Y Nhân xấu hổ đỏ mặt. Còn lắc đầu nguầy nguậy. Tưởng như là một tiểu cô nương.

“Cho nên ca, vừa rồi ca không trông thấy gì hết. Đúng không.”

Ta cảm giác dạ dày hơi co thắt.

Dạ ngồi không yên.

Chỉ chốc lát sau bèn bay ra ngoài, thế nhưng rất nhanh liền bay trở về, vừa vào xe ngựa liền kêu quang quác, “Đại nhân! Ta vừa bay về Trường An xem, có biết hiện tại Ngự Vương điện hạ của ngài đang làm cái gì không!”

Ta buông mình, cảm thấy rất hứng thú. Chẳng lẽ hần còn đứng ở cửa Chính Đức, thần thờ nhìn theo hướng ta đi hay sao.

“Hần đang răn dạy thị vệ đó!”

“Vì sao?”

“Không phải lúc vừa rồi đi, đại nhân làm một động tác tay sao?” Dạ bắt chước bộ dáng của ta, khoa tay múa chân một cái. “Ngự Vương bèn hỏi thị vệ kia, động tác này có ý nghĩa gì, kết quả thị vệ kia nói, lại làm Ngự Vương tức giận quá chùng đi!”

Ta ngây người. Thế mà hần còn chạy đi hỏi...

Đó là động tác năm xưa ở sông bạc, lăn lộn cùng đám lưu manh ta học được, có nghĩa là, “Còn không biết điều, ông thượng cái mông người!”

36. Chương 36

Hoàng đệ bệnh nặng bỏ ta đi, Ngự thái hậu đập nổi chìm thuyền tự sát thân vong.

Ta nhớ ngày đông ý chưa dứt, bếp trà bằng lảng quỳ hương.

Ngự Vương phủ tuyết trắng rơi trên mặt ghế đá, nhất quyết cùng ta hạ một ván cờ vây.

Hắn nói, quân đen là ta, quân trắng là hắn.

Hắn muốn quân trắng cờ sai một nước thua cả ván.

Bây giờ nhớ lại, kỳ thực chính là chuyện thế này.

Hắn khi đó nhất định đã bị ta mê hoặc, trước lại làm không ít chuyện thất đức với ta, muốn có được lòng ta, lại thẹn thùng không nói thẳng.

Thế là giả bộ, cầm một bộ cờ bắt đầu kiếm chuyện, lời ta xả đông xả tây, còn xả đến độ ta trận kia đầm đìa mồ hôi lạnh, táng đảm kinh hồn. Sợ đến mức mấy ngày mấy đêm đều không dám chợp mắt.

Hắn nắm chắc ta trong tay, ta cũng rõ hắn như lòng bàn tay. Hắn chính là một tên kỳ quặc, có chuyện gì, chưa bao giờ nói thẳng, nói tới nói lui. Quán ta vào trông rồi, ta cũng không biết bản thân bị hắn đem đi bán. Còn ngây ngô giúp hắn đếm tiền.

Ký ức của ta, chỉ dừng lại ở trong xe ngựa.

Dạ nói cho ta, Ngự Vương chạy đi hỏi thị vệ, động tác ta làm lúc sắp đi có ý nghĩa gì.

Kết quả thị vệ trẻ tuổi nọ khuất phục dưới *** uy của Ngự Vương điện hạ, không tình nguyện nói thật, đổi lại là một hồi ăn chữ.

Ta cười ha hả, kể chuyện này cho Y Nhân nghe, Y Nhân cũng cười hùa cùng ta.

Lại sau đó.

Tự dưng ta chẳng nhớ nổi điều gì.

Sau đó chuyện gì đã xảy ra?

Ta lại vì sao mà chết nhỉ.

Trở thành một khối thi hài lạnh lẽo dưới đáy nước đen kịt này.

Chung quanh cũng một mảnh tối om. Ta biết ta không còn hô hấp. Không còn bất cứ cảm giác gì, cũng nghe không được bất cứ thanh âm nào.

Cho nên ta một mực suy nghĩ, vì sao bản thân vẫn còn ý thức.

Hay là ta đã thành một oan hồn như Dạ. Bập bênh nơi tự mình không thấy được bản thân.

Thậm chí ta còn nhớ thời điểm xe ngựa sắp ra khỏi cửa Chính Đức, ta còn ôm rịt lấy Ngự Vương, hôn hít rõ buồn nôn một chập.

Thời điểm ta ra dấu về phía hắn, hắn còn nhìn ta cười mãi.

Trong tâm tưởng đều là khuôn mặt tươi cười dần dần trôi xa của hắn.

Thì ra người đã chết, nhưng tim còn có thể biết đau.

Đến bây giờ hắn vẫn ở Trường An, chờ thư ta...

“Nhi tử ta biểu, tỉnh lại ha.”

Có người khê hà hơi bên tai ta, âm điệu rất phong lưu.

Ta kinh ngạc chính mình đột nhiên nghe được một thanh âm như vậy, sau đó toàn thân đau nhói. Lại không tự chủ mở mắt. Tầm mắt một mảnh mơ hồ, thế nhưng tuyệt không hắc ám. Ngũ quang thập sắc rập rờn,

phi thường sáng sửa. Ta cảm thấy một đôi tay, đang lưu luyến vuốt tới vuốt lui gương mặt ta, tiếp đó âm thanh nọ lại cất lên, “Nhi tử ta biểu, con còn ngủ à.”

Hết thấy cảm giác đột nhiên trở về nói cho ta, ta vẫn y nguyên ở trong nước.

Ta từ từ ngồi dậy, rất nhanh trước mắt liền bắt đầu thanh minh.

Trước mặt ta có một người đang ngồi.

Người nọ một tay chống cằm, một tay đùa nghịch món tóc màu thủy lam nhẹ nhàng trôi trong nước, buông xuống trước ngực mình. Con mắt xanh lam, y phục cũng là lam sắc, cả người toát ra vẻ hết sức nhu hòa. Trầm tĩnh tựa một mặt hồ. Tuy rằng trông qua tuổi chừng như ta, song mặt mày vô cùng tiêu sái.

Người nọ nói, “Nhi tử, con tỉnh được rồi.”

Ta xác định rồi, mặc kệ hần là ai, ngay cả món hời này cũng muốn chiếm. Nếu tưởng ta để tâm, vậy thì lắm to rồi. Hồi bé mỗi khi bị sư huynh đánh đến phải xin tha, ta ngay cả tổ tông cũng gọi.

Hần cười nói, “Người người đều nói hoàng đế là chân long thiên tử. Hoàng tử cũng là long chi tử.”

Hần niết mặt ta, biểu cảm đầy thương yêu, “Hong phải con là trưởng hoàng tử sao ta, nếu là long tử, tự nhiên chính là nhi tử của ta...”

Ta xác thực có chút giật mình, “Ngươi, ngươi nói, ngươi là...”

“Chớ hồng thì có thể cho một kẻ đã chết lại mở mắt được à.”

Ta nhất thời á khẩu không đáp.

“Nhi tử. Gọi cha nghe.”

“...”

“Không muốn biết mình chết như thế nào sao?”

“Cha.”

“Con ngoan, con bị người ta đẩy xuống nước. Sao hả.” Hần nhìn bộ dạng ta nhũn mày, tới gần ta nói, “Hần con thực sự chẳng nhớ chi rồi.”

Ta gật đầu. Hần lập tức xoay người, bảo với tỳ nữ phía sau, “Đi lấy bảo kính của bổn hoàng vô đây.”

“Dạ.”

Hai nữ tử xinh đẹp yếu điệu hành lễ, ta kinh ngạc nhìn thấy phía sau các nàng còn rê theo cái vây cá dài thướt.

Ta lại nhìn tứ phía, nóc cung điện khảm đầy dạ minh châu. Dưới nước nơi ánh sáng vốn không rọi thấu, sáng như ban ngày. Trên mặt đất là san hô muôn màu rực rỡ, cái giường dưới lưng ta, thì là một bộ xương cá cực đại, đuôi cá hất lên thành cột trụ, thân cá san bằng, được bao phủ bởi cỏ rong chập chờn mềm mại.

Ta lại chuyển mắt sang người hần.

Hần đang vô cùng hứng thú quan sát ta, sau lưng hần quả nhiên cũng có vây, thế nhưng không giống tỳ nữ, vây của hần giống như tấm sa mỏng hơi trong suốt, vẫn buông quét đất. Lay động theo sóng nước, tưởng như một cánh bướm dập dờn.

“Long hoàng điện hạ, bảo kính.”

Tỳ nữ rất nhanh trở lại, quỳ trên mặt đất, bưng lên một tấm gương nho nhỏ.

Long hoàng đón lấy, ném cho ta.

Ta lật qua, tức thì trông thấy khuôn mặt mình. Mặt không chút máu, môi cũng tái nhợt, nhưng ta vẫn là ta như trước, một chút biến hóa cũng không, chỉ là thiếu đi luồng sinh khí, thời thời khắc khắc nhắc nhở ta, ta không còn là người sống nữa rồi.

Long hoàng vươn tay, điểm nhẹ lên mặt gương, đột nhiên ta trong gương biến mất, lập tức đổi thành một cảnh tượng khác.

Dạ căn bản không chịu ngồi yên trong xe ngựa.

Tờ mờ sáng hôm sau, hắc đã nhện không nổi lạng lẽ tha lỏi ta ra khỏi xe ngựa.

Hắc muốn gạt Tử Vi Bạch Liên, mang ta chuồn đi chơi. Ta bị hắc cuốn riết, bắt đắc dĩ thừa dịp con thỏ nhãi ranh ngủ say, bỏ lại trong xe cả ngọc bội minh châu trên người.

Dạ ôm ta lên, nương gió thổi, bay vèo đến huyện Thanh Dương.

Đây là thị trấn gần nơi vỡ đê nhất. Đại bộ phận nạn dân đều chạy về đây lánh nạn. Ta có thể thấy ở thành biên đã dựng lên rất nhiều lều bạt.

Sau đó đi gặp quan viên huyện Thanh Dương, phân phát bạc xuống, nhìn trăm họ trôi giạt khắp nơi sáng sớm xếp hàng lĩnh cháo, liền yên tâm không ít.

Huyện lệnh Thanh Dương tên Từ Thịnh Uy. Tuổi chừng ba mươi, trông có vẻ trung hậu thành thật. Lũ lụt đã bao ngày, y xử lý mọi việc, còn tốt hơn ta và Ngự Vương tưởng tượng rất nhiều.

Ta nói ta muốn viết một bản tấu, biểu dương công tích của y. Y bảm gót ta tạ ân không ngừng.

Lại sau đó, ta để bọn họ hộ tống, làm bộ rời đi theo cửa bắc. Sau đó lần trở lại, cùng Dạ chơi một ngày ở huyện Thanh Dương.

Ngày thứ ba, ta lo lắng bọn Tử Vi sốt ruột, bèn giục Dạ trở về.

Dạ không mấy tình nguyện ôm lấy ta bay ra khỏi thành, ta vốn tưởng rằng, mọi việc hắc đã xong.

Thế nhưng vừa ra khỏi thành, Dạ và ta tức khắc kinh hoàng đến ngáy người triệt để.

Thì ra Từ Thịnh Uy đã sớm biết được Ngự Vương phái người cứu trợ thiên tai, sớm bố trí trước, diễn trò cho ta xem.

Cửa thành bắc nghênh tiếp triều đình và ta luôn rộng mở, song cửa phía nam bên kia lại đóng im ỉm. Nhưng Dạ nhất định mang ta bay ra cửa nam, hắc nói kiểu gì hắc cũng phải liếc một cái xem Hoàng Hà tròn méo ra sao, mới có thể cam tâm đi được.

Nào biết được ngoài cửa nam thành, thấy ngổn ngang khắp đồng. Tiếng ai oán rung trời.

Lại trông xa hơn, ngàn dặm chìm trong nước. Một vùng nước trắng mênh mông, thảm thương không nổi nhìn. Thì ra lều bạt cháo cứu trợ trong thành, toàn bộ đều là biểu hiện giả dối Từ Thịnh Uy dựng lên.

Mấy năm nay, ta quả nhiên bị Ngự Vương nuôi dưỡng thành heo.

Những ngân phiếu kia là để cứu mạng người. Mà ta lại khinh địch để người ta lừa như vậy.

Ta giận dữ, trở lại tìm y, y sợ đến chết khiếp, run lập cập nói, hôm qua vừa tiễn ta ly khai, thì có người cướp mất ngân phiếu, để lại một phong thư cho ta.

Dạ biết chữ, trong thư người nợ nói, muốn ta lên thượng du tìm y.

Lạc khoản đề tên, là Ngự thái hậu.

Tới nơi mới biết được, người nợ là Vệ Nhất.

...

Trong gương ta chứng kiến mình bị Vệ Nhất đẩy xuống Hoàng Hà.

Dạ thét chói tai bay tới, muốn ta bắt lấy tay hắc.

Ta bắt được.

Lại xuyên qua.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, ta trông thấy vẻ mặt của Dạ, tưởng như là sống không bằng chết

37. Chương 37

Một ngón tay thon dài trắng muốt điểm điểm lên mặt lưng gương. Hình ảnh trước mắt ta đột nhiên đổi thành điện Cam Lộ, tấu chương chồng chất bàn, đằng sau là một bóng người nằm sắp quen thuộc.

Không đợi thấy rõ, ta vô thức rút tay về, nháy mắt úp ngay gương xuống giường.

“Sao không xem nữa.”

Long hoàng giơ tay tự miết cằm, “Phỏng chừng hiện tại, hắc đã biết chuyện của con. Con không muốn nhìn một chút xem hắc thế...”

“Không muốn.” Ta dứt khoát cúi gương về tay hắc, nói ngắt lời, “Cha, ngài cầm về đi. Nhi tử không muốn xem.”

Long hoàng lia thẳng gương xuống đất, sắc mặt bất thiện khoanh tay lại.

Ta ép buộc chính mình tập trung vào đám rong mềm mại dưới thân. Không thèm nghĩ tới cái gã khiến lòng ta thất lại kia nữa.

Long hoàng vươn người dậy, rung rung vây cá, “Bổn hoàng cố định hôn phách con ở trong thi thể, con không thể rời khỏi chỗ này, bằng không con sẽ lập tức biến mất, hôn bay phách tán.”

Long hoàng lại thay đổi tư thế, tiếp tục rung vây, “Bảo kính này có thể xem quá khứ, cũng có thể xem hiện tại, con xác định không xem?”

“Không xem.”

Ta không muốn tiếp tục cùng hắc dây dưa vấn đề này.

“Cha. Ngài thu lại hôn phách nhi tử dưới đáy nước này, bộ không sợ Hoàng tuyền bên kia có lời trách cứ hay sao?”

“Ai sợ gã Trọng Hoa đó chứ.” Long hoàng rất là không vui nói, “Nếu không phải trước kia, gã cáo trạng bổn hoàng lên tiên đế, bổn hoàng đứng đầu cả giới Long thần, làm sao có thể bị giáng chức đến chỗ úi xùi này nghiền ngẫm lỗi lầm chứ.”

Vừa nghe lời này, ta lại hào hứng ngay tấp lự, vội vênh tai, tiếp lời nói.”Truyền thuyết Thiên giới giới luật thâm nghiêm, lẽ nào cha ngài ứng kiếp, phạm giới luật trời phải không?”

Long hoàng ngang ngược nói, “Giới luật khỉ giề, có phải hòa thượng đâu. Thiên giới không có câu nệ như người đời hình dung, song cũng chẳng tiêu dao là mấy. Bổn hoàng chẳng qua chỉ theo đuổi một tiên quân, dư luận đã xôn xao lấy được. Nhi tử con nói xem, có đến mức ấy không.”

Không ngờ Long hoàng hóa ra là đoạn tụ, quả nhiên sống trên thiên giới không quá tự do, theo ta thấy, chuyện hắc bị biếm đến nơi đây, nhất định không đơn giản như vậy.

Long hoàng nói đến là đắc ý, kích động một phát liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, có điều cứ mở miệng ra là oán giận.

“Nhi tử con thử phân xử cho cha xem, bổn hoàng ở Thiên giới là đào gan đào ruột với y, kết quả y coi bổn hoàng là cái chi chứ? Hả? Không đến thăm bổn hoàng thì thôi, lại còn coi long lân1 bổn hoàng tặng cho y không khác nào vỏ hạt dưa.”

Ta nhin không được hơi giật khóe miệng, “Không thể nào, tội cho cha quá.”

“Tội tội cái rắm!”

Long hoàng đang chọc vui vẻ ra mặt, lại đột nhiên có người lên tiếng cắt ngang, vẻ mặt âm trầm xôn tới.

Ta nhìn lại, kinh ngạc. Người tới tóc tím mắt tím, ra lại là người quen.

Long hoàng bỗng chốc khấn trương đứng dậy, Tử Vi nheo mắt đi tới, nhìn trừng trừng đôi mắt xanh trong suốt của Long hoàng, khí thế kinh người.

“Sao ngươi không nói với Thanh Hòa, ngươi kỳ thực là bởi vì khi đó quá chén, trước mặt chúng tiên gia và tiên đế đùa giỡn khuê nữ bảo bối của lão nhân gia mới bị biếm xuống Hoàng Hà kiểm điểm hử.”

Long hoàng bứt rứt không yên nói, “Tử Vi, ngươi đã tới, bổn hoàng đã sớm chuẩn bị hạt dưa cho ngươi. Thế nào, ngươi ở nhân gian bảo hộ đế vương, lâu lắm chưa được ăn hạt dưa thiên giới hén.”

Tử Vi nói, “Ngươi cố ý đem giấu hồn phách Thanh Hòa ở chỗ này, báo hại ta đi Hoàng tuyền cũng tìm không được, ngươi lợi dụng Thanh Hòa chẳng qua chỉ vì bức ta tới gặp ngươi hử.”

Long hoàng xoay tròn tại chỗ một vòng. Rung rung vậy một cách duyên dáng dị thường mà đặc biệt yêu nghiệt, cười khê, “Tử Vi, ngươi coi nè, vây của bổn hoàng lại dài hơn ha, đẹp hơn đẹp hơn.”

Cuộc đối thoại quỷ dị lại tiếp diễn.

Ta nhìn hai người bọn họ, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Tử Vi nói, “Bớt cà kê dê ngỗng dê. Ngươi muốn thế nào.”

Long hoàng dừng hình ở một tư thế phi thường tiêu sái, khoe miệng giương lên, nói gọn gàng lưu loát, “Hắn có thể đi, ngươi phải lưu lại.”

Tử Vi nhìn ta. Ta nhìn mặt đất.

Tử Vi nhìn Long hoàng. Long hoàng nhìn Tử Vi.

Tử Vi lạnh nhạt nói, “Dùng long châu của ngươi định hồn cho Thanh Hòa, ta, ngủ với ngươi.”

Lời này quá ác liệt.

Khi xưa, sao ta lại không có dũng khí lớn như vậy, dám chỉ vào chóp mũi tiểu súc sinh Ngự Vương kia, nói thế này, “Ngươi để hoàng đệ đăng cơ xưng đế, ông đây, ngủ với ngươi.”

Long hoàng mất dần tà ý, bắt đầu giả hành giả tội, “Tử Vi ngươi thiệt là... Bổn hoàng đâu có nói bắt ngươi thế nào ta, ngươi chịu ở lại bên bổn hoàng, bổn hoàng đã cảm thấy mỹ mãn lắm hà.”

Nói thì như vậy, nhưng thân thể đã nhích lại gần, từ lòng bàn tay một viên châu màu xanh tím nhỏ xíu bay ra, bay đến ngực ta, chậm rãi tan vào trong đó.

Toàn thân ta rung bần bật. Trong nháy mắt, cảm giác nghẹt thở đã lâu ập tới.

Ta há miệng hô hấp, hậu quả là uống đầy một bụng nước, phì ra một chuỗi bong bóng to đùng.

“Xem ra bản tiên quân phải tạm trú Long điện rồi, ở đây có bảo kính của Long hoàng, ta sẽ tiếp tục giám hộ ngươi.”

Ta khó chịu bắt đầu giãy dụa kịch liệt, bên tai âm thanh của Tử Vi càng ngày càng mơ hồ, “Thanh Hòa, Dạ chờ ngươi ở trên đó, hửn vì ngươi đại náo Hoàng tuyền, bị Trọng Hoa thượng tiên giáo huấn. Người chịu khó an ủi hửn một chút. Mặc kệ hửn đưa ra yêu cầu gì, lúc này đây đừng phản kháng gì sắt.”

Sao sao.

Ta chợt thấy trước mắt tối om. Thân thể càng ngày càng lạnh.

“Tử Vi, để hửn lên trên đi, một lát nữa là chết đuối thiệt đấy.” Ta cảm thấy Long hoàng tóm cánh tay đang khua khoắng của ta, dấn vào tai nhẹ giọng nói, “Nhi tử, cha sẽ nhớ con lắm hà. Ngày lễ ngày tết nhớ thấp hương vái Long hoàng nghen.”

Ta nghe được tiếng Tử Vi hừ lạnh.

Sau đó là tiếng nước chấn muốn thủng màng nhĩ.

Có cái gì đó bắt được tay ta.

Kéo ta lên mặt nước.

Ta há mồm thở dốc từng hồi, ánh mặt trời chói lóa chọc ta không thể nào mở mắt.

Bàn tay lạnh băng kéo ta ra khỏi mặt nước, Dạ ôm ta lên bờ đê, quỳ gối bên cạnh ta, găt gao ôm ta vào trong ngực.

“Đại nhân, lần này, ta nắm chặt chưa.”

Dạ.

Ta không mở được mắt, rơi vào hôn mê.

Thế nhưng lại nghe được âm thanh Dạ.

Nhớ tới vẻ mặt trong gương hắt.

Nước mắt theo khóe mắt trượt xuống lã chã.

Dạ ôm lấy ta, nhẹ nhàng bay lên, không biết bay đến đâu.

Hắt thả ta xuống mặt giường mềm mại. Bỏ đi y phục lạnh cóng ướt đẫm, mang đến một chậu than.

Chỉ chốc lát sau ta dưới sưởi có phần phát sốt. Trong lúc mơ hồ, cảm thấy Dạ cởi xuống tất cả quần áo trên người ta.

Dạ làm cái gì.

Đột nhiên ta nhớ tới lời Tử Vi nói lúc gần đi.

“... Mặc kệ Dạ đưa ra yêu cầu gì, lúc này đây đừng phản kháng gì sất.”

Tử Vi có ý gì ...

Không không không không không. Nhất định là suy nghĩ của ta quá hạ lưu.

Thế nhưng sau một khắc, tay của Dạ, liền vuốt lên thân thể của ta. Trong nháy mắt, hai phiến môi mềm mại bắt đầu dán xuống.

.....

1. Long lân: vầy rồng.

38. Chương 38

Là ta hạ lưu, tuyệt đối là ta hạ lưu.

Dạ chỉ là hôn ta mà thôi, có lẽ hẳn chỉ là đang thử nghiệm phương pháp mới giúp ta hạ sốt.

Thế, thế nhưng hẳn bắt đầu càng hôn càng hạ lưu.

Ta, ta có thể không hạ lưu sao ta1.

Ta phát hiện ý thức bản thân càng ngày càng mơ hồ, từ sau khi bị chìm, Dạ không những không độ khí cho ta, mà còn hôn đến mức ta bắt đầu cảm thấy ngạt thở.

Ta nhắm mắt mở hai mắt, nhưng cái gì cũng không nhìn rõ.

Trong cơn hoảng hốt tựa hồ lại thấy cảnh Tử Vi tựa dưới tàng cây cần hạt dưa.

Ta thốt nhiên nhớ tới, mới vừa rồi ngay khoảnh khắc Long hoàng thừa nhận mình là đoạn tụ, trong lúc nhất thời, ta còn lên cơn tưởng bở. Còn âm thầm cảm thán mình dung mạo yêu mị, nhìn Long hoàng thân mật như vậy, nghĩ bụng chưa chừng mình lại bị Long hoàng nhìn trúng vân vân.

Kết quả chờ Tử Vi tới một cái, ta thế mới biết, thì ra bản thân không những chỉ tự mình đa tình, còn trở thành món mồi câu cá bị ném lên bờ, một miếng vỏ hạt dưa tuyệt sắc trong tay Long hoàng, cứ như vậy trăm phương ngàn kế câu được Tử Vi trung tâm hộ chủ xuống nước.

Cảnh trong mơ dần dần hiện rõ, ta dịch chuyển hai chân, đi về phía Tử Vi, một tay nhanh chóng khoác lên bờ vai hần. Nhìn hần bằng đôi mắt đầy hổ thẹn.

“Tiểu Tử Vi.”

Kỳ thực trông qua, y và con thỏ nhãi ranh xấp xỉ bằng nhau.

Một cơn chua xót trào ngợp trong lòng, ta nhất thời nghẹn giọng, âm thanh run rẩy nói, “Vừa nghĩ tới người bị Long hoàng giam cầm, mà còn là vì ta, ta chỉ hận không thể tự tát mình một cái. Tiểu Tử Vi, người hãy thứ lỗi cho ta.”

Tử Vi phụt vỏ hạt dưa vào mặt ta, vui vẻ nói, “Đại nhân lắm nhảm cái gì đấy, lẽ nào hần cao hơn ta cao, già hơn ta, thì ta nhất định bị hần đè à?”

Ta ngẩn ra, y giơ tay, phụt vỏ hạt dưa dính trên mặt ta, nói hơn hớn, “Loại chuyện thế này, chẳng phải đại nhân rõ nhất hay sao.”

Hần vừa dứt lời, hình ảnh đột nhiên biến thành Ngự Vương phủ.

Ta phát hiện chính mình bị xiềng xích trói tay, tách hai chân, đang nằm trên giường tiểu súc sinh Ngự Vương kia đợi lâm hạnh. Ta nhìn hần thiêu hủy di chỉ soạn vị, còn kinh hoàng đến thẹn quá thành giận, nước mắt như mưa. Trong chốc lát không phản ứng được. Tên súc sinh vừa cưỡi xiêm y, vừa vồ về phía ta ấy, mới chỉ mười sáu tuổi.

Sau đó chưa đến ba năm, Ngự Vương từ dáng dấp thiếu niên đã hoàn toàn lột xác.

Quả nhiên chiều cao tuổi tác đều không phải là vấn đề.

Ta Quý Thanh Hòa chính là ví dụ sống sờ sờ! Ví dụ rỗng rỗng máu!

Đang nghĩ ngợi, người bên trên lại biến thành Bạch Liên. Y cúi người ép sát ta, ngồi dạng trên chân ta, y phục toàn bộ tuột xuống, mùi thơm thoang thoảng ngập phòng.

“Bối vậy mới nói, ta cao hơn đại nhân thì sao chứ, chỉ cần đại nhân nguyện ý động phòng, Bạch Liên nguyện ý ở bên dưới ~ “

Lời này nghe được như có như không.

Thế nhưng bàn tay không quy củ trên người ta, lại cảm thấy phi thường rõ rệt.

Ta đã xác định, ta đang mộng xuân.

Còn là một cơn mộng xuân rất lớn.

Nổi sung sướng thể xác lại rõ ràng như vậy, mẫn cảm khiến ta chừng như chực khóc.

Ta tự biết mình không có ý với Bạch Liên, sao còn kéo cả y vào trong mộng. Nghĩ bụng thôi tạch rồi. Quả nhiên ta đã trở nên hạ lưu. Bẩn thỉu là dấu hiệu của đàn ông bắt đầu già yếu.

Nhưng ngay lúc này cảnh trong mơ lại thay đổi.

Ngồi trên người ta, bỗng nhiên biến thành Dạ.

Còn là Dạ không mặc quần áo.

Làn da trắng mượt y như đậu hũ, thân thể nhấp nhô phập phồng, khuôn mặt nhỏ nhắn hất lên cao, tiếng kêu tựa như con mèo nhỏ, cào xước tận đáy lòng ta.

Không hiểu tại sao, ta lại đẩy bụng lửa giận, bấm chặt vòng eo nhỏ mảnh mai của hần, còn hung tợn nói, “Tiện nhân, người nhất định là yêu tinh.”

Không! Ta đang nói gì. Ta gọi hần là gì? Tiện nhân!? Dạ hần nhất định sẽ thét chói tai vừa cào nát mặt ta!!

“Ta chính là tiện nhân. Trừ người ra, tất cả hoàng huynh đều từng ngủ với ta. Người càng lạnh nhạt ta, ta lại càng muốn cảm dỗ người, cho nên ta là tiện nhân, hoàng huynh người nói thực sự là quá đúng.”

Dạ giống như không hề nghe thấy, trái lại càng kích động nắm chặt tay ta, tiếp tục đung đưa, ta không nhìn nổi giữa đầu lên, khó chịu rên một tiếng.

Mà hắn còn nói, “Sở dĩ tiện nhân đều có cùng một loại bản tính, hoàng huynh, hiện tại người đang thương ta này. Chờ qua đêm nay, bản tính tiện nhân của ta sẽ phát tác, sau này thấy người thêm lần nào, ta đều cảm thấy tởm lợm.”

Ta nóng quá, ta nhìn Dạ cứ nói, cứ cười, cứ rên rỉ như vậy, thế nhưng khóe mắt hắn, lại bắt đầu lấp lánh ánh lệ. Ta không biết bản thân làm sao, ta đột nhiên cảm thấy có phần sợ hãi, muốn giãy giụa tỉnh lại, nhưng mộng cảnh càng lúc càng sâu, thậm chí có khoảnh khắc, ta đã quên mất bản thân mình là ai.

Càng nghe hắn nói như vậy, trong lòng ta càng thống khổ, càng khó chịu, ngoài miệng càng độc ác, lại còn nói, “Ta nhìn thấy người càng ghê tởm, tiện nhân nhà người, lại được ta làm sướng đến khóc.”

“Phải... Rất sướng, a!”

Dạ phóng thích, thân thể uốn thành một đường cong mê người, đồng thời run rẩy kịch liệt, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, nước mắt lại rơi xuống ***g ngực ta.

Mà ta càng nóng rất.

Phảng phất như bị lửa thiêu đốt.

Vừa nhìn kỹ xem, bên người bỗng nhiên bùng lên vô số ngọn lửa. Chấn động và rên rỉ đều biến mất.

Ta đứng trước cung điện rừng rực lửa thiêu, trước ngực còn cắm một thanh chủy thủ.

Ta nghĩ, hắn có khả năng yêu bất cứ kẻ nào từng thương hắn, chỉ không có khả năng yêu ta.

Không đứng nổi nữa, ta ngã khụy về phía trước, nhắm mắt lại, nhếch khóe miệng, còn đang suy nghĩ hắn sẽ đỡ lấy ta, hay là nhanh chóng lùi một bước, để cho máu của ta khỏi làm bẩn vạt áo của hắn.

Kết quả hắn đã đỡ lấy ta.

Còn để ta nằm ở trên đùi hắn.

Nói thật, ta có chút được thương mà sợ.

Không khỏi hồi tưởng một lần duy nhất của chúng ta, ta chẳng những không biết lo quý trọng, thậm chí đã quên mất cảm thụ, trái lại còn vất hết óc nghĩ những lời có thể xúc phạm hắn, suốt đêm chỉ luẩn quẩn với lời lẽ đâm nát trái tim hắn.

Nhìn xem, quả nhiên là có báo ứng sao. Đâm qua đâm lại. Đâm hắn đến phần nộ, thì đổi thành chính bản thân bị đâm.

Khóe miệng ta trào ra tơ máu, ta cảm giác được máu của ta đang làm hoen ố xiêm y của hắn.

Hắn mặc đồ trắng đẹp nhất.

Ta từ nhỏ cũng chỉ dám nhìn từ xa xa, hắn tựa như một cánh bướm trắng tinh khiết.

Khi còn bé, mọi người đều khen ta xinh đẹp, nói so với ta hắn càng xinh đẹp hơn.

Ta không phục, chạy đi nhìn hắn. Từ đó cuộc đời này đã bắt đầu xui xẻo.

Ta cười khế, ho ra máu, “Làm bẩn xiêm y của người rồi.”

“Không sao.” Nước mắt hắn rơi xuống gương mặt ta, thế nhưng ta cái gì cũng không nhìn rõ.

Tận đến giờ phút này, ta còn nghĩ, hắn có thể thích bất kỳ người nào, nhưng tuyệt đối không thể là ta.

Hắn vuốt ve khuôn mặt ta, cúi đầu cười nói, “Cái tên nhà người ấy, từ nhỏ đã thích suy nghĩ miên man, thế nhưng có một chuyện, từ trước đến nay lại chưa bao giờ đoán đúng.”

Đó là ta không dám suy đoán.

Đêm hôm đó, ta thực sự là đổ kị phát điên. Còn nói những câu như vậy. Ta biết hấn khóc vì sao, tuyệt không phải bởi vì sung sướng.

“Xin lỗi.”

Ta cảm giác hấn bế ta lên, đi vào trong biển lửa.

“Một nghìn năm sau, lại để ta quên ngươi đi nhé.”

Ngọn lửa liếm lên lưng ta, ta hoảng sợ kêu gào, đột nhiên mở bừng mắt.

“Oa oa oa!! Nóng nóng nóng nóng nóng!!!!!!”

“Đừng động!”

Dạ dùng sức hét ta một phát, cả giận nói, “Nhổ giác hơi đây, kiên nhẫn một chút đi!”

Ta khòe mắt lệ rưng rưng, phát hiện mình cả thân trên trần trụi, nằm úp sấp trên giường. Sau lưng bỏng giãy.

Chỉ chốc lát sau, một loạt bình chụp lên, ta triệt để nằm dí dẹt.

Dạ từ phía sau vươn một tay sờ sờ trán ta, cười nói, “Được rồi, hạ sốt rồi.”

Ta tức giận phủi phất tay hấn ra.

Tay hấn, vẫn lạnh lẽo, nhưng không còn buốt thấu xương như vậy.

Không đúng.

Ta duỗi tay ra, sấm soi tay mình đến đực mặt.

Không đúng.

Không đúng chỗ nào.

Ta vừa làm cái gì?

Ta phủi tay hấn ra.

Ta phủi... Ta phủi!?

Ta ngồi bật dậy, cũng kệ xác sau lưng, vội vã quay đầu lại, Dạ đang vẽ mặt kỳ dị nhìn ta lên cơn thần kinh, ta kéo lấy tay hấn, dùng sức nắm bóp. Đần thối.

Dạ ngạc nhiên nói. “Đại nhân. Làm sao vậy?”

Ta...

“Ta sờ được ngươi.”

.....

1. Nguyên văn là (ma ngã), word by word chính là “sao ta”. =.=!

39. Chương 39

Dạ nhìn ta, ta nhìn Dạ. Ta nghiêm túc nói, “Dạ, ta sờ được ngươi thật đấy.”

Dạ giữ chặt tay ta, híp mắt cười, “Ta là người nhỏ mọn vậy sao? Tối đây, cứ sờ thoải mái.”

“...”

Ta vội rút tay về, Dạ tới gần ta, thổi về phía ta một luồng hơi lạnh, “Đại nhân, không nóng sao.”

Ta giật mình, sau đó nhảy phắt từ trên giường xuống đất, “Giác hơi! Ngươi ngươi ngươi! Nhổ ra cho ta!! Bỏn! Bỏn mắt!”

“Nằm yên.” Dạ đè lại ta. Nhỏ lộ giác hơi xuống. Ta bị bỏng đến khóc không ra nước mắt.

“Ái chà chà, da tím bầm rồi.” Móng vuốt của Dạ lại bắt đầu sờ soạng, lạnh lẽo làm ta sợ run cả người. “Nhìn đầu người đầy mồ hôi này, quả nhiên là hết sốt rồi nhỉ.”

Ta ôm gối đầu, vẫn nằm úp sấp, “Dạ.”

“Ừ?”

“Ta vừa mơ thấy người.”

“...” Dạ đứng dậy, quăng ga giường dưới đất lên trước mũi ta, “Té ra đại nhân đã có ý với ta từ lâu.”

“Cái gì?”

“Cái ga này bẩn...”

Ta nhìn cái ga giường đó, mặt mo đỏ phừng. “Không phải...”

Lật người, dang hai tay, “Dạ, qua đây, “

Dạ bay qua, ta một tay ôm lấy hần, gương mặt lạnh lạnh của hần dán vào ***g ngực ta, ta run rẩy. Cảm thấy rõ ràng tay mình chạm tới mái tóc của hần, hơn nữa còn lùa vào trong, vuốt vuốt.

“Tử Vi nói người tới Hoàng tuyền náo loạn. Có bị thương hay không.”

“Không có.”

“Dạ.” Nhớ tới vẻ mặt trong gương của Dạ, hai mắt ta lập tức cay xè, “Để ta ôm người một cái.”

“Ừ.” Dạ nhu thuận không lộn xộn, chỉ ngoan ngoãn để ta ôm như vậy... mới là lạ. Móng vuốt của hần đã bắt đầu sờ mó lung tung, ta bị hần sờ lạnh không chịu nổi, cuối cùng đành trở mình ngồi dậy, trốn sang một bên.

“Thực ra bị thương rồi.”

Dạ mặt mày hớn hở, “Còn bị thương không nhẹ nữa, nhưng ta đã hút dương khí của đại nhân, cũng ổn rồi, thế nhưng đáng tiếc, dương khí lại đủ để đại nhân sờ được vào ta.”

Ta nhớ đến mồm sói của hần trước khi hôn mê. “Người hôn ta.”

“Đâu chỉ vậy.” Dạ liếm liếm đầu lưỡi, “Ta và đại nhân còn làm mấy việc nữa cơ. Đại nhân nửa mê nửa tỉnh, càng thêm phong tình vạn chủng nhá.”

Bàn tay ta đang mặc quần áo sượng lại, cứng ngắc xoay đầu nhìn hần, “Người nói cái gì.”

Dạ bắt đầu bay loạn xạ, “Hử? Đại nhân, ta đã nói cái gì à.”

Ta quăng quần áo tới, dùng y phục bao trùm xuống Dạ giống như chụp chuồn chuồn, sau đó bỏ nhào qua, đè hần xuống đất, “Người nói cái gì.”

Dạ giãy giụa trong mớ quần áo.”Chưa từng nói gì cả!”

“Người nói!”

Cảnh tượng nơi nơi lửa cháy không ngừng trùng kích trong óc ta.

“Máu trên vạt áo người, rốt cuộc có phải máu của ta hay không!”

Bên trong đồng quần áo, Dạ đột nhiên bất động.

“Dạ!”

“Không phải!” Đột nhiên Dạ bắt đầu hét chói tai.

“Có phải hay không!”

“Không phải!”

“Là của ta! Phải không! Chúng ta đã biết nhau từ kiếp trước! Người nọ người kia với ta, chính là ta!”

“Không phải không phải không phải!”

“Thậm chí ta đã mơ thấy rồi! Người còn không thừa nhận!” Ta liếc xuống ga giường, “Đêm qua không phải mộng xuân, người thực sự cùng ta làm, có phải hay không!”

“Không làm! Ta chỉ hôn!”

Hãy nói thật đi.

Ta đứng dậy, nhặt y phục lên, Dạ cuộn mình trên mặt đất, vành mắt đã đỏ au.

Lần đầu tiên có thể ăn hiếp con mèo nhỏ chuyên giương nanh múa vuốt này thành như vậy, ta vừa hả giận, vừa đau lòng.

Dạ một lần nữa bay lên, hóp hóp miệng với ta, ngay thời điểm ta cho rằng hấn sắp khóc, thần sắc hấn bỗng nhiên biến đổi, lập tức một trảo vồ tới!

“Oa oa oa!! Đại nhân! Người dám đối xử với ta như thế! Ta phải đi nói cho Ngự Vương! Nói người đã lên giường với Long hoàng!”

Má trái ta vừa trúng một cái tát. Ngay sau đó má phải lại bị ăn một nhát cào, Dạ vẫn thét chói tai, “Còn cả Bạch Liên Hoa! Ta phải nói cho Ngự Vương người cầu kết với Bạch Liên Hoa! Quý đại nhân! Người chờ chết đi!!”

Xong.

Nếu hấn đi nói thật, ta chết là cái chắc.

Ăn cơm xong. Ta bị Dạ ôm vào lòng, theo gió bay về Trường An.

Dạ ném thẳng ta xuống cửa điện Cam Lộ, sau đó bay đi một mình.

Ta xoa nắn thất lưng, vô cùng cẩn thận đẩy cửa ra.

Tiểu súc sinh làm ta ngày đêm mong nhớ, từ khi xảy ra chuyện, ta vẫn không dám nghĩ đến hấn.

Ta càng không dám xem cái gương sắt của Long hoàng, sợ nhìn thấy hấn khóc.

Ta đời này, không sợ Tiểu Mai kêu the thé, chỉ sợ Ngự Vương mắt đỏ au.

Vì vậy ta thấp thỏm không yên đứng ở cửa, thế nào cũng không dám bước vào trong.

Lại càng không dám ngẩng đầu.

“Về rồi à.”

Tiếng tiểu súc sinh vang lên, ta cúi đầu, nhìn xuống đất, nghe âm thanh dò vị trí, Ngự Vương hấn là đang ngồi đằng sau cái bàn luôn luôn chất đầy tấu chương kia.

Quả nhiên, ta nghe thấy tiếng hấn lật trang.

“Còn đứng ở cửa làm gì vậy.”

“...” Ta nghe được hấn buông tấu chương xuống. Vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

“Khu vực Hoàng Hà đã ổn định lại, quan viên bản vương phái đi cũng tới rồi, Huyện lệnh huyện Thanh Dương đã bị xử tử, Vệ Nhất bản vương cũng đã bắt được, hiện tại đang nhốt trong địa lao, mặc người xử trí.”

Ta vẫn không dám ngẩng đầu, thế nhưng ta nghe thấy hấn thở dài, bước về phía mình.

Ta nhắm mắt lại, hấn nhất định sẽ nhào tới ôm chặt ta.

Sau đó hôn ta ngẫu nhiên, rồi ném ta lên giường... vừa khóc, vừa ngược đãi ta...

Ta đang suy nghĩ cái gì vậy ta.

“Quý Thanh Hòa!”

“Vâng.” Ta cúi đầu càng thấp.

“Ngẩng đầu nhìn bản vương!”

“Không dám.”

Ta thực sợ hãi vì ta khóc đến hai mắt sưng vù, nếu như gương mặt mỹ nhân cực kỳ giống Ngự thái hậu kia nhếch nhác đến ngay râu ria cũng chẳng cao, ta nhất định sẽ bất tỉnh tại chỗ.

Thân thể chấn động, ta bị Ngự Vương đẩy đánh rầm lên trên cửa, hất chống tay sát một bên đầu ta, một tay bóp cằm ta lên, kiên quyết nhấc đầu ta ngẩng lên. Ta đối lại ánh mắt của hắn, tức thì hít phải một luồng hơi lạnh.

Ta bắt đầu run.

Ngự Vương cúi đầu lai, neho mắt đầy nguy hiểm, “Có phải người đặc biệt tưởng nhớ biết, bản vương nhận được tin người tử nạn sẽ biến thành bộ dáng gì đúng không?”

Ta kịch liệt run.

Hắn! Hắn! Hắn thực sự không hề cao râu!

“Bản vương khóc ba ngày, quả thực thân hình tiêu tụy vì người nhĩ.” Ngự Vương vuốt ve môi ta, kẻ sát cái cằm râu ria lởm chởm vào mặt ta, “Thanh Hòa thấy bộ dạng bản vương thế này đã hài lòng chưa?”

“Không, không hài lòng.”

Môi ta run run, quả thực đã chực lặn ra bất tỉnh.

Ngự Vương lạnh lùng nói, “Là lỗi của bản vương, không liên quan gì đến mẫu phi, từ khi bản vương quyết định khôi phục thân phận cho người, người vẫn liên tục bị thương. Bản vương nghĩ tới nghĩ lui ...”

Rắc!

Cổ tay nháy mắt xọc qua cảm giác lạnh cóng quen thuộc.

Ta vội cúi đầu, thấy xiềng xích làm ta ác mộng rất nhiều năm, lại khóa lại trên hai cổ tay ta.

“... vẫn là quyết định, xích người lại.”

Ngự Vương đang nói, bất chợt mềm oặt ngã lên người ta.

Ta vội ôm lấy hắn, cả hai cùng trượt phịch xuống đất.

“Tuy rằng đệ đệ người nói với bản vương, hôm nay người sẽ được đưa về, thế nhưng chưa gặp được người, bản vương vẫn không nuốt trôi được miếng cơm nào.”

Ta vuốt ve cái cằm lởm chởm của hắn, tay nhôi nhói, nhìn sân nhỏ quen thuộc ngoài cửa, trong sân, Dạ lại lôi kéo con thỏ nhãi ranh, đang thì thào rỉ vào tai hắn. Nhìn về mặt khóe miệng co giật của thỏ nhãi ranh, ta biết ngay, nhất định Dạ lại đang nói xấu ta.

Cảm giác này giống như đã từng quen thuộc.

Quen thuộc đến ta chừng như chực khóc.

Ôm chặt trong lòng thân hình rõ ràng gầy đi, ta tựa đầu lên cửa. Ánh tà dương, chói đến neho mắt.

“Ta đã trở về.”

40. Chương 40

Ta cho rằng Ngự Vương hẳn nhớ ta phát điên rồi, nhân thể đùa một cái, kết quả hắn ăn cơm, tắm rửa, biến trở về đại mỹ nhân làm ta nhìn phát động lòng xong xuôi, mà vẫn chưa chịu tháo xiềng trên cổ tay cho ta.

Ta cũng có phần mệt mỏi, buổi tối lại từng cơn lúc sốt lúc không, bị hấn ôm cùng đổ xuống giường, cuộn vào nhau ngủ chung một chỗ.

Ngày thứ hai, ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, lơ mơ cảm giác có ai ngồi đầu giường, nheo mắt thử nhìn, tức thì cả kinh ngồi bật dậy.

“Là Tử Vi?”

Tử Vi khoe miệng cắn một mảnh vỏ hạt dưa, hàm hồ nói, “Vì sao không phải là ta. Đại nhân, một đêm mộng đẹp chứ?”

“Không phải người bị Long hoàng...”

“Hấn vốn chỉ là tâm tính trẻ con, bị biếm xuống Hoàng Hà có hơi cô tịch, hơn nữa ta chỉ đáp ứng chơi với hấn, chứ có phải cho hấn nhốt đâu.”

“VẬY...”

“Ta tới chính để xem đại nhân.”

Xem qua bảo kính không được sao? Ta trầm tư chốc lát, hiểu rồi, “Tử Vi, người không đề nổi hấn, có đúng hay không?”

Tử Vi quay đầu đi, hình như rất nóng mà dùng tay quạt quạt gió, cười khẽ, “Thì ra trong đầu đại nhân chỉ có tí kiến thức ấy thôi à.”

Ừ, ta chỉ có tí kiến thức ấy thôi, ai bảo người vừa xoay đầu, ta liền thấy ngay dấu vết trên cổ người.

“Vốn là nhìn trong bảo kính thấy đại nhân bị xiềng, Tử Vi có lòng đến giúp người tháo xích. Hiện tại xem ra...” Tử Vi phát hiện ánh mắt ta dính tịt lên cổ y, vì vậy bèn lộ ra vẻ tươi cười âm trầm, “Hiện tại xem ra, cuộc sống của đại nhân tựa hồ cũng không tệ, vậy thì để ta giúp đại nhân ngài thêm tẹo lạc thú há.”

Nói đoạn điểm một cái lên xiềng xích của ta.

Ta rung rung lắc lắc, “Không mở.”

“Ừ không mở.” Tử Vi cười đứng dậy, “Hơn nữa ta còn gia tăng trói buộc lên đó, kể cả Ngự Vương đại nhân chơi chán rồi, dùng chìa khóa cũng không tháo ra được nữa.”

“A! Người!”

Ta cuống cuống muốn túm lấy y, nhưng y đã bốc hơi trong nháy mắt.

Nói ngắn gọn, ta đã trở về cuộc sống bình thường.

Ngủ trẻ dậy trẻ, Tam công và đại thần cũng sớm hết hy vọng với ta. Không hiểu vì sao, ta lại bắt đầu tưởng niệm Ngoại Ti Tĩnh. Nhớ Tử Du, nhớ Tiểu Mai.

Lúc giữa trưa, ta nói lời này với Ngự Vương. Ngự Vương nghe xong, liền nói, bản vương biết ngay người không chịu ngồi yên. Muốn quay về cũng được, dù sao sư huynh người ở tại chỗ ấy, chỉ cần người không chạy ra khỏi phạm vi thể lực của bản vương, thì không có nguy hiểm.

Buổi tối có màn yến hội, ta không muốn đi, ngay tại điện Cam Lộ bảo cung tỳ trang hoàng cho mình tỏa sáng rạng rỡ, định quay về Ngoại Ti Tĩnh nhìn xem.

Kết quả đi tới cửa, thì bị mấy thứ ngăn cản.

Kể ra thì, khi Bạch Liên đưa hai món ngọc bội trước mặt ta, ta xác thực có chút xấu hổ, tiếp đó Tiểu San Hô buông một câu, lại càng kinh thiên động địa.

“Đại nhân, đây là lần thứ hai rồi đó, nếu người dám bỏ lại chúng ta như vậy thêm lần nữa, Bạch Liên sẽ cưỡng chế động phòng với người.”

“Nàng ta đùa thôi. Đại nhân.” Bạch Liên tới gần, hương thơm thoang thoảng khắp phòng, hấy dịu dàng buộc ngọc bội vào bên hông ta, thế nhưng ánh mắt y nói cho ta hay, San Hô một chút cũng không phải đang nói đùa.

Kính hồn táng đảm ra khỏi cửa, kết quả ở trong sân, lại bị ngăn cản.

“Người nên biết, chuyện này tai nạn trở về, thế nào cũng phải có người tìm người tính sổ.” Con thỏ nhãi ranh khoanh tay ngăn chặn ta, hắt hàm, nhìn xiềng xích trên tay ta nói, “Hiện tại đã đến phiên ta.”

Ta lùi một bước. Dở khóc dở cười.

“Dạ nói người đã câu thông với Long hoàng?”

Con thỏ nhãi ranh sắc mặt âm trầm nói, “Đại nhân, năm đó người đã cướp đi lần đầu tiên của ta, sau đó lại chậm chạp không chịu cho ta một câu trả lời thỏa đáng, kết quả nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, ta muốn biết, đến cùng đại nhân nghĩ thế nào đây.”

Chuyện, chuyện này, chuyện này ta đuối lý a.

“Dạ nói bậy đó, đâu phải người không biết. Long hoàng thích Tử Vi. Người cũng biết còn gì.”

Con thỏ nhãi ranh giả vờ kinh ngạc, “Thật không. Có điều ta còn nghe nói, người cảm dỗ Bạch Liên. Nhìn y vừa buộc ngọc bội cho người, thật dịu dàng đấy nhỉ.”

Ta véo mặt hắn, kéo căng ra, nói, “Ta xem người mới vậy. Đồ thỏ nhãi ranh, dám chất vấn đại nhân ta như thế, quả nhiên người lông cánh cứng cáp rồi.”

Con thỏ nhãi ranh hóp miệng, không hé răng.

Ta làm mặt lạnh nói, “Vẫn là biến thành tiểu hồ đáng yêu hơn.”

Nào ngờ ta vừa dứt lời, con thỏ nhãi ranh liền ‘pằng’ một tiếng, trong nháy mắt biến trở về nguyên hình, nhảy hai ba cái lên ta vai, ngoắc vào xiêm y ngồi chồm hổm. Nói êm như ru, “Đại nhân... Từ nay về sau ta sẽ biến thành tiểu hồ, ngày ngày ngồi xỏm trên vai người. Người đi đâu, ta theo đấy, nếu như người dám bỏ rơi ta lần nữa, ta sẽ trèo lên đầu người đi tiểu.”

Uy hiếp này thực là độc địa, ta cũng không tìm nổi phải phát run.

Lên xe ngựa. Ra cửa Chính Đức. Con thỏ nhãi ranh vẫn ngồi chồm hổm trên vai ta không động đậy, chỉ cần ta hơi quay đầu, sẽ bị mớ lông của nó phủ kín mắt, khiến cho ta hắt xì hơi mấy lần liên tục.

“Được rồi.” Ta ngắms đường phố chạy lùi về phía sau, buông màn, “Y Nhân đâu?”

“Người nói Vo Vo? Chắc đi kiếm ăn rồi.”

“Vo Vo?”

“Yêu tinh Trường An đều tương đối bài xích yêu tinh ngoại quốc, chẳng phải nó thích ăn đậu phụ chưng tiết sao, tất cả đều nói nó là muối yêu, Vì vậy nó liền trở thành ‘Vo Vo’.”

Ta nhón nó xuống, vuốt vuốt bộ lông yêu thích không buông tay, con thỏ nhãi ranh lăn tròn trong lòng ta, thoải mái hừ hừ không ngừng.

Kết quả lông xù vừa duỗi tứ chi, lộ ra cái bụng, ta liếc mắt liền thấy vật nhỏ bên dưới nọ của nó... Tự nhiên lại muốn thò tay véo một cái.

Cuống quít quay đầu đi chỗ khác, ta bắt đầu chửi mình hạ lưu.

“Vậy chúng nó bài xích người sao?”

“Đại nhân.”

Con thỏ nhãi ranh tứ chi chống vó nằm phễnh trên đùi ta, ta gãi bụng cho nó. Đang gãi, nó đột nhiên nói, “Người biết không. Ngự Vương hẳn gạt người...”

Ta giật mình, “Gạt ta, gạt ta chuyện gì?”

Trong bụng thầm kêu không hay, ta vội nhón nó lên, xách tới trước mặt, tia chữ qua kẽ răng.”Có phải hay không hẳn sau lưng ta, muốn! Lấy! Phi! Tử! Hả!”

Con thỏ nhãi ranh nheo cặp mắt hồ ly, phụt vào mặt ta một luồng hơi nóng. “Thì ra trong bụng đại nhân chỉ có tí kiến thức ấy. Không thể nghĩ được những chuyện khác sao.”

Lời này sao mà nghe quen tai.

“Quên đi. Rất nhanh người sẽ biết.” Con thỏ nhãi ranh trở mình.

“Ê, người nói thì nói cho hết nhá.” Ta cào bụng con thỏ nhãi ranh, nó lăn qua lăn lại liên hồi, nhưng vẫn không hé răng.

Bởi vì ta không thông báo trước, nên khi tới Ngoại Ti Tĩnh, Tiểu Mai và Tử Du đều giật nảy mình, ta trông thấy Tiểu Mai bụng bầu, còn giật mình chấn động hơn.

“Đại nhân!” Tiểu Mai òa khóc ngay tắp lự. Nhào tới, cái bụng húc ta đỡ khóc đỡ cười.

Kết quả còn chưa nói được nói mấy câu với Tử Du, ta đã bị sư huynh tha đi.

Đêm đó ta không quay về điện Cam Lộ, bị sư huynh giữ không cho đi.

Ai biết đâu sáng sớm ngày hôm sau, lại bị sư huynh điểm huyết thành bán thân bất toại.

Sư huynh tha ta ra sân, ngồi xuống chiếu nghiêm chỉnh.

“Sư huynh, huynh thế này là...”

“Không quay về nữa.” Sư huynh nghiêm túc nói, “Sau này không được gặp Ngự Vương.”

Ta có phần kinh dị, sư huynh không phải người hay nói giỡn, “Sao.”

“Hắn dám giam cầm người! Hừm!?” Sư huynh đột ngột túm tay ta lên, “Ta đã nói với hắn! Nếu như còn dám đối xử không tốt với người, ta sẽ dẫn người đi!”

“Chuyện, chuyện này.” Ta nhìn xiềng xích, nhất thời chẳng biết nói gì cho phải.

“Người ngồi yên cho ta!” Sư huynh chải chuốt tóc cho ta một chút, lại thoa một ít phấn trắng cho ta. Ta vô cùng kinh ngạc nói, “Sư huynh? Huynh trát phấn cho đệ?”

“Hôm nay người tương thân. Sư huynh đã tìm cho người một sự lựa chọn tốt nhất.”

“Cái gì...” Ta run run nói, “Không, không, Ngự Vương biết sẽ giết đệ mất, huynh, huynh thả đệ ra, huynh cho đệ trở về...”

Sư huynh liền duỗi tay điểm huyết cam của ta.

Ta một tiếng cũng phát không ra. Sau đó nhìn sư huynh đi xa khuất.

Không biết thêm bao lâu, ánh dương tươi sáng, hoa thơm ngát muôn chim ca hát. Ta giãy giụa thế nào vẫn không thể động. Con thỏ nhãi ranh cũng chẳng biết chạy đi đâu nữa.

Lại qua rất lâu, hai chân ta ngồi đã tê dại, lúc này có người vòng qua thân cây sau lưng ta đi tới.

Một làn hương thoang thoảng, người ở trước mặt ta ngồi xuống, tóc đen xõa đất, nhìn ta mỉm cười. Sau đó vuốt trượt theo suối tóc rơi trên chiếu, dịu dàng nói, “Đại nhân, ta đã nhuộm đen mái tóc rồi.”

“Bạch Liên!”

41. Chương 41

“Bạch Liên!”

Ta há mồm, nhưng không phát ra nổi một thanh âm.

Bạch Liên ngồi ngay ngắn ở đối diện ta, đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mặt ta một cái, khoe miệng khê cong, ta xem bàn tay y một lớp trắng, hoàn toàn không dám tưởng tượng bản thân bị sư huynh trát thêm một tầng phấn dày, bây giờ là cái dạng quỷ gì.

“Sư huynh đại nhân, quả là một người thú vị.”

Bạch Liên cúi đầu, châm trà đầy hai chén, “Đêm qua bỗng nhiên dán bố cáo khắp thành Trường An, nói Quý đại nhân ngài tuyển nhận nam sủng, yêu cầu nam nhi tám thước, dung mạo tuấn mỹ, tính cách ôn hòa, tốt nhất là thiện lương như thổ trắng.”

Bạch Liên bưng trà đặt vào trong tay ta, đầu liền thuận thế nhích lại gần, “Đại nhân ngài nói, nếu Ngự Vương điện hạ thấy được, liệu có tức giận lắm không đây?”

Ta tiếp nhận trà, thật sự thì không sao uống trôi. Hắn khẳng định còn chưa xong buổi chiều sớm, bằng không thì nhất định đã hoặc là bốc hỏa hừng hực, hoặc là lạnh buốt băng băng giết thẳng một đường tới đây rồi.

“Ta chỉ là bị Dạ đẩy tới.” Bạch Liên nghiêng mắt liếc qua, làn hương dịu dàng xông vào mũi, “Ngài biết Dạ là tên điên dở, càng náo nhiệt càng thích náo loạn... Ai ngờ người đến cũng không ít đâu, ngay thời điểm đại nhân còn đang say giấc, ta đã được chọn. Bởi vì ta là người có vóc dáng cao nhất.”

“...”

“Đại nhân không thể nói chuyện ư?”

Ta vội vã gạt đầu. Đầu mày nhăn thành một đám

“Cũng không thể bước đi?”

Ta buông chén, lại gạt đầu.

Bạch Liên lại ngồi thẳng người lên, nghiêm túc nói, “Vay cơ hội hiếm có, chúng ta thân thiết đi.”

Ta tức thì trừng to hai mắt. Y vừa nói gì thế?

“Vốn là bởi vì đại nhân tâm địa thiện lương, mới dự định lấy thân báo đáp...”

Bạch Liên ấp chén trà, nhìn qua phi thường anh tuấn, “Đây là quy củ của Thiên Trúc, cũng là tập tục thường có của tộc Bạch Liên, nhưng mà áp dụng vào Đại Đường, tựa hồ lại gây cho đại nhân phiền nhiễu... Cho tới bây giờ, đại nhân vẫn cảm thấy phiền sao?”

Ta không muốn thương tổn lòng tự trọng của y, nhưng mà không thể không gạt đầu một cách nghiêm túc.

Mà Bạch Liên sắc mặt không thay đổi, tựa hồ đã sớm dự liệu được.

“Đại nhân, vẫn không thể cho ta một cơ hội sao?” Bạch Liên hạ mi, “Bạch Liên không hề cho rằng, Ngự Vương điện hạ thích hợp đại nhân.”

Ta dùng ánh mắt phát tín hiệu nghi vấn, “?”

“Lẽ nào đại nhân còn không biết...”

Bạch Liên dừng một chút, chuyển chủ đề, “Thân phận của đại nhân và Ngự Vương điện hạ đặc thù như thế, cho dù lúc này vui vẻ ở chung, nhưng những ngày như vậy có thể kiên trì tới khi nào đây... Tuy rằng ta nói những lời này, vào tai đại nhân có chút quấy nhiễu, nhưng mà ta thừa nhận, nếu như có thể... ta thực sự rất muốn gây chia rẽ quan hệ của hai người. Khiến hai người xa nhau.”

Ta mỉm cười. Bất chợt cảm thấy Bạch Liên thực sự rất dịu dàng.

Bạch Liên thở dài.

Sau một khắc đột nhiên nhào tới, một tay đẩy ta dán lên cây.

Lưng ta lập tức va vào thân cây, rất nhanh liền bị y giữ chặt tay, đang chực ngắt đầu, đôi môi y đã ấn xuống.

Trong nháy mắt, thế giới của ta là một màu tuyết trắng.

“Oa oa oa!”

Dạ không biết từ đâu đột nhiên lao tới, một tay kéo Bạch Liên ra, thét âm ỉ, “Đã nói không được chiếm tiện nghi của đại nhân! Bạch Liên người thua rồi!”

Bạch Liên vuốt vuốt môi, cười khỏ nói, “Ta mới chạm một cái.”

“Thế cũng không được!” Dạ che ở trước người ta, trên không trung giương nanh múa vuốt về phía Bạch Liên.

Thần sắc Bạch Liên có chút ưu thương, khẽ khàng thở dài, “Được rồi, ta chịu thua, thay người đi.”

Ta ngó người, đây là tình huống kiểu gì?

Ta càng ngày càng choáng váng nhìn Bạch Liên vẻ mặt cô đơn mắt mát tránh ra, Dạ lại bay tới trước mặt ta, nghiêm trang an ổn ngồi xong, nói, “Đến phiên ta rồi, đại nhân, ta là Dạ, một quỷ hồn, nhưng nếu đại nhân muốn làm với ta, kinh nghiệm ta tuyệt đối còn phong phú hơn Ngự Vương điện hạ, bảo đảm làm đại nhân ngài dục! Tiên! Dục! Tử! Thậm chí sinh! Không! Bằng! Tử!”

Lời, lời Dạ nói rõ ràng không phải cùng một đẳng cấp so với Bạch Liên. Lời này thực sự cũng quá...!

“Chẳng phải đại nhân còn đụng được vào ta rồi sao?”

Dạ giơ tay ve vuốt bờ môi ta, ý đồ thò ngón tay vào trong, “Ta có thể cho đại nhân ôm, tư thế mặc người chọn lựa... Thối tiêu càng khỏi phải nói, đó là ngón ta sở trường nhất... Đại nhân... Người chọn ta đi... Chọn ta, sau đó chúng ta làm cả ngày lẫn đêm, ta hút no dương khí rồi, sẽ càng ngày càng ấm áp, sẽ không đông lạnh người nữa... Há ~? Đại nhân... Chọn ta đi...”

Ta kinh ngạc không ngậm miệng được, ngón tay Dạ lập tức đạt được ý đồ, kết quả ngón tay hấn vừa quần lấy lưỡi ta, đã bị con thỏ nhãi ranh xông lại, một cước đá bay, “Chẳng phải bảo không được động thủ sao, người cũng thua rồi!”

Dạ bay tới không trung, uất ức nói, “Thói quen mất rồi... Kim lòng không dặng liền...”

Hiện tại cho dù có giải huyết cho ta, ta cũng đã bị khiếp sợ đến độ á khẩu không cất nên lời, con thỏ nhãi ranh ngồi chồm hồm tại vị trí Dạ và Bạch Liên vừa mới ngồi xong, xòe quạt che mặt, nói, “Đại nhân, đến phiên ta rồi.”

Ta mắt tròn trĩnh mồm há hốc, cứ như đang nằm mơ.

“Lẽ nào không phải đại nhân nợ ta nhiều nhất sao. Đại nhân đã quên, đêm đó tại bảo khổ...”

Ta liều mạng lắc đầu. Đừng! Đừng nói nữa!

“Đại nhân còn không muốn thừa nhận à. Chuyện đại nhân chưa xong là đá đối với ta, toàn bộ yêu tinh ở Trường An đều đang nghị luận kìa. Ta lại tới từ ngoại quốc, nên càng bị bọn họ chê cười. Người từng dạy ta, nam nhi phải đối trời đạp đất, làm tám gương tốt, hôm nay rõ ràng là đại nhân đã không muốn phụ trách rồi.”

Ta lắc đầu, ta chỉ có thể lắc đầu.

“Tiểu hồ ly, tưa xong là đá, không phải dùng như vậy đâu.”

m thanh quen thuộc chen vào, con thỏ nhãi ranh cả kinh, ta cứng đờ, Bạch Liên cấp tốc chui về ngọc bội, Dạ trong nháy mắt trốn ngay ra sau cây.

Ngự Vương nhắc chân rảo bước vào trong sân, tiến về phía chúng ta cười lạnh, “Quả nhiên là yêu quái ngoại quốc, hiểu sai tiếng Hán, thế nhưng có thể làm trò cười đấy.”

Con thỏ nhãi ranh cắn cắn môi, bỗng bụp một phát co lại thành tiểu hồ, lủi lên vai ta, cắn một cái vào lỗ tai ta, chuẩn mất hút.

Ta sợ run cả người, Ngự Vương đã ngồi xuống trước mặt ta.

Nhìn ta nở nụ cười tươi rói, nhẹ nhàng nói, “Quý đại nhân, hiện tại đến phiên bản vương rồi hả?”

Ta tức thì bị mồ hôi lạnh thấm ướt ròng sau lưng. Sau khoảng thời gian rất dài phối hợp nhau làm trò buồn nôn, ở trước mặt ta Ngự Vương không còn khí thế hãi nhân như vậy, ta quả thực đã sắp sửa quên, thể nào là mùi vị e sợ hần.

“Quý đại nhân cảm thấy bản vương như thế nào.”

... Đây là hình dạng Ngự Vương mới xong buổi chiều sao.

Ta đánh giá xiêm y của hần, đường nhìn rơi xuống kim quan cữu long trên đầu, đột nhiên cảm thấy khoe mắt nóng.

Thì ra đám thổ nhãi ranh nói, chuyện hần gạt ta, chính là chuyện này?

Dạ từ phía sau thân cây trôi tới, nằm sấp trên lưng ta, Ngự Vương không nhìn thấy Dạ búi vào ta, nhưng lại thấy ta bỗng nhiên khom người xuống.

“Quý đại nhân vì sao không nói lời nào. Bản vương lần đầu tiên tương thân, thực tại có chút hồi hộp, Quý đại nhân không nói lời nào, bản vương cứ coi như người đã thích bản vương.”

Ta cúi đầu, không dám nhìn hần.

Đột nhiên nhớ ra tay mình còn cử động được, bèn cào mấy nắm đất cát, rải xuống mặt chiếu, vạch chữ lên.

“Người đăng cơ rồi. Vì sao phải gạt ta.”

Ngự Vương vừa nhìn dòng chữ ta viết, lập tức hạ mi, trầm mặc.

Ta yên lặng xóa chữ đi, san bằng, lại vạch lên dòng chữ mới.

Lúc viết, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, vài giọt nước mắt rơi thẳng vào trong đất, bị ta nhanh chóng khuấy tan vào cát.

“Chuyện khi nào...” Ta dừng một chút, không đợi Ngự Vương trả lời, liền tự mình lấy tay, lại xóa đi dòng chữ.

Ta đúng là heo, còn hỏi khi nào.

Đương nhiên là khoảng thời gian ta rơi xuống Hoàng Hà.

Hần biết rõ ta là heo, còn để ta đi Hoàng Hà, thì ra là để vào ngày đại điển đăng cơ, đẩy ta đi khuất mắt.

Tử Vi nói đúng, trong bụng ta quả nhiên chỉ có tí kiến thức ấy, tận đến vừa rồi còn tưởng rằng ngày đó hần lại giở bài cũ với ta, chẳng qua là không muốn thổi tiêu cho ta.

“Chuyện này người không nên gạt ta.” Đầu ngón tay có phần run rẩy, “Người nói với ta, ta cũng sẽ không giận người.”

Ngự Vương thở dài, cầm lấy tay ta, không cho ta viết tiếp, “Sở dĩ dùng hình dáng này tới gặp người, là vì không định tiếp tục gạt người. Thanh Hòa... người... đừng khóc...”

Hần lau đi lệ trên khoe mắt ta, ta vội chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không có việc gì.

“Thanh Hòa, đăng cơ xưng đế, là mẫu phi trước lúc lâm chung phó thác. Mẫu phi đi, còn chưa chịu nhắm mắt, bản vương... không thể để người đi không nhắm mắt!”

m thanh Ngự Vương có chút khàn khàn, nhưng dị thường kiên định.

“... Chuyện đáp ứng người, bản vương nhất định làm được.”

Ta gạt đầu rồi rít, gạt đầu lia lịa, tự nhủ mình đừng khóc, nhưng lệ vẫn rơi.

Ta không trách người, bà ấy là mẫu phi của người, người đáp ứng rồi, thì phải làm được. Hơn nữa ta cũng không quan tâm ngôi vị hoàng đế, ta không biết vì sao mình khóc. Chỉ là muốn khóc. Còn bảo nam tử phải đội trời đạp đất cái gì, bây giờ ta chỉ muốn khóc.

Quần nhau cả vòng lớn.

Hóa ra đây mới là mục đích chân chính của Ngự thái hậu, đến tận cùng, bà ta vẫn không thua.

“Đại nhân, hần nói dối.”

Dạ đột nhiên thấp giọng nói bên tai ta.

“Thời điểm Ngự thái hậu chết, ta ở ngay trong phòng, mụ ta không chỉ buộc Ngự Vương đáp ứng đăng cơ!”

Ta ngẩn ra, có phần mờ mịt, Ngự Vương thấy như ta vậy, còn tưởng rằng ta thương tâm, liền vội vàng nắm chặt tay ta, chưa bao giờ ta nghe giọng Ngự Vương dịu dàng đến thế.

“Sau này chúng ta đừng nhắc tới mẫu phi nữa được không. Sau này chúng ta luôn bên nhau, ta không nạp phi tử, người sẽ không rời khỏi ta, chúng ta, chúng ta sau này luôn bên nhau, được không?”

Được.

“Đại nhân! Hần lừa người đó!”

“Thanh Hòa, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia ly, có được hay không?”

Được.

Ta há mồm, nhưng không thốt nổi một thanh âm.

“Đại nhân! Đại nhân!!”

Dạ bên tai ta kích động cuồng loạn.

“Hần đáp ứng mụ đàn bà đó!!!! Hần phải giết người!!!!!!”

42. Chương 42

Ta nháy mắt cứng đờ, nhìn Ngự Vương trân trân.

Bộ dáng hần thế này, mũ vàng đai ngọc, áo gấm long bào, thực sự rất khí khái, suýt nữa ta đã quên, hần mới hai mươi tuổi.

Giơ tay lên, toan chạm vào mặt hần.

Ngự Vương vẫn hạ mi nhìn ta, đột nhiên ta phát giác, diện mạo hần rất giống Ngự thái phi, nhất thời ngơ ngác, còn ảo giác rằng người đàn bà đó đang ngồi ngay trước mặt ta.

Mấy ngày nay, hần biểu hiện thực sự quá xuất sắc.

Hần quá dịu dàng.

Thực sự là đã quá dịu dàng.

Từng giọt từng giọt từ từ thấm xuống đáy lòng đã khép kín rất nhiều năm của ta, thậm chí làm ta suýt quên mất, một ngày tuyết lớn nửa năm trước, hần còn cố ý đưa một bát rượu độc, muốn xem ta uống cạn.

Bên tai ta Dạ vẫn thét lạnh lạnh.

“Đại nhân! Hần muốn giết người!”

Ta tát một phát ra sau, trúng ngay giữa mặt Dạ.

“Đừng rống nữa. Ta biết rồi. Điều này có gì kỳ quái đâu.” Ta phải biết từ lâu, kỳ thực chưa từng có gì thay đổi. Chẳng phải ta chỉ là một quân cờ trong tay hần sao, một ngày nào đó sẽ chơi chán.

Dạ bị ta phui bay như ruồi, không cam lòng bay loạn xạ trên đầu ta.

Ngự Vương túm lấy tay ta, hỏi, “Người đang nói chuyện với ai?”

Ta lắc đầu, Ngự Vương lại hỏi, “Huyết cam của người giải rồi à?”

Ta ngẩn ra, thì ra thời gian đã hết. Vì vậy thử ngo nguậy hai chân, quả nhiên có thể cử động, nhưng mà tê đến căn bản không đứng dậy nổi.

Ngự Vương bước tới, ẵm ta lên. Ta ôm lấy cổ hắn.

“Người ẵm nổi sao.”

“Coi như cũng được.”

Ngự Vương đổi tư thế, công ta trên lưng.

Ta nhẹ nhàng tựa đầu dán vào tóc hắn, cười nói, “Dám bắt ngôi cửu ngũ công ta, Quý Thanh Hòa thật to gan nhỉ.”

“Người còn nói nhảm, bản vương sẽ quăng ngươi xuống đất.” Ngự Vương tuy nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập ý cười.

Đã là hoàng đế rồi, còn bản vương với ta.

Ta nhịn không được cười phì một tiếng, cọ cọ lên cổ hắn, “Rõ ràng ta cũng không thấp, tư thế này của hai ta, thật giống như đang công đàn bà vậy.”

Ngự Vương không động, sau một khắc quả nhiên ta bị quăng xuống đất.

Ta tứ chi chống vó, cứ nằm thẳng cẳng giữa sân không thềm dậy.

Ngự Vương tiến lên phía trước hai bước, dừng, lại lùi lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người tuyển nam sủng sau lưng1 bản vương? Hửm? Chuyện này bản vương còn chưa tính sổ với người đâu.”

“Hử.”

Ánh dương thật chói mắt, ta giơ cánh tay lên che mắt.

Ngự Vương trầm mặc một lát, khẽ dận một chân lên bụng ta, cả giận nói, “Đứng dậy!”

“Không đứng dậy nổi.”

“Người giỏi trò chơi xấu ta có đúng hay không?”

“Ừ đấy.”

Ngự Vương ngồi xuống bên cạnh, một tay giằng đai lưng ta ra, ta giật bắn mình, không nhúc nhích.

“Bản vương suýt thì quên, Quý đại nhân thích được người ta chiêm ngưỡng.” Ngự Vương nói êm ái, ngón tay đã miết xuống xương quai xanh.

Ta vẫn che mắt, cười nói, “Người dịch lên cao thêm một chút, thì có thể bóp chết ta rồi. Ta đang bị xích cổ tay, dù có thế nào, cũng không thể phản kháng.”

Ngự Vương ngẩn ra, tức thì sầm mặt, “Người đang nói cái gì.”

“Vệ Nhất, chẳng phải do người phái tới giết ta sao.”

Ta chỉ nghe thấy hô hấp Ngự Vương trở nên dồn dập, hắn thực sự nổi giận. Cổ họng bỗng nghẹt lại, Ngự Vương quả nhiên đã xiết lên đó, người cúi xuống, hơi thở nóng bỏng phun bên tai ta, lạnh nhạt nói, “Người cứ mong bản vương giết người như vậy.”

Ta nhắm chặt hai mắt, theo khóe mắt, lệ từng hạt trộm rơi vào trong cổ.

“Chúng ta chia tay đi.”

Bàn tay bóp cổ họng ta rõ ràng chấn động, Ngự Vương hỏi khẽ, “Người nói cái gì?”

“Ta nói, chúng ta chia tay.”

Ngự Vương thu tay về, im lặng hồi lâu.

“Vì sao.”

“... Ta còn chưa muốn chết.”

“Người cho rằng bản vương không thể ly khai người?”

“Ly rồi sẽ khai, ư!”

Ta cuộn mình, lặn qua lộn lại mấy vòng, Ngự Vương giận dữ, hung hăng đập ta một cước.

“Quý Thanh Hòa! Người giỏi!”

Ngự Vương lôi từ trong ngực ra một chiếc chìa khóa, ném xuống người ta, lại đi vòng ra sau lưng ta, hung hăng đá một cước, “Xem ra bản vương không xích được người nữa! Người cuốn xéo!”

Ta đau đến hít mạnh một hơi, đứng lên, run run nhét chìa khóa, cất vào trong ngực, cố nén lòng, nhếch khóe môi nặn ra một nụ cười, “Vây đi, cứ như vậy đi. Sau này người có nhớ ta, cũng đừng quên cạo râu...”

Ta nhắm mắt lại, chờ cước thứ ba từ Ngự Vương.

Cước thứ ba không tới.

Ngự Vương tự mình nhào tới.

Ta bỗng chốc không còn gượng nổi, theo bản năng ôm chầm lưng hắn.

“Thanh Hòa, đừng hờn dỗi nữa, được không? Không phải mới vừa đáp ứng ta rồi sao. Chúng ta bên nhau...”

Thế nhưng ta không tìm được nhớ tới khoảnh khắc chìm vào trong dòng nước.

Cái loại lạnh buốt tận xương này. Cả đời, cũng không quên được.

“Ta chưa đáp ứng.”

“Người đã gạt đầu!”

“Ta không gạt.”

“Quý Thanh Hòa!”

Ta cắn răng, đẩy Ngự Vương ra, chống người đứng dậy, túm cổ áo hắn, lôi xềnh xệch đến dưới tàng cây.

“Thả ta đi đi.” Tay trái ta dùng sức, “Bằng không, ta sẽ treo người lên cây ngay tức khắc.”

Ngự Vương nhìn ta mắt đỏ lau.

Ta quay đầu đi, chớp mắt mấy cái, nỗ lực giữ tầm nhìn thanh minh, “Ta đến đếm ba một hai ba.”

Ngự Vương ngẩn ra, ngay sau đó, ôm lấy hắn, ta phi lên cây.

Ngự Vương nháy mắt nắm cứng thắt lưng ta, cắn đầu vào ngực ta, ta cảm giác cả người hắn bắt đầu run kịch liệt, ta nói, “Thả ta đi, bằng không ta sẽ buông tay, quăng người xuống dưới.”

“Thanh Hòa.”

Ngự Vương nói, “Thanh Hòa.”

Ta bắt đầu hít thở cũng thấy đau.

Ta nói lỏng tay một chút, còn kéo y phục của hắn, Ngự Vương lại hét to một tiếng, sau đó túm lấy ta như khư khư, ta chớp mắt cảm thấy ***g ngực như ươn ướt.

“Người đi, người đi đi.”

Ngự Vương nói bằng giọng mũi nghèn nghẹt, “Người muốn đi, thì đi đi...”

Ta có thể đi đâu đây?

Bảo Dạ ôm ta bay khỏi Trường An?

Chạy trốn nơi chân trời góc bể?

Thôi đi.

Bảo Tử Du dọn sạch cho ta gian phòng cũ.

Ta chẳng qua là quay về những ngày trước.

Quay về nằm thông thượt trên sập quý phi của ta.

Tu ừng ực rượu nho ta giấu kỹ.

Lôi lệnh bài dưới gầm giường ra nghịch, sau đó đột nhiên nhớ tới cái này là Ngự Vương đưa cho, lại quăng vào gầm giường.

Dạ bay vào, mang theo một luồng hơi lạnh. Đúng lúc ta xoay người nằm úp mặt xuống giường.

Dạ bất thành linh thả người rơi đánh huych, thiếu chút nữa đè gãy cái eo ta.

“Đại nhân.”

“Ủm?”

Ta nguỷ nguỷ mông, nói, “Dạ, dịch sang bên trái một tẹo, đúng ~ ngay chỗ đó ~ thoải mái ghê ~ “

Dạ cào roẹt một nhát lên mặt ta, trên má trái ta xuất hiện thêm ba vết vuốt mèo. “Đại nhân.”

“Thế nào?”

“Ta tưởng rằng ngươi sẽ tìm ta.” Dạ nằm sụp xuống, đè ta bẹp dí, “Sẽ bảo ta mang ngươi đi...”

Ta nhìn ngẩn gian nhà quen thuộc, cửa vào đặt chậu than sưởi mùa đông, chỉ có điều bây giờ đang đốt nhang thơm.

Nhớ đến một lần nợ hần kéo ta vào phòng, còn đá lật chậu than, suýt nữa đốt cháy thảm.

Sau đó hần rút hoa khỏi bình, gội nước lên.

Tầm mắt chuyển qua bình hoa, vẫn là tinh phẩm Thiên Trúc.

Trên gối tựa hồ còn vương mùi hương sau khi tắm của hần.

Kể cả lúc nửa tỉnh nửa mê, ta cũng không quên kiểm tra phần giường bên cạnh.

“Ta không đi.”

Ta chộp lấy móng vuốt Dạ tấp tới, cười ha ha mà xoa nắn, “Ta không đi đâu hết.”

“Quý Thanh Hòa ta vốn là một tiểu nhân đê tiện.”

Khóe mắt ta lại nóng.

“Cho dù phải chia tay, ta cũng không rời khỏi Trường An. Ta còn muốn hần ngày ngày đều có thể nhìn thấy ta, cho dù hần thực sự muốn giết ta, ta thành ma cũng phải ám hần...”

.....

1. Nguyên bản là (bối), nghĩa là lưng/công/giấu/... Ngươi công ta, ta công ngươi, ngươi giấu ta, ta giấu ngươi, một hai bạn quá đi mất... ==!

43. Chương 43

Một đêm trắng giấc. Hậu quả chính là sáng ra thêm ngủ. Ngủ tít mít một mạch tới giữa trưa mới rời giường, Tử Du mang bữa trưa lên, nói với ta, tiểu súc sinh hôm qua trở về, buổi tối liền lăn quay ra ốm, thái y gấp gáp ra vào suốt cả đêm, rút cuộc đỡ hơn một chút, lâm triều xong lại ngủ yên y vãn.

Ta vốn đói rã ruột, kết quả nghe xong, tức thì chẳng bụng dạ đâu ăn uống nữa

Nghĩ đến hấn cực kỳ sợ độ cao, lại ở trên cây hai mắt đỏ au, phỏng chừng bệnh lần này, cũng là do hấn bị ta dọa hôm qua đi.

Tử Du đưa cho ta một quyển công văn, hơi có chút khó xử nói, “Đây là công văn ngày hôm nay gửi xuống, hoàng thượng chính thức phong ta là Ngoại Ti Lệnh, giáng đại nhân ngài thành Đông Phương sử lệnh...”

Ta cười lớn cúi đầu vái Tử Du, “Chúc mừng Tử Du đại nhân!”

Tử Du vội vàng túm ta lên, tức giận nói, “Đại nhân vẫn là đại nhân của Tử Du, lễ này Tử Du không nhận nổi. Đại nhân thực sự đã trở về, người vui mừng nhất chính ta và Tiểu Mai.”

Ta vút cái muôi về trong bát, nhẹ nhàng cười, “Những ngày sau này cũng có chút bất đồng, chí ít ta không thể khấu trừ bạc của người, không để tăng lương cho người nữa.”

Không biết có phải ta ảo giác hay không, ta nói xong câu đó, rõ ràng thấy được trên mặt Tử Du hiện lên biểu tình hạnh phúc.

Đứa nhỏ đáng thương, trước đây bị ta bắt nạt dã man quá đây mà.

Ta nỗ lực nói sang chuyện khác, “Tiểu Mai khi nào thì sinh vậy?”

“Chắc là vào khoảng đầu đông.”

“Đã nghĩ xong đặt tên là gì chưa?”

Trên mặt Tử Du hiện lên một tầng đỏ ửng, “Tiểu Mai đã quyết định sẵn rồi, bảo tên là... Tử Hòa.”

Ta ngẩn ra, chĩa chĩa Tử Du, “Tiểu Hòa.” Lại chĩa chĩa chính mình, “Đại Hòa.” Tối hậu vỗ vỗ vai Tử Du, “Tử Du, người nói thật với ta đi, kỳ thực Tiểu Mai thăm mền ta, đúng không?”

Tử Du thực sự rất xấu hổ, trước kia ta chuyên thích trêu hấn như thế.

“Đại nhân.” Tử Du do dự nói, “Hoàng thượng đem qua bị bệnh, mà đại nhân lại không chạy vào cung thăm ngài ấy.”

Ta đẩy bát ra, nghiêm túc nói, “Tử Du, sau này hấn làm Hoàng thượng của hấn, ta làm Đông Phương sử lệnh của ta, hấn là vua, ta là thần, quan hệ chỉ có vậy.”

“Đại nhân?”

“Chúng ta chia tay rồi chia tay rồi.”

“A?”

Tử Du há hốc mồm, cuối cùng lặng lẽ ngậm lại.

Sau đó đứng dậy, hết sức đồng tình vỗ vỗ vai ta.

Tuy rằng ta ăn ở ý hết vào Tử Du, hơn nữa thân là trưởng hoàng tử, muốn đòi triều đình ít bạc tiêu pha, căn bản là không cần ghi sổ.

Chẳng qua nếu tiểu súc sinh còn không quên sắp xếp cho ta một chức quan nhàn tản, thì ta cũng cho hấn ít mặt mũi rỗng.

~Tử Du đã xếp công văn ra đại đường. Ta suy nghĩ một chút, bèn chạy qua ôm lấy một đồng, bò về sập quý phi bắt đầu lật xem, xem tới xem lui, cũng chả biết đang xem cái gì.

Đột nhiên liền nhớ lại, trước đó vài ngày ở điện Cam Lộ, ta cũng đoạt của Ngự Vương một đồng tấu chương lớn để xem. Xem đến cuối cùng, kết quả bị ta vô tuốt thành thuyền giấy. Từ đó về sau Ngự Vương nghiêm cấm ta mon men lại gần cái bàn viết tấu chương chất đồng, muốn nói chuyện với hấn, cũng phải đứng cách xa tấu chương ba bước. Khi ấy ta đã nói, ta muốn hôn người, đứng xa người như vậy, người muốn ta kéo cổ dài hết cổ, ta cũng không với tới người được.

Kết quả Ngự Vương nháy mắt liền buông tấu chương xuống, cấp tốc đi tới ôm ta mà hôn.

“Đại nhân.”

Ta vội hoàn hồn. Con thỏ nhãi ranh đã cướp lấy công văn bị chà đạp không ra hình dạng trong tay ta, quỳ xuống bên cạnh sập, mặt tỉnh rụi nói, “Mấy quyển này là công văn của Nhật Bản, ta xem là được rồi. Đại nhân còn bóp nữa sẽ nát vụn ra đấy.”

Ta lắc đầu, thốt nhiên nhớ đến một đêm, hấn tiến nhập quá sâu, ta vừa tru lên vừa nói, người còn xọc vào nữa, ta sẽ bị người chơi chết luôn đấy.

Kết quả hấn lại vô cùng hạ lưu liêm liêm môi nói, bản vương cứ muốn xọc người nát vụn.

“Hừ.”

“Đại nhân. Làm sao tâm thần không yên vậy.”

“Đâu có. Ta rất ổn.”

Con thỏ nhãi ranh do dự một hồi, cân nhắc nói, “Nghe nói người và Ngự Vương... chia... chia tay rồi...”

“Ồ.” Ta đột nhiên rùng mình một cái, ngồi dậy nhìn hấn, “Nếu như người dám nói toàn bộ yêu tinh quỷ quái ở Trường An đều đã biết, ngay bây giờ ta bóp chết người.”

Con thỏ nhãi ranh vắn vẹo cái cổ, cẩn cẩn thận thận ôm đống công văn, lặng lẽ xê dịch cái mông, ngồi xa ta một chút, mới nói, “Chúng nó đã biết từ lâu... Kỳ thực đại nhân phong lưu mỹ mạo, lại có thiên nhân, long khí dồi dào, thêm cả long châu của Long thần, đối với yêu ma mà nói, quả thực... Cho nên rất nhiều yêu tinh Trường An đều muốn theo đuổi người kìa. Lần này người và Ngự Vương chia tay, đương nhiên hơi bị âm ỉ... Một số hoa tinh ở Tây thị đều đang nghiên cứu làm thế nào theo đuổi người. Một số yêu mỵ ở ngoài thành còn bắt đầu chuẩn bị tín vật đính ước rồi...”

Ta xuất thần trong chốc lát, lập tức hưng phấn nói, “Tốt, người mau giới thiệu mấy cô nương tốt cho ta.”

Bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng hấn. “Người dám giấu bản vương đi tương thân? Hừm? Bản vương còn chưa tính sổ với người đâu!”

Ta lại lắc đầu, nhất quyết phải lắc văng người nọ khỏi óc.

Con thỏ nhãi ranh im lặng một chút, sau đó cúi đầu, bỗng nhiên móc từ trong lòng ra một cây quạt và một tờ giấy, kín đáo đưa cho ta.

Ta giật mình, nhất thời tự nhiên không kịp phản ứng.

Con thỏ nhãi ranh đã ôm đống công văn, cấp tốc chạy về bàn phê duyệt.

Ta xòe quạt ra, là phong cách Phù Tang điển hình, giở tờ giấy ra xem xem, trên đó viết, “Đại nhân, ngài thấy ta được không?”

Đứa... Đứa nhỏ này...

Ta muốn cười, lại sợ tổn thương lòng tự trọng của thỏ nhãi, con thỏ đó còn vừa cầm công văn che khuất mặt, vừa len lén ngo ta kìa.

Bầu không khí lại xấu hổ nữa rồi...

Ta cất tờ giấy vào trong ngực, nhét cây quạt vào dưới gối đầu, liếc sang liền nhìn thấy con thỏ nhãi ranh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói đi nói lại, cũng do ta ‘đùa giỡn’ hấn xong, còn ‘cưa xong là đá’ với hấn.

Nếu như cự tuyệt, quả thực sẽ hơi không phải với hấn, thế nhưng ta đã có tiểu súc sinh rồi. Chuyện con thỏ nhãi ranh, thế nào cũng phải giải quyết.

Phải nghĩ ra biện pháp.

Ta ngửa đầu ngã vật xuống giường. Vừa nhắm mắt một khắc, lại đột nhiên ngồi dậy, quạt quạt mồ hôi lạnh trên đầu.

Ta và hấn đã chia tay rồi.

Chúng ta đã chia tay rồi.

Sao ta lại quên được nhỉ.

Còn nghĩ ăn nói thế nào với hần về chuyện con thỏ nhãi ranh, ta ăn nói với hần làm gì chứ, chúng ta chia tay rồi còn đâu.

Ta vắt tay che ngang mắt, trong miệng lẳng lẳng nhẩm, “Chia tay rồi chia tay rồi chia tay rồi chia tay rồi chia tay rồi...”

Con thỏ nhãi ranh buông tay, công văn rơi bẹp xuống bàn, vôi vàng kéo giật Dạ trôi qua cạnh đó, lặng lẽ nói, “Dạ, đại nhân không được bình thường.”

Dạ vuốt cằm, “Chính xác, có lẽ đây là thất tình thật rồi.”

“Chẳng phải nghe nói là đại nhân chủ động đưa ra lời chia tay sao?”

Dạ hạ mi, vỗ vỗ vai con thỏ nhãi ranh, “Giao cho ca ca ta đi. Ca ca ta kinh nghiệm phong phú.”

Con thỏ nhãi ranh nghiêng mắt liếc xéo Dạ, lui qua một bên.

Dạ bay tới, đột nhiên khoanh chân hạ phịch xuống bụng ta.

Ta tru lên một tiếng, dọa Tử Du cũng sợ nhảy dựng lên.

“Đại nhân?”

“Không có việc gì...”

Ta ai oán trừng mắt nhìn Dạ ngồi trên bụng, khề giọng nói, “Người thấy eo ta dè mãi không gãy, nên muốn cho ta nát gan đứt ruột à?”

Dạ ngoáy ngoáy cái mông, ta bị hần ép tới khó thở. “Đừng cựa quậy nữa. Tổ tông à, ngài lại muốn làm gì.”

“Đại nhân!”

Dạ nắm tay thành quyền, nghiêm túc nói, “Xốc dậy đi nào!”

Ta ai oán giẫy dụa, “Dậy sao nổi, bị người dè chết dí rồi.”

Dạ vôi bay lên.

Ta xoay người ho khùng khục.

“Đại nhân.” Dạ nhẹ nhàng ve vuốt cánh môi ta, “Ngài không vui.”

“Ta không sao.” Ta không hề nghĩ ngợi, “Ta ổn.”

Dạ cắn môi, “Nói xạo. Người toàn nói như vậy.”

Ta ngẩn ngơ, “Ta đâu có.”

Dạ vôi vàng nhìn ra hướng khác, “Là ta không đúng. Nếu ta không nói như thế, người và hần đã không chia tay.”

“Nếu người không nói với ta, ta cũng không biết hần là cái loại súc sinh gì.” Ta chua chát nói, “Chuyện này đã như vậy rồi, ta không oán người. Bằng không, ngay cả bản thân chết ra sao ta cũng không biết.”

Dạ đột nhiên tấp tới một trảo, thét chói tai, “Ngao! Đại nhân! Vậy người cũng đừng mang cái bộ dạng sống không bằng chết nữa!”

Ta bưng nửa bên mặt, cảm thấy khóe mắt toàn là lệ, “Ta đâu có. Ta rất ổn mà.”

Chát! Lại một trảo.

Ta bưng hai gò má, thực sự sắp khóc đến nơi rồi, “Ta không sao cả thật...”

Chát!

Đúng lúc Tử Du bị gọi ra ngoài, con thỏ nhãi ranh ở một bên, sợ đến mức trốn tọt sau bàn, nhìn mà kinh hồn táng đảm.

“Ta không...”

Chát!

Chát!

Chát!

Chát!

Ta khóc, “Đừng đừng đừng đánh nữa.”

Dạ dừng lại. Móng vuốt rung bần bật, khe thở xùy xùy. Sóng mắt đong đưa. “Đại nhân, vẫn ổn chứ?”

Ồn. Cho dù có ổn cũng bị người đánh chết rồi...

Ta sưng thành đầu heo, hai gò má bồng rộp đau đớn, mắt ngập lệ dâng, cũng không biết làm sao, lại không ngừng rơi lệ.

Ta nói, “Ta nhớ hần. Mặc kệ đi tới đâu, nhìn thấy gì, tràn ngập đầu óc đều là hần.”

Nhìn không rõ vẻ mặt của Dạ, ta bắt đầu khóc không thành tiếng. “Sớm... Sớm biết rằng như vậy... Còn không bằng hần giết ta đi...”

Tử Du vẫn chưa trở lại.

Con thỏ nhãi ranh và Dạ đều vô cùng yên lặng.

Khắp cả đại đường, chỉ nghe thấy tiếng khịt mũi kém cỏi của ta.

Dạ bay lượn lơ, nhìn ta, trong ánh mắt như có chút gì, ta hai mắt lệ đầm mơ hồ, cũng nhìn không rõ.

Đột nhiên chợt cảm thấy cổ tay bị kéo căng, bỗng nhiên đã bị hần túm lấy ôm lên, bay lên trời.

“Đi, tiến cung đi gặp hần.”

Dạ ở bên tai ta nói một cách hạ lưu, “Phiền não bao nhiêu, làm một lần là giải tỏa sạch...! Lần này ta tuyệt đối không đùa cợt ngươi... Ta! Giúp! Ngươi! Đè! Ngửa! Hần...!”

Nằm ngửa ra cho ông!! Bằng không thì lỵ hôn!!

44. Chương 44

“Không!”

Ta giãy giụa, “Dạ! Không đâu! Ta không gặp hần!”

Dạ dừng lại, ta liều mạng lau đi nước mắt trên mặt, xoa hai bên gò má sưng vù, vẫn lắc đầu, “Ta không muốn gặp hần, ta, trông ta thế này.”

“Ai. Ai thèm quan tâm trông ngươi thế nào!” Dạ vẻ mặt *** đang nói, “Chỉ cần tắc đất cắm dùi dưới thắt lưng ngươi dùng ngon là được rồi ~!”

Vì vậy mặc kệ ta phản kháng, Dạ cường hành ôm ta đi Tử Thần điện.

...

“Trưởng hoàng tử điện hạ!”

Bởi vì thị vệ và cung tỳ không trông thấy Dạ, thế nên việc ta đột nhiên xuất hiện tại cửa điện Tử Thần, lại làm bọn họ sợ hãi không nhẹ hà.

Ta bưng hai má, quay đầu hỏi, “Hoàng thượng đâu.”

“Hoàng thượng bệnh nặng, đang tĩnh dưỡng ở điện Cam Lộ.”

Đầu ta dường như bị một cú trời giáng, nói có phần loạn choạng, “Hắn, bị bệnh, còn chưa khỏi ư.”

“Trưởng hoàng tử điện hạ thứ tội, nô tài không rõ lắm, chỉ là nghe thái y ở Thượng Dược Cục nói, hoàng thượng... e rằng...”

Không đợi gã nói xong, ta đã chạy ra ngoài.

Dạ phất phơ theo sát sau lưng. Cảnh tượng này giống như chơi thả diều.

Ta chạy một mạch đến điện Cam Lộ, nhìn đại môn đóng chặt, đầu ngón tay run đến nỗi đẩy cửa mãi không xong.

Ta đã làm cái gì vậy. Biết rõ hắn sợ độ cao kinh khủng, còn hết lần này tới lần khác treo hắn lên cây.

Dạ lắc đầu, thò móng vuốt tới, thay ta mở cửa.

Cánh cửa chậm chậm mở ra trước mắt.

Đã có một khắc, ta thậm chí sợ đến độ muốn nhắm tịt mắt, ta sợ thấy dáng dấp tiều tụy của hắn. Ta đã để vuột mất hoàng đệ, ta không muốn chuyện như vậy phát sinh lần nữa. Lúc gấp lại, đầu gối cũng là lúc biệt ly.

Cửa mở.

Ngự Vương quả nhiên ở bên trong, đang ngồi sau bàn phê duyệt tấu chương, quan vàng đai ngọc, áo gấm long bào, bên người còn có hai cung tỳ đứng hầu, một người khéo léo bóc vỏ nho, một người đối diện tiếp lấy trái nho đỏ ửng, dâng đến bên miệng Ngự Vương.

Ta đứng dần trước cửa đại khái mất một khắc, sau đó liền xoay người lui ra ngoài, khép cửa lại.

“Đứng lại!”

Ngay thời điểm cánh cửa khép chỉ còn một khe nhỏ, Ngự Vương ném tấu chương trong tay xuống, hai cung tỳ xinh đẹp bên người lập tức sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

Vì vậy ta lại cúi đầu đi vào.

Đứng tại vị trí cách bàn hắn ba bước.

Ngự Vương đuổi cung tỳ đi, cứ thế dựa vào long ý lẳng lặng nhìn ta.

Ta liếc mắt trông ra ngoài cửa, quả nhiên Dạ chẳng thấy tăm hơi

~“Mặt của ngươi bị sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Vì sao không ngẩng đầu nhìn trẫm.”

“Thần nghe nói bệ hạ thân thể không khỏe, sợ làm kinh động bệ hạ.”

“Trẫm không bảo Thượng Dược Cục bắn tiếng rằng trẫm bị bệnh, ngươi sẽ vào cung gặp trẫm sao?”

“Bệ hạ, thần chỉ định quay về điện Cam Lộ một chuyến, không biết bệ hạ ngài ở đây.”

“...” Hô hấp của Ngự Vương có phần nặng nề, giận rồi đấy.

Ta cúi đầu ngấm mu bàn chân.

Ngự Vương cầm lấy bút, nói thản nhiên như không, “Vây ngươi cút đi.”

“Thần xin cáo lui.”

Ta lùi về phía sau, lùi về phía sau.

Lùi về phía sau...

Lùi đến bên cửa.

Lùi ra ngoài cửa.

Đột nhiên nghe thấy tiếng Ngự Vương ném bút.

Cúi đầu thấy đôi ủng rồng tinh mỹ của hần đang tiến nhanh về phía ta.

Rầm.

Cổ tay bị hần nắm lại, ta đã vất một chân ra ngoài cửa, nhất thời dừng khựng.

“Quý Thanh Hòa, trẫm đã đưa cho người chìa khóa, người còn luyến tiếc không đành tháo xích sao?”

“Bệ hạ, xiềng xích bị Tử Vi bỏ thêm tiên pháp, có chìa khóa không mở được.”

Ta đang định rút nốt chân kia ra, thế nhưng cổ tay bị kéo căng, tự nhiên lại bị Ngự Vương lôi vào trong điện.

“Lúc trước là ai đòi chia tay? Hả?”

Ngự Vương xiết chặt cổ tay, ta đau đến nhú máu. “Là thần.”

“Trẫm không muốn hỏi người vì sao, người đã muốn rời đi, thì cút xa một chút cho trẫm.”

Hai mắt ta tức thì ầm ướt. Liền cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn. “Được, ngài buông thần ra, thần lập tức rời khỏi cung Đại Minh, rời khỏi Trường An.”

Nhưng Ngự Vương lại càng xiết chặt hơn, “Người cút hần khỏi Đại Đường đi, cút đến Nhật Bản đến Cao Ly, nói chung đừng để trẫm trông thấy người nữa.”

“Được.”

Ta gắng sức giãy ra khỏi tay hần, nói có phần không khống chế được, “Được, được, thần đi ngay đây, ngài buông...”

Rầm!

Ngự Vương thốt nhiên kéo mạnh một cái, ta bị hần kéo hần vào giữa điện, bị đẩy ngã xuống bàn, tấu chương tung tóe đầy đất, thắt lưng ta bị va đau nhói, đau đến mức ta phải há miệng thở dốc. Thế nhưng vừa há miệng, môi đã bị hần cúi đầu phủ kín.

Trong nháy mắt thời gian tựa hồ đều ngừng lại.

Ta muốn ôm lưng hần, nhưng tay lại vướng dây xích, bèn choàng tay qua đầu, ôm lên cổ hần.

Nụ hôn dài làm ta ngạt thở.

Ngự Vương ngẩng đầu, vuốt khuôn mặt đầm nước mắt của ta, thở phì phò nói, “Khắp thiên hạ chỉ có Quý Thanh Hòa người lợi hại nhất, điều giáo trẫm ngay cả đầu heo cũng hôn xuống được.”

Ta mất lệ mơ hồ nhìn chòng chọc nóc điện, nhìn cái đèn treo rực rỡ đủ màu tinh xảo tuyệt luân, còn dát vàng nạm ngọc trên đầu Ngự Vương.

Giọng khàn nói không thành tiếng, ở trước mặt Ngự Vương, bởi vì hần, ta chỉ toàn làm trò cười cho thiên hạ.

“Sao người không đẩy trẫm ra? Sao không giãy giụa? Người biết trước đây mỗi khi lôi người lên giường, người có bộ dáng thế nào không? Hả?” Ngự Vương chạm tay lên bờ môi ướt át của ta, ta biết mặt ta nhoe nhoẹt lệ, vừa đỏ vừa sưng, quả thực không còn ra dạng người nữa rồi.

Ta có chút run run nói, “Vậy chúng ta... giống như trước đây... có được hay không?”

Ngự Vương nhìn ta, giữa đôi chân mày nhăn thành một đám.

Ta không dám nói, chúng ta hòa hảo nhé.

Chỉ ít, “Chỉ ít giống như trước đây...”

“Giống như trước đây?” Ngự Vương giật bỏ đai lưng ta, “Người còn mong bị trẫm xích ở điện Tử Thần, sau đó cả đời đều không xuống giường được?”

Ngón tay Ngự Vương đã luồn vào trong vạt áo ta, dán sát bên tai ta thở dốc, “Người cho rằng cuộc sống như vậy tốt lắm? Người cho rằng trẫm đau lòng thả người đi, người ngược lại không thoải mái? Người tưởng chơi trò lật mềm buộc chặt? Người mười năm trước treo trẫm lên cây, mười năm sau còn rập khuôn trò cũ. Người thực sự cho rằng trẫm là một quân cờ ngọc không tâm không trí, chơi chán thì quăng vào trong lửa hay sao?”

“Quân cờ khi ấy là... là người quăng chứ...”

Chưa nói xong, lại bị hắt hôn.

Tách ra quá lâu, quả thực ta cũng suýt thì quên, là ai mang ta tới đây, còn đáp ứng ta cái gì ấy nhỉ.

Ta giãy giụa quay đầu nhìn cửa, Dạ thể nhưng chưa đi, chỉ đứng ở nơi đó, chống cằm, lẳng lặng nhìn ta và Ngự Vương. Sau khi bắt gặp ánh mắt của ta liền nhoẻn cười yêu nghiệt, ta nhất thời mòng luôn.

Hình như hần có nói, hần sẽ giúp ta đề ai ai ấy nhỉ.

... Nếu Quý Thanh Hòa ta còn tiếp tục tin tưởng lời nói xằng2 của Dạ thì ta chính là heo.

Đang lúc ta phẫn nộ, Ngự Vương lại nhੌm dậy, buông ta ra, sửa sang quần áo một chút, bình tĩnh nói, “Được rồi, trẫm còn phải phê duyệt tấu chương, người về trước đi. Nếu trẫm cần người tới, thì sẽ phái xe ngựa đón người vào cung.”

Ta cứng đờ không biết bao lâu mới trở được mình, chậm rãi đứng dậy, eo đau khủng khiếp. Vừa đi một bước, lại không dám cử động thêm.

“Sao hả?”

“Không... Thần không sao...”

Ta cắn răng, quay người cất bước.

Thân thể thỉnh thoảng bay lên không.

Ngự Vương bỗng nhiên bế ta lên.

“Trẫm tiễn người.”

“Thần, thần không dám.”

“Nếu Thanh Hòa đã một lần nữa trở về làm nam sủng của trẫm, thì trẫm cũng phải làm hết trách nhiệm.”

Tuy rằng kết cục này là do ta tự chọn, nhưng mà hần nói như vậy, ta quả thực hết sức thương tâm. Thế nhưng vừa nhắc đầu, phát hiện trong mắt hần tràn ngập ý cười, không biết làm sao, lại thấy khổ sở không chịu nổi.

Mặc kệ nó.

Ta ôm sát cổ Ngự Vương. Dù gì cũng phải chết. Không muốn sống không bằng chết, vậy hãy cứ mơ màng mà sống thôi.

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm...”

Sau một khắc, quả nhiên ta lại bị quăng xuống đất.

Ngự Vương phui phui ống tay áo, chán ghét nói, “Hay là người tự trở về đi. Đêm mai tiễn cung... Trẫm chờ người.”

Đại môn đóng lại, ta không bò dậy nổi, bầu trời đã tối đen mịt mù. Dạ trôi tới, cười híp mắt công ta lên lưng.

“Đại nhân... Thật là đáng tiếc. Không được nằm trên.”

“Trong bụng người chỉ vền vẹn có chút kiến thức ấy thôi à?”

Ta nằm bò trên vai Dạ, Dạ bay lên.

Ta nói, “Được kẻ nằm dưới công, thật cụt hết cả hứng.”

“Đại nhân cũng nằm bên dưới đấy thôi. Việc gì phải ra về.”

... Đêm mai tiến cung... Trăm chờ người...

Trong đầu những lời này liên tục vang vọng.

Ta ngay cả khoe miệng cũng nhếch lên không khống chế được, cười ha hả quàng tay ôm chặt cổ Dạ, áp má lên, lạnh lạnh.

“Ta không đời nào tin người nữa, Dạ, người là đồ đại bịp.”

“Ah ha ha. Tâm tình đại nhân tựa hồ rất tốt ha... Hơn nữa, nếu ta không nói, người có thể ra ngoài sao. Rúc đầu trong Ngoại Ti Tĩnh đến mức sắp biến thành hòn vọng phu rồi, đại nhân, kỳ thực người cũng chỉ có chút kiến thức ấy thôi.”

“Tóm lại, người có nói gì ta cũng không tin nữa!”

Ta cọ cọ Dạ, “Người chính là đồ đại bịp...”

Bởi vì bầu trời tối om, Dạ trôi rất chậm. Bay cũng không cao. Cũng không sợ bị ai trông thấy.

“Chính xác ~ ta chính là tên bịp bợm ~” Dạ cười gian nói, “Đại nhân bị ta bịp một lần lại một lần... Ta vừa nói giúp người đề Ngự Vương ~ đại nhân đã choáng mất phương hướng rồi...”

“Im miệng.” Ta nhin không được nhếch khoe môi.

“Ta nói gì ~ đại nhân cũng không tin sao...”

“Không tin nữa!”

Dạ mỉm cười, “Ta nói, ta sắp biến mất thì sao?”

.....

1. Nguyên bản là (nhất mẫu tam phân địa – miếng đất 1,3 mẫu), nghĩa đen là chỉ đơn vị đất rất nhỏ; nghĩa bóng chỉ địa bàn, phạm vi thể lực cá nhân, hoặc chủ nghĩa cá nhân, vị kỷ. Thành ngữ “tấc đất cắm dùi” không tương xứng lắm, nhưng mình cứ hiểu là mảnh đất tối thiểu để có thể canh tác đi (mà cái phương pháp canh tác truyền thống này thật là giàu hình tượng... khừ khừ khừ *cười mờ ám*).

2. Nguyên văn là “quỷ thuyết”, nghĩa đen là lời của ma quỷ, – yep, em Dạ nhà ta chủng tộc quỷ, ẻm nói không gọi là quỷ thuyết thì là gì =)), nghĩa bóng là nói xằng nói bậy.

3. Nguyên văn là biến thành tảng đá, nhưng với tình trạng của bạn thì tảng đá này ắt mang hình hòn vọng phu rồi ~.

45. Chương 45

“Tối địa ngục đi.” Ta có phần căm tức nói, “Đừng hòng lừa bịp ta nữa!”

“Ha ha ~ Aha ha...” Dạ cười tít mắt, tăng nhanh tốc độ, gió đêm ràn rạt khiến cho đầu óc ta dần dần thanh tỉnh, rốt cuộc cũng cười không nổi nữa.

Dạ dừng lại trên một tán cây cao, đêm nay là đêm giới nghiêm, đường phố vô cùng thanh tĩnh. Ta ngồi trên một nhánh cây, hai chân đung đưa, ngắm nhìn một vùng lầu các dưới chân mình. Cách đó không xa hoàng thành đèn đuốc sáng trưng, trở thành nơi chói mắt hơn cả ánh trăng trong Trường An này.

Dạ lơ lửng trên không. Lên xuống lập lờ, ta nhìn mà văng vất.

Từ khi hấp hút long khí của ta, thì có vẻ chân thực hơn rất nhiều, không còn trong suốt như khi trước.

Ta giữ lấy hắn, “Đừng lác lư.”

Dạ cười khanh khách, bay tới bên người ta, yên lặng ngồi xuống, ánh trăng xuyên thấu qua hắt, nhưng một vạt bóng cũng chẳng hề lưu lại.

Ta vươn hai tay về phía hắt, có chút nũng nịu nói, “Lại đây, Dạ, cho đại nhân ta ôm một cái.”

Dạ lắc đầu nguây nguây.”Ta ư cần đầu heo ôm.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Người cho rằng đây là do ai đánh hắt?”

Dạ trong nháy mắt bỏ nhào tới, đặt hông ngồi phịch trên đùi ta, cành cây bị ấn xuống kêu ken két.

“Đừng lộn xộn, nếu không cành cây sẽ gãy mất.” Hai tay ta ôm lấy bụng hắt. Hắt không cao bằng ta, bình thường trông qua thì có vẻ càng gầy yếu, lúc này ngồi ở trên đùi ta, ta cúi đầu, cảm mới chạm tới đỉnh đầu hắt được.

Trong nháy mắt, trong đầu ta chỉ có một ý niệm, nhỏ như vậy, rõ ràng vẫn là một thiếu niên. Cứ thế chết đi sao.

Cứ thế thông dong tiến vào trong ngọn lửa, không hề do dự mà kết thúc...

Trong lòng ta Dạ hết lắc lại rung, ta phát hiện hắt thực sự là một khắc cũng không ngồi yên được.

“Đã không lạnh như trước đây nữa rồi.” Ta áp đôi má sưng vù bồng rât lên đầu hắt, cảm thấy từng cơn mát rượi. “Cũng may bây giờ là đầu hạ, chờ tới mấy ngày nóng nực nhất, ta nhất định phải ôm người ngủ.”

Dạ lờ lờ móng vuốt, túm lấy một cánh tay của ta, gãi gãi lên lòng bàn tay.

Ta ngửa tay, vắn vắn vẹo vẹo.

Cành cây lại bắt đầu kéo cà kéo kẹt.

“Đại nhân, đừng nhúc nhích. Cành cây sẽ gãy.”

Ta dở khóc dở cười. Cố nhịn không động đậy. Dạ gãi rồi gãi, đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Người nhớ ra toàn bộ rồi phải không?”

“...” Ta nghĩ lúc này, ta nên bảo trì trầm mặc.

Dạ quay đầu, gương mặt dưới ánh trăng đẹp đến độ làm người ta không dám nhìn thẳng. Ta như bị ma xui quỷ khiến, tự nhiên cúi đầu, hướng xuống má hắt, hôn một cái.

Dạ sững sốt.

Ta cũng ngây người.

Sau đó Dạ buông tay ta ra, dờn sức chùi mặt, “Xong, để cho đầu heo hôn mát rồi.”

Ta xấu hổ quay đầu đi, hắng hắng giọng.

“Cũng chỉ nhớ ra một chút, trong mộng lần nào cũng bị người ôm đi vào trong biển lửa. Dạ, người là, chết cháy sao?”

Dạ cúi đầu, vẫn đang chùi mặt.

Ta có một chút bị tổn thương tự tôn, ta nói, “Ta chỉ hôn một cái, người đừng như vậy mà ~ “

Tay Dạ ngừng lại, có chút mê mang nói, “Trước đây người chưa bao giờ chủ động hôn ta. Ta cũng từng hôn người một lần, lúc đó người cũng hết như hiện tại, liên tục chùi mặt.”

Ta ngẩn ra, “Ta thực sự là cái người phía trên mà người kể?”

Dạ quay đầu tròn trắng mắt nhìn ta, “Đại nhân. Đã từng được làm mặt trên, liên hưng phấn như thế?”

“Ừ!” Ta gật đầu cái rụp, Quý Thanh Hòa ta, lại đã từng làm mặt trên cơ đấy.

“Đây cũng là chuyện từ cái cái cái... đời thuở nào rồi. Đại nhân người đúng là không có tiền đồ, chẳng lẽ nếu ta không giữ Ngự Vương hộ người, thì người không thể trở mình được hắt? Chẳng phải người lớn tuổi hơn hắt sao.”

Ta cảm hòng không đáp được, có hơi đỏ mặt.

“Dạ, quả là như vậy, việc ta gặp được người, quả là duyên phận.”

“Đừng nhắc tới nữa.” Dạ nói dứt khoát.

“Vì sao?”

Ta cẩn cẩn thận thận hỏi, “Có lẽ nào, kiếp trước, ta đối xử không tốt với người.”

“Không, người đối xử rất tốt với ta.” Dạ gục đầu xuống, “Ai đối tốt với ta, ta mới tốt với người đó. Đại nhân, đừng hỏi nữa. Nếu người đã mộng thấy rồi, thì nên biết, ngày đó, là ta giết người.”

“... Nhất định là ta có lỗi với người.” Ta vuốt đầu Dạ, “Dạ là đứa trẻ ngoan, sẽ không vô duyên vô cớ giết ta.”

“Ta không phải đứa trẻ ngoan. Ta còn là một người cực kỳ ích kỷ nữa.” Dạ lại bắt đầu lắc lư, cành cây kéo cà kéo kẹt, kéo cà kéo kẹt.

“Còn nhớ thời điểm chúng ta mới gặp mặt không.” Ta hỏi tưởng, khéo miệng khảm ý cười, “Ta bị người hù chết khiếp.”

“Ha ha, nhớ chứ.” Dạ cười nói, “Thế nhưng đại nhân mới hù dọa ta đó. Ta vừa nhìn thấy gương mặt của đại nhân liền khiếp vía, nghĩ bụng, đã qua bao nhiêu năm như thế, vậy mà lại bị người tìm được rồi.”

Kiếp sau... Chỉ làm phía dưới cho người...

Kéo cà kéo kẹt.

Được thôi, một nghìn năm nữa, thì để ta quên người đi...

Kéo cà kéo kẹt.

Kết quả, bọn họ thỉnh về Nam Hải Quan m, trấn trụ hồn ta, lẽ ra ta đã chơi chán chê, còn có thể vào luân hồi, rút cuộc một lần trấn này đi tong mất ngàn năm, trên sổ sinh tử, tên ta chả bị gạch phăng từ đời tám hoánh rồi...

Kéo cà kéo kẹt. Kéo cà kéo kẹt.

Dạ vẫn lắc lư.

Ta cùng hắn đồng thời dao động, thế nhưng vừa khê động, cành cây liền gãy phăng thành hai đoạn.

Ta thét chói tai rơi xuống, cảm thấy toàn thân như rời ra từng miếng.

Không đợi ta thở lấy hơi, Dạ đột nhiên từ trên trời nện bồi tiếp một cú, toàn bộ sức nặng dồn xuống người ta, thiếu chút nữa chưa ép ta ói máu.

“Khục khục! Dạ! Khục khục! Người đứng lên... cho ta!”

“Ha ha... Ha ha ha...” Dạ dang rộng tứ chi, đề ta dí dè không thể nào động đậy. “Đại nhân đã là đầu heo rồi, để ta giúp ngài biến thân hắn thành heo nhá...”

Nói xong lại dồn sức nặng ị xuống một phát, ta tru lên một tiếng, hai mắt tối sầm.

“Đừng quậy nữa.”

Dạ vẫn đề xuống.

Ta dứt khoát buông xuôi giãy giụa, cứ thế nằm trên đất bẹp dí.

“Dạ à.”

“Hử ~?”

“Ta nghĩ ta sắp chết rồi.”

“Vì sao???”

“Còn tiếp tục ở chung với người, ta nhất định sẽ bị người lừa chết.”

“A, cũng chẳng khác lắm đâu.”

Dạ nhồm lên một chút, ta vừa mới thở dốc một hơi, ngón tay hắc đã lần lên môi ta, “Đại nhân đừng giả bộ làm gì, ta biết kỳ thực đại nhân người thích bị ta chơi đùa.”

“Dạ, ta thực sự không biết nên nói thế nào.”

Ta thở dài náo nức, “Lời người nói lúc thật lúc giả, có đôi khi người cười, nhưng mà xem ra, lại còn bị thương khổ sở hơn cả khóc.”

“Bởi vậy đại nhân không tin ta nữa?”

“Tin.” Ta vuốt xuôi về sau đầu hắc, “Người nói cái gì ta cũng tin, thế nhưng ta không thể cho người thêm một lời hứa hẹn.”

“Khỏi cần hứa hẹn.” Dạ bò xoài mềm oặt trên người ta, mỉm cười, “Người trước kia chỉ tùy tiện hứa hẹn một nghìn năm, mà đã hành ta dã man vậy, người đừng hứa hẹn nữa, đừng có hứa hẹn nữa.”

Bầu không khí tốt đẹp lại bị hủy hoại. Loanh quanh luẩn quẩn, lời ta nói vẫn là không nói nên lời.

“Kỳ thực giờ rất tốt.” Dạ cọ cọ lên ngực ta, “Người trước kia dữ tợn bỏ xừ, ta nào dám đùa dai với người, đánh vào mặt của người còn tùy ý đùa bỡn thân thể người giống như hiện tại.”

Dạ nói chuyện đúng là mỗi từ không tách khỏi hai chữ *** đàng. Ta rùng mình một cái, nhịn xuống da gà mà nghe tiếp.

“Đại nhân là người tốt. Thế nhưng đại nhân chính là đại nhân, ta không hề xem đại nhân thành thể thân của năm ấy. Bởi vậy đại nhân không cần bối rối đâu... Người không phải hắc. Ta yêu đại nhân ngày trước, thế nhưng không yêu người.”

Ta chấn kinh luôn.

Ý hắc là gì.

Hóa ra lại là ta tự mình đa tình?!

Ta ‘lại’ tự mình đa tình!!

Dạ nói, “Trước kia chỉ cần người xuất hiện, ta nhất định sẽ biểu hiện tương đối nhu thuận. Không như bây giờ, người toàn nói ta giương nanh múa vuốt, kỳ thực đây mới là bản tính của ta...”

Ta khóc không ra nước mắt, Dạ quả nhiên là thuộc họ mèo...

“Vì thế ta phát hiện, vô luận trêu đùa đại nhân thế nào, đại nhân cũng sẽ không tức giận. Kể cả làm một ít chuyện quá phận, có lẽ đại nhân cũng sẽ không trách ta...”

Ta cười nói, “Người đã làm chuyện gì khiến ta tức giận hay sao?”

Dạ ngừng một chút, nhỏ giọng nói, “Ừm, kỳ thực cũng không có gì. Lúc trước người rơi xuống nước, ta đi Hoàng tuyền tìm không thấy người, liền đả thương mất mấy tên tiểu quỷ sai. Kết quả hôm đó xui tận mạng, gặp phải Trọng Hoa tiên quân, ta bị gã giáo huấn, thiếu chút nữa là hồn bay phách tán rồi. Về sau tiểu Tử Vi đã cầu tình cho ta, thế nhưng ta gây ồn có hơi to chuyện, cho nên...”

Ta cảm thấy một luồng cảm giác bất an, nhúu mày nói, “Cho nên?”

“... Sau đó gã liền phá lệ giúp chúng ta xem một chút, phát hiện linh hồn nhỏ bé của người đang ở trong tay Long hoàng.”

“Không đúng, cái đoạn giữa ấy, người nói ‘cho nên’ cái gì?”

“Cho nên gã không nguôi giận, còn bắt ta phải tan biến, cho nên ta đã đáp ứng Trọng Hoa tiên quân, chỉ cần không bắt ta tan biến... Ta nói với gã người là một mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ cần gã giúp chúng ta tìm được hồn phách của người, đồng thời tha cho ta, chờ người phục sinh, sẽ tặng người cho gã chơi mấy ngày...”

Ta đại ra.

Dạ thể thọt, “Đại nhân... Lần này quả thật ta không hề nói xạo... Đại nhân nhấn tâm nhìn ta tan biến sao... Ừm...?”

46. Chương 46

Bất kể nói như thế nào, ta biết Dạ rất thích ta.

Hơn nữa cho đến vừa rồi, hồi ức cũ mới chồng lẫn vào nhau, thậm chí ta còn cảm thấy rằng, Dạ làm ta đau lòng đến tức thở.

Sau đó cành cây gãy đôi, hắn ép ta tưởng chừng muốn ói máu, tối hậu ngọt ngào điềm đạm nói với ta——

Đại nhân, ta tặng ngươi cho người ta rồi!

Ta quả thực không nhớ nổi sau đó quay về Ngoại Ti Tĩnh thế nào. Dùng lời Dạ ngày hôm sau mà nói, đó chính là ta bị hắn chọc giận đến thất thần. Suốt đường đi ta vẫn trợn trừng mắt nhìn hắn, mặc kệ hắn nói gì, ta đều có thêm phản ứng.

Sáng sớm từ trên giường tỉnh lại, ta hít sâu, đồng thời tự nhủ, hãy quên đi tất thấy đêm qua, như vậy ngày hôm nay, khả năng ta sẽ có rất nhiều điều kinh hỉ.

Hoặc là kinh hãi.

Ta mặc vào bộ đồ mới điện Cam Lộ đưa tới tối hôm qua, vừa nhìn áo ngoài bằng tơ nhẹ thêu hạc bay bay, liền biết ngay đây lại là gu thẩm mỹ của Ngự Vương rồi.

Hắn chỉ thích ta mặc cái loại y phục thanh nhã này, nếu không phải nhuộm đậm thứ văn chương ta xem chả hiểu, thì chính là lan hoa thanh trúc. Nhưng trên thực tế, ta chỉ thích loại xanh xanh đỏ đỏ hoa hòe hoa sồi như gấm vóc. Nghĩ đến cũng bị ai, trước đây hắn luôn nói ta ăn mặc tầm thường, nhưng ta luôn có cảm tưởng rằng, từ khi dây vào hắn, ngay cả y phục mình cũng không có quyền lựa chọn.

Hắn còn nói tuổi ta cả vóc rồi, nên búi tóc gọn gàng lên, ta lại cố tình thích làm lộn xộn búi tóc hắn, còn trộm đi kim quan của hắn.

Hắn không cho ta nói lời chợ búa thô tục.

Nhưng có đôi khi ta thực sự nghĩ không ra từ gì phong nhã, bí bức đến mức khó chịu vô cùng.

Trong lúc ngẩn ngơ, ta buộc dây lưng, sau đó đột nhiên nghĩ, làm sao ta và Ngự Vương có thể thành một đôi được nhỉ.

Rõ ràng ta không khoái đồ ngọt, hắn không thích ăn cay.

Rõ ràng ta không biết chữ, hắn còn bắt ta tụng thơ, ta tụng thơ *** cho hắn nghe, hắn lại nghe nửa ngày không hiểu.

Đêm nay hắn...

Sẽ đến tiếp ta tiến cung sao...

“Đại nhân.”

Dạ bay tới, trôi lênh phênh ngay phía trên bàn ăn. Nếu Tử Du và Tiểu Mai cũng có thể trông thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ không nuốt nổi miếng thứ hai.

“Đại nhân, người đang ăn cháo, hay là đang cười hả?”

Ta chuyển đầu nhìn sang hướng khác, gấp lên nửa miếng lòng đỏ trứng. Nghiền vụn, quấy lẫn vào trong cháo.

Dạ cũng bay qua, dí sát mặt lại, “Đại nhân? Người không đáp lại ta hả?”

Ta chuyển đầu sang hướng bên kia, khều lên một đĩa gà xé phay, kết quả vừa ngẩng đầu, liền thấy đôi đĩa của con thỏ nhãi ranh chơi với giữa không trung, nhìn ta đầy tội nghiệp.

Ta chuyển đĩa, một gắp lớn gà xé phay đáp xuống bát hân.

Dạ lại bay qua bên kia, chắn mất cảnh tượng hoành tráng con thỏ nhãi ranh ngẫu nhiên thịt gà, dí sát mặt lại, thét lên lạnh lạnh, “Đại! Nhân! Nói! Chuyện! Với! Ta!”

Ta một cái tát tát bay hân qua một bên, Tử Du vội vàng buông bát, ân cần hỏi, “Đại nhân. Sao vậy?”

“Không sao —— “

“Kétt —— “

Trên cửa đột nhiên xuất hiện thêm ba vết móng tay, một dòng máu đỏ sẫm tức thì chảy tong tong. Trong nháy mắt tất cả mọi người đều hết muốn ăn.

Một ngày bận rộn của Ngoại Ti Tĩnh đã bắt đầu bằng cảnh đám tì nữ hì hụi cạo ván cửa như vậy.

“Đại nhân.” Tử Du thò đầu ra từ sau chõng công văn cao ngất ngưỡng, gian nan nói, “Ngài xem cái này.”

Ta tiếp nhận công văn, mở ra nhìn nhìn, ngó ngó Tử Du, nói, “Người biết đấy, ta không biết chữ...”

“Ềm.” Tử Du vội đứng lên, cách cái bàn gờ tay chấm chấm công văn, “Đây là một tờ bái thiếp, thế nhưng bên trên viết rõ, muốn Ngoại Ti Tĩnh Đông phương sử lệnh, đại nhân ngài tiếp đãi. Hơn nữa người này không viết rõ thân phận, ở đâu, chỉ nói đến từ phương đông.”

Ta gập công văn lại, “Đây rõ ràng là trò đùa dai thôi, ném đi cho rảnh.”

“Thế nhưng, công phẩm viết trên đó, là Ngục huyết linh lung.”

“Đó là cái gì?”

“Là bảo vật nghìn năm ghi trên sách, phi thường trân quý, hơn nữa thời điểm cung loạn đã bị thất lạc rất nhiều năm. Có thể ngay cả Ngự Vương điện hạ cũng không biết, sao người này lại biết được nhỉ.”

Dạ vội vàng nhào tới, bám lưng lẳng sau lưng ta, “Ngục huyết linh lung! Ta biết!”

Ta có phần ngạc nhiên kỳ quái, lại trải công văn ra, gật đầu với Tử Du, “Đã chỉ đích danh đòi gắp ta, vậy ta phải đi gặp người này thôi. Dù thế nào cũng là nhận Ngoại Ti Tĩnh tiếp đãi, còn có thể ăn thịt ta hay sao.”

Tử Du cười khổ, “Nếu như có thể tìm về Ngục huyết linh lung, thì thật đúng là một chuyện đáng mừng. Làm khó đại nhân rồi.”

Ta xua tay, “Có gì mà làm khó chứ. Tử Du đại nhân ~ “

Vừa nói ta vừa nhét công văn vào trong ngực, tha theo oán linh sau lưng bước ra sân.

Ánh dương tươi sáng, ta núp dưới bóng cây.

“Người xuống ngay cho ta! Ta không định thăng nổi thất lưng nữa!”

Dạ vờn đầu tới, hôn vào lỗ tai ta đánh chụt, “Đại nhân chịu để ý ta rồi.”

Dạ đáp xuống, sau lưng ta nhẹ bẫng, “Sớm biết rằng như vậy đại nhân sẽ chịu để ý ta, vừa nãy ta nên đề gục người xuống mâm cơm mới phải.”

Ta tát hân một phát lật mặt, cảm tưởng như đang đập một con ruồi, đập phệt Dạ xuống đất.

“Người biết Ngục huyết linh lung ư? Đó là cái gì?”

“Đó là một bảo vật, nghe nói có thể khiến người khởi tử hồi sinh, nhưng trên thực tế, món đồ đó chỉ có thể kéo dài tuổi thọ. So với Thiên Sơn tuyết liên, nhân sâm ngàn năm mà nói, hiệu quả càng cao hơn mà thôi. Bởi vì linh chi thuốc bổ đều phải ăn thì mất, mà Ngục huyết linh lung lại là một khối ngọc. Người nghĩ coi, đeo một khối ngọc trên người, tựa như ngày đêm dùng nhân sâm tắm bổ bồi dưỡng, tự nhiên là trân bảo hiếm có.”

Hắn nói rất mơ hồ, thế nhưng có bài học kinh nghiệm mấy ngày nay làm gương, ta còn đang đấu tranh tư tưởng, liệu có nên tin hắn nữa hay không.

Dạ trôi bồng bềnh tới bên ta, ngồi xuống, khẽ khàng tựa đầu lên bờ vai của ta, “Nhưng mà món đồ kia rất buồn cười, mang lâu rồi bỏ nhiều rồi, người đeo sẽ bị chảy máu mũi... Đại nhân, cái linh lung kia... Ta muốn có...”

Ta đang chực hỏi hắn, người là quý thì muốn có làm gì.

Dạ lại nhẹ nhàng nói, “Đó là thứ duy nhất, người tặng cho ta năm xưa...”

Ta ngửa đầu, xuyên qua vòm cây, nheo mắt nhìn mây trắng.

Ta nói, “Dạ, nói như vậy, cái người chảy máu mũi đó, chính là người đi.”

Dạ quả nhiên không nói lời nào.

Ta đột nhiên xoay người ngã xuống đất, thắt bụng vì ghen cười, Dạ ở bên cạnh nhìn trừng trừng ta, ánh mắt oán độc.

“Thôi được.” Ta hít sâu, nén cơn cười, “Ta lấy cho người là được.”

“Đại nhân, bảo bối này kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm... Đại nhân... không để lại cho Ngự Vương sao?”

“Cho hắn làm gì?” Ta làm mặt lạnh, “Ta hơn hắn sáu tuổi, ta sao bắt hắn chết già cùng ta được.”

Dạ, “...”

Ngự Vương tại Tử Thần điện xa xa, “Hất xì!”

Cung tỳ hoang mang nói, “Hoàng thượng. Có phải bị phong hàn hay không, nô tỳ đi truyền thái y.”

Ngự Vương buông tấu chương, khoát khoát tay, “Không việc gì. Đi xuống đi.”

Ta lại quay về tìm Tử Du, quyết định ôm việc này.

Tử Du vội vàng viết công văn báo cáo Ngự Vương, Tiểu Mai thì ưỡn cái bụng bầu vội vã bày biện cơm nước.

Trên công văn chỉ nói, có người đến từ phương đông, buổi trưa hôm nay chờ ở ngoài cổng thành Trường An, không có thị vệ, mang theo Ngục huyết linh lung, yêu cầu ta đi đón tiếp.

Chuyện thần bí thế này, ta ở Ngoại Ti Tĩnh suốt bao nhiêu năm cũng chưa từng gặp phải.

Toàn bộ Ngoại Ti Tĩnh đều hết sức khẩn trương, ngay cả con thỏ nhãi ranh cũng từ chối cuộc hẹn đi tiếp kỳ sĩ Nhật Bản vào buổi chiều đã định. Lại đòi đi theo ta.

Sáng sớm, buổi chiều, cùng buổi tối những hôm không giới nghiêm, đều là những khoảng thời gian thành Trường An náo nhiệt nhất.

Lúc này vừa quá trưa, ta leo lên ngựa, lưng đeo Dạ, ngựa của con thỏ nhãi ranh đi bên cạnh. Ta vừa tránh né Hồ cơ trên đường tảo tợn đá lông nheo, vừa nói với con thỏ nhãi ranh, “Người biết không. Năm ngoái ta đi tiếp người, cũng cùng một kiểu như vậy. Một nhóm thị vệ Nhật Bản của người khi đó, chắc đều do người dùng yêu thuật biến thành đi.”

“Đại nhân nhớ lắm rồi. Ta chỉ tới một mình, nên ngài mới thấy khả nghi, còn hỏi ta có phải hay không bay từ trên biển tới.”

Ta lúng túng nói, “Cho nên mới bảo người chỉ ít cũng nên biến ra mấy tên thị vệ, cho nó khí thế.”

Con thỏ nhãi ranh hờ hững nhìn ta, “Hiện tại đi về phía cửa thành chỉ có người và ta, cái này gọi là cái khí thế gì.”

“Công văn này rõ ràng bất thường mà, nghĩ xem Đại Đường ta hưng thịnh, quốc gia nào dám vô lễ thế chứ, đây nhất định là có kẻ bày trò. Không tin chúng ta đánh cuộc, nhất định chỉ có một người đợi chúng ta ở ngoài cổng thành.”

Về mặt con thỏ nhãi ranh là chẳng buồn cùng ta tranh luận. Ta cũng cảm giác được, mấy thiếu niên trước khi đi sư huynh lưu lại làm ảnh vệ cho ta, lúc này đang theo sát đằng xa.

Thế nhưng, không ngờ là, ra khỏi cổng thành, bỗng nhiên một cá nhân cũng không hề tồn tại.

Ta và con thỏ nhãi ranh lại cưỡi ngựa đi tiếp vài dặm. Gặp phải ngoại trừ dân chúng ngoại thành họp chợ, thì chính là Hồ cơ trải sạp hàng tấu nhạc, thực sự không thấy ai có vẻ giống người từng đưa công văn bái thiếp tới chỗ chúng ta.

Cuối cùng, chúng ta quyết định sắc trời chưa muộn, trước hết chia nhau ra xem xét.

Ta chạy theo hướng đông vài dặm.

Dọc đường đi luôn cảm giác bất thường, qua nửa ngày mới ý thức được, chẳng biết từ bao giờ, Dạ vốn dè nén ta không dựng thẳng nỗi thất vọng đã biến mất tăm, phỏng chừng hẳn lại tốt đi chơi đằng nào rồi. Thế nhưng mấy người ảnh vệ đi theo phía sau ta, bỗng nhiên cũng không còn khí tức.

Bây giờ thực sự chỉ còn lại mỗi mình ta. Ta không có võ công, ít nhiều có chút bất an, vì vậy lập tức quay đầu ngựa lại, chạy về phía nội thành.

Thế nhưng đúng lúc xoay người, ngựa lại bất thành linh hí dài quỵ gối.

Ta thiếu chút nữa rơi thẳng xuống. Thời khắc then chốt, đành chặt vật lặn qua một bên.

Cổ tay phải vô lực chạm đất, ta ngồi dậy có chút trầy trật, gương mặt dính chút bùn đất. Vừa mới ngẩng đầu, liền trông thấy một người lạ hoặc không biết đã vô thanh vô tức đứng trước mặt ta từ bao giờ, đang cúi người, mở to đôi mắt tối đen như mực, khom lưng nhìn thẳng ta.

Tay y đã đưa đến trước mặt ta. Sợi tơ màu đỏ vắt vẻo qua ngón tay thon dài, đang dùng đưa một viên bảo ngọc đỏ thắm.

Ta nhìn ngọc thạch nọ, cảnh tượng quen thuộc bỗng chốc vụt qua trong trí nhớ.

Ta há hốc miệng, phát ra âm thanh khản đặc.

“Là... Ngục huyết... linh lung?”

47. Chương 47

Từ ngày gặp gỡ Dạ, ký ức ngủ say nghìn năm của ta liền bắt đầu sống dậy. Ta luôn mộng thấy rõ ràng mình bị Dạ giết chết, nhưng làm thế nào cũng không nhớ được nguyên nhân buộc hẳn phải ra tay.

Dạ nói, phạm là chuyện không thể nhớ ra, nhất định là những chuyện ngày xưa đã cố sức muốn quên đi.

Mà những chuyện muốn quên đi, thông thường cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Lúc này, ngọc thạch giọt thoi màu đỏ sậm đu đưa đưa trước mắt, ta lại nhất thời quên đứng dậy, cứ ngây ngốc nhìn chăm chăm như thế.

Dạ nói đây là vật ta từng tặng cho hân.

Dạ nói hân muốn.

Muốn Ngục huyết linh lung, muốn đoạn hồi ức nọ, ta nghĩ, ký ức khi ấy, nhất định rất đẹp dễ.

Bởi vì trong nháy mắt trông thấy nó, ta cũng mơ hồ nhớ lại, tựa hồ ta đã từng chạm vào một khối gì màu đỏ thắm như thế, sau đó đeo lên cho một người. Rõ ràng vô vàn khổ cực mới lấy được, lại cứ làm bộ như không thèm để ý, còn nói với hân, trên đời này, chỉ mình người mới hợp mặc xiêm y màu trắng.

Thế nhưng.

Ta rút cục dời đường nhìn, nhìn về phía nam tử đang cúi đầu xem ta, vì sao người này lại có Ngục huyết linh lung, làm sao y biết thứ này và ta từng liên hệ.

Ta còn chưa mở miệng.

Y đã nhếch mép cười một tiếng, đôi mắt tối đen như mực nhất thời híp thành hai mảnh lưỡi liềm.

“Thích thì cầm đi. Vốn dĩ cũng là chuẩn bị cho đại nhân ngài đấy.”

Ta không tự chủ tiếp nhận Ngục huyết linh lung, y thuận thế vươn hai tay, đỡ phía dưới nách ta, kéo dựng dậy.

Đứng thẳng lên rồi mới chú ý tới, thì ra y cao hơn ta một cái đầu, thảo nào y kéo ta đứng lên, tựa như ta kéo Dạ.

Ta lôi công văn trong ngực ra, hươ hươ, cấp tốc nói, “Đây là do người viết? Đúng không? Người là ai? Vì sao làm như vậy? Hiện tại ta cho người ba con đường, một, nói thật với ta, hai, vào thiên lao với tội danh gian tể ngoại quốc, ba, bởi vì lừa dối quan viên triều đình ra quan phủ.”

Người nọ vội vã xua xua tay, khẩn trương nói, “Đừng đừng, ta là con dân Đại Đường, không phải gian tể. Cũng không phải người ngoại quốc.”

Ta nheo mắt nhìn mái tóc ánh lên sắc lam thẫm của y, lùi một bước, mới nói, “Được rồi, ta tin người. Màu tóc của người căn bản không phải màu tóc người Đường, người nói người không phải người ngoại quốc, vậy thì người chính là yêu nghiệt.”

Người nọ càng khẩn trương giải thích, “Không không không, ta không phải yêu nghiệt, đại nhân ngài đừng hiểu lầm, ta chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Y muốn nói lại thôi, đúng lúc này con thỏ nhãi ranh cười ngựa chạy tới, “Đại nhân! Sao ngài lại chạy ra đây!”

Ta quay đầu lại nhìn con thỏ nhãi ranh, lúc này ngựa của hắn đột nhiên rên rỉ một tiếng, đột ngột quỳ rạp xuống đất.

Con thỏ nhãi ranh kinh hoàng thất sắc nhảy phốc xuống, cũng may thời điểm sắp chạm đất liền biến thân thành bạch hồ, mới không bị thương.

Tiểu hồ nhảy từng từng hai bước, nhảy đến bên chân ta, hóa thành hình người, vỗ ngực thùm thụp, kinh dị nói, “Con ngựa này làm sao vậy!”

Ta vừa rồi cũng thế, lòng bàn tay trái hơi nhói buốt, khi rơi xuống đất còn bị chà xước da.

“Là người giở trò quỷ!” Ta xoay người lập tức muốn túm lấy cổ áo người nọ.

Thế nhưng tay lại tóm vào khoảng không.

Con thỏ nhãi ranh giật nhẹ góc áo ta, dè dặt hỏi, “Đại nhân, ngài nói chuyện với ai vậy? Ta chỉ thấy ngài đứng ở đây một mình... Sao khắp người đầy bùn đất, ngài vừa về ếch hay sao.”

Ta rút tay về, kinh hoàng không thốt nên lời.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, người nọ đã bốc hơi mất tăm mất tích.

“Nằm mơ ư?” Ta có chút không dám tin tưởng bản thân phải chăng thanh tỉnh.

“Đại nhân?” Con thỏ nhãi ranh hỏi, “Trong tay ngài là cái gì thế?”

Ta hồn bay phách lạc giơ tay lên, ngọc thạch đỏ sẫm sẫm đung đưa trước mắt.

Ta nhìn khắp bốn phía, mặt trời chiều ngã về tây, đồng không mông quạnh, chẳng thấy bóng dáng gầy gò mặc áo đen đâu hết.

“Dạ đâu?”

Trở về đến Ngoại Ti Tĩnh, việc đầu tiên của ta chính là tìm Dạ.

Kết quả là tìm được trong phòng ta, còn nằm bò ra giường ta, dãi nhỏ rờn rờn xem long dương xuân cung ta giấu kỹ.

Ta túm ngay cổ áo, lôi hẳn dây, giờ Ngục huyết linh lung nhoáng qua một cái trước mắt hẳn.
Dạ đang bị ta túm, hai tay đã vô tới, định cướp, “A! Tìm được thật rồi! Đại nhân! Cho ta cho ta...”
“Ta hỏi người, vừa rồi người đi đâu hả.”
“Đâu có đi đâu cà.”

“Không phải người đang nằm nhòai trên lưng ta hả, tại sao lại về trước một mình?”
Dạ lắc đầu, “Ta không biết mà, ta không nhớ rõ nữa.”
Ta nheo mắt, “Người không nhớ rõ?”

“Đúng mà, ta chỉ nhớ được ta đòi người Ngục huyết linh lung dưới tàng cây, sau đó chẳng hiểu thế nào nữa, đã ở trong phòng người rồi. Nghe đám người ở đại đường nói, người với tiểu hồ ly ra ngoại thành đón khách, ta liền ở đây chờ người trở về mà ——Grào! Đại nhân giỏi lắm! Người đi ra ngoài sao không mang ta theo hả! Hả?”

Dạ còn giương nanh múa vuốt, móng vuốt chuẩn bị hạ cánh xuống mặt ta.
Ta vội vàng né tránh, quãng Ngục huyết linh lung cho hẳn, một bụng nghi vấn làm ta ghen đến tức mình.
“Lần này tha cho người.” Dạ vô lấy Ngục huyết linh lung, giấu đi như bảo bối. Bay ra cửa phòng.
Ta ngó ngó giường, xuân cung vung vãi đầy đất, loạn lung tung beng.
Tâm thần không yên, ta vịn mép giường ngồi xuống, lắc đầu.
“Thế này là sao? Sao mọi chuyện lại bất bình thường vậy.”

Trong đầu thoáng hiện lên gã nam tử áo đen tóc màu xanh thẫm nọ, đây tuyệt đối là lần đầu tiên ta nhìn thấy y. Dù cho ta vất hết óc, cũng không nhớ nổi mình với y từng có quan hệ gì.
Mặc dù như vậy, lúc ăn cơm tối, ta vẫn không bỏ cuộc.

Trước tiên ta tháo ngọc bội Bạch Liên San Hô xuống, sau đó hỏi, “Nếu các người cũng không nhớ được cái người ta đã gặp hồi chiều, thì phát quang đi.”
Kết quả là cả hai khối ngọc cùng tỏa sáng.

Ta ra ngoài sân, gọi ra tất cả ảnh vệ, ta hỏi, ảnh vệ đi theo sau ta ban ngày là ai.
Kết quả đám thiếu niên đều sờ sờ mũi, tỏ ý bản thân không nhớ gì chuyện buổi chiều theo ta đi ra ngoài cả.
Tử Du dọn cơm tối, còn hỏi ta có phải hay không không đón được người. Phỏng chừng công văn đó chỉ là trò đùa dai. Bảo ta không nên để trong lòng nữa.
Ta thực sự chẳng biết đáp lại chuyện này thế nào, chợt nghe thấy Tử Du nói tiếp, “Nhắc tới cũng kỳ quái thật, Ngục huyết linh lung vật này, cũng chỉ một vài đại thần Ngoại Tì Tĩnh và Ty Thiên Đài biết. Đến tột cùng, người đưa công văn này tới là ai nhỉ.”

Ta nhai cả bữa cơm như nhai rơm nhai rạ.
Vừa ăn xong chưa được một khắc, xe ngựa của Ngự Vương đã chạy đến trước cửa.
Tử Du chợt ta không ngừng, nói chả phải đại nhân ngài bảo đã chia tay rồi sao.
Ta thật chẳng biết phải trả lời làm sao, đành phải bảo hẳn đừng có hỏi nhiều.
Tử Du nói, đại nhân, ta phát hiện ra, hai người các ngài cắn nhau chí chóe, kỳ thực cũng chỉ thế mà thôi.
Ta không dám để xe ngựa chờ lâu, sửa sang quần áo rồi rửa mặt, quay tới quay lui một hồi, rốt cục tạm quên đi chuyện ban ngày gặp phải.

Dường như sinh hoạt của ta và Ngự Vương lại quay về những ngày trước.

Hắn phê tấu chương, ta an vị trên long sàng gấp giấy. Hoặc là lời kiểm pháp ta chưa quên mất ra vẽ lại mấy lần. Giải tỏa cơn ghiền trên mặt giấy.

Cùng nhau im lặng được một canh giờ, hắn đột nhiên hỏi ta, “Người ăn chưa đấy?”

Ta nói, “Ăn xong rồi. Người ăn chưa.”

Hắn nói, “Cũng ăn xong rồi.”

Sau đó hắn tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ta thì lăn lóc trên long sàng.

Ngự Vương đúng là đồ kỳ quặc, còn nói cái gì mà muốn ta tiếp tục làm nam sủng của hắn, nói xong ba câu, ta đã rõ ràng triệt để. Đêm đó, thời điểm hắn kéo ta vào cửa ải lên bàn hôn, thì chúng ta đã làm lành rồi.

Ta còn không cam lòng, đi tới trước bàn hắn, giật lấy bút rồng.

Ta nói, “Chúng ta làm hòa rồi nhỉ”

Ngự Vương cười nhạt, giở tấu chương ra đọc.

Ta giật lấy tấu chương trong tay hắn.

Ta nói, “Chúng ta làm hòa rồi nhỉ.”

Ngự Vương hai tay trống trơn, trừng mắt nhìn ta.

Ta vo tròn tấu chương, rồi vo thành một nắm.

Ngự Vương vội vàng nói, “Quý Thanh Hòa! Đó là tấu chương!”

Ta ném tấu chương bút mực xuống bàn, đi qua ngồi lên đùi hắn. Ôm cổ hắn, ta nói, “Chúng ta làm hòa rồi nhỉ.”

Ngự Vương quay đầu đi, nhưng rồi lập tức quay trở lại.

Chúng ta hôn môi, sau đó ôm xiết nhau nhập thành một khối, hơi thở hầm hập giao hòa, nhưng chúng ta ai cũng không chê nóng.

Ôm ấp một hồi, Ngự Vương đột nhiên nói.

“Lúc mẫu phi đi, vẫn buộc bản vương đăng cơ xưng đế, rồi vào ngày đó giết người tể trời. Không thì người sẽ chết không nhắm mắt. Bản vương đáp ứng rồi, người mới khép mắt.”

Ta khẽ chấn động, cọ má lên gáy hắn. Khóe mắt nóng lên, thanh âm có chút khàn khàn.

“Người gạt ta đăng cơ chỉ vì chuyện này? Ngày ấy người đăng cơ ta không có mặt, sẽ không tính là làm trái lời thề với mẫu phi người đúng không?”

Cánh tay Ngự Vương đang quăn quanh thắt lưng ta, đột nhiên đẩy phắt ta ra, sau đó xiết chặt cầm ta, lạnh lùng âm u nói, “Quý Thanh Hòa, người có biết mình đã làm chuyện gì hay không? Hửm?”

Ta nói, “Ta không biết.”

Ngự Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người lại treo bản vương lên trên cây. Hửm?”

Ta kinh hãi, vội lúng túng xoay đầu qua bên trái, tránh khỏi ánh mắt hùng hực của Ngự Vương, nhìn ra ngoài cửa.

Kết quả vừa nhìn một phát, ta tức khắc dựng cả tóc gáy.

Thấy một người tự dưng đứng lù lù ngoài cửa!

Không thở không động, chỉ khoanh tay, nhìn chúng ta cười tủm tỉm.

Ta khẽ liếc Ngự Vương, Ngự Vương không hề cảm thấy vẫn nhìn ta trừng trừng.

Ta liếc sang y, y lại cười cười ôn hòa với ta, tóc màu lam thẫm, hai tròng mắt tối đen như mực, khiến ta không rét mà run.

48. Chương 48

“Thanh Hòa?”

Ngự Vương lay lay vai ta, “Người làm sao vậy?”

Ta xoay đầu lại, lắc lắc, nghĩ ngợi một chút, rồi nói, “Đêm nay, ta hơi mệt.”

Không muốn làm.

Ngự Vương khẽ gạt đầu, chúng ta ôm ấp một hồi, rồi tự buông nhau ra.

Ngự Vương tiếp tục phê duyệt tấu chương, hắn vô cùng để tâm xử lý quốc gia đại sự, chưa tới canh ba, nhất định sẽ chưa đi ngủ.

Ta hỏi hắn, có mệt hay không, hắn bảo, “Mệt.”

Ta lại hỏi hắn, thích không.

Hắn bảo, “Không thích, ngày ngày đều có tấu chương phê không hết, công văn xem không hết, đặt bút nặng nhẹ, đều liên quan đến cuộc sống của trăm họ, hưng vong của quốc gia.”

Ta nói, “Người không vào địa ngục, ai vào địa ngục.”

Ngự Vương lườm một cái sắc lẹm, nhưng vào trong mắt ta, lại là mị hoặc lan tràn.

Lửa tình vốn bị kìm nén tức thì bốc cao phừng phực, ta lại trườn qua, từ phía sau lưng, lần mò vào trong vạt áo hắn.

Ngự Vương rung mình, cúi đầu hỏi, “Không phải người mệt rồi sao?”

“Người để ta thương người, ta sẽ không mệt, bằng không, ta sẽ mệt.”

Ngự Vương tùy ý nói, “Tùy người đi.”

Ta bắt đầu sờ soạng trên người hắn, hắn vẻ mặt cứng đờ tiếp tục đọc công văn, nhưng đầu ngón tay đã bắt đầu hơi run rẩy, cũng chạy không thoát cặp mắt của ta.

Rốt cục, hoa đèn nổ bốp một tiếng.

Ngay tại thời điểm hơi thở của Ngự Vương trở nên gấp gáp, ta lập tức buông lỏng tay ra.

Ngự Vương vội vàng đổi tư thế, đè xuống dục hỏa.

Nửa đêm, Ngự Vương mới đi nằm, ta ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối tung của hắn, nói, “Tội nghiệp ghê, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Ngự Vương lẩm bầm cái gì, ta không nghe rõ, sau đó hắn rất nhanh đã chìm sâu vào giấc ngủ. Chờ hắn ngủ say, ta mới lẳng lặng nắm chặt xiềng xích, tránh phát ra âm thanh, lại làm hắn giật mình tỉnh giấc.

Đẩy cửa ra.

Cung tì gác đêm hành lễ, lui xuống.

Ta đứng dưới ánh trăng, nhìn nam tử áo đen quả nhiên cũng bước ra theo.

Ta quay đầu lại nhìn y, tròng mắt tối đen như mực, trong bóng đêm thật khiến người ta kinh hãi.

Kỳ thực trông y rất không tệ.

Không giống ta đuôi mắt xé lên, người khác nói ta hồ mị. Không giống cặp mắt mèo của Dạ, liếc cái gì cũng mang theo một cỗ phong tình. Không giống sự thanh tịnh của Bạch Liên, không giống vẻ giả hoạt của thổ nhãi.

Chính là loại vẻ đẹp làm người ta không thể hình dung, cũng không muốn dời mắt. Chỉ đáng tiếc, khí tức trên người y khiến kẻ khác rất bất an, mỗi lần nhìn y, đáy lòng ta luôn cảm thấy một trận âm hàn.

Đó là một loại cảm giác trước tiên khiến người ta không rét mà run, kết quả chưa nhìn rõ dung mạo của y, thì đã bị khí tức của y dọa khiếp.

Nửa đêm canh ba.

Tâm tình của ta cũng là như vậy.

Ta nhìn y lặng yên không tiếng động bước tới sát sau mình, trên cây mấy con se sẽ mơ màng tức thì hoảng hồn bay vụt mất.

Cành lá ngả nghiêng. Một hồi hỗn loạn. Y tựa hồ cũng đã chú ý tới, không khỏi dừng bước, nhìn ta mỉm cười, “Đại nhân. Sao không thân mật với Ngự Vương điện hạ vậy. Là bởi vì sợ ta xem sao.”

Ta lùi một bước, không biết là sợ hãi, hay là đề phòng. Hoặc là cả hai.

Y tiến gần một bước, nghiêm túc nói, “Nếu là vậy thì các vị cứ làm, ta không ở trong phòng xem, ta ra ngoài cửa nhìn lên.”

Dưới tình cảnh này ta thực sự cười không nổi. Còn có xu hướng càng ngày càng buốt cóng.

Ta nhỏ giọng nói, “Người là yêu, hay là mị của Ngục huyết linh lung.”

Y lắc đầu. Dừng một chút, nỗ lực tới gần ta, thế nhưng y tiến lên một bước, ta liền lùi một bước, cuối cùng lưng ta đụng tới thân cây, tiến thoái đều không được.

Y lại dừng lại, khuôn mặt tràn ngập ý cười đồ sộ, đêm khuya vắng lặng, ta thậm chí còn không nghe thấy tiếng côn trùng.

Y nói, “Người cũng sợ ta sao.”

Ta nuốt nước miếng đánh ực, lắc đầu, lại gật đầu ngay tức khắc, “Không biết, cảm giác người tạo cho người khác rất quái lạ.”

Chẳng biết hình dung như thế nào, ta nhìn bốn phía, nói, “Người xem, ở đây im ắng quá.”

“Ta biết.” Y khẽ lừa mớ tóc trước trán, buông mi nhìn xuống, ôn hòa nói, “Ngựa của người nhìn thấy ta liền chấn kinh khuỵu gối, ngay chím chóc trên cây cũng sợ bay hết đi. Có điều ta tới tìm người, tuyệt đối không phải muốn hù dọa người...”

Tựa hồ không có ác ý, thế nhưng ta vẫn không thích y, bởi vì y vừa nói muốn nhìn lên ta và Ngự Vương thân mật, y là một tên đoạn tụ.

... Lại một tên đoạn tụ!

Y xoay người sang hướng khác, vóc dáng còn cao hơn cả Bạch Liên, ánh trăng in xuống nửa gương mặt, hiện lên vẻ tuấn tú nhơn nhợt.

“... Mọi người đều nói, khí tức của ta quá rợn người, bảo ta hiện ra đây sửa đổi xem sao.”

“Hiện ra đây?” Ta sợ run cả người, “Từ đâu hiện ra đây?”

Y nghiêng mặt nhìn ta, khóe miệng mé trái nhếch lên, “Kỳ thực ta cô đơn lắm, ta đâu có muốn chìa ra bản mặt lạnh tanh, dọa chim thú đều kinh hoàng tán loạn... Ta còn có lòng mang Ngục huyết linh lung đến đây cho đại nhân, thế mà đại nhân lại sợ ta.”

“Rút cuộc người là ai.”

Ta nghĩ thêm, hỏi, “Tại sao tới tìm ta.”

Y không đáp, ta lại hỏi, “Vì sao người biết Ngục huyết linh lung, sao vật đó lại nằm trong tay người.”

“Ngục huyết linh lung đã bị lửa thiêu hủy rồi. Những thứ bị chôn vùi trên thế gian này, đến cuối cùng đều quay về trong tay ta. Ta còn biết, người chết như thế nào cơ.” Y ngừng một chút, rất lễ độ khuyển một

cánh tay, bước về phía ta như thân sĩ trí thức, đứng cách ta một bước chân, con ngươi tối đen như mực chiếu xuống, nhìn một hồi, đột nhiên nhú mày hỏi, “Đại nhân... lẽ nào... ngài còn không biết?”

“Biết cái gì?”

Y chống một tay lên thân cây, tư thế hai bên nhất thời trở nên ái muội. Y cúi sát vào ta, nhếch khóe miệng, nở một nụ cười có phần lưu manh, “Kỳ thực ta là một gã đoạn tụ ấy mà... Tiếp đó có kẻ nói người là một mỹ nhân tuyệt thế, còn đáp ứng ta, tặng người cho ta chơi mấy ngày...”

Lời này sao quen tai thế nhỉ. Ta nhất thời không phản ứng được.

Y nói tiếp, “Sau đó tất cả đều khuyên ta, chỉ bằng nhân cơ hội này, để ta và người tiếp xúc một chút... Đến oán linh ngàn năm người còn có thể chế ngự yên ổn, thì nhất định cũng có thể...”

Môi y đã dán sát bên tai ta, “... Chế ngự được ta.”

Ta cả kinh không ngậm được miệng, “Người... Người nói Dạ... Người nói người là...”

Y nhắc cằm ta lên, dí môi vào sát bên môi ta, luồng hơi thở ra phun hết vào mặt.

Nếu là Ngự Vương, hơi thở nhất định là nóng hôi hổi, sau đó ta sẽ bỏ nhào tới ngậm lấy môi hắn, để hơi ấm cùng nhau hòa quyện.

Thế nhưng hơi thở của y lại lạnh lẽo như băng!

Trong nháy mắt ta chỉ cảm nhận được sự kinh hoàng, toàn thân bắt đầu run lên bần bật.

Y có phần chán nản buông ta ra, thế nhưng chỉ trong nháy mắt bị y từ trên cao nhìn xuống như vậy, hai chân ta nhất thời vô lực, cuối cùng không tự chủ được mà tuột như té liệt phịch xuống.

“Ta là Trọng Hoa quân, vua của Hoàng tuyền.”

Một khắc sau ta đã ngồi phệt trên mặt đất.

Chưa bao giờ thảm hại như vậy, thế nhưng y vừa hạ mi trông xuống ta, hai chân ta liền không thể đứng vững.

Ta lúc này, có phải cũng giống con ngựa đó hay không.

Y cũng ngồi xổm xuống, cột tóc rất dài kéo rê trên đất, “Đừng thế chứ. Ta đáng sợ như vậy sao. Người xem, ta cười rất ưa nhìn mà, ta đã luyện tập rất nhiều lần trước gương đây.”

Ta run rẩy vươn tay, thử vuốt lên tóc y, “Ưa ... Ưa nhìn.”

Giọng ta cũng run bần bật, căn bản không biết bản thân đang nói điều gì, “Ưa nhìn. Người cười rất ưa nhìn, cũng... hiểu lẽ nghi... biết tặng quà cho ta.”

Y quả nhiên rất hưởng thụ gạt thấp đầu. Dáng vẻ này lại còn giống y như một con cún nhỏ, chờ mong ta khen ngợi nhiều hơn.

Ta không kìm được nói, “Thế nhưng người xem... Ta không biết vì sao, người vừa tới gần, ta liền như vậy, không sao đứng dậy nổi. Người muốn trở nên bình dị gần gũi... sợ rằng còn phải thêm ít ngày...”

Lời vừa ra ta đã hận không thể tự vả cho mình một cái.

Nếu như y nói, vậy được thôi, ta liền theo đại nhân, khi nào đại nhân cảm thấy ta đã tạo được cho người khác cảm giác thân thiết rồi, thì ta sẽ quay về.

Ta nhất định học máu cho y xem.

Vì vậy ta nỗ lực cứu vãn nói, “Người là vua của Hoàng tuyền, đứng đầu Minh giới, đây là khí phách vương giả bẩm sinh, người thường chim thú khảng định không chịu nổi... Như vậy đi. Trước tiên người quay... quay về Hoàng tuyền đã...”

Y lắc đầu, quả nhiên nói đúng câu làm ta học máu, “Không được, ta theo người trước, quay về sau.”

Ta lắc đầu, từng bước dẫn dắt, “Không được đâu, nhất định phải trở về, Hoàng tuyền không có người, làm sao duy trì trật tự chứ. Lại thêm mấy kẻ như Dạ quỳ phá, há chẳng phải rối loạn rồi sao.”

Y kiên định nói, “Không sao hết. Oán linh ngàn năm ngoại trừ một mình hần, còn lại đều bị ta nhốt vào địa lao âm u rồi. Nếu không phải hần tặng người cho ta, thì đã sớm bị ta diệt phách.”

Đầu ngón tay ta tức thì run bắn, vội tiếp tục dỗ dành, “Không được đâu, người là vua, luôn luôn có việc phải xử lý, người nhìn Ngự Vương xem, sắp sửa mệt đến suy sụp rồi.”

“Ta đã sớm xử lý xong chính vụ của một ngày, còn đặc ý vào địa khổ lấy ra Ngục huyết linh lung, mới đến đây đây.”

Giống như lần trước, y lại luồn tay qua dưới nách, đỡ ta, một gã đàn ông trưởng thành lên như đỡ một con thỏ nhỏ.

Y hoàn toàn nghe không thấu, ta đang ra ý đuổi y đi... Thật giống như ta vào quán rượu, ta nói với tiểu nhị, tay người chọc vào đồ ăn trong đĩa rồi, gã lại nói, không sao đâu, ta không sợ nóng...

Ta cố lấy dũng khí, nói, “Vây ngày hôm nay đã sắp hết rồi, người mau trở về đi thôi!”

Y hòa nhã nói, “Đại nhân, ngài quên rồi, trên thiên giới dưới địa phủ, một ngày bằng một năm ở nhân gian cơ mà.”

49. Chương 49

Bò về đến điện Tử Thần. Đầu ta đau muốn nứt.

Trọng Hoa quân tựa hồ cũng không quá tệ, chưa mò về theo ta. Ta ngồi bên giường, nhìn gương mặt say ngủ của Ngự Vương, đến tận hừng đông.

“Người suốt đêm không ngủ?”

“Không phải.” Ta tựa sang một bên, nhìn Ngự Vương dậy sớm mặc quần áo, gấp liền mấy cái, “Ta cũng vừa tỉnh, không biết sao không buồn ngủ nữa.”

Ngự Vương hừ lạnh một tiếng, “Không ngủ đến lúc mặt trời lên cao, người thật đúng là có tiến bộ.”

Ta nói, “Không ăn sáng sao?”

“Không kịp nữa rồi. Bãi triều ăn sau vậy.”

Ta lại đổ xuống giường, đuổi thất lưng thật lâu. Buồn ngủ đến nỗi khóe mắt toàn là lệ.

Ngự Vương xỏ ủng rỗng, ngồi ở mép giường, vuốt vuốt tóc ta, “Thanh Hòa.”

“Hử?”

“Sau này cứ như vậy đi.”

“Cái gì?”

“Ta nói chúng ta.”

“Chúng ta làm sao?”

Ngự Vương chợt xiết chặt tay, giật tóc ta đau nhói. Ta vừa chực hô đau quá, hần đã tóm lấy cằm ta, “Ta nói chúng ta sau này cứ như vậy. Người biết ý của ta, không được ly khai ta nữa, không kẻ nào có thể chia cách chúng ta. Nếu như người còn vô duyên vô cớ nói chia tay, vị trí nội thị tổng quản sẽ là của người đấy.”

Ta run rẩy nói, “Người nói người định hoạn ta? Người dám...”

Ngự Vương xán vào, hôn ta một cái.”Người đừng làm ồn.”

Ai ai ai ai ai làm ồn chứ.

Ngự Vương đi tới cửa, cung tỳ chậm rãi đẩy cửa ra.

“Buổi trưa trầm sẽ về.”

Ngự Vương quay đầu lại nhìn ta, “Sau đó chúng ta cùng nhau dùng bữa, dạo ngự hoa viên ngắm hoa. Cuối cùng...”

“Hả?”

“Đến địa lao thăm Vệ Nhất.”

Hắn đứng ngược sáng, xoay người lại, ánh mặt trời ở phía sau lưng, lóa đến độ ta không thấy rõ được mặt hắn.

“Chuyện này, về mẫu phi, về trầm, về người... Hãy cho nó một lời giải đáp đi.”

Ta mệt đừ đừ quay về Ngoại Ti Tĩnh.

Vừa vào cửa liền cảm thấy bầu không khí không đúng lắm.

Dạ chả biết trôi đi đằng nào.

Con thỏ nhãi ranh cũng mất tăm mất tích.

Tử Du đang ở đại đường cười nói cười cùng một người nam tử. Thế nhưng ta trông thấy sắc mặt Tử Du khó coi vô cùng.

Ta đứng trước cửa. Hai người kia cũng dừng câu chuyện, Tử Du vội đứng dậy, khẽ chùi mồ hôi lạnh, nói với ta, “Vị này chính là thân thích nhà ngài.”

Thời điểm hắn nói, hai chân đều run lẩy bẩy.

Ta đã được thấy kỳ quan, Trọng Hoa quân rất tự nhiên ngồi trên ghế.

Nhìn thấy ta vội vàng đi tới, bèn vươn hai tay ôm chầm lấy ta, dịu dàng nói, “Thanh Hòa biểu đệ! Đệ trở thành Đông phương sử linh từ hồi nào, làm quan to như vậy, mà vẫn giấu biểu ca ta sao!”

Khóe miệng ta co giật, vành tai nghe ngóng, quả nhiên ngoại trừ Tử Du, mọi sinh vật sống đều lùi xa trăm dặm.

Ngay đến Dạ cũng sợ chạy tóe khói.

“Đúng... là thân thích... Vậy thì tốt quá, đại nhân, ta... bảo Tiểu Mai pha trà dâng...”

Tử Du cũng tháo chạy rồi.

Hơi thở lạnh như băng của Trọng Hoa quân phun lên cổ, ta không kìm nổi rung mình một cái.

“Không phải đó là Ngoại Ti Lệnh sao, sao lại rót trà cho người thế.”

Ta nói, “Người buông ta ra đã. Là Tử Du bị người dọa chạy.”

Trọng Hoa quân có vẻ hơi uể oải, lùi một bước, cúi đầu nhìn ta, “Ít ra người chưa chạy, ta có tiến bộ.”

“...” Ta thật muốn nói tại người cứ ôm rịt ta không thì ta đã chạy từ lâu... Suy nghĩ một chút, nhin xuống.

“Tính cách người cũng có điểm rất được.” Toàn bộ đại đường Ngoại Ti Tĩnh chỉ còn lại hai người, ta không biết nói điều gì cho phải.

“Tính cách ta điểm nào cũng rất được.” Y giống như một con chó xồm, ngồi xuống bên cạnh ta, hai khóe miệng đều cong lên, như thể chờ được biểu dương hơn nữa, “...Có thể là ta ở dưới kia lâu quá. Đã quên mất cảm xúc của con người.”

Vẫn câu nói ấy, nếu bên cạnh không phải là y, ta nhất định sẽ bật cười.

“Xem ra người đã định ở lâu rồi đây.”

Cái câu ‘thân thích’ nọ làm ta không rét mà run.

“Dù sao ta cũng không có nơi nào đi cả.”

“Được rồi.” Ta ngắm nghĩ, dốc khả năng an ủi, “Chờ người đi rồi, chúng ta đêm tối ra đường cũng khỏi cần thấp đèn.”

“Vì sao.”

“Bởi vì nếu như ngay cả người chúng ta còn chẳng sợ, thì sợ quái gì ra đường giữa đêm nữa.”

Y coi lời này như một lời khen ngợi, vô cùng vui vẻ kéo tay ta, “Vây được, biểu đệ, ta đã làm phiền. Về phần ước định với tiểu oán linh...”

Người ta căng cứng. Ngồi thẳng tưng. “Kỳ thực người thực sự rất đẹp, tuần tú lịch lãm ngôi cao chức trọng, dù là đoạn tụ, hẳn cũng có rất nhiều thiếu niên hâm mộ. Người không cần cứ phải cùng ta...”

“Kỳ thực trong cung điện ta đã nuôi rất nhiều nam sủng, nhưng mà bọn họ cứ nhìn thấy ta là sợ chạy mất dép.” Y cười khổ nói, “Đương nhiên ta biết, người và Ngự Vương là một đôi. Trọng Hoa quân ta cực kỳ ý tứ, sẽ không làm trò bông đùa uyên ương đâu.”

Ta không dấu vết thở phào nhẹ nhõm.

“Hơn nữa.” Y thần bí nhìn ta, cười cười, “Chung quy sẽ có một ngày đại nhân cần ta.”

Y nói vậy là có ý gì.

Y là vua của Hoàng tuyền, thời điểm cần y, nhất định không phải là chuyện tốt.

Thế này chẳng phải rửa ta không may sao.

Ta có chút phật lòng, thế nhưng nhìn y dáng cao thẳng tắp, không khỏi cảm thán, y ngoại trừ da mặt dày một chút, khí tức dọa người một chút, những phương diện khác quả thật là không tệ.

Một kẻ gần kề hoàn mỹ như vậy, mà lại cô độc đến thế.

Buổi sáng hôm sau, bầu không khí trong Ngoại Ti Tĩnh đã dần nén tới cực điểm.

Thời điểm Tử Du nghe nói ta dự định để Trọng Hoa quân ở đây một năm, liền đơ toàn tập.

Ta ép buộc bản thân không liếc sang Trọng Hoa quân ngồi bên cạnh, nhai cơm, mà chẳng biết đang nhai rơm hay cỏ.

Lập tức thay y phục, tắm rửa một cái, vội vã chạy vào cung.

Quảng lại Trọng Hoa quân cho Tử Du. Ta đào tẩu.

Đợi hết một canh giờ, Ngự Vương mới bãi triều.

Ta và hắn cùng nhau dùng bữa, lần này tương đối ngọt ngào thơm thảo.

Sau khi ăn xong đi dạo trong ngự hoa viên.

Ta tìm một nơi hẻo lánh người khác không nhìn thấy.

Len lén lườn vào trong ống tay áo dài rộng, cầm tay hắn.

Ngự Vương không dừng bước, tiếp tục đi như không có việc gì.

Hai má ta hơi nóng nóng, mừng khắp khởi bước sát theo sau.

Hắn chỉ cho ta hoa mẫu đơn màu xanh lục.

Ta lại trộm liếc tóc đen của hắn.

Sau đó ta ngắm đồ quyên.

Hắn thừa dịp người không phòng bị, cúi đầu hôn chụt vành tai ta.

Ta nháy mắt ngậy người.

Nhớ tới sáng nay hắn nói.

Cứ như vậy, nếu như cả đời, cứ như vậy, thật tốt.

Không ngờ còn có cơ hội trở lại địa lao.

Khi xưa còn ở nơi này gặp Dạ.

Ta trông thấy Vệ Nhất ngồi trên đồng rơm. Cúi thấp đầu, mặt không chút máu.

Ngự Vương cùng ta tiến vào cửa lao. Ta nhớ tới gã đẩy ta xuống nước, không khỏi nổi giận, vẩy lui ngực tốt, không kiêng nể ngoắc lấy tay Ngự Vương, dung dăng dung dẻ trước mặt gã. Ta nói với gã, “Thái hậu mồ yên mả đẹp, Ngự Vương cũng dăng cơ xưng đế, mọi việc đều theo đúng tâm nguyện của bà ấy, người có thể buông tay được rồi.”

Ngự Vương nói, “Người theo trăm mười mấy năm, hôm nay đến tình cảnh này, tất cả đều là gieo gió gặt bão, trăm không thể tha cho người. Ngày hôm nay đưa Thanh Hòa tới đây, chính là nói cho người, không ai có thể chia cách chúng ta. Mẫu phi đã không thể, người lại càng không thể.”

Vệ Nhất nhìn ta, khóe miệng đột nhiên trào máu.

Ta nhìn khí đen nhanh chóng hiện lên chân mày của gã, cả kinh nói, “Người uống thuốc độc!”

Vệ Nhất oán độc nhìn ta, sau đó nhìn Ngự Vương, “Thuộc hạ làm như vậy, chỉ vì thái hậu nương nương, cũng là vì bệ hạ ngài. Hôm nay ngài đã xưng đế, thái hậu nương nương tâm nguyện đã thành, ngài nên cảm kích ta mới phải.”

Ngự Vương nói, “Trăm biết Thập lục vệ miệng ngậm độc được, người đã uống thuốc độc, thì chuyện này từ nay liền giải. Người mưu toan hại Thanh Hòa, cho nên trăm không thể nào cảm kích người.” Ngự Vương nắm chặt bàn tay ta, quay đầu sang bên, “Vệ Nhất, người đi đi.”

Vệ Nhất nhắm mắt lại, hơi thở không còn.

Ta lùi một bước, lay lay Ngự Vương hỏi, “Thập lục vệ đều ngậm thuốc độc à? Đó là loại độc gì?”

“Đó cũng là thứ mẫu phi an bài. Là kịch độc ‘An bình.’” Ngự Vương nói, “Thuốc độc vốn là lưu lại để dùng tự sát nếu như bị bắt.”

Hắn nhìn Vệ Nhất, ánh mắt phức tạp, “Không ngờ là trăm buộc y tự sát.”

An bình, an bình.

Cái tên thật quen tai.

Hình như sư huynh từng nhắc tới.

Độc này, có thể cùng địch nhân đồng quy vu tận.

Vì sao.

Ta nhìn thi thể im lìm của Vệ Nhất, không hiểu làm sao, chỉ cảm thấy thấp tha thấp thỏm. Vội vàng lôi kéo Ngự Vương nói, “An táng y đi. Chúng ta ra ngoài thôi.”

Ngự Vương lại không đi, chỉ dùng sức giữ ta thật chặt.

Hắn vô cùng kích động, hắn nói với ta, “Thanh Hòa, Thanh Hòa, kết thúc rồi, kết thúc rồi. Từ nay về sau, từ giờ trở đi, không cho phép, về sau tuyệt đối không cho phép treo ta lên cây nữa. Không cho phép nói lời chia tay với ta nữa.”

Ta vội cầm tay hắn, cảm thấy hắn run rẩy, ta nói, “Được được, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời xa người nữa, không ai có thể chia cách hai ta.”

Thế nhưng sự tình lại phát sinh ngay khoảnh khắc đó.

Chúng ta không ai nhìn thấy Vệ Nhất đột động nhiên mở mắt ra.

Bật dậy.

Thời điểm ý thức được bất thường, ta đã bị Ngự Vương đẩy ra.

Bàn tay Vệ Nhất, xuyên thẳng qua ngực hấn.

Máu tươi bắn khắp mặt ta.

Mọi thứ ta nhìn đều đỏ rực.

Một chớp mắt ấy ta không biết làm sao có thể tự mình đứng dậy, ta không nhúc nhích được, cứ thế đứng như trời trồng nhìn Ngự Vương ngã vào trong lòng. Trên lưng rất nhanh đã bị máu tươi thấm đẫm.

Hình như sư huynh bảo, ‘An bình’ có thể khiến người ta trong nháy mắt chết đi sống lại, sau đó lại chết.

Sư huynh nói, bởi vì chỉ khi người đã chết rồi, địch nhân mới có thể hoàn toàn buông lời phòng bị.

Ngực tốt chỉ nghe được tiếng thét chói tai không thể khống chế của ta. Rất nhiều người xông tới, sau đó một số như phát điên gọi thái y không ngừng.

Có người kéo đi thi thể Vệ Nhất.

Nhưng chẳng người nào dám chen vào giữa chúng ta.

Ta mặt đầy máu, ôm Ngự Vương, cảm thấy hấn không hề động tĩnh.

Ta phát tiếng không ra, phát điên cũng không nổi.

Ta gọi trong câm lặng.

Gọi Dạ. Dạ. Người ở đâu rồi. Người đã cứu ta... Ta biết người có thể cứu hấn...

Ta gọi Tử Vi.

Không ngờ Tử Vi xuất hiện thật.

Đứng trước mặt ta.

Mặt mũi ta nhạt nhòa máu và lệ, không nhìn rõ bất cứ vật gì, chỉ thấy một cái bóng tím mờ mịt. Ta hướng về phía nó khàn giọng nói.

“Người cứu hấn với, cứu hấn với, không phải hấn thiên tử sao! Tại sao người không bảo vệ hấn! Tử Vi! Tử Vi!”

Ta vuốt gương mặt Ngự Vương, thế nhưng hấn đã chẳng còn hơi thở.

“Tử Vi, Tử Vi! Cứu hấn với! Người cứu hấn với!”

“Đại nhân.” Tử Vi nhìn ta, “Người còn không rõ sao, cho tới bây giờ ta chỉ trông chừng người. Ngôi hoàng đế ngay từ đầu vốn là của người, hấn soán vị đáng cơ, là hấn chống đối mệnh trời...”

Không.

Không thể nào.

“Nếu hấn đã chết. Thì ta cùng chết với hấn!”

Chống đối mệnh trời ư. Ta cùng đi với người, mới rồi đã nói, không ai có thể chia cách chúng ta.

Tử Vi biến mất.

Thái y đã tới, nhưng ta ôm rịt thân thể của Ngự Vương, sống chết không cho ai đụng vào hấn.

Hấn là của ta, không ai có thể cướp hấn đi.

Không ai có thể...

“Đại nhân?”

Có người khê vỗ vai ta, giữa một miền hỗn độn chói tai, ta tinh tường nghe được âm thanh người nọ.

Ta quay đầu lại, nhìn y đầy bất lực.

Trọng Hoa quân cười cười ngồi xổm xuống, lau bớt máu trên mặt ta.

“Có phải hay không đại nhân gặp chuyện gì trắc trở?”

Y híp mí nhìn, ôn hòa hỏi.

“Có cần ta giúp đỡ không?”

50. Chương 50

Khoảnh khắc đó ta không biết bản thân đang ở chỗ nào.

Ta vẫn ôm Ngự Vương, Trọng Hoa quân đứng sau lưng.

m thanh âm ào tức thì đình chỉ, xung quanh một mảnh tối om.

Trọng Hoa quân vẫn đứng trước mặt ta, khom lưng nhìn ta, cười tủm tỉm nói, “Đại nhân, có cần ta giúp đỡ không ~ “

Ta ngơ ngác, nhìn bóng áo đen hòa lẫn giữa màn đêm.

Ta ôm chặt Ngự Vương, mặt mũi nhoe nhoét máu.

“Người muốn giúp ta sao.”

Ta hỏi, “Người muốn giúp ta sao?”

Trọng Hoa quân nhanh chóng đứng thẳng dậy, cau mày nói, “Đại nhân! Đắc tội rồi.”

Chát!

Ta bị y tát một phát lệch mặt, một cơn đau buốt xông thẳng vào đầu, ta đột nhiên thanh tỉnh, buộc chính mình hít sâu mấy lượt, sau đó vụt nắm vạt áo Trọng Hoa, “Cứu hần! Người là vua của Hoàng tuyền! Chỉ mình người có thể cứu hần! Người muốn cái gì! Người muốn cái gì! Chỉ cần ta có thể cho...”

“Suyt —— “

Y ngồi xồm xuống, chặn lại miệng ta, “Sao người không sợ ta nữa.”

Thần trí ta phục hồi thanh tỉnh.

Ta lắc đầu, mặt mũi giàn giụa nước mắt, “Lúc này rồi, ta còn có tâm tình sợ người sao.”

“Tốt lắm!” Y vỗ tay, vuốt má ta, cũng mặc kệ trên mặt ta bản thể nào, “Đây chính là điều ta muốn, đại nhân đã cho ta. Vậy là đủ rồi.”

Ta nhất thời chưa phản ứng được, y đã chìa ra tay còn lại, xòe mở, một quầng sáng mờ lung lờ lửng giữa lòng bàn tay.

“... Đây là hồn phách của Ngự Vương, ta đã giúp người thu thập đầy đủ.” Trọng Hoa quân xoa đầu ta, nheo mắt, dịu dàng nói, “Người hãy yên tâm đi. Theo ta đi nào.”

Ta ngẩng đầu, sa vào con người tối đen như mực, trong đôi mắt ấy, ta trông thấy ảnh ngược của chính mình, “Đi... đâu...”

“Đương nhiên là Hoàng tuyền.” Y lại thu hồi hồn phách của Ngự Vương, ta lúc này mới phản ứng lại, khó mà tin được hỏi, “Đó là linh hồn của hần? Hần... Hần... đã...”

Trọng Hoa quân nói, “Ta sẽ ở đây chờ người. Chờ người tỉnh táo đứng dậy, mới tính đến chuyện cứu hần.”

Ta thì thào nói, “Hần đã chết?”

Chỉ một chớp mắt như vậy?

Đột nhiên như thế?

Ít ra cho ta chuẩn bị một chút, ta hiện tại, thực sự đã đến sát bờ vực của sự sụp đổ rồi.

Ta vác Ngự Vương đứng bật dậy, lão đa lão đảo túm lấy ống tay áo Trọng Hoa, “Tốt rồi.”

“Cái gì?”

“Ta đã tỉnh táo rồi, ta đã tỉnh táo đứng dậy rồi.”

Trọng Hoa nhíu mày nhìn ta.”Nào có nhanh như vậy. Ta còn chuẩn bị mang người quay về tẩm cung, an ủi một hồi, rồi mới thừa cơ xen vào chỗ trống kia m...”

“Tốt quá rồi. Tốt quá rồi.” Ta điên điên khùng khùng cười nói, “Ta thực sự tỉnh táo rồi, người dẫn ta đi, đi đâu cũng được, chỉ cần có thể cứu hân.”

Ta không sợ người nữa.

Ngự Vương chết rồi, thì cho dù trời sập, cũng nào can hệ đến ta?

Sao ta còn sợ người được chứ.

Ta nhẹ nhàng buông thân thể của Ngự Vương, xoay người ôm lấy thất lưng Trọng Hoa quân. Trọng Hoa quân nhếch khóe miệng, mang theo ta tan biến.

Ồn ào náo loạn quay trở lại.

Mười bảy tháng bảy, hoàng thượng tại thiên lao gặp chuyện bỏ mình. Trưởng hoàng tử điện hạ, không biết tung tích.

“Ta nói. Ta phải đi.”

Ta ôm tay nải nặng trình trịch, hình tượng nguyên xi như trước ——con thỏ nhai ranh ngồi chồm hồm trên vai, sau lưng công Dạ, ngọc treo lủng lẳng bên hông.

Ta lại hô lần nữa, “Ta phải đi!”

“Đi thôi đi thôi.” Trọng Hoa quân nhắc một ly trà, uể oải tựa lên ghế, nhìn bàn cờ đắm đắm.

Bắt đầu đuổi người hả!?

“Ăn.” Ngự Vương hạ cờ, ăn sạch một mảng đen lớn của Trọng Hoa quân, sau đó rút cục ngẩng đầu ngó ta một cái, nói, “Sao người còn chưa đi.”

Ta!

Ta buồn buồn tủi tủi xoay lưng cất bước.

Đừng hỏi ta đang xảy ra chuyện gì.

Ta mơ mơ màng màng bị Trọng Hoa quân gạt tới tẩm điện của y ở Hoàng tuyền.

Y bảo ta, Hoàng tuyền cũng như thiên giới, một ngày ở thiên giới, một năm ở nhân gian. Ngay tại thời khắc y dẫn ta đi này, tính theo thời gian Hoàng tuyền, thân thể Ngự Vương bỏ lại đã sớm bị hạ táng, thậm chí đã quá quốc tang.

Vừa đến Hoàng tuyền, Ngự Vương liền từ quả cầu ánh sáng nhỏ trong tay Trọng Hoa biến thành linh hồn trong suốt như Dạ.

Sau đó...

Vừa nghĩ đến ta liền bực.

Khi đó ta đang giằng vạt áo Trọng Hoa quân khóc lóc, gào thét, hân không còn cơ thể nữa thì sống lại kiểu gì người là đồ lừa đảo!

Sau đó Ngự Vương đột nhiên gọi một tiếng, Thanh Hòa.

Ta ngẩn ngơ, lập tức đẩy Trọng Hoa quân ra, bổ nhào về phía hân, kết quả xuyên thẳng từ trước ra sau qua thân thể Ngự Vương, trực tiếp vồ ếch.

Tiếp đó Trọng Hoa quân nâng ta dậy, nói ba việc.

Thứ nhất, ta phải đi Nhật Bản một chuyến, tìm Hỏa phượng châu của cây thần Phù Tang. Tái tạo cho Ngự Vương một cơ thể mới.

Thứ hai, nếu ta không có cách nào lấy được hạt châu kia, y sẽ để Ngự Vương dùng luôn trạng thái trong suốt này, ngự luôn trong tấm điện của mình.

Thứ ba, Ngự Vương vậy mà không sợ khí tức của y, điều này làm y cảm thấy phi thường vừa ý, hơn nữa y nhận ra Ngự Vương rất đẹp... Cho nên...

Những lời tiếp theo y chưa nói, bởi vì ta đã nhào tới lấy tay bịt kín cái miệng của y.

Ta nói với y, thứ nhất, ta nhất định sẽ tìm Hỏa phượng châu của cây thần Phù Tang về, thứ hai, người dám tắm tía hắc, ta sẽ hoạn người.

Hồi ức hoàn tất.

Đáng giận nhất là cái tên tiểu súc sinh khiến ta khóc đòi sống đòi chết kia.

Lại dám yên tâm thoải mái tiếp nhận Trọng Hoa quân xun xoe, không những uống trà của y, mà còn ăn trà bánh trong tấm cung của y, bởi vì ta vẫn là con người, cho nên ta không ăn được... Sau đó bọn họ bày vẽ một bàn cờ, cũng là cờ ngọc đen đen trắng trắng. Ngự Vương vẫn như trước kẹp lên một quân trắng, chờ đến khi ta rửa mặt sạch sẽ, càn quét một lượt mớ đồ tốt trong cung điện Trọng Hoa quân, gói ghém xong xuôi đứng trước mặt hắc chuẩn bị xuất phát, hắc mới tự dưng nói đốp một câu, “Sao người còn chưa đi...!?”

Ta... Ta đi!

Ta ghen ứ một bụng lửa giận, ôm tay nải xoay người.

Chợt nghe thấy tiếng uống trà sau lưng, sau đó nghe được Trọng Hoa quân nói, “Đại nhân, lên đường cẩn thận.”

Ta dừng lại, xoa xoa cái đầu mượt như nhung của con thỏ nhãi ranh, “Có hắc nữa mà.”

Toan cất bước, Ngự Vương đột nhiên lên tiếng, “Trà này ngon thật.”

Điếng người, ta không nhịn nổi, quay đầu lại nhìn hắc.

Lại thấy hắc không nhìn trà, mà đang bưng trà nhìn ta.

Viền mắt... viền mắt của Ngự Vương... viền mắt đỏ au...

Ta nhịn không được nhếch khóe miệng.

Ta nói, “Chờ ta trở về.”

Trọng Hoa quân thừa cơ ăn liền năm quân trắng của Ngự Vương, quay đầu lại cười nói, “Đại nhân, người buồn nôn thật. Ta đoán, lúc người trở về, chúng ta còn chưa hạ xong ván cờ này đâu...”

Tận đến khi lại đứng trên đường cái ở Trường An, ta mới cẩn thận suy nghĩ ý tứ của Trọng Hoa quân.

Nếu thật hai người bọn họ hạ ván này ba ngày ba đêm.

Ta quay về sẽ già hơn chục tuổi á.

“Đại nhân.” Con thỏ nhãi ranh đã thay một bộ kimono mới, trán trề sinh lực, ta đang hoảng hốt bị hắc vỗ vai, quay đầu, mới phát hiện hắc bỗng nhiên sắp cao bằng ta rồi.

“Trước tiên chúng ta lên đông bắc, sau đó đáp thuyền ra biển.”

Ta đang công Dạ, Dạ xán sát sần sật, mặt dán cả vào mặt ta nói, “Như thế phiền phức lắm, ta ôm đại nhân bay không phải...”

Chưa nói xong, ánh mắt con thỏ nhãi ranh như một lưỡi dao âm tàn đã lập tức phóng tới. Dạ ngó ra, mồm câm bắt.

Đứa nhỏ này...

Đột nhiên nhớ tới tờ giấy hán đưa ta. Đại nhân, người thấy ta được không...

“Đi thôi.” Con thỏ nhãi ranh đưa cương ngựa cho ta, “Nếu đã không cần lo lắng Ngự Vương điện hạ, vậy thì thời gian của chúng ta cũng rất dư dả. Mấy ngày nay đại nhân đã vất vả quá chừng, chúng ta thông thả đi thôi.”

Ta lên ngựa, sau tai ta Dạ nhỏ giọng lầm bầm, “Chẳng phải người muốn thêm chút thời gian ở cùng một chỗ với đại nhân sao... Hử... Xem ta làm sao phá đám, ai bảo người vừa nguýt ta...”

Ta cười khở, chẳng biết con thỏ nhãi ranh có nghe được hay không. Xấu hổ lên ngựa, nhìn mặt trời chiều lặn về tây, nhớ đến Ngự Vương nén nhịn không khóc hai viên mắt đỏ au, lòng dạt dào ảm áp.

Con thỏ nhãi ranh cùng ta song song lên ngựa.

Ta nhìn hán, trên khuôn mặt càng ngày càng xinh đẹp vẫn như trước chưa rũ hết cái vẻ ngây thơ.

“Đại nhân?”

“Hử?”

Con thỏ nhãi ranh nhìn ta, lắc đầu, “Không có gì.”

“...” Ta mỉm cười, công vững Dạ, vung roi.

51. Chương 51

Ra khỏi Trường An, trên đường lên đông bắc.

Ý định của con thỏ nhãi ranh là đi Bột Hải trước, sau đó xuất phát từ Thượng kinh thành, men theo bờ đông sông Thất Tinh, rồi xuôi dòng Bỉ Kim ra biển Nhật Bản.

Lòng ta biết hán cố ý đánh vòng đường xa, nhưng vẫn là nghe thấy ù tai chóng mặt, Vì vậy quăng luôn bản đồ cho hán, nói cứ đi theo người là được, chả sợ người bán ta đi.

Tuy rằng biết Ngự Vương còn đang thông dong tự tại ở dưới Hoàng tuyền, thế nhưng ta vẫn chậm chạp chưa người nổi buồn đau mất hán.

Hán luôn nói hán thích ta mặc y phục nhẹ nhàng nhả nhặn, vẫn mớ tóc dày dài thành một búi cao cao.

Ta cũng từng muốn dốc hết khả năng thay đổi bản thân như hán mong muốn, nhưng mà ai cũng biết, thực chất ta chỉ là một kẻ tục nhân, không thay đổi được.

Loại tâm tình này duy trì đại khái nửa tháng, ta mới chậm rãi tiêu tan. Ta tự nhủ mình, nửa tháng đã qua, hán có lẽ mới hạ cờ được nửa canh giờ. Hán nhất định không có chuyện gì nữa, kể cả không lấy được Phượng hoàng châu của cây thần Phù Tang, cùng lắm thì ta cũng không cần sống, ở lý trong cung điện của Trọng Hoa quân không chịu đi là được.

Vì vậy đột nhiên ta ý thức được tự do rồi!

Ta tóc tai bù xù chạy lên phố, ra sức mua vài món y phục diễm lệ, sau đó dưới ánh mắt khinh bỉ của con thỏ nhãi ranh và Dạ, vô cùng thỏa mãn khoác thêm áo dài tím than thêu chỉ chít mẩu đơn đỏ chói.

Ta thích nhất loại y phục màu sắc thế này. Nếu để Ngự Vương nhìn thấy, kết cục chỉ có một —— hán nói, “Tục!” sau đó ra lệnh cho ta, “Cởi!” cuối cùng ném ra ngoài cửa bảo cung tỳ, “Đốt!”.

Trên đường ta vừa tính toán chuyển đổi thời gian nhân gian địa phủ, vừa cầm đầu cầm cổ vào sông bạc ngầm, đánh bạc suốt một tháng.

Thời gian đó có một đêm ta thắng trăm lượng hoàng kim, cũng có một lần thua thảm, thiếu chút nữa định lột da con thỏ nhãi ranh, bán lấy bạc.

Vì chuyện này con thỏ nhãi ranh tức giận không thèm để ý đến ta mất mấy ngày.

Có một đêm ta say, híp hai mắt mờ mịt, ta lắc lắc lư lư đi tới quắp vào bả vai hấn, định xin lỗi, kết quả khẩu khí có chút lưu manh, ta nói, đều là đàn ông cả, so đo như thế làm cái gì, ta cũng đâu đem bán người thật.

Hậu quả con thỏ nhãi ranh đẩy ta ra, hung hăng trợn mắt lườm ta. Nói, người không nên thô tục như thế. Lại còn uống với ông chủ sông bạc đến nổi nồng nặc mùi rượu thế này.

Ta nói, thế này mới chân chính là ta. Trước mặt Ngự Vương ta cũng không dám uống nhiều như vậy.

Lắc đầu, ta còn bảo, ta nói cho người, ta không có say hà hức.

Con thỏ nhãi ranh viên mắt đỏ au, nói, nếu người không thích ta, không muốn để ta thân cận với người, cũng đừng chà đạp chính mình như thế.

Ta quỳnh lên, ta nói ta không có mà, người đừng suy nghĩ nhiều, chưa nói xong, hấn đã bỏ chạy.

Cuối cùng ngay cả Dạ cũng không xem nổi nữa, mấy ngày nay rời khỏi sông bạc rồi, hấn vẫn lải nhải ta sa đọa chết thôi, thật đúng là phải để cho Ngự Vương quản lý. Nếu không thì lần này ra khỏi thành Trường An, thiên nga lập tức hóa vịt giới.

Ta nổi giận, ta nói hồi trẻ ta chính là lặn lội trên giang hồ như thế, người thấy ta không tốt, vậy phải oán sự phụ ta không có giáo dục tốt.

Tình trạng này tận đến khi chúng ta tới lãnh thổ Bột Hải, ta mới ít nhiều thu liễm một chút.

Bột Hải là nước lớn ở Đông Hải, phỏng theo Trường An kiến thiết ngũ kinh, Thượng kinh phủ Long Tuyền, Trung kinh phủ Hiến Đức, Đông kinh phủ Long Nguyên, Tây kinh phủ Áp Lục, Nam kinh phủ Nam Hải.

Bởi vì mang theo ngự ấn của Ngự Vương, chúng ta thuận lợi đi vào lãnh thổ Bột Hải, một mạch đến Thượng kinh.

Thượng kinh Long Tuyền phủ cho ta cảm giác đặc biệt giống ‘Trường An thu nhỏ’. Cư dân chủ yếu là người Mạt Hạt Túc Mạt và người Đột Quyết, tuy rằng người Hồ không nhiều bằng Trường An, nhưng người Nhật Bản thì thật là không ít, khắp nơi đều nghe thấy lú lờ tiếng ngựa.

Trên đường đi thực là mỗi một. Đặt xong tiền phòng trọ, ngựa giao người hầu dẫn đi ăn cỏ, chúng ta bò thẳng vào đại sảnh, chiếm đóng một cái bàn ăn.

Ta gọi một bàn đồ ăn cay xé lưỡi. Con thỏ nhãi ranh ăn không quen, với theo đòi chút đồ thanh đạm.

Dạ bỗng bệnh.

Hấn hận nhất xem chúng ta dùng bữa, bởi vì hấn không ăn được.

Rót trà xong, con thỏ nhãi ranh đưa cho ta, đột nhiên nói, “Đại nhân, đột nhiên ta nhớ Ngự Vương điện hạ rồi.”

Đúng là ngạc nhiên. Ta nghi hoặc nhìn hấn, hấn lại nói.

“Khi có mặt hấn, người đặc biệt quy củ, không thể đánh nhau, không thể bài bạc, lại càng không thể giở giới nhậu nhẹt.”

Lại nhắc lại chuyện đêm đó, xem ra đứa nhỏ này ghi thù rồi đây.

Ta cười khổ mà nói, “Người thích ta cái dạng gì, ta liền cái dạng ấy.”

Hấn nói, “Đại nhân cái dạng gì đều là đại nhân, ta đều thích.”

Ôi đứa nhỏ này...

Ta cười ngặt nghẽo, “Trước khi ta vào cung, chính là cùng sư huynh lớn lên như thế đấy. Hơn nữa con trai đánh nhau rất bình thường. Lần trước nếu không phải con bạc kia trêu ghẹo ta, còn chứ người là hồ ly tinh, ta cũng chả đánh gã làm gì.”

Hấn cãi bướng, “Ai bảo người lột sạch tiền của gã, hơn nữa ta vốn chính là hồ ly tinh, là đại nhân kích động mà thôi.”

“Phải phải. Ta sai rồi sai rồi.”

Ta nhin cười, quay đầu đi nói, “Đừng có học Ngự Vương, chỉ biết múa mép chơi chữ như vậy chứ. Nếu không phải vì hấn là hoàng tử, thì cái loại cứng đầu cứng cổ tay trói gà không chặt như hấn sớm muộn cũng bị người ta bắt nạt chết rồi.”

Con thỏ nhãi ranh cúi đầu, không nhìn ta.

“Hồi đại nhân ở Ngoại Ti Tĩnh, ở bên người Ngự Vương, ta cảm thấy người đặc biệt ôn hòa, rất đẹp, rất thiện lương. Không giống như mấy ngày nay, không ai quản thúc người, người liền bài bạc, thắng bạc thua bạc đều uống rượu, người uống rượu, còn vừa uống liền say, thời điểm say, còn đặc biệt yêu nghiệt.”

Yêu nghiệt? Hấn bảo ta yêu nghiệt...?

Ta tránh né ánh mắt của hấn, có phần kinh hãi.

Đứa nhỏ này lại bắt đầu tư xuân rồi. Tiểu hỏa cầu cũng không cần. Hồ ly cái cũng không tác dụng nữa. Ta còn có thể làm sao đây.

Lừa đậu hũ Ma bà3 vào bát, ta bưng lên, dùng bát cơm ngăn trở ánh mắt hấn, và một miếng lớn.

“Đại nhân, ăn cay sẽ bị nhiệt.”

“Ồm.”

“Đại nhân...”

“Ồm ờm...”

Con thỏ nhãi ranh thở dài, xé xuống một cái đùi gà, “Nơi này là Bột Hải, dù sao người cũng nên bớt phóng túng một ít, đừng đi sông bạc nữa. Nghỉ ngơi mấy ngày lập tức xuôi đông...”

“Ồm ờm...”

“Đại nhân!!”

Một tiếng thét chói tai xuyên thủng màng nhĩ.

Ta sắc ngay một ngụm đậu hũ, thiếu chút nữa chết vì cay.

Ho điên cuồng một hồi, ta hai mắt lệ đầm mông lung tu một bát trà lớn, sau đó phát hiện con thỏ nhãi ranh đã đứng lên, ôm lấy Dạ vừa lao bổ tới.

Dạ không bình thường.

Hấn tựa hồ có chút khó chịu, liên tục cau mày, quan trọng chính là, trên trán còn dán một tờ phù chú vàng ệch.

Thần sắc con thỏ nhãi ranh vô cùng ngưng trọng.

Ta cảm thấy sự tình không đúng lắm, vội vàng giơ tay xé đi phù chú trên trán Dạ.

Đúng lúc này ta nghe thấy sau lưng một thiếu niên hô, “A!! Hấn là quý!! Không thể xé!!”

Tới khi thiếu niên nói xong, ta đã vo phù chú thành một nắm, rồi nghệt ra.

Dạ nháy mắt liền lên tinh thần.

Không đợi ta quay đầu lại, đã giương nanh múa vuốt nhào xuyên ta tấn công tới.

“Grào grào!!! Oắt con vắt mũi chưa sạch nhà người!! Muốn chết phải không!!!”

Con thỏ nhãi ranh không nhin được phì cười. Đồ ăn của khách khứa xung quanh đều bị Dạ cuốn theo gió lạnh lật tung, tiểu nhị thét chói tai có quý rồi chạy biến.

Ta bị quỷ phong thổi đến hoa đầu chóng mặt, vội vàng xoay người nhìn lại.

Một thiếu niên nhỏ tầm hơn mười tuổi mặc trang phục đạo sĩ lỗi thời, bên hông còn dắt một nắm phù chú.

Nhưng người đã bị Dạ đè xuống đất. Dạ vung mấy trảo, gương mặt thiếu niên lập tức sưng vù, cái mặt nhỏ bình thường vốn rất tuấn tú, bị ăn mấy trảo miệng liền run run.

Ta vội ôm chầm Dạ, đỡ khóc đỡ cười nói, “Đừng đánh nữa, đánh nữa nó sẽ khóc mất.”

Dạ nghiêng răng nghiêng lợi, “Đã bao nhiêu năm chưa đứa nào dám dấn phù lên trán ta! Người đồ đạo sĩ oắt con! Người đồ nhãi con miệng còn hơi sữa, ta xem ngươi muốn ăn đòn.”

Ta ôm chặt Dạ, hết dỗ lại khuyên.

Đứa nhóc kia co ro trên mặt đất, tũn thân đến chóp mũi cũng đỏ sừng.

Run rẩy giơ tay, chỉ vào Dạ, “Oán... Oán linh ngàn năm...”

Chỉ về phía con thỏ nhãi ranh, “Ngươi ngươi ngươi là hồ ly tinh...”

Lại chĩa vào người ta, môi run lập bập, nói, “Thứ... Thứ này giống con người quá...”

Ta tức khắc buông Dạ ra, xoa xoa đầu hắn, cười nói, “Dạ, lên, cào nó cho ta...”

.....

1. Bột Hải: vương quốc Triều Tiên Parhae, tồn tại từ năm 698 đến năm 926, thuộc vùng Manchuria (nay là đông bắc Trung Quốc) và Siberia.

2. Âm chỉ tiếng Nhật, thường bị ví như tiếng chim hót líu lo la líu lô. (sao lại kì thị như dzậy chứ, nghe hay mà >.<) 3.=”” đậu=”” hũ=”” ma=”” bà=”” món=”” đậu=”” phụ=”” cay=”” tứ=”” xuyên=”” nổi=”” tiếng.=”” nhắc=”” tới=”” lại=”” thêm...”” chèm=””>

52. Chương 52

“Grào grào grào grào grào!”

Dạ trong nháy mắt xòe móng vuốt.

Tiểu đạo sĩ hô to một tiếng, tức thì hai tay ôm đầu cuộn tròn người, khóc.

Ta lập tức từ sau lưng vươn tay ôm lấy cổ Dạ, lại giật hắn về trong lòng.

Sau đó đi qua, ngồi xổm xuống bên người tiểu đạo sĩ, mặt tỉnh như ruồi hỏi, “Khóc rồi à?”

“...” Bờ vai nhỏ rung bần bật.

Ta kinh, “Khóc thật á!?”

Tiểu đạo sĩ mắt đỏ au trừng ta.

Ta kéo nó lại, xoa xoa đầu. Dễ dàng nói, “Được rồi, đừng khóc nữa, ngươi là con cái nhà ai? Sư phụ ngươi đâu.”

Viên mắt đứa nhỏ này càng đỏ. Tức giận nói, “Không có.”

Dạ sau lưng ta nóng lòng muốn ra tay nói, “Đại nhân, để ta tấn cho nó một trận nữa. Để ta tấn cho nó một trận nữa...”

Con thỏ nhãi ranh xòe quạt, che khuất mặt nói, “Đại nhân, linh lực của nó không tầm thường đâu, không ngờ áp chế được cả Dạ.”

Dạ càng thêm kích động, “Nhân lúc nó còn chưa lớn, ta phải bóp chết nó...!”

Ta bảo cả hai, “Đừng ồn ào nữa.”

Sau đó lau nước mắt trên mặt thiếu niên, ôn tồn vừa đe vừa dụ, “Chúng ta không phải người Bột Hải, không muốn rước lấy phiền phức. Nếu như ngươi dám nói với người khác chúng ta là yêu ma quỷ quái, ngay bây giờ ta sẽ khử luôn ngươi... Ngươi có đôi bụng không? Đói rồi thì ăn cùng chúng ta đi, Dạ và con thỏ nhãi ranh đều rất ngoan, sẽ không hại người đâu.”

“Nói dối. Sự phụ chính là bị yêu quái hại chết!” Tiểu đạo sĩ kích động phần nộ chĩa thẳng vào mũi ta, “Đừng tưởng rằng ngươi có một thân long khí hộ thể, thì không sợ trời không sợ đất nữa nhá.”

Ba chúng ta đều cả kinh, sau đó con thỏ nhãi ranh nửa giả nửa thật nói, “Đại nhân, thân phận của ngươi bị tiết lộ sẽ phiền phức lắm, đừng mềm lòng nữa, diệt khẩu nó đi.”

Tiểu đạo sĩ nghe thấy, chân đều run lấy bầy.

Lúc này dưới lầu truyền đến tiếng ồn ào huyền ảo. Không ngờ là chủ quán báo quan phủ.

Con thỏ nhãi ranh lườm Dạ một cái, oán giận nói, “Chỉ giỏi gây phiền phức.”

Ta cảm thấy dưới chân tức thì hư không, trong nháy mắt đầu vầng mắt hoa, đến khi dẫm lại lên đất bằng, thì đã ra khỏi tử lâu, đứng ở hẻm nhỏ góc đường.

Thò đầu ngó nghiêng, không ít quan binh xông vào tử lâu, ông chủ và tiểu nhị đều đứng ngoài cửa lo sợ nơm nớp.

Ta bịt mồm tiểu đạo sĩ, nó đang liều mạng giãy giụa trong lòng ta.

“Dạ, đây là pháp thuật của ngươi à?”

Dạ nhún nhún vai, liếc xéo con thỏ nhãi ranh.

Con thỏ nhãi ranh lạnh nhạt nói, “Đại nhân, hần là sắc quỷ, ngoại trừ biết trò quỷ áp thân chiếm tiện nghi, giương móng vuốt cào đồ đạc, hết thấy yêu thuật tiên pháp còn lại đều mù tịt.”

Dạ, “Hừ.”

Ta thở dài, “Thế gổ gửi ngựa và hành lý vẫn còn chứ, tí nữa phải nhớ quay về lấy ngựa.”

“Đại nhân yên tâm.” Con thỏ nhãi ranh lục lọi túi tiền, “Đổi quán khác ăn cơm trước nhé.”

“Được được.” Tay phải ta không có lực, sức của tiểu tử trong lòng lại lớn, mắt thấy sắp không giữ nổi nữa, “Thỏ nhãi ranh, thứ này làm sao bây giờ.”

Dạ nói, “Đã bảo giết người diệt khẩu rồi còn gì, đại nhân đúng là mềm lòng.”

Tiểu đạo sĩ trong lòng phát ra một tiếng nứt vỡ kinh hoàng.

Ta cả giận nói, “Dạ, đừng làm rối thêm nữa, nó hoảng thật đấy. Ta thực sự vẫn không dám buông tay, nhất định nó sẽ hô hoán ầm lên.”

Dạ bay qua, một trảo đánh ngất nó.

Tiểu đạo sĩ mềm oặt ngã xuống trong lòng ta.

“Như vậy đi.” Con thỏ nhãi ranh búng tay một cái, một cái bao tải từ trên trời giáng xuống, chụp kín đầu tiểu đạo sĩ.

Trán ta tức thì toát ra mồ hôi lạnh, ta nói, “Thế này chúng ta là ba bị buôn bán trẻ con sao.”

Con thỏ nhãi ranh nói, “Không khác bao nhiêu đâu. Đại nhân không cần lo lắng, ta tự có tính toán.”

Bởi vì vào trước khi vào kinh toàn cưỡi ngựa, thân thể mệt mỏi rồi.

Muốn ăn một bữa tử tế mà lần tới lần lui vẫn chưa xong.

Cuối cùng chúng ta đổi sang một nhà trọ khác, xách đồ ăn vào trong phòng, rửa mặt xong xuôi, ta ngã đầu xuống gối, một đầu ngón tay cũng chẳng muốn động dấy.

Dạ bay tới, nhẹ nhàng nằm ở bên người ta, đang chính hạ, hần lại lạnh lạnh, ta gần như vô thức liền ôm hần vào trong ngực.

“Dạ.”

“Ừa?”

Ta buồn ngủ không mở nổi mắt, “Ngày hôm nay chuyện gì xảy ra?”

“Ta đang bay trên đường cái, bất thành linh nó từ đâu chui ra. Ta còn chưa phản ứng lại, phù chú đã dán búp lên trán rồi.”

“Phù chú đó rất lợi hại sao?”

“Lợi hại lắm đó. Nếu không có nghìn năm đạo hạnh, ta khẳng định hồn bay phách tán rồi.”

Ta nhớ vừa rồi đứa nhóc kia tỉnh lại, ta liền bưng một bát cơm đắp thức ăn cho nó, kết quả nó vừa ăn ngồm ngoàm, còn vừa chê cay.

“Sư phụ nó không còn.” Ta vuốt đầu Dạ, “Cuộc sống nhất định không dễ dàng, người xem y phục của nó bẩn hết rồi.”

“Đại nhân, thời điểm ngài lớn chừng đây, vẫn còn sư phụ, thì không như vậy hay sao?”

“Ôi...” Ta thở dài, mơ màng buồn ngủ, “Khi đó... tất cả y phục... đều là một mình ta giặt... Nếu ta không giặt... sẽ bị ăn đòn...”

Thiếu niên nhỏ tên Lâm An. Sau khi mặc bộ quần áo thùng thình của ta, cũng coi như là một đứa nhỏ cực thanh tú động lòng người. Mỗi lần bị Dạ trêu chọc, nó lại tủi thân, còn cố nhẫn nhịn, tự cho là rất có khí khái nam tử, thế nhưng cái miệng nhỏ lại không kiềm chế được run run rẩy rẩy, bộ dáng nhỏ ấy đặc biệt làm người ta thương yêu.

Lâm An kể với ta, nó vốn là trẻ mồ côi. Tháng trước sư phụ bị một con yêu rắn hại chết, nó liền dắt một nắm phù chú tự vẽ, đến cửa nhà dân chào mời, kiếm ít tiền ăn cơm.

Con thỏ nhãi ranh thì bảo, yêu ma bình thường chỉ cảm nhận được long khí, nó lại có thể thấy long khí hóa tím, nhất định là một kỳ tài. Không thể thả nó trong lãnh thổ Bột Hải đi nói lung tung gây phiền phức, còn như diệt khẩu, lại có hơi đáng tiếc. Tới Nhật Bản rồi, phải tìm âm dương sư giỏi nhất hỏi vị trí cây thần Phù Tang, chi bằng thuận tiện xem xem, có hay không âm dương sư có thể nhận Lâm An làm đệ tử.

“Biện pháp này hay.” Ta cười nói, “Đồ thỏ nhãi ranh, tiểu tử ngươi được lắm, nhân tài Đại Đường ta đều cuỗm sạch đến Nhật Bản nhà ngươi.”

Hắn nhu mì nhìn ta, cười giả hoạt, “Đại nhân thật không biết thế nào là đủ, ngươi cũng đã cuỗm ta tới tay rồi, còn không nở một đứa đạo sĩ nhỏ ư.”

Hắn nói xong lời này, ta tránh hắn mất mấy hôm.

Vài ngày sau, chúng ta rời khỏi Thượng kinh, thẳng tiến về hải cảng Nhật Bản.

Lâm An và con thỏ nhãi ranh quan hệ không tệ, đã gọi thẳng đại ca.

Sống chung với ta cũng rất tốt, khi biết thân phận trưởng hoàng tử của ta, thì đối với ta vô cùng sùng bái. Còn suốt ngày hỏi ta, hoàng tử Đại Đường đều đẹp như thế nào.

Thế nhưng nó và Dạ Không thể nào hòa hảo.

Dạ trẻ con quá thù dai ghi hận, ngay cả ta còn từng ném đau khổ, đừng nói gì Lâm An, dọc đường đi bị Dạ ăn hiếp mọi lúc mọi nơi, thời khắc máu chốt, con thỏ nhãi ranh lại giả hoạt bám lấy ta chỉ quay đầu lại xem náo nhiệt.

Bởi vì chúng ta không phải thương nhân, cho nên đợi bốn ngày mới lên được một con thuyền rời bến.

Thuyền rất lớn, thuyền viên đều là người Nhật Bản. Nghe nói thuyền này chính là chuyên dùng để đưa binh dân Nhật quay về Nhật Bản. Ba tháng mới ra khơi một lần.

Nếu không có ngự ấn của Ngự Vương, quan phủ còn tưởng rằng chúng ta là hoàng tộc Cao Ly tìm Nhật bản nương tựa. Thiếu chút nữa bắt giam cả đám.

Khoang thuyền ngăn gian, con thỏ nhãi ranh bỏ một đồng tiền bao tròn một gian lớn nhất.

Vừa lên thuyền, chúng ta đã bị một đám thiếu nữ Nhật còn mặc trang phục Đường lôi đi ăn cá biển tươi sống.

Tại Trường An không được ăn cá biển. Cho dù đưa đến được, cũng đều cũ sắp ươn tới nơi.

Ta ăn không ít. Lâm An thắng thắn ợ một cái.

Dạ phởn chí. Bắt đầu bay loạn cào cào khắp nơi.

Lúc thì ném tung thùng gỗ, lúc thì lưu lại mấy vết cào trên vải buồm. Sau đó trở về nói với ta, hắn chưa từng thấy nhiều người Nhật Bản như vậy, từ nay có trò vui rồi.

Quả nhiên lúc thuyền sắp rời cảng, đã có một số người Nhật Bản rì rầm.

Ta nghe không hiểu, bèn hỏi con thỏ nhãi ranh. Con thỏ nhãi ranh vẽ mặt bí hiểm, nhìn lướt qua Dạ, lắc đầu cười nói, “Bọn họ nói trên thuyền này có ma.”

Ban đêm, tuy nói là ngủ trong khoang thuyền, thế nhưng bởi vì là gian lớn nhất, bài trí bên trong lại không tồi, nên không khác nhà trọ là mấy. Chỉ có điều không có giường, dưới đất trải toàn đệm. Bình phong che phía trước. Phong cách vô cùng Nhật Bản.

Lâm An ngủ phía ngoài bình phong. Ta ngủ ở trong, Dạ nằm bên trái, con thỏ nhãi ranh thì hóa thành cáo nhỏ cuộn tròn trong ngực ta.

Bình phong không ngăn được gió biển. Phải trái đều lành lạnh. Ngực lại nóng hầm hập mềm nhung nhung.

Ta thích ý vô cùng, mơ mơ màng màng lại mộng thấy Ngự Vương.

Ta mộng hấn đánh cờ cùng Trọng Hoa quân, thua liên tục.

Bởi Trọng Hoa quân cho hấn xem bộ dạng tiêu điều tự tại mấy ngày nay của ta.

Ta mặc y phục tục tằn, ta ẩu đả đánh lộn, ta uống rượu chơi bạc.

Lại khiến tiểu súc sinh tức hồng người.

Ta trong mộng ngoác miệng cười ha hả, nhắm mắt cong môi cười đến hừng đông.

53. Chương 53

Đây là một loại tâm tình phi thường khó biểu đạt.

Ngày trẻ, không ít thời gian ta theo sư phụ sư huynh chạy khắp đại giang nam bắc. Ngự Vương ghét nhất ta đánh bạc, kỷ thực cũng không phải ta nghiện nghiện gì, chỉ là mấy ngày nay gặp sòng bạc thì ngứa tay thôi.

Bởi vì ở bên cạnh hấn, hấn cũng thế, ta cũng thế, muốn ở cùng nhau, muốn đối phương vui vẻ. Ta sẽ không làm chuyện hấn ghét. Hấn cũng sẽ không bày ra cho ta thấy mặt ương ngạnh ta không thể tiếp thu.

Có lẽ là trời buộc, nhưng ta không hề hối hận.

Ta chưa từng nghĩ tới bản thân có thể có một cơ hội tách khỏi tầm ảnh hưởng của hấn, trở về làm chính mình. Tuy rằng cái kẻ nhậu nhẹt say xỉn, còn có phần yêu nghiệt này khiến bọn nhỏ bên người ta cũng sắp sửa không chịu đựng nổi, thế nhưng nếu như ta biết, ta tuyệt đối không muốn dùng cái chết của Ngự Vương đổi lấy tự do cho bản thân mình.

Ta của hiện tại, đang đứng trên mảnh đất Nhật Bản.

Tựa như một đứa trẻ mới sinh.

Ta suy nghĩ miên man, có phải chẳng tất cả những người ngoại quốc đặt chân lên bến cảng Đại Đường cũng sẽ có tâm tình như ta vậy.

Đây là một loại tâm tình khó mà biểu đạt.

Mọi thứ ta nhìn đều mới mẻ.

Ở đây không giống với Bột Hải, nơi này là bên kia đại dương. Ngày trẻ, ta luôn cho rằng, Đại Đường chính là thiên hạ; sau khi được thả khỏi Ngự vương phủ, ta liền cảm thấy, Trường An đã trở thành tất cả của mình.

Còn ngay lúc này đây, thì phi thường kỳ quái.

Rõ ràng ta đã cố gắng áp chế kích động và lặn dưới đáy lòng, thế nhưng đứng trên mảnh đất xa lạ, lòng lại nhớ quê hương, nhớ Trường An, càng nhớ hần hơn bao giờ hết.

Từ lúc hần gặp chuyện không may tới hôm nay, đã bốn tháng lẻ bảy ngày. Đừng thấy ta say. Thực ra ta rất nhớ.

Nhật Bản càng gần, con thỏ nhãi ranh càng ngày càng trầm mặc.

Có lẽ ta biết hần đang suy nghĩ gì.

Cảm giác về Nhật Bản cũng gần na ná với Trường An, kiến trúc rất giống, từ cách bố trí đường đi cho đến trang phục nam nữ.

Về phần ta cảm giác đầu tiên khi ta xuống thuyền.

————— khắp nơi là điệu ngữ lưu lô.

Ta là khách quý tới từ Đại Đường, rất nhanh đã được quan viên cảnh Nhật Bản tiếp đến nghỉ ngơi ở phủ đệ.

Ta trông thấy bình phong họa mỹ nhân, mọi người đều chân trần bước trên mặt sàn sạch bong, hoặc là ngồi quỳ dưới đất.

Ta xiêu vẹo ngồi xuống, đây là quốc gia của con thỏ nhãi ranh ư.

“Lại đang nghĩ đến Ngự Vương sao.” Con thỏ nhãi ranh từ phía đối diện vũng vàng đẩy một ly trà qua. Ta đón lấy, bưng lên, bốc hơi nghi ngút, “Ta đang nghĩ đến người kia.”

“Nghĩ đến ta?” Con thỏ nhãi ranh nhìn ta, hỏi, “Nghĩ đến ta cái gì?”

“Người nên cắt mái rồi. Mấy tháng nay dường như người lại cao lên đấy.”

Con thỏ nhãi ranh cúi đầu, nhìn tán anh đào cao lớn trong đình viện, “Nếu là tháng ba thì thật tốt, bây giờ hoa đã tàn mất rồi. Lần sau khi nào đại nhân mới tới đây, không có khả năng lại tới nữa đâu nhỉ. Thời điểm anh đào khai hoa đẹp lắm, người đứng là không có phúc được thấy.”

Ta cười ha hả, “Nhìn người cũng như nhau.”

Con thỏ nhãi ranh nhìn nhìn ta, đứng dậy, vòng qua bình phong bước ra ngoài, “Ta đi ra ngoài một chút, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai liền vào Bình An kinh. Tìm được âm dương sư ở Bình An kinh, là có thể có tung tích của cây thần Phù Tang rồi.”

“Đường dài quá...”

Ta ngửa mặt nằm trên mặt đất, dang hai tay, xoắn rộng tứ chi.

Dạ trôi rồi. Lâm An vẫn ở bên cạnh ta.

Nó bò qua, sau đó từ phía trên nhìn ta đầy hiếu kỳ. Ta bèn giơ tay miết cái mặt nhỏ, nhéo rồi nhéo, nhéo đến khi cái miệng nhỏ sắp run rẩy, mới buông tay.

“Đại nhân?”

Lâm An xoa búi tóc, cởi đi cả bộ đạo sĩ lỗi thời, càng giống như một tiểu công tử. “Đại nhân?”

“Sao hả?”

” Với ai huynh cũng như thế hết.”

Ta sửng sốt, “Như thế nào?”

Lâm An chỉ mới mười hai tuổi, nó kéo một cánh tay ta, nhéo nhéo, nói, “Huynh luôn nhéo mặt ta như thế, cũng nhéo mặt Dạ như thế, còn nhéo cả mặt đại ca.”

“Hả?”

“Huynh đều coi chúng ta thành đệ đệ cưng chiều đúng không?”

Lâm An một câu kinh người, “Đại nhân, vì sao coi ai cũng giống như đệ đệ vậy?”

Ta ngẩn ngơ, Lâm An tiếp tục nhéo tay ta, nói, “Đại ca hình như không vui vẻ mấy. Ta còn nhỏ, còn chưa rõ ràng, thế nhưng có đôi khi ta nghĩ rằng, có phải hay không chính là vì chuyện đó?”

Lâm An đi rồi. Đi vào trong viện quần lầy con thỏ nhãi ranh hỏi ai là sư phụ tương lai của nó.

Dạ bay về, ngã đầu nằm gối lên bụng ta, cọ cọ, “Tiểu quỷ này, chỉ biết bám lấy tiểu hồ ly tinh.”

Ta ôm lấy hần, xoa đầu hần, do dự mãi, hỏi, “Dạ.”

“Hử?”

“Người nghĩ, ta đối với người... ừm... nói như thế nào nhỉ... Ta đối với người như thế nào?”

“Đại nhân người lại xin à?”

“Không có.” Ta không vui nói, “Người cảm thấy ta coi người thành đệ đệ sao?”

Dạ sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên phá ra một tràng cười khanh khách, “Đại nhân! Người đùa đấy à! Người không coi ta thành đệ đệ, vậy hiện tại người đang làm gì đó? Người đang xoa đầu ta.”

Tay ta cứng đờ, gương gao giữa không trung.

Dạ bay mất. Còn cười ta một tràng.

Ta ngơ ngác nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời từ từ tối sẫm, rốt cục con thỏ nhãi ranh đã trở về, nhìn thấy ta liền nhú đầu mày, “Người vẫn nằm im? Không hề nhúc nhích?”

Ta ngồi dậy, không nhin được nói, “Ta muốn đi ngoài...”

Sắc mặt con thỏ nhãi ranh trầm xuống, thở dài nhìn chung quanh, nói, “Vậy người đi theo ta.”

Ta đứng lên, áo quần xộc xệch, túm chặt hần, “Thỏ nhãi ranh, người cảm thấy ta coi người như đệ đệ sao?”

Con thỏ nhãi ranh khẽ giật mình, quay đầu lườm ta, “Xem lại bộ dạng người đi, hoàn toàn là ta chiếu cố người, người mới là đệ đệ ta thì có.”

Ta có chút xấu hổ, “Vừa rồi uống nhiều nước, lại nằm trên mặt đất hơn một canh giờ.”

Con thỏ nhãi ranh xiết chặt tay ta, ngay lúc ta tưởng rằng hần dong ta đi nhà vệ sinh, hần lại đột nhiên xoay người, đẩy ta ngã nhào ra đất, thiếu chút nữa làm ta đụng gậy thất lưng.

Cánh tay hần chống tại hai bên tai ta, ta đẩy đẩy, kính ngạc phát hiện ra, con thỏ nhãi ranh ngày xưa ta có thể nhắc lên bằng một tay, hiện tại đã không thể đẩy ra được nữa.

“Thật không?” Con thỏ nhãi ranh cúi đầu, chớp mũi sắp dính vào chớp mũi ta, “Quả nhiên người chỉ coi ta như đệ đệ.”

Ta không biết nên làm sao tránh né. Trong lòng ta, con thỏ nhãi ranh tựa hồ vĩnh viễn vẫn là một đứa trẻ, hần đang tức giận, ta chưa hề chú ý tới, hần đã trưởng thành.

Ta biết nếu quay đầu, hần nhất định sẽ thương tâm.

Ta không muốn khiến hần thương tâm.

Thế nhưng nếu không phải Lâm An nói với ta những điều này, có lẽ ta thực sự vẫn chưa ý thức được, tự đáy lòng ta yêu thương bọn họ, bảo hộ bọn họ, tựa như...

“Người mới nhận ra, người đối xử với ta như đệ đệ rồi hả?... Ta cũng như hoàng đệ của người? Có phải hay không? Đại nhân? Hả? Người coi ai cũng đều là hoàng đệ? Có phải hay không? Tất cả bọn ta đều là trẻ con, có phải hay không? Hả?”

Ta vô thức giơ tay, vòng qua bờ vai, xoa lên đầu hắn.

Hắn lại tránh đi, nhìn ta đầy chán ghét, “Người lại xoa đầu ta? Hả? Người còn véo mặt San Hô? Vỗ vai Bạch Liên? Hả? Người ôm Dạ tựa như ôm gối đầu, hả? Người thật sự định tiếp tục như vậy sao? Cả đời ở chung cùng bọn ta như vậy?”

Ta há hốc mồm, hắn hung tợn nhìn ta, quát, “Nói cái gì khác đi! Ta không muốn nghe người nói câu xin lỗi!”

Ta xoắn, mắt tự nhiên nói, “Ta sắp tiểu ra quần rồi.”

Con thỏ nhãi ranh ngớ người.

Mặt ta đỏ bừng chừng sắp xuất huyết, “Thực... Thực sự sắp tiểu ra quần rồi...”

“Phụt...”

Con thỏ nhãi ranh trong nháy mắt tán công, trực tiếp từ hình người biến thành con cáo nhỏ, ngồi chồm hổm trên ngực ta, nói, “Đại nhân, người được lắm.”

“Ồ...”

“Người có nhớ ta đã nói gì không? Ta đã nói, người còn khiến ta thương tâm, ta liền đi tiểu trên đầu người. Trước khi người tiểu ra quần, để cho ta tiểu đã nhé...”

“U oa ~!!! Tránh ra!!! Không được không được!!!”

Ngày hôm sau, ta và con thỏ nhãi ranh cứ làm như đêm qua chưa từng có phát sinh chuyện gì.

Tiếp theo suôn sẻ một mạch, không còn có giữa đường chui ra một đạo sĩ hòa thượng yêu tinh gì gì đó.

Rất nhanh chúng ta đã tìm được âm dương sư có uy tín nhất Bình An kinh.

Ông ta còn là người yêu thích văn hóa Đại Đường, nói tiếng Hán cũng rất trôi chảy.

Chỉ có điều ông ấy nói với chúng ta ——

“Nhật Bản căn bản không có cây thần Phù Tang thực sự. Đó chẳng qua chỉ là một truyền thuyết.”*

* Theo truyền thuyết cổ phương Đông có cây dâu rồng lòng gọi là Phù Tang hay Khổng Tang, là nơi thần Mặt Trời nghỉ ngơi trước khi cưỡi xe lửa du hành ngang qua bầu trời từ Đông sang Tây, do đó Phù Tang hàm nghĩa văn chương chỉ nơi mặt trời mọc. Vì tên của Nhật Bản có nghĩa là “gốc ở mặt trời” nên thời xưa người ta đã đồng nhất hóa nó với xứ sở của loại cây huyền thoại trên mà gọi nó là nước Phù Tang.

54. Chương 54

Lâm An được lão âm dương sư thu làm đệ tử.

Ta không sao hiểu được, con thỏ nhãi ranh chẳng phải yêu quái ư, sao mà uy phong dữ vậy nhỉ.

Nói thật ra thì, thời điểm nghe được cây thần Phù Tang chỉ là hư ảo, ta thực sự là không cất nên lời.

Không may may nghĩ ngờ lời nói của Trọng Hoa quân.

Ra khỏi đền thờ, ta cả đường bước theo sau con thỏ nhãi ranh.

“Còn có ai khác biết không?”

“Đó là âm dương sư có uy tín nhất ở Bình An kinh rồi.” Con thỏ nhãi ranh nói, “Ông ta cũng không biết, chỉ có thể hỏi bà ấy thôi.”

“Ai?”

“Đi theo ta.”

Ta chân xỏ guốc gỗ, xiêu xiêu vẹo vẹo theo sát sau lưng hấn.

Thứ này ta thực sự đi không quen. Ba bước hơi liêu xiêu, năm bước vẹo cả người.

Bất đắc dĩ, ta đành túm lấy tay áo con thỏ nhãi ranh, khoác lên cánh tay hấn.

“Đi lên núi.”

Con thỏ nhãi ranh chỉ chỉ phương xa.”Nhất định bà ấy biết.”

“Bà ấy là ai.”

“... Đi theo ta là được.”

“Người nói đi, bà ấy là ai vậy...”

“Mẫu thân ta...”

Ta, “...”

Kể ra thì, ta nhớ là trước đây khi đạo sĩ Thừa Thiên quan tới, ta còn lấy một tờ phù chú dán lên trán hấn. Lão đạo sĩ kia cực kỳ lợi hại, có thể nhìn thấy long khí của ta, sao lúc đó lại không vạch trần con thỏ nhãi ranh là hồ ly chứ nhỉ.

Còn có khi ở Bột Hải, hình như hấn không hề sợ Lâm An.

Đến Nhật Bản nửa tháng, hấn tám hướng tung hoành, đại sư bốn phương đều quen biết hấn.

“Ta hỏi, rốt cuộc người có thân phận gì hả.”

Ta túm chặt hấn, “Người nói tiểu hỏa cầu muốn tu thành hình người, phải mất năm trăm năm, làm sao người mới mười mấy tuổi thôi hả.”

Con thỏ nhãi ranh lườm ta một cái, không nói một lời mang ta đi gặp mẫu thân.

Ta có chút khấn trương, ta còn chưa từng nhìn thấy hồ ly tinh mẹ đâu đấy.

Hấn mang ta lên núi, đi được phân nửa ta đã mệt rã rời.

Ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn Bình An kinh trải dài bốn phía dưới chân, giống hệt Trường An.

“Nhớ nhà rồi hả?”

Con thỏ nhãi ranh ngồi bên cạnh hỏi ta.

Bắp chân hấn vùi trong cỏ dại. Đầu hấn nhẹ nhàng tựa lên đầu vai ta, dựa vào một cách tự nhiên vô cùng.

Ta nhớ tới ngày tháng ba nọ, hấn còn ngồi dưới tàng cây hoa đào, bưng thanh tửu, trải chiếu hoa, khi ấy ta cũng từng hỏi hấn như vậy, “Nhớ nhà rồi hả?”

Con thỏ nhãi ranh nhẹ giọng nói, “Nhớ nhà cũng không sao. Đại nhân từng nói... Trường An có hoa đào, nơi này có hoa anh đào, hoa đào hoa anh đào, đều như nhau cả.”

Ta nói, “Là như nhau, gió thổi qua, đều rơi cánh hoa, đều rất sâu róm.”

Con thỏ nhãi ranh hung hăng đập bốp lên vai ta, tức giận nói, “Người người này sao lại như vậy.”

“Ha ha.” Ta xoa xoa tóc hấn, đột nhiên cứng đờ.

“Người xoa đi.” Con thỏ nhãi ranh khép mắt nhìn xuống, “Thảo nào hoàng đệ của người không cao nổi, ắt do từ nhỏ đến lớn toàn bị người xoa đầu.”

Nhớ tới chuyện đêm kia, ta vẫn là xấu hổ thu tay về, “Đã nhiều năm như vậy... chỉ là thói quen thôi. Ta sẽ chú ý. Lần sau không xoa đầu các người nữa.”

Con thổ nhãi ranh nổi giận, “Bảo người xoa thì người cứ xoa! Ở đâu ra nhiều lời thừa như vậy!”

Lời này kêu mười phần hùng hổ, kinh hãi chim rừng.

Ta ngơ ngác, hần hô xong mới ý thức được bất thường, lập tức đỏ mặt.

“Ái chà chà. Đứa nhỏ này, đi Trường An một chuyến, sao lại biến thành như vậy chứ.”

Một giọng phụ nữ đột nhiên vang lên trong núi.

Con thổ nhãi ranh bật dậy ngay tức khắc. Lú la lú lô, tuôn một tràng điệu ngữ.

Ta cũng đứng dậy theo, nhìn tứ phía chung quanh, không có bóng dáng người nọ, tám chín phần mười là mẹ của con thổ nhãi ranh.

Me hần lại nói tiếng Hán, hơn nữa nhả chữ rất rõ ràng, “Cây thần Phù Tang ở trên núi Tang Lập ngoại thành phía đông Bình An kinh, bởi vì có kết giới, chưa từng có ai tới gần nơi đó được.”

m thanh dường như truyền đến từ không trung, hoặc là phát ra từ mặt đất.

Ta không biết nên thế nào cho phải, đành lẳng lặng lẳng tai nghe.

Con thổ nhãi ranh lại lú lô một hồi, sau đó thì im lặng.

Giọng nữ đột nhiên lại vang lên, “Quý đại nhân. Đa tạ ngài đã chiếu cố đứa nhỏ này.”

Ta vội xua tay, cũng không biết bà ấy có thấy được hay không, “Đâu có gì đâu có gì.”

“Đại nhân năm nay...”

“Ta hai mươi bảy rồi.”

“Ái chà chà, con trai à, sao con có thể gọi đại nhân là ca ca chứ, rõ ràng có thể làm thúc thúc con rồi.”

Ta nháy mắt trầm mặc.

Con thổ nhãi ranh hừ lạnh một tiếng, lời ta toan xuống núi.

Ta hỏi, “Không cần lên nữa sao?”

“Đã biết vị trí của cây thần Phù Tang rồi.” Con thổ nhãi ranh suy nghĩ một chút, nhìn ta nói, “Quý thúc thúc.”

Khoảnh khắc đó, ta chỉ muốn phang ngay cho cái tát.

“Quý thúc thúc, đường núi không dễ đi, Dạ lại không biết đã bay đi đằng nào, xuống núi nghỉ ngơi trước đi. Ngoại thành cách không xa. Ngày mai đi bộ là được. Được chứ. Quý thúc thúc.”

Ta túm cổ áo hần, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người cầm miệng cho ta.”

“Mẫu thân nói đúng, người cũng có thể làm thúc thúc ta rồi.” Con thổ nhãi ranh cong mắt cười, “Dù sao người cũng chỉ coi ta như em trai, kỳ thực người có thể coi ta như cháu trai đấy.”

Ta thề, hần nói thêm câu nữa, ta sẽ vác hần lên, ném xuống dưới chân núi.

“Mẫu thân người —— “

“Bà là sơn thần thủ hộ Bình An kinh.”

Ta cả kinh ngừng bước, “Cho nên người mới lợi hại như vậy hả? Mẫu thân người là thần tiên mà.”

Con thổ nhãi ranh quay mặt đi, giữ chặt tay ta.”Đừng để ngã lộn cổ đấy.”

Ta cầm tay hần, cảm thấy đầu ngón tay hần rất lạnh. Còn có hơi run rẩy.

“Ta cũng đi!” Dạ bắt đầu thét lên the thé “Mang ta đi mang ta đi mang ta đi mang ta đi!!!!”

“Không được.” Con thổ nhãi ranh như đinh đóng cột, “Cây thần Phù Tang, quỷ hồn không thể tiếp cận.”

“Các người nhần tâm vút ta lại chỗ này sao!? Há!???”

“Người đi tìm Lâm An đi, sau này nó sẽ không quay về Trường An đâu, tháng ngày người ăn hiếp nó cũng chẳng còn bao lâu nữa, mau mau tranh thủ thời gian đi.”

Dạ thét chói tai, “Ta ư!!”

Ta nói, “Dạ, đừng làm loạn nữa, nghe lời nào.”

Con thỏ nhãi ranh nói, “Đúng rồi, Dạ, người phải nghe lời Quý thúc thúc.”

Ta trầm mặc.

Dạ bạo phát.

“Quý thúc thúc!? A? A ha ha ha ha ————”

Ta nói, “Con thỏ nhãi ranh, nếu tính theo tuổi, người nên gọi Dạ tổ tông...”

Tiếng cười của Dạ chợt im bật. Đồng thời trong nháy mắt gương móng vuốt, khua khoảng trước mặt con thỏ nhãi ranh nói, “Người dám gọi thử xem —— thử xem ——”

Con thỏ nhãi ranh quay đầu đi chỗ khác. Nâng chung trà lên nhấp một ngụm. “Cứ quyết định như thế. Đại nhân, cây thần Phù Tang có phượng hoàng lửa thủ hộ, phỏng chừng Phượng hoàng châu mà Trọng Hoa quân nói đến là của con Hỏa phượng kia.”

Ta nói, “Hỏi xin nó, nó sẽ cho sao?”

Con thỏ nhãi ranh nói, “Dùng thứ khác trao đổi.”

Ta hỏi, “Dùng thứ gì?”

Hắn nói, “Không rõ, đi mới biết được, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ta nằm xuống, Dạ bay ra ngoài sân.

Con thỏ nhãi ranh hóa thành con cáo nhỏ, chui vào ổ chăn của ta.

Ta ôm nó vào lòng, nhắm mắt lại, đang mơ màng, đột nhiên vùng mở mắt.

“Này này. Cây thần Phù Tang cao bao nhiêu? Làm thế nào lên đến ngọn hả?”

Con thỏ nhãi ranh vẫy đuôi, cuộn tròn một nắm, “Leo lên thôi.”

“Leo ——!?”

Ta kinh hồn chưa định ngủ một đêm. Ngày hôm sau cáo biệt Dạ, cùng con thỏ nhãi ranh đi tới ngoại thành phía đông.

Xông vào kết giới.

Đứng dưới tàng cây thần Phù Tang. Ngửa mặt nhìn lên tán lá khổng lồ che khuất bầu trời.

Ta hỏi con thỏ nhãi ranh, “Leo thật sao? Ta căn bản nhìn không thấy ngọn.”

Quay đầu nhìn lại, vật nhỏ đã biến thành cáo nhỏ, xoát xoát mấy cái đã chạy vèo lên cây.

Ta khề nhếch mép, “Người còn biết leo cây cơ đấy.”

“Quý thúc thúc, đừng lãng phí thời gian nữa.” Tiểu bạch hồ ngoắc ngoắc đuôi, “Mau lên.”

Cũng may cây Phù Tang cành lá um tùm.

Ta dựa vào khinh công bay lên trên. Phỏng chừng qua mấy canh giờ, ta rốt cục ngồi phệt trên nhánh cây, không động đậy nổi.

Con thỏ nhãi ranh dừng lại, biến trở về hình người, ngồi đối diện ta, lắc đầu, “Giờ mới là khởi đầu của khởi đầu thôi.” (aka còn xa khuất)

Ta nói, “Sớm biết vậy đã mang theo lương khô rồi.” Cúi đầu nhìn xuống dưới, sắp không thấy rõ mặt đất đâu. Xa xa Bình An kinh cũng biến thành khoảng vuông nho nhỏ.

Con thổ nhãi ranh vỗ vỗ bên hông, “Ta mang nước rồi.”

Ta thở dài, “Cứ thế này ba ngày ba đêm cũng không thể lên đến ngọn được đâu.”

Con thổ nhãi ranh nói, “Có lẽ chúng ta nên dẫn Hỏa phượng xuống đây.”

Ta kinh ngạc, “Dẫn thế nào?”

Con thổ nhãi ranh nói, “Đây là tổ của nó.”

“Vậy thì sao?”

Con thổ nhãi ranh nháy mắt một cách狡 hoạt, đưa túi nước qua, “Ta đã nghĩ ra biện pháp rồi. Đại nhân, uống chút nước đi.”

Ta nhận lấy uống nửa bình, lại bắt đầu leo, sau một canh giờ, chung quy lại ngừng lại, sắc trời đã dần muộn, hoàn toàn không thấy mặt đất ở đâu.

“Đại nhân sao lại ngừng?”

Ta nói, “Ta muốn...”

Con thổ nhãi ranh nhìn ta cười mờ ám.

Ta đột nhiên hiểu ra.

“A... Đồ thổ nhãi ranh, ngươi được lắm đấy, thủ đoạn thiếu đạo đức như thế mà cũng nghĩ ra được. Vậy ta không khách khí!”

Ta đứng dậy, vịn nhánh cây, tháo đai lưng, hào sảng vung một dòng nước tiểu.

Vừa buộc lại dây lưng, đỉnh đầu lập tức truyền đến tiếng rống giận dữ của Hỏa phượng.

55. Chương 55

Ta đã từng thấy mỹ mạo của Long hoàng.

Cho nên nội tâm rất kỳ vọng vào ngoại hình của Hỏa phượng.

Ta chỉ mới xem qua phượng hoàng đồ đằng trong sách, cùng với vài tấm phù điêu trong cung Đại Minh.

Khoảnh khắc Hỏa phượng rít vang, ta thực sự là vừa khản trương, vừa hưng phấn.

Ta tưởng rằng chỉ ít nó cũng sẽ bay xuống đây, quắp lấy chúng ta rồi cho rơi tự do chẳng hạn.

Kết quả thật thất vọng.

Nó chỉ động dậy một tí trên ngọn cây, sau đó giũ xuống một sợi lông vũ.

Ta thực sự không cách nào miêu tả sợi lông vũ đó đẹp đến đâu.

Lúc này ta và con thổ nhãi ranh đang mặt đối mặt ngồi trên cành cây, trăng đã chậm chậm lên cao, nhưng sợi lông vũ kia lại mang theo ánh đỏ chói mắt rơi xuống, thời điểm bay qua trước mắt chúng ta, còn tỏa ra nhiệt lượng.

Ta ho khan một tiếng, hỏi, “Pượng hoàng yêu quý ở của nó đến mức độ nào.”

Con thổ nhãi ranh lắc đầu, lo lắng nói, “Ta không biết phượng hoàng Đại Đường thế nào, ta chỉ biết là phượng hoàng Nhật Bản rất hung dữ. Đại nhân ngài tiểu ở đây, không chừng sẽ chọc lão nhân gia trực tiếp đốt ở...”

Lông vũ rơi về phía gốc, từ khoảng cách chỗ ta nhìn xuống, chỉ trông thấy một điểm sáng lóe lên, ngay tiếp theo điểm sáng này càng lúc càng lớn, trên lông vũ mang theo ngọn lửa, cành lá dưới gốc cây trong nháy mắt bùng cháy.

Mắt thấy ngọn lửa vùn vèo quỷ dị như một con rắn cấp tốc trườn tới, ta đứng bật dậy, hung hăng túm lấy con thỏ nhãi ranh chạy ngay về phía ngọn.

“Con thỏ nhãi ranh nhà ngươi đúng là cái mồm quạ đen!”

“Ồi nó đốt thật!”

Con thỏ nhãi ranh từ trong tay của ta co thành một nhúm, hóa thành tiểu hồ, nhanh chóng phi lên cây. Hai ba bước đã phóng vượt qua ta.

Ta nhin không được dừng lại, quay đầu lại liếc một cái, chỉ một khắc như thế, mà hỏa xà đã trườn lên đến nơi.

Con thỏ nhãi ranh đứng ở xa tít trên đầu, ngồi xổm trên một cành cây nhìn xuống phía ta, hô, “Đại nhân! Nhanh lên nào!!”

Ta đề mạnh một ngụm chân khí, dồn sức cổ chạy trốn lên trên. Thế nhưng đã rất cao rồi, mà chẳng hiểu vì sao, hô hấp của ta càng ngày càng dồn dập, ngực cũng bắt đầu tức thở khó chịu.

“Đại nhân!”

Lại chạy chưa được vài bước, ta cảm thấy cành cây dưới chân cũng bắt đầu phát nhiệt. Nghiêm trọng nhất chính là khói bụi xộc vào mũi, ta vốn dĩ có chút ngạt thở, chỉ nháy mắt đã không thể nào nhích thêm một bước.

Con thỏ nhãi ranh biến trở về hình người, cõng ta lên lưng, bay lên trên một hồi, chung quy vẫn không bù được với tốc độ của hỏa xà, chỉ trong chốc lát, chúng ta đã bị đại hỏa bao vây.

Ta vô lực nằm sấp trên lưng con thỏ nhãi ranh, hít thở hồng hộc, ho khan không ngừng, mặt bị khói hun đen nhem, tóc tựa hồ cũng bắt đầu cháy khét.

“Hỏa phượng!”

Con thỏ nhãi ranh hô, “Không được làm hại tính mệnh đại nhân!”

Trong ngọn lửa mơ hồ truyền đến tiếng nam tử cười nhạt, nhưng nói tiếng Hán lại không sôi lắm, “Không ngờ khách quý từ Đại Đường lại vô lễ như vậy. Cây thần Phù Tang có thể tái sinh. Nhưng hành vi của các ngươi hơi bị quá đáng.”

“Khụ khụ...” Ta cố sức móc ra lệnh bài cất giấu trong ngực.

Lệnh bài là lúc sắp sửa đi, Trọng Hoa quân kín đáo đưa cho ta, nói rằng có thể dùng để cứu mạng.

Tình huống bây giờ... cả ta cũng sắp thành thịt chín.

Kết quả ngực rùng rùng một cơn, ta đột nhiên ho khan vài tiếng, tay run lên, lệnh bài chưa kịp chìa ra, đã sẩy tay đánh rơi xuống dưới. Nháy mắt bị ngọn lửa nuốt chửng.

“Thôi xong...”

Ta ai thần.

Hỏa phượng lại nói, “Ô —— thì ra là trưởng tử của gia tộc hồ tiên. Nghe nói ngươi mê tí một vị mỹ nhân Đại Đường lớn tuổi hơn mình, té ra chính là vị sau lưng này sao... Chậc chậc...”

Ta biết mặt ta đen sì sì một khối. m thanh cũng thành khản đặc.

“Đại nhân thay mặt chủ nhân Hoàng tuyền hướng Hỏa phượng đại nhân cầu phượng hoàng châu!”

Hỏa phượng búng tay đánh tách, ngọn lửa nháy mắt lụi tàn.

Cây thần Phù Tang xanh mướt đã trở thành một đồng củi khô.

Bóng đêm đặc quánh.

Lửa vừa tắt, xung quanh tức thì một mảnh tối om.

Trước mắt bỗng sáng rực, một vị nam tử mặc kimono đỏ rực lửa bay xuống, vầng vàng đứng giữa không trung, nhìn chúng ta. Tóc phảng phất còn mang theo lửa cháy, một lần nữa chiếu sáng cảnh tượng trong tầm mắt. Đáng tiếc ta bị khói hun đến độ kèm nhèm, trong lúc nhất thời căn bản không nhìn rõ dáng dấp của người nọ.

“Rửa mặt mũi sạch sẽ, có lẽ là một mỹ nhân.” Hỏa phượng bay lại gần, neho lại con mắt màu vàng kim nhìn xem ta, lại vươn tay nâng cằm con thỏ nhãi ranh lên. Thỏ nhãi đang công ta, không cách nào phản kháng.

“Tiểu tử tộc hồ tiên, ngươi nên biết, phượng hoàng châu là bản mệnh của ta, cũng là tinh hoa của cây thần Phù Tang, ngươi muốn, thì ta liền cho sao?”

Con thỏ nhãi ranh vội la lên, “Là Trọng Hoa quân...”

“Cái giá phải trả đâu.”

Hỏa phượng khoanh tay lại, “Ta muốn một cái giá tương đương.”

Cái gì mà giá phải trả? Đầu óc ta dần trở nên thanh minh, cứ cảm giác có gì đó không đúng.

“Giá ta sẽ trả cho ngươi.” Con thỏ nhãi ranh nói, “Ngươi lấy hồ châu của ta đi.”

“Ồ...?” Hỏa phượng cười.

Ta ngớ ra, thét rầm lên, “Không được!!”

“Đại nhân!”

“Không được!”

“Phải đó, tiểu hồ ly. Ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng.” Hỏa phượng cười lạnh nói, “Cho dù ngươi là hậu duệ của hồ tiên, nếu không còn hồ châu, ngươi sẽ không còn yêu lực, ngay cả hình người cũng không thể giữ... Nếu tu luyện lại từ đầu, ngươi phải mất thêm bao nhiêu năm nữa?...”

“Bớt nói lời thừa đi, cái giá này đã đủ hay chưa?”

“Không được!” Ta giãy giụa vùng dậy, liền rơi phịch xuống cành cây, chân bỗng mềm nhũn, lập tức tê liệt ngã sụp xuống. Con thỏ nhãi ranh kinh hãi kêu một tiếng, nhưng Hỏa phượng đã nhanh hơn một bước đỡ lấy cánh tay ta, ta mới không bị rơi xuống dưới

Tóc của Hỏa phượng quá chói mắt, ta không cách nào nhìn thẳng mặt của y.

Ta túm chặt cánh tay y, lắc lắc lắc để, “Phượng hoàng châu, ta thực sự cần... Thế nhưng ngươi đừng thương tổn tiểu hồ. Cái giá ngươi muốn, ta có... Trong cơ thể ta có long châu của Long hoàng Đông Hải...”

Hai mắt Hỏa phượng rực sáng.

Con thỏ nhãi ranh lại giằng ta ra, giận dữ nói, “Không được, không có long châu, ngươi ngay cả mạng cũng chẳng còn!”

Hỏa phượng tức giận nói, “Ta không có thời gian xem các ngươi thăm thiết.”

Phùng.

Dưới gốc cây ngọn lửa lại bùng lên một lần nữa.

Ta và con thỏ nhãi ranh đều cả kinh ngừng lại, đồng thời nhìn y.

Hỏa phượng cười nói, “Quyết định được ai rồi, thì nhảy xuống nhanh lên. Ngọn lửa của ta rất công bằng, chỉ lấy một cái giá tương ứng mà thôi.”

Sợ tóc của con thỏ nhãi ranh tức thì xẹt qua chớp mũi ta.

Ta giật mình, hần đã nhảy xuống.

“A!!!”

Ta vội bắt lấy một tay hần, trượt soàn soạt, tay kia liều chết tóm lấy thân cây mới dừng lại được.

“Người điên rồi!”

“Đại nhân! Buông tay ra!”

“Người đã sớm biết phải trả giá! Người gạt ta có đúng hay không!?”

“Đại nhân! Người mau buông tay ra!”

Ta mà buông tay ta sẽ là con heo.

“Con thỏ nhãi ranh, người đừng có thể hiện với ta! Ta nói cho người, tay phải của ta không có lực đâu! Người mau leo lên cho ta!”

Hỏa phượng ở một bên thưởng thức trò hay.

Con thỏ nhãi ranh cắn môi không nói lời nào.

Ta mềm mỏng xuống. Dịu dàng ôn tồn nói, “Ta xin người đấy. Người lên đi.”

“Đại nhân!”

Con thỏ nhãi ranh cứng cổ nhìn ta, “Người buông tay ra!”

“Được.” Ta nhổ ra một ngụm những khói cùng tro, hung dữ nói, “Xem như người lợi hại!”

Tay trái khẽ buông.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của con thỏ nhãi ranh.

Ta ôm lấy bờ vai gầy yếu của hắn, cùng nhau rơi xuống dưới...

56. Chương 56

“Người tỉnh rồi à?” Con thỏ nhãi ranh vứt một phiến lá cây Phù Tang lên mặt ta.

Ta thử cựa quậy, hậu quả kéo theo toàn thân đau nhức, rên rỉ một tiếng, lắc đầu, cố sức giơ cánh tay lên. Che ánh mặt trời chói mắt.

“Ta chỉ biết ta còn sống.”

Con thỏ nhãi ranh lại vứt tới một phiến lá cây. “Ngự Vương nói người là heo, quả nhiên người đúng là heo.”

“Này này này, nhóc con nhà người này, sao không biết lớn nhỏ thế.”

Ta xoay người, buộc bản thân ngồi dậy, đã là buổi sáng sớm, cây thần Phù Tang lại um tùm xanh mướt, phẳng phất như trận cháy đêm qua chẳng qua chỉ là một hồi hư ảo.

Con thỏ nhãi ranh mặc kimono bị hun đen nhem. Tay áo bị thiêu đến xoắn tít.

Ta nhìn hai tay mình, cũng là một đám đen sì.

Con thỏ nhãi ranh vẫn là hình người, ta thở phào một hơi. Tựa đầu lên thân cây.

“Cho người.” Con thỏ nhãi ranh ném sang một món.

Ta vội vàng tiếp được, là một hạt châu xấu xí màu đỏ quạch. Hơi mờ mờ, không biết là cái gì... Đừng nói với ta là phượng hoàng châu!

“Thứ đại nhân muốn đấy.” Con thỏ nhãi ranh đánh bay hi vọng của ta.

Ta nhón hạt châu lên, giơ ra trước ánh mặt trời nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui, “Xấu quá.”

Vừa dứt lời, xa xa nghe thấy một tiếng rít phẫn nộ truyền đến từ ngọn cây.

“Đây là phượng hoàng châu, y mất mấy nghìn năm mới hình thành được một viên, đại nhân đúng là độc mồm độc miệng.” Con thỏ nhãi ranh chân đi guốc gỗ bước tới trước mặt ta, vươn một cánh tay trắng trẻo mảnh dẻ, “Có thể đứng dậy không?”

Ta ăn ngay nói thật, “Không thể.”

“Vậy nghỉ ngơi thêm một lúc đi.”

“Được.”

Chúng ta đều lặng im.

Ta quyết định phá tan sự im lặng.

“Sao không chết nhỉ. Ta ấy?”

“Cái giá mà Phượng hoàng đòi, chúng ta đã cùng nhau thanh toán.”

Con thỏ nhãi ranh bước tới bên người ta, ngồi xuống, khẽ nghiêng đầu, liền tựa vào bả vai ta.

“Ngọn lửa đã lấy đi đại bộ phận pháp lực của ta, thế nhưng vẫn còn đủ để ta duy trì hình người. Lấy đi phân nửa long châu của ngươi, đại nhân ngươi... e rằng sẽ giảm thọ mất hai mươi năm.”

Ta xòe bàn tay đếm ngón tay, tính tính toán toán, “Nói như vậy, hóa ra ta vốn có thể sống đến sáu mươi bảy tuổi. ỳ da da. Cũng là lão già thôi.”

“Đại nhân.” Con thỏ nhãi ranh sụt sịt mũi, “Sao ngươi lại nhảy xuống theo ta thế.”

Ta xoa xoa đầu hấn. Quyết định cái gì cũng không cần nói.

“Đại nhân là đồ gốc sao.”

Ta vuốt tóc hấn.

“Đại nhân là heo à.”

Ta vuốt tóc hấn.

Hấn rất cục không nói gì nữa. Ta cảm thấy bả vai có chút ẩm ướt. Lại không dám tổn thương lòng tự trọng của hấn, đành quay đầu nhìn chăm chăm sang chỗ khác.

Sau đó nghỉ ngơi cả buổi.

Con thỏ nhãi ranh dìu ta, chân nam đá chân chiêu đi xuống núi.

Về đến đền thờ thu lưu Lâm An. Lâm An đang học nướng cá.

Không biết nó nướng loại cá gì, chỉ có xương sống không có xương dăm.

Quảng hết chỗ đỡ sống đỡ chín cho Lâm An, ta đoạt lấy miếng ngon nhất, ăn ngấu nghiến.

No nê rồi, mới cảm thấy thân thể ẩm áp lên.

Buổi tối ôm Dạ và con thỏ nhãi ranh, đánh một giấc ngon lành.

Thời điểm trải chăn đệm đi nằm, con thỏ nhãi ranh biến thành hồ ly, trèo lên trên đầu ta. Ta đang lo lắng có phải nó định đi tiểu trên đầu ta hay không, nó lại vươn đầu lưỡi, liếm một phát lên khoe miệng của ta.

Ta ngáy người.

Lập tức nghe được Dạ cười hô hô.

Ngày hôm sau, ta và Dạ lập tức rời khỏi Bình An kinh.

Hấn không đi nữa.

Sáng sớm ngày lên đường.

Ánh mặt trời có phần hiu hắt.

Ta và Dạ chờ thật lâu trước cổng đền. Con thỏ nhãi ranh vẫn chưa đi ra.

Sau đó ta xoa người, thấy hấn đứng dưới tán anh đào xa xa.

Hắn khoát tay áo về phía ta.

Ta lập tức hiểu rõ.

Hắn không định theo ta đi nữa.

May ra ở lại bên cạnh mẫu thân, có thể khôi phục pháp lực.

Ta chẳng hiểu bản thân lúc ấy lại làm sao, tự nhiên muốn chạy lên, túm hắn xuống.

Vừa tiến lên một bước, Dạ liền giữ chặt ta, rất nghiêm túc lắc đầu.

Con thỏ nhãi ranh đứng dưới tàng cây, mặc Đường trang màu trắng. Gió thổi qua, xiêm y trắng tinh và lá cây cùng nhau bay múa. Vô cùng xinh đẹp.

Hắn luôn kể với ta hoa anh đào Nhật Bản rất đẹp. Tháng ba hoa nở, trải khắp núi đồng. Các cặp tình nhân ngồi dưới tán anh đào ngâm thơ. Nam tử độc thân trải một tấm chiếu xanh dưới tàng cây, rót thanh tửu, chờ người trong lòng đến uống.

Ngày đó, trong sân Ngoại Ti Tĩnh, ta vô tri, đoạt thanh tửu của hắn mà uống.

Ta nhẹ nhàng nói, “Tháng ba sang năm, ta lại tới tìm người, người dẫn ta đi ngắm hoa anh đào được không?”

Không biết đứng phía xa hắn có nghe thấy hay không.

Mà lại gật đầu.

Sau đó nhìn về phía ta nhếch môi cười, hành lễ một cái, cuối cùng chậm rãi xoay người đi mất.

Bóng lưng đi tới phía sau cây, thì mất hút.

Ta vẫn đứng lặng yên thật lâu trước cổng đền, mới sải chân bước, rời khỏi Bình An kinh.

Chặng về được Dạ ôm mà bay, không thể nhìn thấy khung cảnh, cũng không thể nhìn thấy biển rộng bên dưới mây mù, nơi nơi là một màu xám mịn mờ, mà có khi là tại tâm tình của chính bản thân ta.

Dạ nói, đại nhân người phải nhịn đấy, suốt quãng đường bay về Trường An, trên biển rộng mênh mang không có chỗ cho người đi ngoài đâu.

Chưa đến một ngày, ta lại đặt chân lên mảnh đất Trường An lần nữa.

Thế mới biết, trên đường đi con thỏ nhãi ranh dùng dằng hơn nửa năm, thì ra là vì hắn đã sớm dự định, sẽ ở lại Nhật Bản đi.

Ta tựa vào bên cổng lớn thành Trường An, không kìm được nói, “Đứa nhỏ ngốc nghếch. Còn hỏi ta vì sao lại cùng nhảy xuống...”

Dạ bay tới, thò tay vuốt mặt ta. Ta cúi đầu nhìn hắn, bất đắc dĩ nói, “y da, ta đâu có khóc.”

Dạ ngẩng cổ, “Hừ. Chẳng phải người bảo tháng ba sang năm sẽ đi ngắm hoa anh đào sao, ta cũng nghe thấy đấy.”

“Đi chứ. Đương nhiên sẽ đi.”

“Cùng đi với Ngự Vương sao?”

Ta mỉm cười không nói.

Dạ nằm xoài trên lưng ta, ta nhìn khu chợ người đến người đi tấp nập, bất đắc dĩ nói, “Làm thế nào đến Hoàng tuyền đây? Dạ?”

Dạ chỉ chỉ cành cây, ta ngẩng đầu, một con quạ toàn thân đen nhánh xòe rộng đôi cánh, kêu vài tiếng quái lạ, bay vụt đi.

“Theo nó.” Dạ nói.

Chạy một mạch đến ngoại thành.

Trọng Hoa quân quả nhiên đang chờ dưới tàng cây. Dạ sợ đến lập tức bay đi, nói ở Ngoại Ti Tĩnh chờ ta trở lại.

Trọng Hoa quân lại không hỏi câu gì, chỉ nhận lấy hạt châu nhìn một hồi, sau đó bảo, “Là cái này.”

Ở đây cách xa Nhật bản, ta không sợ Hỏa phượng nghe thấy, bèn nhin không được thốt ra lời trong lòng.

“Hạt châu này xấu quá.”

Trọng Hoa quân sờ soạng hạt châu, nhìn ta, phe phẩy cuốn sổ trong tay, “Dương thọ của người đã giảm đi phân nửa, đừng tưởng rằng ta không biết có chuyện như vậy.”

Ta nói, “Nếu người dám cho hần biết... Ta sẽ...”

“Người sẽ thế nào?” Y nhìn ta cười tủm tỉm, tiến lại ôm lấy thắt lưng ta, “Cả hai người ta đều rất thích, nếu không thì cứ ở lại bég cung điện của ta. Cùng đám nam sủng kia hầu hạ ta nhé.”

“...” Ta nhìn y không nói gì. Y sờ sờ mũi, mang theo ta tiến vào cánh cửa Hoàng tuyền.

“A, ở đây hai bên đều là bóng tối, đi theo luồng ánh sáng vừa rồi thì có thể quay trở về cõi dương... Trước người từng tới đây rồi nhỉ. Bên kia chính là cầu Nại Hà.”

“Đã tới.” Ngay bên cây cầu này, từng thấy được kiếp trước của Dạ...

Ta vượt trụ cầu, nhờ sự có mặt của Trọng Hoa quân, quỷ sai và quỷ hồn đều tránh xa tí tấp.

“Đằng kia còn có một khóm hồng liên nở rộ.” Trọng Hoa biếng nhác chỉ chỉ phía xa, “Ta cũng không biết nó đã mọc lên trong dòng Nhược thủy từ bao giờ nữa.”

“Hong liên?”

“Đúng vậy. Hồng liên.”

Trọng Hoa quân nói, “Người nhìn kia kìa.”

Hồng liên kia nhìn rất quen mắt. Ta gật đầu, có chút dự cảm không tốt.

Quả nhiên bên hông chợt lóe, Bạch Liên đột ngột hiện ra, nhìn ta, lại nhìn hồng liên nọ.

“Không ngờ là lại mọc ở đây.” Bạch Liên buông mi nhìn, mỉm cười. “Đại nhân, để ta đi làm bạn với tỷ ấy.”

Ta ngây người nửa ngày, mới tỉnh lại.

“Người cũng muốn bỏ ta đi sao?”

Bạch Liên sững sờ, xoay người néo néo mặt ta, “Ta chỉ làm bạn với tỷ ấy một thời gian thôi. Chúng ta vốn là sinh ra từ một gốc, nếu không nhờ tỷ ấy, đại nhân cũng sẽ không quen biết ta —— đại nhân như vậy chẳng lẽ là ghen tị hay sao? Vậy được rồi, không ở lại nữa, chúng ta động phòng ngay bây giờ đi!”

Trọng Hoa quân ho khan một tiếng.

Ta vội vã đẩy y ra, né tránh không gian ngập hương thơm thoang thoảng.

Bạch Liên cười lui một bước, bay vào giữa dòng nước, hồng liên run rẩy, không quá một chốc, một đóa bạch liên kề sát hồng liên, cùng nở rộ giữa dòng Nhược thủy.

“Được ra phết.” Trọng Hoa quân cười nói, “Người bên cạnh đại nhân thật đúng là không ít đâu. Ngự Vương đã biết cả chưa? Thật muốn xem bộ dạng hần nổi máu ghen đấy, nhất định là rất đẹp hà.”

“Hừ.” Vừa nghĩ đến y càng thêm thêm thường Ngự Vương của ta, ta chỉ hận không thể phóng vào tấm điện, dẫn hần đi ngay tức khắc.

Ngọc bội bạch ngọc đã không còn sinh khí.

Ta nhìn đóa bạch liên xa xa. Thở dài.

“Rồi tất cả sẽ quay về.” Trọng Hoa nói, “Chẳng có ai chân chính ly khai... Đến lúc đó, chỉ có người là đau đầu thôi.”

“Ta đau cái đầu người.”

“A ha ha!” Trọng Hoa cười sải bước nhanh về phía trước.

Ngự Vương vẫn ngồi nguyên chỗ cũ. Trước mặt quả nhiên còn bày một ván cờ đang dở.

Trọng Hoa nói, “Từ sau khi người đi, hần chưa thắng ván nào.”

Ngự Vương nhìn ta, buông chén trà, “Người lè mè quá.”

Ta lao tới, giẫm hụt một bước, suýt chút nữa va đầu vào cạnh bàn.

Hần vội vàng đứng dậy.

Ta nhào vào trong lòng hần.

Toàn văn hoàn

Bò tới được dòng này mừng rớt nước mắt ; _ ;

Ngày trước đọc QT, nhìn thấy dòng này cái met y như vậy

Sau thời gian đánh vật ngồi edit, ta đã tìm ra câu trả lời cho một số chuyện mà nếu chỉ đọc bản QT thì sẽ trở thành “một câu hỏi lớn không lời đáp, cho đến bây giờ mắt vẫn chau” mắt. Nhưng rút cuộc bạn Ngự Vương tên thật là gì. Hồi bạn làm vương gia, gọi phong hào của bạn đã đành, đến lúc bạn lên chức hoàng đế, rồi bây giờ thăng lên tiên đế, hồng lè vẫn gọi cái phong hào từ ngày làm vương gia?! Rồi thì em quý hút máu nữa, ẻm bốc hơi đằng nào rồi, v.v. và v.v.. Không ai tò mò sao? Với cả tình cảm của cặp đôi biệt nữ này, cứ mơ hồ thế nào ấy, có cảm tưởng như bạn Ngự Vương bị chứng tự kỷ, còn bạn Thanh Hòa thì mắc hội chứng Stockholm (quả nhiên là tuyệt phối!). Còn một số bug mà ban đầu ta thắc mắc ầm ỉ, giờ thì đành nhắm mắt làm ngơ cho nhẹ nợ.

Kỳ thực đến đây mới chỉ coi là chính văn hoàn, vì sau đó Thủy Thủy có viết thêm hai ngoại truyện, đưa ra lời giải cho một số vấn đề (thí dụ như mấy cái nêu trên) và một tiền truyện với ghi chú “những tháng ngày bị Ngự vương quý súc” =)). Ta edit theo thứ tự thời gian Thủy Thủy đăng trên Tấn Giang, tức là chính văn – phiên ngoại – tiền truyện. Thứ tự này vừa vừa vắn tạo thành một vòng thời gian tuần hoàn khép kín (tự đừng nhớ đến con rắn Uroborus), cũng giảm bớt cảm giác hẫng hụt khi ba chữ “Toàn văn hoàn” ở chính truyện đập vào mặt. Về phần hai ngoại truyện và tiền truyện, cho ta khát đến sau Tết nha. Yêu!

57. Chương 57: Phiên Ngoại 1

Ta biết ngay là Tử Du sẽ không tin đâu. Hơn nữa có đánh chết hần cũng không tin được.

Đám tang của Ngự Vương đã qua một năm, ta bỗng dưng dẫn theo một mỹ nhân giống hần như đúc trở về Ngoại ti tỉnh.

Mà bé con mập mập của Tiểu Mai còn biết bò loăng quăng khắp nơi rồi.

Trong lúc đám hạ nhân đang nhìn chúng ta như gặp quỷ, Tiểu Mai khóc lóc bỏ nhào về phía ta.

“Đại nhân!”

Ngay lúc bị Tiểu Mai nhào tới, ta liếc mắt xem Tử Du đứng trân trân trước bàn, tay bóp chặt bút, cả người cứng ngắt, còn cầm sắp rơi chạm đất.

“Đại nhân! Là ngài sao! Là ngài sao!” Tiểu Mai vừa khóc vừa cười xoa nắn mặt ta, chỉ sợ vừa chạm vào, ta liền vỡ nát, “Thật là đại nhân sao!”

“Là ta là ta.” Ta chụp được tay Tiểu Mai đang nhéo loạn xạ, cười khổ nói, “Ngược lại ta không nhận ra người nữa rồi, sinh em bé xong, người lại mập ra nhiều như vậy.”

Ta thuận thế không dấu vết nhéo nhéo bụng nàng, khẽ lắc đầu nói, “Chỉ ít hai mươi cân...”

“Bốp~.”

Tiểu Mai cho ta một quyền, sau đó dùng khăn lụa vỗ vỗ mặt, nín khóc mỉm cười, “Quả nhiên là đại nhân.”
“Mau... Mau vào...” Tử Du cuối cùng cũng hoàn hồn, kéo ta tiến vào đại đường.

Phong trần một ngày, ta đã mệt hết xê lét. Tử Du và Tiểu Mai quăng chính vụ sang bên, tắt đèn đi chuẩn bị rượu thịt.

Về tới căn phòng quen thuộc, ta chỉ muốn cắm đầu ngã vật xuống giường, sung sướng chớp mắt trong chốc lát.

Đáng tiếc, trời không như người nguyện.

Vừa đẩy cửa ra, đã thấy Dạ chênh ềnh giữa giường của ta, thân thể xòe ra thành một chữ đại(大), tứ chi dang ngang, nằm chổng vó.

Ta khóe miệng co giật nói, “Người dịch vào trong một tí, bây giờ trời lạnh, ta cũng không muốn bị người làm cho chết cứng.”

Dạ không tình nguyện dịch mông, chỉ keo kiệt chừa cho ta một góc ở chân giường.

Ta chưa kịp ngồi xuống, ngoài cửa lại vang lên một giọng nói bất mãn.

Ngự Vương khoanh tay, dựa vào bên cạnh cửa, đang khó chịu trừng mắt nhìn ta.

“Nghe ý của người, thì trong phòng này có quỷ?”

Ta ngáp một cái, “Còn ở ngay trên giường.”

Hai mắt Ngự Vương rõ ràng bắt đầu dần híp lại.

“Là kẻ người đã nói với ta... Dạ?”

“Ồ.”

“Bản vương nhớ là người không được chạm vào hắc.”

“Ấy! Ngừng ngừng!”

Ta thoát cái đứng bật dậy, kéo hắc vào nhà, thuận thực giơ tay tháo phát quan trên đầu hắc xuống, “Người đã là người từng chết một lần, sau này không thể tiếp tục xưng bản vương nữa, Ngự Vương đã không còn tồn tại. Người đứng trước mặt ta, chỉ là ta Lý...”

“Lý gì thế!?” Dạ bỗng bay vọt dậy, “Nói đến đây, ta còn chưa biết tên của Ngự Vương đâu, đại nhân người chưa bao giờ gọi tên của hắc.”

Ta bị Dạ cắt ngang, Ngự Vương thấy ta đang nói lại ngừng thì càng thêm bất mãn, “Nói đi, ta là gì của người.”

Đúng vậy, tên của Ngự Vương.

Ta tên là Quý Thanh Hòa, từ đầu tới đuôi, không có một chữ nào, là của hoàng thất, là của phụ hoàng ban cho cả.

Ngự Vương là thân hoàng đệ của ta, tên của chúng ta, họ của chúng ta, lại bất đồng hoàn toàn, đúng là châm chọc.

Không biết phải vui hay buồn, đến thời điểm mấu chốt này, ta lại đột nhiên nghẹn ngào, không cách nào mở miệng.

“Nói đi ~~” Ngự Vương nhón lên một dím đuôi tóc của ta, ngoe nguẩy đùa má ta.

“Nói đi ~~” Dạ nôn nóng nhảy phốc tới sau lưng ta, đè ta đến người oằn eo gấp.

Ngự Vương chỉ có hai thời điểm cực kỳ kiên nhẫn.

Một là thời điểm bức ta nói lời buồn nôn.

Một nữa là thời điểm giày vò ta trên giường.

“Nam... Nam sủng!”

Dưới tình thế cấp bách, ta tự dưng chẳng biết lựa lời, không sợ chết buột ra suy nghĩ ở trong lòng, “Người là nam sủng của ta!”

Gương mặt Ngự Vương trong nháy mắt tối sầm, thanh âm cũng trở nên lạnh buốt, “Quý Thanh Hòa, người lặp lại lần nữa, bản vương chưa nghe rõ.”

Dạ cười sảng sặc bay lên, bay ra ngoài cửa sổ, “Đại nhân người thật là có gan ăn nói! Người chết chắc rồi! Aha ha! Ta đi đây! Tẹo nữa trở về xem hấn chơi chết người thế nào.”

Nói xong liền biến mất.

Ta nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu kiểm soát, “Cũng không thể nói người đã khởi tử hồi sinh được, cứ bảo Tử Du người là nam sủng ta tìm thấy, có bộ dạng tựa tựa hoàng đệ...” Ta vuốt tay lên tóc Ngự Vương, nhẹ nhàng chải chuốt, xoa tay múa chân một hồi, chải xong một kiểu tóc buông lơi đang thịnh hành nhất trong giới nam sủng đương thời.

Cảm thấy ta động tay chân trên đầu hấn, Ngự Vương lập tức nhìn ta sắc mặt âm trầm.

Ta thừa cơ rút xuống cây trâm của mình, cài lên hấn tóc, cố định lại kiểu đầu, sau đó nâng mặt hấn lên, lập tức bị kinh diễm đến nghẹn lời

“Đẹp không?” Hấn lại hỏi ngược ta.

“Đẹp.” Quả thực đẹp ngây người.

Bất tri bất giác, không biết tự khi nào hai tay hấn đã giữ chặt eo ta.

Lần đầu tiên, hấn không những không nổi giận, mà còn hết sức bình tĩnh hỏi, “Người nói ta là nam sủng của người, Tử Du nhà người sẽ tin hả.”

Ta bị diện mạo của hấn mê đảo đến độ đầu vầng mắt hoa, chẳng may cảm thấy nguy hiểm gần kề.

Thậm chí còn choáng mặt choáng mị mà siết chặt lấy hai vai của hấn không biết sống chết nói, “Nhất định sẽ tin, không một ai có diện mạo giống nam sủng hơn người hết.”

Không đợi ta thấy rõ vẻ mặt phần nộ của Ngự Vương, ta đã bị hấn ập lên ép xuống đầu giường, hai tay bị hấn tóm vào cùng một chỗ, ấn lên trên đầu.

Tay kia của hấn tức tốc véo vào ngực ta, trước khi kịp hoàn hồn, ta đã không nhịn nổi phát ra một tiếng thở dốc không tao nhã cho lắm, quả nhiên Ngự Vương thuận thế trừng trừng ta, lại còn hung ác nói, “Hiện tại thì sao, chúng ta ai giống nam sủng hơn.”

“Ta giống.”

Những lúc thế này không nói lời thành thật, dựa theo kinh nghiệm, tiếp theo ta nhất định sẽ hy sinh vô cùng oanh liệt.

“Ta thấy người vẫn chưa rõ ràng lắm đâu, bằng không thì sao có thể cuồng vọng như vậy.”

Ngự Vương kéo đứt thắt lưng của ta, “Người lại dám nảy sinh loại tâm tư này, nhất định là tại bản vương giáo dục chưa đủ...”

Ta hoảng sợ nói, “Đủ rồi! Đủ rồi!”

Ngự Vương không thèm nghe phân trần, môi sắp sửa ép xuống tới nơi.

“Đại nhân.”

Tiểu Mai tới thật là kịp thời, thời điểm tiếng gõ cửa vang lên toàn thân ta cơ hồ là run bắn.

“Cơm nước đã xong rồi. Có muốn tắm rửa trước hay không?”

“Muốn!”

Ta vội vàng nhân cơ hội đẩy Ngự Vương, xông ra ngoài ngay tức khắc.

Lúc ta thơm phưng phức leo ra khỏi thùng tắm, Tử Du và Tiểu Mai ngồi bên bàn ăn chờ đợi đã lâu.

Bữa ăn này hơi hồi nóng sốt, không ngờ là ta món lẩu ta thích nhất.

Ta không hề khách khí ngồi vào chủ vị, nhấc đũa lập tức gấp một miếng thịt dê.

“Đại nhân...” Tử Du muốn nói lại thôi.

“Người kia...” Tiểu Mai không biết làm sao mở miệng.

Ta sững sờ, lúc này mới phát hiện Ngự Vương không có mặt.

“Đó là...” Tử Du gầy gầy đũa, Tiểu Mai nhìn ta đầy mong đợi.

Ta bỏ xuống chỗ thức chuẩn bị đưa vào miệng, hắng giọng, đang định bịa chuyện, vậy mà đúng vào thời khắc mấu chốt, Ngự Vương lại xuất hiện.

Ta thật sự không biết phải hình dung bầu không khí ngay lúc đó như thế nào.

Quý dị tới cực điểm.

Ngự Vương vẫn giữ nguyên kiểu tóc thịnh hành nhất trong giới nam sủng đương thời ta đã vấn cho, nửa búi nửa xỏa tung, không biết móc đâu ra xiêm y cũ thuần màu trắng của ta khoác hờ hững trên vai, còn cố ý để tuột xuống một đoạn, lộ ra một khoảng vai trái trắng như tuyết.

Cửa vừa mở, hần liền nhìn chúng ta bằng ánh mắt đầy mỉa mai. Tử Du và Tiểu Mai phản ứng thế nào ta không nhớ rõ. Ta chỉ nhớ mũi mình nóng rực, suýt chút nữa không thể ngăn một dòng chất lỏng phun trào.

“Hần là nam sủng của ta... Tử Hàn, còn không mau bái kiến Ngoại Ti Lệnh Tử Du đại nhân...”

“Tử Du đại nhân xin nhận lễ...” Ngự Vương vui vẻ tiếp tục diễn trò, quay về phía Tử Du chậm chậm thi lễ.

Tử Du lúc ấy lập tức nhảy dựng lên, vội vàng quỳ xuống nói, “Không dám! Không dám!”

Ta túm hần lên, vội vàng nói, “y da, Tử Du à, hần chỉ có ngoại hình giống Ngự Vương mà thôi, bằng không thì tại sao ta lại thu hần làm nam sủng chứ.”

“Đại nhân... Việc này...” Tử Du không biết có nên tin hay không, trong lúc lúng túng, Ngự Vương đã chân trần đi tới, khẽ dựa vào bên người ta như không xương không cốt.

“Đại nhân. Thịt chín kìa. Ngài cho ta ăn ~ “

Ta mở cở trong bụng, cả bữa cơm không ăn được mấy miếng, chỉ chăm chăm chọn lấy miếng non mềm đút cho Ngự Vương.

Bữa cơm này vốn lẽ ăn uống tương bình, kết quả lại lặng im như chết.

Chuyện Ngự Vương thật sự không thể giải thích rõ ràng, bảo là nam sủng Tử Du cũng không chịu tin. Rốt cuộc đến cuối cùng, Tử Du vẫn vái sâu một cái, mời chúng ta ở lại.

Ngay từ đầu ta vốn có ý định trở về ngoại Ti Tĩnh thừa nước đục thả câu. Bèn vui vẻ lưu lại.

Chỉ là...

Đêm xuống...

Dạ khoái trá điên cuồng chống cảm vắt vẻo ở đầu giường, nhìn ta bị Ngự Vương giầy vò che miệng khóc.

Ngự Vương còn duy trì bộ dạng yêu mị, vẫn không thèm nghe phân trần lại một lần nữa đẩy hai chân ta ra, mặc kệ hai mắt ta đã khóc đến sưng đỏ.

Ngự Vương vỗ vỗ mặt ta, sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

Ta lại cảm thấy vật nóng giãy như lửa đã dí sát sau lưng.

“Đại nhân, đến lượt ta cho người ăn rồi.”

58. Chương 58: Phiên Ngoại 2

Hồng Liên luôn nói rằng, ta là một trang giấy trắng. Nhuộm lên bất cứ màu sắc nào, cũng sẽ làm ô uế sự tinh khiết của ta.

Chúng ta không phải hoa sen sinh đôi cùng một gốc.

Nhưng từ sau khi ta và nàng cùng bị búng ra khỏi nước hồ, cùng một lúc chuyển vào chung cùng một cái bồn, nàng bèn bảo ta gọi nàng tỷ tỷ, nàng gọi ta là đệ đệ.

Bởi vì nàng là đóa sen màu đỏ rực, dưới đáy lòng mình ta thích gọi nàng là Hồng Liên hơn.

Chủ nhân chăm sóc chúng ta tuổi tác đã cao, năm ông qua đời, Hồng Liên và ta vừa vận thành mị.

Bản tôn của chúng ta bị quên lãng trong hoa viên đằng sau của chủ nhân, không người thăm hỏi.

Khi đó chúng ta đã có thể hóa thành yêu mị dạo chơi giữa thế gian, nhưng mà nửa đêm giờ tý, nhất định phải bay trở về đình viện, trở lại bên trong đóa hoa, sau đó tích góp từng chút ít pháp lực. Mặc dù giữ hình người, nhưng bởi vì cùng chung một chậu hoa sen, thời gian chúng ta nghỉ ngơi, cũng phải chung giường chung chiếu.

Dần dần, ta bắt đầu nhận ra, thời điểm Hồng Liên trở về càng ngày càng muộn.

Thường ta đã yên giấc rồi, nàng mới trở về mang theo một làn hương kỳ quái.

Một đêm kia, ta khó ngủ trằn trọc.

Giờ tý sắp qua, mà Hồng Liên còn chưa trở lại.

Ta không khỏi bắt đầu lo lắng, bay ra tìm nàng trên đường phố vắng tanh, lần theo hương hoa, rút cuộc đến bên bờ hồ ngoại thành thì tìm thấy.

Nàng đang bị một người nam tử ôm vào lòng.

Ta đi tới, Hồng Liên giật mình, vội vàng đẩy người kia ra, lời kéo ta biến mất trong nháy mắt.

“Vi phạm quy củ thì sẽ giảm đạo hạnh đấy. Cho dù giờ tý tỷ chưa về, cũng nên quay lại trong hoa chứ...”

Ta kéo nàng chui vào chăn, có hơi chút trách cứ, nàng lại ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn ta.

“Đệ không hiểu.”

“Không hiểu cái gì.”

“Đó là tình yêu. Ta yêu con người ấy.”

“Hà?”

Hồng Liên cười khỏ, “Đệ giống như một trang giấy trắng tinh khôi, nhuộm lên bất cứ màu sắc nào, cũng sẽ làm ô uế đệ.”

“... Trên người tỷ dạo này, luôn có một làn hương kỳ quái.”

Hồng Liên khẽ sùng sờ, “Đó là mùi hương chỉ có khi ta động tình.”

“Vậy tại sao ta không có.”

“Bởi vì đệ chưa động tình.”

“...” Hồng Liên cúi người, nhẹ nhàng ấn ngón tay lên chóp mũi ta, “Tựa như đệ và ta chung giường chung chiếu, nhưng chẳng làm gì khác, giữa đệ và ta chỉ có tình thân, không có tình yêu, không có tình yêu, thì không có hương hoa lúc động tình.”

“Vậy tỷ nói đi, đến khi nào ta mới có thể hiểu.”

“Đến khi gặp được người ấy, đệ sẽ cảm thấy ở chỗ này...” Đầu ngón tay trắng như ngó hành của nàng ấn lên ***g ngực ta, “Ổ chỗ này nóng rực. Khi đó đệ sẽ hiểu.”

Sau nửa khắc im lặng, nàng nằm xuống bên cạnh ta, đột nhiên cười nói, “Đến thời điểm ấy, nếu là một vị cô nương, đệ hãy đi tới nói với nàng ấy, chúng ta hãy động phòng đi...”

Mặt ta đỏ bừng, đột nhiên ý thức được Hồng Liên nói động tình có ý gì, “Vậy nếu là nam thì sao.”

Hồng Liên cười càng thêm giòn giã, “Thì đệ hãy hỏi chàng ta, thích nữ, hay là nam, sau đó thì lấy thân báo đáp...”

Ta biết Hồng Liên chỉ trêu chọc ta thôi.

Nhưng lại không biết tại sao, những lời này, ta lại âm thầm nhớ kỹ.

Không đến một năm, chúng ta đã bị thiếu chủ phát hiện ra.

“Ngày mai chúng ta sẽ bị đưa đến Đại Đường.” Ta ngồi cạnh Hồng Liên, xem nàng chống cằm, ngược nhìn bầu trời ngơ ngẩn ngẩn.

“Người ấy của tỷ...”

“Không sao.” Hồng Liên lắc đầu, “Đã biết từ đầu là không kết quả, đến hôm nay rồi, cũng chẳng có gì là không buông được.”

“Vậy đây là gì.” Ta giơ ngón tay lên, sờ theo khóe mắt nàng, chạm đến một dòng lệ.

Lăn lóc mấy tháng, ta và Hồng Liên đã bị đưa đến Trường An.

Vừa đến Trường An ngày đầu tiên, Hồng Liên và ta liền bị tách khỏi nhau.

Thời điểm bị người mang vào trong viện, ta lần đầu tiên nhìn thấy đại nhân.

Đại nhân mặc một bộ xiêm y trắng như tuyết, tựa như từng chịu không ít tổn thương. Dáng người mảnh khảnh, mang cái vẻ ngoài yếu ớt mong manh, nhưng mỗi lúc nói cười, lại tỏa ra thần thái đặc biệt.

Loại cảm giác đại nhân tạo cho ta, rất giống một con phượng hoàng rực rỡ bị nhốt ở trong ***g, buộc phải làm một con chim hoàng yến.

Ta đột nhiên bắt đầu để ý hắn.

Hơn nữa rất hiếu kỳ, là người nào, làm ***g sắt của đại nhân.

Tử Du quay về phía đại nhân, thi lễ một cái, “Ngài xem, Ngự thái phi sẽ thích loại nào...”

Đại nhân cười nói, “Bà ta tính tình âm tàn, lại thích nổi trội trên tất cả, màu đỏ hợp với bà ta nhất. Hãy dâng chậu sen đỏ tiến cung đi.”

Lòng ta khê run rẩy, xem ra Hồng Liên và ta thật sự sắp phải chia lìa.

“Hơn nữa...”

Đại nhân đi tới, vuốt ve cánh hoa của ta. “Loài sen trắng thuần khiết như thế, ta không thể để người đàn bà đó làm ô uế, nhuộm lên nó bất cứ thứ màu nào.”

Ta tưởng rằng, trên thế giới này, ngoại trừ Hồng Liên, không còn ai có thể nói như vậy.

Một khắc này, ta cảm thấy ngực đột nhiên nóng rực, nơi đó, chính là chỗ Hồng Liên đã ấn vào.

Ta nghĩ là ta đã thích đại nhân. Có lẽ bởi vì ấn tượng xẹt qua từ cái nhìn đầu tiên, có lẽ chỉ bởi vì câu nói kia của hắn.

Không được, ta phải tìm một lý do. Tìm một lý do thích đại nhân danh chính ngôn thuận.

Chỉ là không thể ngờ, cái chết của Hồng Liên lại tới nhanh như vậy.

..... Vậy nếu là nam thì sao.....

..... Thì đệ hãy hỏi chàng ta, thích nữ, hay là nam, sau đó thì lấy thân báo đáp.....

Ta túm lấy yêu ma quỷ mị dạo chơi sượt qua trong viện, hỏi thăm xem đại nhân thích nam, hay là nữ.

“Ta đã biết chuyện đại nhân không đành lòng để Hồng Liên chịu nổi khổ bất căn, cứu tỷ tỷ. Tỷ ấy vì báo ân đại nhân, liền hợp San Hô can thay đại nhân một kiếm. Ta cảm động vô cùng, ta muốn lấy thân báo đáp.”

Chuyện đã qua từ lâu, vậy mà cho tới bây giờ, bước qua bên cạnh cầu Nại Hà, ta lại tự dừng nghĩ đến.

“Đằng kia còn có một khóm hồng liên nở rộ. Ta cũng không biết nó đã mọc lên trong dòng Nhược thủy từ bao giờ nữa...”

Phục hồi lại tinh thần, ta nhìn theo đầu ngón tay Trọng Hoa vương, thấy một đóa hồng liên đang rung rinh giữa dòng Nhược thủy.

Đại nhân đã từ chỗ Hỏa phượng mang về hạt châu cứu mệnh, Ngự Vương cũng đã có thể một lần nữa lại mở hai mắt.

Ngự Vương.

Chính là ***g sắt của đại nhân.

Thế nhưng đại nhân cam tâm tình nguyện, làm chìm hoàng yển của Ngự Vương.

Đã đến lúc... nên đi rồi.

“Không ngờ là lại mọc ở đây...” Ta khép mắt nhìn xuống, không muốn cho hắn thấy tình cảm thực sự trong mắt mình, “Để ta đi làm bạn với tỷ ấy...”

“Người cũng muốn bỏ ta đi sao?”

Hắn vẻ mặt ưu thương, ta biết, đó là bởi vì tiểu hồ ly vừa rời khỏi hắn.

Nếu thực sự chỉ đơn thuần không muốn buông tay, thì không thể giữ ta ở lại.

Ta ra vẻ tươi cười, nhéo mặt hắn, “Chúng ta sinh ra cùng một gốc, đại nhân ghen tị à. Vậy được rồi, ta không đi, chúng ta động phòng nhé.”

Ta biết rõ, nếu là đại nhân, hắn nhất định sẽ xấu hổ đẩy ta ra.

Thế nhưng đáy lòng vẫn có một tia chờ mong, hy vọng hắn lưu ta lại.

Hắn quả nhiên cuống quýt đẩy ta ra, né tránh hương hoa của ta.

Đó là mùi hương hoa lúc ta động tình, ta thật sự muốn nói với hắn, trên đời này, chỉ có mình đại nhân người thấy.

Mà thôi.

Mà thôi...

Ta vừa cười vừa ngã ra sau, rơi vào trong làn nước.

“Không biết xấu hổ.” Ta vừa mới nổi bên cạnh Hồng Liên, hồn của Hồng Liên liền bay ra, nhắm vào má ta, vừa bực mình vừa buồn cười khê tát một cái, “Ai sinh ra cùng một gốc với đệ.”

Ta ôm má mỉm cười, “Tỷ, ta đến làm bạn với tỷ đây.”

Hồng Liên hừ một tiếng, “Đệ định ở đây cùng ta nở hoa giữa dòng Nhược thủy suốt đời à?”

“Không được sao?”

“Hừ.” Hồng Liên nói, “Được cái gì, sau một thời gian, hắn sẽ đến đón đệ quay về.”

Ta nhìn hình bóng đại nhân dần xa, khê cười một tiếng, “Sẽ đến ư...”

“Sẽ đến. Nhất định là sẽ đến.”

Hồng Liên từ phía sau ôm ta, rờ theo khoeo mắt ta, chạm đến một dòng lệ.
Tựa như năm đó...

59. Chương 59: Phiên Ngoại 3 : Tiền Truyện “phong Nguyệt Trường An”

“Thanh Hòa đồ thổ nhãi ranh nhà mi!”

Sư phụ chân trần lao tới, vung vẩy cây chổi xể to sề. “Lão tử bảo mi đi đổ nước rửa chân! Mi lại trốn ở đây ngủ say tít mít!”

Bị chổi đập xuống đầu, ta đột ngột bừng tỉnh từ trong mộng đẹp.

“Ai ui!!!! Sư phụ ơi! Đừng đánh đừng đánh!”

Ta lập tức nhấc chân chuồn lên cây. Sư phụ tức giận đến mặt mũi đỏ phừng, đứng dưới tàng cây chống nạnh. “Đồ thổ nhãi ranh. Mi xuống đây cho ta!”

“Sư phụ.”

Ta cười hì hì, “Người lên đây đi.”

Tại tối hôm qua sư phụ cũng vung cây chổi này đuổi đánh sư huynh, kết quả sư huynh khinh công tốt, sư phụ sơ sẩy tí xiu trật bég eo. Bây giờ đừng nói trèo cây, có thể vung được món hung khí này lên cũng đã hết xí quách rồi.

Quả nhiên, sư phụ nháy mắt đã giận đến vênh ngược cả ria mép.

“Giỏi giỏi giỏi! Ta đời này đúng là đã nuôi phải hai con sói vong ân phụ nghĩa bọn mi! Một đứa chỉ biết lêu lổng làm loạn với đàn ông, một đứa chỉ biết ăn no nằm kho. Còn không bằng ta nuôi hai con heo, bây giờ còn xơi được một hai cân thịt. Khục...”

Nhìn thấy sư phụ cúi người ho khan dữ dội, ta hoảng hồn, vội nhảy phắt xuống cây.

“Sư phụ, đừng tức giận, vào nhà uống ngụm nước đã.”

“Thanh Hòa Thanh Hòa, ngay cả con cũng làm ta nổi giận... Khục...”

Sư phụ được ta dìu vào phòng. Ta rót cho sư phụ chén nước. Sau đó bưng nước rửa chân của sư phụ, hắt ra ngoài sân, trở về thấy quả nhiên sắc mặt sư phụ đã tốt hơn chút đỉnh.

“Sư phụ già rồi, chẳng còn sống được mấy năm nữa.”

“Sư phụ, lời này xui lắm. Không cho nói.” Ta nhú mào, ngồi xuống bên cạnh người. Sư phụ cầm tay ta lên, ta cảm thấy trên da thịt già nua của người, nơi nơi đều hiện lên thứ cảm giác mệt mỏi.

“Đồ thổ nhãi ranh nhà mi. Trong lòng có chuyện sao giấu được. Bây giờ sư huynh mi không có ở đây, nói đi. Mấy ngày nay làm sao vậy, tại sao phải chạy ra sân ngủ.”

Ta gục đầu xuống.

“Sư huynh đánh con.”

Chuyện mấy đêm trước lại hiện ra trong đầu, ta có chút ít nghĩ lại mà sợ. Nhưng bất kể thế nào, cũng không dám kể cho sư phụ.

“Vì sao đánh mi?”

“Con nói mơ, mắng huynh ấy là heo... Bị huynh ấy nghe thấy được.”

“Ah ha ha ha!” Sư phụ cười lớn, xoa xoa đầu ta, “Thằng nhãi sư huynh hỗn láo nhà mi thù dai lắm, mi còn phải ngủ ngoài sân thêm vài ngày.”

Sư phụ đứng dậy. Rũ rũ vai.

Ta vội vàng kéo người, “Sư phụ, người định đi đâu thế.”

“Ta đi đánh mấy ván bạc. Lúc về mua bao ốt cho mi.”

Sư phụ đi rồi, kết quả một đêm chưa về. Về sau ta mới biết, người lại chạy đi luận võ với người ta, kết quả bởi vì eo chưa khỏi, đại bại mà về.

Ta ngồi rồi trong viện, tiền bạc trong người đều bị sư phụ lục soát lấy sạch sẽ. Ta hiện giờ mười bốn mười lăm tuổi, chính là đến tuổi phải tiêu xài. Trên người ta không có bạc, đám thiếu niên ở quanh đây cũng chẳng muốn đi chơi với ta.

Ta lại chẳng muốn luyện công. Dứt khoát leo lên giường đi ngủ.

Đắp chăn, lại nghĩ tới đêm đó...

Chuyện đêm đó... Kỳ thật không thể trách ta...

Kỳ thật hôm đó sư huynh không có trong phòng, một mình ta chiếm cứ cả cái giường. Mơ mơ màng màng ngủ, thì mộng thấy con bé người Tây Vực nhìn thấy trên phố ban ngày, cặp mắt biêng biếc mái tóc vàng kim, như một con mèo nhỏ mềm mại ngoan ngoãn. Mộng một hồi, liền cảm thấy không thoải mái. Con bé đó tiến về phía ta, xòe bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng khắp nơi trên người ta.

Ta khó chịu, giật mình tỉnh lại, sau khi tỉnh thì miệng đắng lưỡi khô, còn cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Nhớ tới trong mộng con bé đó sờ qua bờ vai của mình, toàn thân ta liền nóng bừng, cúi đầu liền nhìn đến quần phòng lên một khối, sợ tới mức tức thì ngồi dựng dậy.

“Sư... Sư huynh...”

Không lẽ ta bị bệnh.

Ta mặt như đưa đám choàng vội tấm áo rồi phi ra khỏi viện.

Đêm đó không trăng. Đêm giới nghiêm trên đường phố tối om như mực.

Ta lần theo vách tường, rẽ vào miếu.

Sư huynh đã từng nói, nếu như hắc không có mặt, ta lại cần tìm hắc, thì đến ngôi miếu ở đầu đường.

Cửa ra vào dựng một pho tượng Phật bằng đá, vẻ mặt hung thần ác sát. Ban đêm nhìn thoáng qua cực kỳ khủng bố, ta sợ run cả người, hướng về phía tượng Phật vái một cái, sau đó mới thật cẩn thận đẩy cửa ra.

Cửa mở. Trong góc không biết ai đã thấp một cây nến, dưới ánh sáng âm u lay động, xa xa trên mặt đất có hai người đang quần lấy nhau.

Ta vừa vội vàng trốn ra bên ngoài, liền nghe thấy bóng người ở trên nhô lên nói, “Sao cửa lại mở.”

Người bên dưới lập tức túm lấy bả vai của người kia, lại kéo xuống.

“Mặc kệ nó.”

Ta tức thì rung bắn cả mình, người bên dưới, không dè là sư huynh.

Sư huynh túm lấy người bên trên, đột nhiên trở mình, ấn chặt đầu của y, bắt đầu hôn môi.

Ta đơ luôn.

Ta đơ luôn toàn tập.

Ta không thấy.

Ta không thấy gì hết.

Ta không thấy sư huynh lột quần áo của người nọ.

Ta không thấy sư huynh vươn đầu lưỡi tiến vào...

“Uhm!”

Trên người như bắt lửa, ta không tìm được rên rỉ thành tiếng.

Hai người dây dưa trên mặt đất đột nhiên ngừng lại, không đợi ta hoàn hồn, sư huynh đã đẩy ra người nọ, vươn một tay liền túm ngay ra ta.

“Oắt con, mi đang nhìn lén? Hử? Mi dám nhìn lén ông? Hử?”

“Ai thế?” Nam tử trên mặt đất vội vàng khép lại vạt áo, sư huynh một tay hất bay ta tới, vừa vịn rơi xuống trước mặt người nọ.

“Là một con tiểu hồ ly tinh.” Sư huynh đi tới, lại nắm ta lên, tha thẳng tới trước mắt người nọ.

Người nọ đột nhiên vươn một ngón tay, nâng mặt ta lên, xem xét kỹ càng dưới ánh nến ấm đậm.

“Đứa nhỏ này...”

“Là tiểu sư đệ của ta.”

Y ôn hòa nói, “Tiểu sư đệ này của ngươi, sau này mà lớn lên, chính là một tai họa...”

Sư huynh cười cợt nói, “Nếu không thì bây giờ ta bóp chết quách nó luôn đi!”

Vừa nói vừa kéo ta đang nghệt ra vì sợ hãi, ôm vào lòng, một tay giữ lấy gáy ta, làm động tác chuẩn bị hạ sát.

Nam tử vội vàng nói, “Ngươi đừng lộn xộn. Nó đã bị ngươi dọa khóc rồi...”

Sư huynh cười ha hả, thân thể ta và hắn dán chặt vào nhau, cười một hồi, hắn đột nhiên không cười nữa.

“Sao vậy?”

“Oắt con trưởng thành.” Sư huynh thốt nhiên đè ta xuống đất, tuột phát quần của ta...

Hồi ức vậy là chấm dứt.

Ta nhô đầu khỏi ra chăn, hít sâu.

Những chuyện kể tiếp sau đó ta không nhớ rõ nữa. Chỉ nhớ được ta lớn tiếng khóc hô, bị sư huynh bịt miệng lại, toàn thân run rẩy, lại thoải mái không nói nên lời, trong ngôi miếu u ám, sư huynh chơi đùa đến húng khởi càn rỡ cười sảng sặc. Bên cạnh còn có một khuôn mặt đàn ông cười gượng gạo.

Chỉ là đêm đó về sau, ta vừa thấy sư huynh liền phát khiếp.

Tối đến cũng không dám ngủ cùng hắn. đành len lén chạy ra ngoài sân ngủ.

Ban đêm ngoài sân lạnh khủng khiếp. Ta ngủ không ngon, ban ngày vẫn lơ đã lơ đã...

Tốt quá rồi. Hiện tại sư phụ sư huynh cũng không ở đây... Ta có thể ngủ...

“Ban ngày ban mặt mi cũng ngủ, mi không sợ biến thành heo à?”

Đang buồn ngủ díp mắt, cửa phòng lại đột nhiên bị đẩy ra.

Sư huynh hùng hổ xông tới, ta sợ tới mức ngồi bật dậy, kinh hồn không thôi.

“Oắt con đón này.”

Sư huynh ném qua hai cái bánh bao thịt, ta đón lấy, lặng lẽ ngồi gặm.

“Làm sao vậy. Tiểu sư đệ của ta, tiểu mỹ nhân của ta à.”

Sư huynh tỉnh bơ dí mặt lại gần, chống cằm ngồi ở mép giường nhìn ta, “Mấy ngày nay mi trốn ta sao?”

“... Khặc...” Ta tức thì bị nghẹn.

“Còn ghi thù đêm đó hả?” Sư huynh cười híp mắt nói, “Sư huynh ta ấy à, cũng là vì muốn tốt cho mi thôi. Cũng đâu thể bảo mi cố nín phải không?”

Ta quẳng bánh bao xuống, ôm đầu gối không để ý tới hắn.

Hắn lại gần xoa đầu ta, một mùi hương ập tới, làm ta ngửi phải có phần choáng váng, “Loại chuyện này. Người không hiểu. Sư huynh dạy mi ~ “

“Đừng đừng!”

Lập tức bàn tay sư huynh bắt đầu đùa nghịch sờ mó lung tung. Ta vội vàng vùng dậy trốn tránh, la lên cuống quýt, “Sư huynh. Huynh đừng loạn!”

“Uây uây chớ né mà. Thoải mái lắm. Sư huynh dạy mi ~~ “

“Không được!”

Không đẩy nổi sư huynh, ta bị hắn ép xuống đầu giường, sư huynh túm lấy hai tay ta, áng chừng một chút cổ tay, rồi thở dài, đột nhiên ngừng lại, “Ta nói cho mi, người đàn ông mi gặp đêm đó, là người trong lòng ta.”

“Sư huynh có người trong lòng?”

Ta bỗng chốc ngây người, “Đàn ông?”

“Ta cảnh cáo mi. Nếu như mi dám kể với sư phụ, ta sẽ chặt chân mi.”

“Thế nhưng...”

“Việc này có gì kỳ quái chứ... Sư huynh mi cứ thích thế đấy.”

Sư huynh buông ta ra, ngồi dậy, sửa tóc sửa tai, đột nhiên vươn tay miết cằm ta lên, “Thanh Hòa. Gương mặt này của mi làm cho ta không yên tâm được.”

Ta không hiểu.

Vì sao mặt ta lại làm cho sư huynh lo lắng.

Rất nhiều năm sau cũng có người, cũng ép ta, cũng miết cằm ta, nói lời như vậy.

Khi đó ta mới hiểu được nỗi khổ tâm của sư huynh.

Bữa tối không khí thật trầm mặc. Sư phụ tối qua vừa thua sạch bạc. Tâm tình đang không tốt.

Ta đang phỏng đoán nhất định đêm nay sư huynh sẽ dẫn ta ra ngoài, vụng trộm đi đánh bạc kiếm bù về.

Sư phụ lại đột nhiên buông bát đĩa, nghiêm túc nói, “Thanh Hòa. Ngày mai con theo ta đi.”

Lại quay đầu nói với sư huynh, “Người lớn rồi, ta cũng không quản được người nữa. Người bụng hẹp óc ngắn ta đều biết, người thích vất vưởng phóng đảng với giáo chủ Ma giáo, vậy thì cứ việc. Nhưng đừng có nói người là đồ đệ của ta nữa. Ta không gánh nổi cái vinh dự này.”

Sư huynh dừng đĩa, sắc mặt rất khó coi.

Ta kẹp ở giữa không dám nói lời nào. Sư phụ lại rút từ trong ngực ra một phong thư đưa cho ta.

Ta tiếp nhận, rụt rè hỏi, “Thế... sư phụ... chúng ta... đi đâu vậy...”

Sư phụ sắc mặt âm trầm, nặng nề buông bát đĩa.

“Đi Trường An.”

Con gái cưng duy nhất của trang chủ Nộ Mai sơn trang luận võ kén rể, của hồi môn ngoại trừ vị trí trang chủ đời sau của Nộ Mai sơn trang, còn có một khối Thiên Tuyết linh chi.

Ta tuy rằng không hiểu y thuật, nhưng là cũng biết Thiên Tuyết linh chi của Nộ Mai sơn trang là thuốc báu của võ lâm. Lúc sư phụ dẫn ta đi đến Hoa Nam thì ngã bệnh. Xem khắp lượt không ít đại phu, cũng chẳng ăn thua gì. Ta nghĩ, nếu như lấy được Thiên Tuyết linh chi, biết đâu có thể giúp sư phụ kéo dài thêm mấy năm tính mệnh.

Về phần con nhỏ kia, cũng không phải ta muốn lấy. Sư phụ từng có lệnh, bảo ta không được tùy tiện tiếp xúc nữ giới, vốn dĩ ta tâm tính thiếu niên, thích nhất chơi đùa với con gái người Hồ trên đường, cho nên

không hiểu. Sau đọc bức thư sư phụ đưa cho, ta mới biết được huyết thống của mình cao quý, không thể tùy tiện gieo tình.

Cao quý...

Ta nghiễm nhiên lại là trưởng hoàng tử họ Lý của Đại Đường thịnh thế này.

Lá thư đó ngay sau khi ta đọc xong đã bị sư phụ đốt rồi. Ngày tiếp theo sư huynh cũng chào từ biệt chúng ta, theo giáo chủ ca ca kia đi mất.

Ta nhìn ra được, kỳ thật sư phụ không nỡ bỏ sư huynh, sau khi sư huynh đi rồi, người ngày càng sa sút, kiên trì được hơn một tháng, rút cuộc cũng gục ngã rồi.

Phó thác sư phụ cho một hộ nông dân, ta một mình chạy tới Nộ Mai sơn trang, còn chưa bước vào cổng, đã bị gia đình cản lại.

“Bái thiếp đâu.”

Ta lắc đầu.

Gia đình kia nói, “Tiểu thư bản trang luận võ chiêu thân, cô nương gia đừng tới quấy rối.”

Ta nói, “Người nói ta là cô nương?”

Gia đình kia ngạc nhiên.”Người không phải cô nương thì sao lại xinh đẹp như vậy.”

Ta nổi hứng chơi đùa, thuận thế đưa tay vuốt vuốt lọn tóc, cười nói, “Cứ cho ta là cô nương, ca ca tốt bụng, huynh thả ta đi vào, xem nào nhiệt một chút thôi.”

Thừa dịp gia đình kia thất thần, ta lách mình luồn vào đại môn. Sau vài bước khinh công lập tức chuồn mất dạng.

Nộ Mai sơn trang sân rộng tường cao, đại sảnh đường phi thường náo nhiệt, không ít người có thân phận địa vị trên võ lâm, đều dắt theo thiếu tử tới thăm hỏi trước. Lôi đài được dựng ngoài sân, chung quanh toàn là bạch mai nở rộ.

Luận võ kén rể ta cũng từng xem rồi.

Chẳng qua chỉ là tiểu thư che mặt, ngồi ở bên đài, các lộ anh hùng leo lên vắn nhau người chết ta sống, cuối cùng thì ai thắng, người đó có thể kiếm được một nàng dâu mang của hồi môn.

Chỉ là của hồi môn của vị tiểu thư Nộ Mai sơn trang này cũng không tầm thường, tính mệnh của sư phụ phải nhờ cả vào nó.

Nhưng mà gia đình kia lại bảo ta là cô nương. Nào có lí đó. Tuy nhiên ta không giận. Nhưng cũng không thể không để ý, ta và sư huynh phẩm cấp bất đồng, lại chỉ thích rực rỡ bắt mắt. Hôm nay vốn là mặc trường bào đỏ tươi đến, nhớ tới chuyện vừa rồi, ta dứt khoát giặt trâm gài tóc xuống, tóc tai xỏa xượi, buổi sáng ăn xong thịt hầm ở quán ngoài đường, liền tiếp thăm nhà xí mấy lượt, hiện giờ mặt mũi trắng nhợt, chính là ba phần thanh diễm, bảy phần lại giống như ma nữ.

Dưới lôi đài đã đầy người vây quanh. Tiểu thư kia cũng được mời ra, ngồi ngay ngắn một góc. Ta cũng xúm vào, hù chết khiếp mấy tráng sĩ đang xem náo nhiệt. Thông suốt một đường, không hao công tổn sức đã chen lên đến hàng đầu.

Trên đài hai người đang đánh say sưa.

Ta không phải đồ ngốc. Thời điểm này mà xông lên, thì cuối cùng cũng sức tàn lực kiệt bị đánh xuống. Tới đây toàn là những công tử trẻ tuổi có thân phận trên giang hồ, thứ nhất, ta sợ đánh không lại, thứ hai, đợi khi có người thắng cuối cùng, ta đấu với kẻ đó, há chẳng phải là nhanh gọn nhẹ.

Thế là đánh suốt hai canh giờ, chung quy ta nhịn không nổi, lại chạy đi thăm nhà xí, khi trở về, tựa hồ thắng bại đã rõ ràng.

“Còn vị công tử nào muốn đấu nữa không.” Công tử áo xanh trên đài ôn tồn lễ độ, ra tay lại chẳng nhẹ nhàng, ta vừa vội vã trở về, liền nhìn thấy một thiếu niên bị khiêng xuống.

Nộ Mai trang chủ vuốt mạnh râu, đi lên mừng rỡ nói, “Mộ Dung công tử quả nhiên nhất biểu nhân tài, lão phu xin hướng gia phụ vãn an, các vị anh hùng dưới đài, nếu như không có người khiêu chiến Mộ Dung công tử, như vậy tiểu nữ...”

“Khoan đã!”

“Các hạ là...”

Chỉ nghe chúng nhân xôn xao. Từ giữa đám người mở ra một con đường, bốn nam tử diện mạo tuấn tú, ánh mắt sắc bén bảo vệ một đứa bé con cầm y ngọc bảo đi ra.

“Còn có ta.”

Nộ Mai trang chủ cùng Mộ Dung công tử trên đài đều sững sờ, bên này đứa bé con đã đi lên trước mắt mọi người, nam tử sau lưng đích còn mang tới cái ghế dựa, cung kính mời nó ngồi xuống.

Nộ Mai trang chủ là người từng trải, đứa bé con này có thể đi vào trong trang được, tất có kỳ quặc, không khỏi khoắc lên khuôn mặt tươi tắn, cười ha ha hai tiếng, nói, “Vị tiểu huynh đệ này... Hôm nay là tiểu nữ luận võ chiêu thân, tuyệt không phải trò đùa con nít, tiểu huynh đệ nhìn nhìn thể nào cũng không quá mười tuổi.”

Đứa bé con khép đánh phạch cây quạt xếp nhỏ trong tay, chen ngang ngắt lời Nộ Mai trang chủ, “Ta tám tuổi, thế nào.”

Nộ Mai trang chủ bị một đứa bé con ngắt lời, không khỏi mất hết mặt mũi, kéo theo thể diện của mọi người, bầu không khí cũng lúng túng gượng gạo. Bé con này một bộ quý nhân khí phách, làm cho ta có phần hiếu kỳ, hơn nữa mấy gã theo hầu bên cạnh kia, xem ánh mắt cũng đều không phải lại gì lương thiện.

Lúc này đứa bé kia lại nói, “Mấy ngày nữa là sinh nhật của mẫu thân ta, ta ra ngoài tìm lễ vật cho gia mẫu, nghe nói Thiên Tuyết linh chi của quý trang dường như làm đẹp, công hiệu tốt lắm, bèn mang theo gia nô đến đây luận võ.”

Nộ Mai trang chủ rốt cuộc không giữ nổi mặt mũi, giận tím mặt nói, “Thiên Tuyết linh chi ấy là bảo vật của bản trang, cũng là của hồi môn cho tiểu nữ, có thể khởi tử hồi sinh, bạch cốt sinh thịt há lại đem đi bảo dưỡng tư nhan ư!”

“Những gia nô này của ta cũng đều là thanh niên tài tuấn, nhất biểu nhân tài... Vệ Nhị, người đi lên khoa tay múa chân với công tử kia một chút.”

“Cái gì!”

Ta đẩy đám người ra nhìn đứa bé kia nhẹ nhàng vung tay lên, một gã thị vệ sau lưng đã nhảy lên đài. Thậm chí còn bảo tiểu thư Nộ Mai trang gả cho một gã gia nô, mặt mũi ông già Nộ Mai quả thật là sắp sửa mất sạch.

Đứa bé này có lai lịch gì.

Trên giang hồ chưa từng nghe danh hiệu của nó.

Người chung quanh bắt đầu xì xào bàn tán. Ánh mắt đứa bé kia vừa vận ánh di động tới, tầm nhìn chống lại với ta.

Một chớp này, mắt sáng như sao, ta đang cảm thán đứa nhỏ này trông thật xinh đẹp, thì thấy nó nhú chặt đầu mày, như là nhìn đến vật gì đó vô cùng dung tục, trừng mắt nhìn áo đỏ trên người ta, lập tức liền quay đầu đi chỗ khác.

Tiểu súc sinh, cao quý lắm đấy. Ta tức thì hết sạch hảo cảm với nó, nhìn lên lôi đài bên cạnh, gia nô tên Vệ Nhị kia đã triển khai xong trận thế,

“Mộ Dung công tử, xin chỉ giáo.”

Nộ Mai trang chủ tức hồng rồi, nhưng Mộ Dung công tử tuổi trẻ hiếu thắng, ra chiêu trước tiên, ông ta có muốn ngăn trở cũng hết cách rồi. Chưa đến một khắc, Mộ Dung công tử khuất phục quần hùng đã bị đập xuống đài, chúng nhân lại lần nữa xôn xao.

“Còn có vị anh hùng nào sẵn lòng chỉ giáo không.” Đứa bé con dương dương đắc ý nói, “Trang chủ ông cũng đừng phiền muộn. Con gái ông được gả cho gia nô của ta, cũng là phúc khí lớn lao của Nộ Mai sơn trang đấy!”

Lời này mà là đổ dành người á? Đây không phải là muốn ăn đòn sao?

Ta ghen hòng nhìn trân trối, nhìn ông già kia quả nhiên tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, võ lâm nhân sĩ dưới đài cũng muốn sắp không kìm nén được, chỉ vào đứa bé kia bắt đầu chửi mắng.

Về sau đứa bé kia chỉ yên lặng phe phẩy quạt. Dưới đài không ít thanh niên không nhịn nổi cục tức, lên đài lĩnh giáo, đều bị đánh đến thảm, đứa nhỏ này, hôm nay xem như đã kết cừ oán với toàn bộ võ lâm hào kiệt có mặt tại đây rồi.

Nó là người thế nào. Ngông nghênh phách lối như vậy. Nhìn xem là biết, nó chẳng thêm để ý mấy may.

Đến lúc này đã không còn ai dám lên đài nữa. Nộ Mai trang chủ cũng nhìn ra được, gã Vệ Nhị này võ công rất cao minh, đứa bé kia lại lịch đương nhiên cũng khó lường, nếu gả tiểu nữ đi, chưa hẳn không được hưởng phúc. Nhưng mà nhận thua như vậy, chính là mất hết thể diện của Nộ Mai trang trên giang hồ, lão đầu tử ông ta sau này cũng đừng mong chường mặt ra gặp người khác nữa.

Ta gãi gãi đầu, bắt đắc dĩ nhảy lên.

Đứa bé kia lập tức nhìn chằm chằm ta cười nói, “Đây là ma nữ nhà ai. Mà lại chạy đến đây dọa người vậy.”

Ta tóc thật dài che khuất nửa gương mặt, không để ý tới nó, hướng về phía Vệ Nhị khoát tay áo, “Bắt đầu đi.”

Sau ba mươi chiêu, ta tay không đoạt cửa binh khí Vệ Nhị. Không đợi dưới đài kinh hô, cái đứa bé kia lại khép mạnh cây quạt xếp, “Bỏ đi. Gia nô nhà ta tài nghệ không bằng người, cái thứ linh chi vớ vẩn gì đó, ta cóc thèm.”

Vệ Nhị hung tợn nhìn ta một cái, tựa hồ là nói muốn ghi nhớ kỹ ta, sau đó cúi đầu xuống đài, bảo hộ đứa bé kia đi mất. Đi thẳng một mạch ra ngoài, vậy mà không người nào dám ngăn trở.

Thừa dịp chúng nhân thất thần, ta chân phát khinh công, xoắn ngón tay xoáy luôn cây linh chi đựng trong hộp, không đợi Nộ Mai trang chủ kịp phản ứng lại, liền co giò chuồn thẳng.

“Ta phun! Cái gì đây! Đáng muốn chết.”

Sư phụ vẽ mặt âm trầm, chỉ đẩy chén thuốc ra bằng được.

Ta vội vàng nói, “Ôi chao tổ tông của con, đây là Thiên Tuyết linh chi, ngài mau ăn vào, bệnh sẽ khỏi ngay.”

“Thiên Tuyết linh chi? Đây không phải là của cái sơn trang hoa mai gì đó hay sao? Tiểu tử mi lấy đâu ra.”

“Con... Con trộm ra.”

“Oắt con mi được lắm!” Sư phụ mai danh ẩn tích trên giang hồ nhiều năm như vậy, cái trò trộm cắp này, so với việc ta mang tên tuổi lão nhân gia người đi xin xỏ còn tốt hơn nhiều, ta không những không bị mắng, mà còn được một lời khen ngợi.

Thiên Tuyết linh chi thần kỳ cũng không phải truyền suông. Thân thể sư phụ rõ ràng chuyển biến tốt, ta vui sướng dạt dào, cả ngày bám theo sư phụ bệnh ngày một thuyên giảm vào sông bạc đánh bài, thời điểm rời khỏi Hoa Nam, lại không biết Hoa Nam đã xảy ra một chuyện lớn rợn người.

Đêm hôm ta cướp đi Thiên Tuyết linh chi, một đám cao thủ xông vào Nộ Mai sơn trang, đem toàn trang trên dưới hơn một trăm nhân mạng chém giết hầu như tinh quang.

Ta lại sớm quên sạch sành sanh về đứa bé kia, trắng bạc mua một tấm trường bào màu tím xinh đẹp, cùng sư phụ tiếp tục bước lên đường hướng tới Trường An.

“Tìm cả buổi, chỉ tìm ra cái miếu đồ nát thế này!?”

Sư phụ vừa ho khan, vừa giữ áo choàng, ta vội tiếp lấy.

Đang men theo đường núi đột nhiên trời nổi cơn dông, hai sư đồ bị mưa to xối xả lạnh thấu tim, ta tìm nửa ngày, chỉ có cái miếu đồ nát thế này là ẩn thân được.

Lúc nói lời này sư phụ đã nhóm xong một đồng lửa, ta vừa vắt nước trên lọn tóc xuống, sư phụ liền quăng ra một vật.

Khéo léo đón lấy, soi trước ánh lửa xem, là một quả trứng gà vỏ đỏ luộc chín.

Sư phụ lôi ra lương khô và nước, đồng thời ho khan một tiếng, nói, “Hôm nay là sinh nhật con mười lăm tuổi, trời mưa to thế này, sư phụ chỉ bọc được quả trứng gà. Con ăn đi.”

“Sư phụ.”

“Thằng ranh con nói nhảm ít thôi.”

“Dạ.”

Ta bửa đôi trứng gà, ghé sát vào đồng lửa, cúi đầu gặm một miếng lớn, trong lòng chua chua xót xót.

Đảo mắt đã rời khỏi Hoa Nam, đi được nửa tháng.

Dọc đường đi nhanh chậm không ngừng, tuy nói phụ hoàng bệnh nặng, nhưng mà gặp được sư phụ tâm tình tốt, liền dừng lại sông bạc hơn mấy chục ngày.

Luôn cảm giác... sư phụ cố ý lè mề, kỳ thật không muốn ta đi Trường An.

Bản thân ta cũng có loại dự cảm bất tường, cảm giác chuyến đi này, sẽ lìa xa sư phụ, sư phụ đã từng dẫn ta và sư huynh đi khắp đại giang nam bắc, thậm chí chạy tới Tây Vực ở nửa năm, vượt qua một nửa Trung Nguyên, chỉ là chưa từng mang bọn ta đến Trường An.

Chỉ chốc lát sau y phục đã sấy khô, ta dùng ngón tay chải tóc, nhặt được một nhánh cây, coi như cây trâm cắm lên đầu.

Sư phụ thờ ơ nói, “Cây trâm gài tóc ngọc bích của con đâu.”

Ta á khẩu không trả lời được.

“Lúc sắp đi đưa cho con bé người Hồ ở thành Đông rồi phải không.”

Quả nhiên bị sư phụ phát hiện rồi.

Ta yên lặng nuốt vào miếng trứng gà cuối cùng.

“Thanh Hòa à.”

“Con biết rồi sư phụ, con không có nhớ thương nàng ấy.”

“Nữ tử người Hồ có cái gì tốt, đều là cái phiên bang ngoại tử, như thế nào cả đám đều làm con mê tíu như ăn phải ngải thế. Thân thể của con con cũng biết, chờ đến Trường An, đây đường đều là người Hồ, con không thể không gây rắc rối hay sao?”

“Trường An có rất nhiều con gái Hồ?”

“Khục khục.” Sư phụ lập tức trầm mặt, quát, “Không được hỏi!”

“Dạ.”

Ta ném ít cành khô vào đồng lửa, trong lòng lại sững rân rân. Thì ra Trường An là một nơi tốt, ta nhìn chăm chăm ngọn lửa, tưởng tượng đến đây đường các nàng Hồ mỹ lệ, đáy lòng tựa như có con mèo nhỏ đang gại gại, càng nghĩ càng hận không thể mọc ngay một đôi cánh, sau đó bay thẳng đến Trường An.

Lúc này, bên ngoài cánh cửa đồ nát tiếng mưa rơi dần dần nhỏ lại, sư phụ nằm trên rơm rạ không ngủ được, liền xoay người ngồi dậy, nói muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút.

“Trong núi này hàn khí nặng. Sư phụ bệnh người mới đỡ...”

“Sư phụ đi xem có gà rừng lấp dầy một tí hay không, Thanh Hòa con ở lại đây ngủ trước đi.”

Không ngăn được sư phụ, lão nhân gia ngài vắn vắn cánh tay, ôm một thanh kiếm liền đi mất.

Đi lần này, lại là suốt một đêm, ngày hôm sau mới run rẩy trở về, tức giận chửi ông trời tối quá nhanh, khiến lão nhân gia ngài bị lạc đường trong núi.

Trời vốn đã âm u, mắt thấy sắp tối sập, ta không khỏi khoanh chặt cánh tay, ngồi canh đồng lửa ngẩn người.

Nói không nhớ thương, đó là không có khả năng. Chỉ cần con bé người Hồ ấy chớp đôi mắt màu xanh da trời, ta đã cảm thấy sung sướng lâng lâng cả người rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên lưng phát lạnh. Trước mắt đồng lửa đang cháy hừng hực, ta không khỏi sợ run cả người, đứng dậy.

Ngôi miếu đồ nát bốn phía tượng gãy phật tàn lổng chông đầy đất, tro hương xộc vào mũi, cùng lúc với ánh lửa mạnh yếu chập chờn, lại càng tỏ ra âm trầm. Từ khi còn bé ta đã thường nhìn thấy một số thứ kỳ dị, sau khi lớn lên mới biết được những thứ kia đều không sạch sẽ. Nếu không phải mê luyện con gái người Hồ mắt xanh tóc vàng, ta nhất định xuất gia làm đạo sĩ.

Đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nhìn thấy xa xa góc phòng đặt một cỗ quan tài bằng đá, ta lập tức sợ tới mức cả người ớn lạnh, nhin không được thối lui mấy bước. Ấy vậy mà lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân nện nhẹ nhàng, không đợi ta quay người, cánh cửa lớn đã bị đẩy ra.

Đẩy cửa ra chính là một nam tử dung mạo tuấn tú, cặp mắt rất sắc bén, ta vừa nhìn liền nhận ra, nam tử kia chính là gã gia nô lên đài luận võ ở Nộ Mai sơn trang ngày đó. Hình như tên là...

“Vệ Nhị. Người tìm ra chỗ gì thế này?”

“Chủ tử bớt giận, Vệ Tam Vệ Tứ đã điều tra qua, chu vi hơn mười dặm quanh đây chỉ có một ngôi miếu nhỏ này. Trời đã tối rồi, đường núi không an toàn, an toàn của chủ tử quan trọng, đành xin ngài chịu thiệt một đêm.”

Chính là gã Vệ Nhị đó. Ta quay đầu nhìn lại, sau lưng Vệ Nhị đã hiện ra một đứa bé con trắng trẻo như ngọc khắc, đúng là thằng bé con chảnh chọe ở Nộ Mai sơn trang ngày ấy.

Ha, trùng hợp nhỉ.

Sau lưng đứa bé kia ba gã thị vệ theo vào, lại còn mang chăn bông tơ vàng đến trải ra mặt đất, phủ thảm nhung dè Ba Tư lên, gã Vệ Nhị kia còn ôm đến một cái gối ngọc lóng la lóng lánh. Ta cúi đầu, nhìn cái áo tím dơ bẩn nhìn không ra màu sắc của mình, lại nhìn đồng rơm rạ rữa nát dưới móng. Không nói gì.

Không ai để ý ta, ta cũng không để ý bọn hắn, phối hợp chọc ngoáy đồng lửa, đợi gà rừng của sư phụ. Nói thật, một quả trứng gà, sao lấp đầy bụng được. Đang lúc ngổn ngang trăm nỗi bụng rỗng không, gã Vệ Nhị kia lại nhóm lên một đồng lửa, không biết từ chỗ nào bên ngoài biến ra một con sẻ núi, xiên que bắt đầu nướng. Con sẻ đó nướng lên tỏa hương bốn phía, ta hít hít, nghiêng đầu đi, thầm nghĩ không biết là thiếu gia nhà ai, rõ là hưởng phúc. Hôm nay ta sinh nhật, còn phải bụng lép canh đồng lửa.

Thế cũng coi như xong. Cuối cùng toàn bộ mấy gia nô đều quay ra ngoài miếu gác đêm, lưu lại gã Vệ Nhị kia. Sau khi xé chim sẻ nướng chín thành thịt vụn đưa cho đứa bé xong, lại còn đi về phía ta, cúi người thi lễ, “Vị thiếu niên này, chủ tử nhà ta đường xá mệt mỏi. Chẳng hay có thể...”

“Ta không đi!” Ta vốn đã lửa giận đầy bụng, người còn lửa cháy đổ thêm dầu, “Ta tới đây trước, các người dựa vào đầu đuổi người.”

Sắc mặt Vệ Nhị trong nháy mắt trở nên rất khó coi, binh khí trong tay chợt lóe, tưởng là ta bị lửa làm quá nóng, không nhìn thấy cái gì nữa hay sao?

Ta hừ lạnh một tiếng, đã giao thủ với gã ở lôi đài, chưa đủ là địch, ta cũng cóc sợ gã, liền khiêu khích nói, “Người định giết người diệt khẩu? Các người là gia nô nhà ai, lại dám giở trò xấu xa với dân chúng vô tội ngay tại Đại Đường thịnh thế này, trong mắt không có vương pháp hay sao?”

Vệ Nhị kinh dị nhìn ta, vội vàng lui lại một bước, lễ phép nói, “Thì ra là cao thủ trên võ lâm. Xin hỏi thiếu hiệp môn phái nào.”

Không đợi ta trả lời, đứa bé kia lại phất tay lên, gật đầu nói, “Nói hay lắm, dưới trời này đều là vương thổ, chúng ta phải tuân theo luật pháp thôi. Vệ Nhị, người cũng đi ra ngoài đi.”

“Chủ tử...”

Vệ Nhị cúi đầu bước lại gần, ghé vào lỗ tai nó nói nhỏ, “Thiếu niên này võ công cực cao, các thị vệ khác đã canh ở ngoài cửa, để phòng bắt trắc, Vệ Nhị không thể rời khỏi bên người chủ tử.”

Đứa bé kia cười nói, “Vệ Nhị. Người bắt ta phải lặp lại một câu hai lần với người?”

Vệ Nhị vội vàng quỳ xuống dập đầu một cái, nói, “Nô tài không dám!”

Sau đó lập tức đi ra ngoài.

Cánh cửa miếu đổ nát vừa khép lại, cả gian phòng lớn chỉ còn lại hai người ta cùng đứa bé kia.

Đống lửa phát ra tiếng nổ lách tách, ta rụt rụt thân thể, cảm thấy càng đói bụng.

Đứa bé kia ăn chưa được mấy miếng liền buông, dùng khăn tơ vàng lau lau tay một cách có giáo dưỡng, sau đó liền ngồi trên thảm Ba Tư tinh tế quan sát ta. Ta nghĩ ta mặt đầy bụi đất, lại bị mưa dầm, có gì hay mà xem chứ, đúng lúc này đứa bé kia lại đột nhiên nói chuyện.

“Hóa ra là người à. Người hại ta lắm như vậy.”

Chuyện này oan uổng quá. “Ta có đắc tội người sao?”

“Người đã đoạt Thiên Tuyết linh chi, làm hại ta không lấy được đồ trở về gặp mẫu thân. Đi đường núi lại bị mưa dầm, người nói xem có oán người hay không?”

Té ra người không mặt mũi gặp mẹ thì không chịu về nhà, bị mưa giội ướt người lại đi trách ta!

Trong cơn giận dữ, ta thoáng liếc thấy quan tài đá đằng xa, đột nhiên nổi tâm địa xấu xa, nói giọng êm ái, “Tiểu công tử, người nhận sai rồi. Ta luôn luôn ở chỗ này, cho tới bây giờ chưa hề ra ngoài nửa bước.”

Đứa bé kia nói, “Lời này giảng làm sao.”

Ta gơ tay chỉ hướng cổ quách đá kia, cố ý giả giọng khàn khàn nói, “Người xem, ta luôn ở đây này...”

Đứa bé nhìn theo phương hướng ta chỉ, nhìn đến cổ quách đá kia. Ta vốn tưởng rằng nó sẽ sợ tới mức khóc nhè, kết quả lại đối lấy nó lạnh lùng hừ một tiếng.

“Giả thần giả quỷ.”

Ta á khẩu không nói được gì. Dứt khoát xoay người nằm xuống, rúc vào giữa đống rơm rạ, không thèm để ý đến nó, chưa được một lát đã ngủ lản quay.

Trong mộng mơ hồ cảm thấy có người đến gần, vén lên mái tóc dài của ta, sờ soạng mặt ta, nói cái gì mập mờ không rõ.

Không ngờ lại dễ nhìn như vậy... Thực khiến người ta không nở giết...

Ngay sau đó lại bắt đầu mơ hồ, mộng thấy cô bé người Hồ xinh đẹp gặp được ở Hoa Nam. Nàng chớp hàng mi thật dài, gơ tay gỡ xuống trâm cài tóc của ta.

Ta nói, “Tỷ tỷ tốt, ta thích nàng, trâm cài tóc ta đưa cho nàng, nàng hãy nhận lấy.”

Nàng chỉ về phía sau lưng ta nói, “Cây trâm này đắt quá, ta cũng không thể nhận. Không bằng chàng đưa cho nàng ấy đi.”

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy một người con gái áo trắng ở phía sau, gương mặt dịu dàng, thân thái mềm mại như nước, không khỏi tim nhảy bình bịch, tự nhủ mình sao lại không có mang theo nhiều cây trâm đến, tức khắc mặt đỏ tới mang tai, vội vàng cười adua nói, “Ồi chào, vị tỷ tỷ này tới khi nào. Thanh Hòa lại không nhận ra, thật là đáng chết.”

Cô gái áo trắng mỉm cười, xinh đẹp đến cực điểm, “Tiểu đệ đệ. Đệ thật biết nói đùa, tỷ vẫn luôn ở chỗ này mà.”

“Hả?”

“Đệ xem. Tỷ luôn ở đây này...”

Ta nhìn theo ngón tay của nàng, bắt gặp một cổ quan tài bằng đá, nhìn thế nào lại thấy quen mắt, đột nhiên nhớ tới chính là cổ quách đá ở ngôi miếu đồ nát kia, không khỏi tức thì mồ hôi rơi như mưa, ngay sau đó nhìn thấy nàng ta chân thành đi tới, ta càng sợ tới mức run lên bần bật.

“Long khí cao quý ghê. Để cho tỷ tỷ ta hưởng sái tí nào. Cũng có thể dễ đầu thai chỗ tốt...”

Nàng khẽ tựa đầu vào bả vai ta, trong nháy mắt một cảm giác lạnh như băng xuyên thấu vào, ta quát to một tiếng, đột nhiên bình tĩnh, mới phát giác trời đã sáng rồi. Sư phụ chẳng biết đã trở về lúc nào, đang ngồi cạnh đồng lửa nướng gà rừng.

“Mặt trời đã lên cao ba sào rồi đấy!”

Sư phụ tức giận nói.

Ta đứng dậy, nhìn đến quách đá ở góc phòng, đêm qua vẫn còn đây kín, bây giờ nắp quan tài lại đã mở ra.

Nhớ tới ác mộng, không khỏi lại rung mình một cái, lại nhìn bên cạnh, đứa bé kia sớm đã không thấy bóng dáng, trên mặt đất chỉ còn lại một nắm tro tàn cháy hết.

“Ăn đi.” Sư phụ ném gà rừng đã nướng chín cho ta, ta bắt lấy bằng một tay, kết quả là ngón tay bị bỏng giãy.

“Sư phụ à.” Ta thật cẩn thận nói, “Người đã xem cổ quách đá đằng kia chưa.”

“Ồ. Xem rồi.” Sư phụ khều đồng lửa nói, “Chỉ có một bộ xương khô mặc áo trắng, quần áo đều sắp mủn hết rồi... Sao thế, Thanh Hòa, con còn sợ ma hay sao.”

Ta tức thì cảm thấy một luồng khí lạnh theo xương sống chạy xộc lên tận óc, nuốt vội mấy miếng gà rừng, lôi kéo sư phụ, không kịp phân trần lập tức chạy ra khỏi ngôi miếu, chạy một mạch xuống núi. Không dám quay đầu lại nữa.

Trong nội cung Đại Minh, Phượng Vinh hoàng hậu vẻ mặt u sầu.

“Hoàng nhi mau buông mẫu hậu ra, hôm nay mẫu hậu đã hẹn với Ngự phi giờ mùi ngấm hoa, bây giờ đã qua giờ mùi, mẫu hậu mà muộn là mất lễ nghĩa...”

“Không cho đi.” Hoàng đệ giữ rịt ống tay áo của Phượng Vinh hoàng hậu, ngồi chồm hổm dưới đất khóc lóc om sòm, “Hoàng nhi đã mấy ngày không gặp mẫu hậu, mẫu hậu vừa đến đã muốn đi. Không cho!”

“Phụ hoàng con bệnh nặng, mẫu hậu tất nhiên phải thường xuyên bầu bạn bên người. Ôi chao cái đứa nhỏ này, Thanh Hòa, người xem náo nhiệt gì hử, còn không mau kéo nó ra cho bản cung.”

Phượng Vinh hoàng hậu chuyển đôi mắt đẹp nhìn sang phía ta, ta vội vàng đi tới, vỗ nhẹ bả vai hoàng đệ, “Thái tử điện hạ. Mau buông Hoàng hậu nương nương ra nào.”

“Bản cung không buông!!” Hoàng đệ đã mười sáu tuổi, trở thành một thiếu niên vóc người thon dài dung mạo tú mỹ, thế nhưng tâm trí lại giống như đứa trẻ con chín tuổi, làm cho ta nhìn mà lòng đau dử dội.

“Nghe lời!” Phượng Vinh hoàng hậu hất mạnh ống tay áo, vội vàng bỏ đi.

Đợi đến lúc bóng Phượng Vinh hoàng hậu đã đi xa, hoàng đệ bỗng ‘oa’ một tiếng lại đột nhiên khóc tướng lên.

Ta lập tức luống cuống, ôm hấn vào lòng, “Thái tử điện hạ mau nín đi. Thanh Hòa ở đây. Thanh Hòa tuyệt đối sẽ không rời xa thái tử điện hạ.”

“Ừ.” Hoàng đệ khịt khịt mũi, khẽ dụi mắt một cái, sụt sà sụt sít nói, “Bà Ngự phi đó là mẹ cộc cái, chỉ biết ức hiếp ta, mẫu hậu còn không tin.”

“Phượng Vinh hoàng hậu tâm địa thiện lương, hiền đức vẹn toàn, mới có thể được hoàng thượng phong là hoàng hậu, thái tử điện hạ mới là thái tử điện hạ, không phải sao.”

“Ừ...” Hoàng đệ tựa hồ nghĩ nửa ngày cũng không rõ ràng đạo lý trong đó, liền đẩy ta một cái, nói, “Được rồi, bản cung không khóc nữa. Thanh Hòa người biết bay, người mau giúp bản cung đi xem chừng một chút, đừng để mụ cọp cái đó ức hiếp mẫu hậu ta đi.”

Ta kéo hoàng đệ đến bên giường, “Vậy ngài phải ngoan ngoãn ngủ trưa, có biết không?”

“Ừ.” Hoàng đệ tức khắc bỏ giày, ta liếc mắt nhìn sang, lập tức có cung nữ hiểu sắc mặt đón ý chạy qua, hầu hạ hoàng đệ nằm xuống.

Tận đến khi nhìn thấy hoàng đệ đắp kín chăn, gương mặt còn vương nước mắt cũng hoàn toàn bình yên đi vào giấc ngủ, ta mới cởi y phục hoa lệ thêu đầy kim tuyến, khoác vào một tấm áo đơn màu đỏ, đi ra khỏi cung Đại Minh, vòng qua thị vệ tuần tra, chạy vài bước vọt lên mái nhà.

Chớp mắt một cái vào cung đã bốn năm. Làm bạn bên người hoàng đệ cũng đã bốn năm, Quý Thanh Hòa ta đã hai mươi, sự phụ, đã đi khi chúng ta đến Trường An năm đó.

Từ sau một lần phụ hoàng triệu kiến khi ta vào cung năm ấy, ta cơ bản chưa từng gặp lại ông ta. Lúc phụ hoàng đến thăm thái tử, ta cũng phải lánh đi chỗ khác.

Tình cảm của ta đối với phụ hoàng, còn lâu mới sâu đậm bằng với sự phụ sự huynh, nhưng mà hoàng đệ lại là máu thịt trong tim ta. Hắn bị thương dù là chút xú, ta cũng đau theo.

Lò mò đến ngự hoa viên, ta lặng yên nhảy xuống, trốn ra sau một khóm mẫu đơn, che giấu bóng dáng, lặng lẽ lên lên quan sát người đàn bà ngồi nhàn nhã uống trà cách đó không xa.

Bà ta là Ngự quý phi, mỹ lệ đoan trang, lại mang lòng dạ rắn rết.

Ngày đó vừa mới tiến cung, tổng quản liền nói với ta, quên cái gì cũng được, chỉ không được quên Ngự quý phi, đó là người nhất thiết không thể đắc tội.

Nhưng sau hôm ấy, người cả hoàng cung đều biết, thằng nhóc con Quý Thanh Hòa, vừa vào cung liền treo lên cây tam can bảo bối Ngự quý phi, tam hoàng tử điện hạ mà hoàng thượng cưng chiều nhất.

Không nhắc tới sự kiện đó nữa, ta không quan tâm bị phụ hoàng trách cứ, bị tổng quản giam cầm, cũng không sợ thằng oắt con miệng còn hơi sữa vẽ mặt ngang ngược chỉ vào mũi ta nói muốn phế bỏ võ công của ta, bẻ gãy cánh tay ta tát nó. Nhưng mà, ta lại sợ người đàn bà này.

Người đàn bà lẽ ra phải giết ta cho hả, lại bỗng nhiên lôi kéo tam hoàng tử tới đứng trước mặt phụ hoàng, nhận lỗi với ta.

Đêm đó cung Đại Minh đèn đuốc sáng trưng, ta quỳ ở chính giữa đại điện. Ngự quý phi kéo tam hoàng tử đến trước mặt ta, nói, Quý Thanh Hòa được phụ hoàng người tuyển làm thư đồng cho thái tử, thì là người bên cạnh thái tử ca ca người, người không những chỉ nhận lỗi với Quý Thanh Hòa, mà còn phải nhận lỗi với thái tử điện hạ.

Những lời này rõ thực tâm chân thành, trời đất chứng giám. Tam hoàng tử càng biết diễn kịch, tuổi còn nhỏ đã học được y chang như mẫu phi, khuôn mặt ứa lệ chực khóc, vẻ ăn năn hối lỗi tràn trề, cứ như nó mới là kẻ đánh người, mà ta mới là người bị đánh.

Phải biết rằng chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, một khi đã liên quan tới thái tử, thì bắt đầu trở nên phức tạp. Ngự quý phi căn bản chính là lợi dụng ta để tỏ rõ lập trường với phụ hoàng, hai mẹ con bà ta hết thấy coi thái tử làm trọng, con trai bà ta tuyệt đối sẽ không dưới chồi lên trên, kể cả đến lúc phụ hoàng quy thiên, cũng sẽ không làm cái chuyện soán vị thí quân vô liêm sỉ.

Quả nhiên cái này vừa khớp ý nguyện phụ hoàng, phụ hoàng bèn thuận nước dong thuyền, tán dương Ngự quý phi hiểu tiến thoái, biết đạo lý, trầm quả thật đã không nhìn lầm khanh vân vân.... Còn nói Tử Hàn cũng là đứa trẻ hiểu chuyện, nếu trầm không còn, con cũng phải giúp đỡ thái tử ca ca con, giữ vững giang sơn xã tắc này.

Phượng Vinh hoàng hậu và hoàng đệ lúc ấy đều có mặt. Chuyện này vừa qua đi, thì chúng nhân đã ngầm hiểu với nhau tam hoàng tử Ngự Vương Lý Tử Hàn sẽ là nhiếp chính vương tương lai rồi.

Về sau tiểu tử kia thấy ta, lại không hề trừng mắt nhìn nữa, còn một mặt nhận lỗi với ta, một mặt thì nói, Thanh Hòa ca ca chớ nên trách bản vương trẻ người non dạ. Ngày ấy Thanh Hòa ca ca hiểu lắm, thái tử ca ca lỡ mắc trên cây, bản vương sợ độ cao, mới không dám leo lên cứu huynh ấy xuống... Bản vương thân phận tôn quý, chưa bao giờ bị người bạt tai, buổi tối hơi tức khí một chút, nói một số câu không được đúng mực, tin tưởng Thanh Hòa ca ca đã sớm quên sạch sẽ rồi, có phải hay không.

Tiểu tử này tuyên bố muốn phế bỏ võ công tay chân ta, ta có thể quên sao, ta có thể nói chưa quên sao.

Thời điểm ta tiến cung, trong cung năm nào cũng đại biến, chỉ còn lại mỗi thái tử, tam hoàng tử hai hoàng tử này, dẫu sao máu mủ ruột rà, ta yêu thương còn chẳng kịp. Thế nhưng đứa nhỏ này ở trước mặt ta chưa bao giờ cỗi bỏ nguy trang, chỉ cần vừa nghĩ tới mỗi một câu Ngự Vương nói với ta đều là đóng kịch, ra vẻ huynh đệ tình thâm lại bị tổn thương, thì ta làm thế nào cũng không ưa nổi nó. Hoàng đệ ngược lại, lúc nào cũng hồn nhiên ngây thơ, quả thật khiến ta càng ngày càng yêu thích.

Phượng Vinh hoàng hậu có nhanh hơn nữa, thì dù sao cũng vẫn là nữ nhi, từ cung Đại Minh vòng tới Ngự hoa viên, lại phải đi qua rất nhiều lối rẽ, không giống ta phi trên nóc nhà, nhảy vài bước đã tới. Ngự quý phi đợi suốt chừng nửa canh giờ, Phượng Vinh hoàng hậu mới vội vàng chạy đến.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Mau bình thân, bản cung lại để muội muội đợi lâu rồi.”

“Tỷ tỷ nói gì vậy.” Ngự quý phi đợi cho Phượng Vinh hoàng hậu ngồi xuống trước, mới nhã nhặn ngồi về chỗ, tự mình dâng lên một ly trà nóng, “Được cùng tỷ tỷ ngắm hoa, đã là phúc phận to lớn của muội muội. Cho dù có đợi thêm mấy canh giờ nữa, cũng là nên thôi.”

“Muội muội mới là, muội luôn luôn quá khiêm tốn như vậy, tỷ tỷ thật là vui mừng. Hoàng nhi không hiểu chuyện, vừa rồi còn ở Đại Minh cung ngăn trở bản cung.”

“Muội muội nói thẳng, mong tỷ tỷ thứ tội, thái tử điện hạ tịch mịch, tỷ tỷ nên dành nhiều thời gian ở bên hơn mới phải.”

“Chỉ tiếc là bệ hạ bệnh nằm trên giường, nếu không thì bản cung có thể nào không muốn ở bên hoàng nhi được chứ.”

Trốn sau bụi hoa nhìn một lát, Ngự quý phi liền theo Phượng Vinh hoàng hậu đứng dậy đi dạo Ngự hoa viên. Nghĩ đến hoàng đệ hần đã ngủ say, ta bèn lặng lẽ đứng dậy, định quay về.

Kết quả vừa xoay người, liền nhìn thấy một đoàn người từ nơi khác tiến đến. Kẻ dẫn đầu chính là tam hoàng tử Ngự Vương mười bốn tuổi.

“Đây chẳng phải Thanh Hòa ca ca hay sao.” Ngự Vương càng lớn càng giống Ngự quý phi, xinh đẹp động lòng người, quả thực chả giống nam nhi. Nếu không phải ta mê luyện con gái người Hồ tóc vàng, thì chỉ cần đột nhiên đập vào mắt như vậy, cũng nhất định phải động tâm một phen rồi.

“Tham kiến tam hoàng tử điện hạ.”

Ngự Vương khép lại quạt giấy trong tay. Chỉ về phía ngôi đình bên cạnh, “Trùng hợp làm sao Thanh Hòa ca ca cũng tới dạo Ngự hoa viên. Ngồi đi.”

Ta chỉ đành theo hần đi qua, chờ hần ngồi xong, tỏ ý bảo ta ngồi vào đối diện, ta mới ngồi xuống.

“Ấy nhưng mà, Thanh Hòa ca ca vẫn không tới thăm bản vương, bản vương thật là tịch mịch.” Ngự Vương nghịch cây quạt giấy trong tay, cười nói ôn hòa, “Mấy năm trở lại đây Thanh Hòa ca ca luôn lạnh nhạt với bản vương, có lẽ nào ca ca còn ghi hận bản vương hay sao?”

“Thanh Hòa không dám.” Ta cẩn thận quan sát sắc mặt của hần, vội vàng nói, “Thanh Hòa lỡ măng kinh động đến Ngự Vương điện hạ, còn mong Ngự Vương điện hạ chớ có so đo.”

“Nói gì vậy chứ!” Ngự Vương cười ha hả nói, “Buổi chiều hôm nay, phụ hoàng đã chiếu cáo thiên hạ, lệnh bản vương phụ tá thái tử triều chính. Nói cho cùng cũng là nhờ hai cái tát của Thanh Hòa ca ca, có thể khiến bản vương nhân họa được phúc, bản vương muốn cảm kích còn không kịp đâu.”

Mỗi một tiếng ca ca thân thiết vang lên, ta lại nhin không được mồ hôi lạnh nhễ nhại. Chỉ đành hạ thấp đường nhìn, tầm mắt lại vừa vịn đáp xuống cây quạt giấy của Ngự Vương.

Ngự Vương bỗng chốc ngừng lời, giơ quạt giấy lên nói, “Sao vậy? Ca ca lại nhớ tới chuyện gì à.”

Nộ Mai sơn trang năm đó, tựa hồ cũng có một đứa nhỏ, thích nghịch quạt giấy như vậy...

Ta không dám lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng nội tâm càng ngày càng kinh hoảng.

Cái quạt giấy đó... hình như... chính là cái quạt này!!!!

Sau khi trở về ta hồi tưởng lại một lượt chuyện năm đó ở Nộ Mai sơn trang, sau đó ớn lạnh cả người phát hiện, thị vệ bên người đứa bé cùng ta giao thủ năm xưa, hình như chính là Vệ Nhị.

Tính khí Ngự Vương ta biết, chiếu theo khi đó ta đã làm hấn mất sạch thể diện, nhất định hấn sẽ không bỏ qua cho ta, lại cộng thêm chuyện treo lên cây này nữa...

Ta lại rùng mình một cái, từ đó về sau, ta tận lực tránh đi Ngự Vương, thế nhưng hết lần này tới lần khác Ngự Vương luôn vô cùng đúng lúc “trùng hợp gặp phải” ta, mỗi lần gặp phải hấn ắt phải thường thường phe phẩy cây quạt ấy trước mặt ta, sau đó bưng trà ngon Ba Tư tiến cống, thường thức bộ dạng khấn trương của ta.

Kỳ thật thời gian ở trong cung không ngắn, ta cũng không phải sợ hấn lắm, thế nhưng ta sợ mẹ hấn.

Phượng Vinh hoàng hậu cùng Ngự quý phi càng hòa thuận, ta càng cảm thấy hãi hùng, xem Ngự Vương như vậy, thì biết tính cách mẹ hấn thế nào rồi.

Ba tháng sau, ta bị phụ hoàng nửa đêm gọi đến cung Đại Minh. Sức khỏe phụ hoàng ngày càng sa sút, vài năm trở lại đây cũng không mấy lần triệu kiến ta, nhưng tối nay vẫn ngồi trước đèn phê tấu chương, thấy ta tiến vào, liền phát tay đuối đi hết nô tài hầu hạ trong đại điện. Không biết có chuyện gì, ta thấp thỏm quỳ xuống.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Phụ hoàng dùng bút son trong tay, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn ta.

Ta vội vàng cúi đầu thật thấp.

“Nghe nói người gần đây không an phận cho lắm.”

Ta hốt hoảng, trong lòng kiểm một lượt, chẳng lẽ phụ hoàng đã biết chuyện ta dùng khinh công vụng trộm theo dõi Ngự quý phi.

Phụ hoàng không vui ném xoạch bút. Lạnh lùng nói, “Thanh Hòa, có nhớ trẫm đã nói gì với người không.”

“Thưa nhớ.”

“Thử lặp lại một lần xem.”

“... ..” Sao ta nhớ được chứ!

Phụ hoàng nhìn ta cúi đầu không nói, tức giận đến ho sù sụ một hồi. “Trẫm nghe nói tối hôm qua người ở tửu quán nhạc phường hồ nháo cùng Hồ cơ mới tới.”

“Hoàng thượng?”

“Có phải người đã quên mất thân phận của mình rồi hay không.”

“Thanh Hòa đã phóng túng. Chỉ là uống hơi nhiều một ít, mượn giường Hồ cơ chợp mắt trong chốc lát.”

“Trẫm đã lệnh người đuổi ả Hồ cơ đó ra khỏi cung. Lần sau còn để trẫm biết có loại chuyện này nữa, trẫm tuyệt không lưu tình.”

Ta cúi đầu không nói, nắm tay xiết đến cứng đờ, Hồ cơ mới tới nhạc phường tình cảm với ta rất tốt, vậy mà cứ thế bị đuổi đi rồi.

Chẳng lẽ một trưởng hoàng tử không được thừa nhận như ta, cả đời đều không thể gần gũi phụ nữ, càng không thể lấy vợ sinh con hay sao?

Không dám để phụ hoàng trông thấy vẻ mặt không phục của mình, ta cúi đầu càng thấp, hy vọng phụ hoàng có thể cho rằng ta đang ăn năn, mau mau thả ta trở về.

Phụ hoàng nhìn chằm chằm ta, ta cúi đầu, bầu không khí cứng ngắc.

Một lát sau phụ hoàng phá vỡ sự im lặng.

“Trẫm biết ngươi cũng không còn nhỏ nữa... Nếu như ngươi thích cái tiểu tì cung nữ nào, trẫm còn có thể nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng ngươi lại cứ khăng khăng thích kết giao với nữ nhân mắt xanh tóc vàng, long huyết hoàng tộc, há lại cho phép nữ tử ngoại tộc làm ô uế...”

“Hoàng thượng dạy rất phải...”

“Ngươi nửa đêm chuồn đi từ quán nhạc phường cùng Hồ cơ uống rượu hồ nháo, đã không phải là lần một lần hai rồi.”

“Thanh Hòa sau này không dám nữa.”

Phụ hoàng lại trầm mặc.

Rồi đột nhiên nói một câu, làm ta kinh dị gần chết.

Phụ hoàng nói, “Nếu như đêm dài tịch mịch, thì tìm một đứa con hát đi. Nghe nói nhạc phường nuôi mấy gánh hát, bên trong còn có mấy thiếu niên cũng khá.”

Cả đường về từ chỗ phụ hoàng, đầu óc ta đặc sệt, cảnh tượng sư huynh và giáo chủ ca ca dính cùng một chỗ không ngừng hiện lại trong đầu.

Ta chỉ là ưa thích Hồ cơ thơm tho mềm mại, buổi tối ta luôn vụng trộm chuồn đi tìm các nàng. Các nàng không thẹn thùng như cung nữ, các nàng biết võ trống con, lắc bụng xoay eo nhảy múa cho ta xem, lúc uống rượu, các nàng sẽ để cho ta dựa lên vai mình, còn có thể thường xuyên vuốt tóc ta, những lọn tóc màu vàng kim xòa xuống mặt ta, lần nào cũng có thể khiến ta rất nhanh mà an tâm ngủ.

Sau đêm nay, ta không thể gặp các nàng ấy nữa rồi.

Trở lại cung Đại Minh, phát hiện hoàng đệ đang nằm sấp trên ghế dài trong sân ngủ, cung tỳ hầu hạ không dám đánh thức thái tử, không biết ai ôm chăn mềm trong phòng ra ngoài, nhẹ nhàng đắp ở trên người hoàng đệ.

Ta ôm lư hương trong điện ra đặt trong lòng đuổi muỗi, rồi ngồi trên mặt đất, lẳng lặng nhìn ngắm gương mặt ngủ say của hoàng đệ.

Trong cung ta không có bạn bè.

“Về sau cũng chỉ có hoàng đệ thôi.”

Ta nhẹ nhàng vuốt lông mi hoàng đệ, cuối cùng khiến hấn bị quấy rầy mà tỉnh.

“Thanh Hòa.”

“Quay về trong điện đi ngủ.”

Ta kéo hấn dậy, hấn dụi mắt, vẻ mặt chờ đợi nhìn ta, “Bản cung không về.”

“Ở đây sẽ cảm lạnh.”

“Nhưng trong điện chỉ có một mình bản cung, bản cung ngủ ở đây, Thanh Hòa mới có thể nhìn thấy.”

“Ta nhìn thấy rồi.”

Ta vừa kéo vừa dỗ dành liên tục, cuối cùng cũng ấn được hấn lên giường ở trong điện.

Nhìn hoàng đệ gương mặt trông mong nín lấy tay áo ta, ta do dự một chút, nhẹ nhàng quàng giầy, cũng trèo lên giường cùng hấn.

Hoàng đệ trừng to mắt nhìn ta, ta chặn ngón tay trước môi hân, “Suýt, nếu để cho hoàng hậu nhìn thấy, Thanh Hòa sẽ bị đánh đòn mất.”

Hoàng đệ gật đầu cái rụp, ta ôm hân nằm xuống, cảm thấy hân thật gầy yếu, bả vai cũng cực kỳ mảnh khảnh. Ngự Vương cũng rất gầy, nhưng lại không cho ta cảm giác thương tiếc từ tận đáy lòng thế này.

Nếu như tâm trí hân bình thường, cũng là một thanh niên tuấn lãng, rất mực phong lưu, nói không chừng sẽ cùng ta cùng nhau chuồn đi gặp Hồ cơ uống rượu.

Càng nghĩ càng đau lòng.

Hoàng đệ ở trong lòng ta khịt khịt mũi, dần dần yên lặng.

Đêm dài tịch mịch, ta không dám tìm Hồ cơ hồ nháo, càng không dám đi ghẹo con hát thiếu niên, ban ngày đi theo bên người hoàng đệ, buổi tối thường xuyên cùng ngủ một phòng. Dần dà, hoàng đệ đã thành tất cả cuộc sống của ta.

Phụ hoàng bệnh tình nguy kịch năm ấy ta hai hai tuổi.

Khi đó chính là vào năm mới, trong cung lại u ám tiêu điều.

Phụ hoàng đã không thể ăn được bất cứ thứ gì, hằng ngày chỉ có thể húp cháo uống thuốc, triều chính từ nửa năm trước đã giao vào tay đại thần trong triều cùng với Ngự Vương, Ngự quý phi và Phượng Vinh hoàng hậu ngày đêm không rời canh giữ hầu hạ bên người phụ hoàng. Hoàng đệ cũng trầm mặc hơn rất nhiều.

Hoàng đệ buổi đêm luôn giật mình tỉnh giấc, sau đó liền khóc toáng đòi gặp Phượng Vinh hoàng hậu. Tắm điện phụ hoàng dù lớn dù nhỏ, ta cũng không thể đơn giản xông vào bừa bãi. Sau mấy lần chịu không nổi, ta chỉ đành lôi áo đen ra mặc, quyết định mạo hiểm một lần.

Khinh công lâu ngày không luyện sẽ xuống dốc, trong cung sống an nhàn sung sướng, cũng không có sự phụ cầm chối đuổi ta chạy lên cây, mấy lần suýt bị thị vệ phát hiện. Ta trốn ở nơi hẻo lánh, nhìn thấy phụ hoàng lặng yên ngủ mê mết, Phượng Vinh hoàng hậu đang khẽ khàng nức nở, Ngự quý phi thì đang an ủi bà.

“Thái y nói không qua được tháng ba, ai gia biết phải làm sao bây giờ.”

“Tỷ tỷ đừng lo lắng, nửa năm nay Ngự Vương đã quen việc triều chính, nó lại là đứa nhỏ cần cù ham học, về sau nhất định có thể phụ tá thái tử định quốc an bang. Hoàng thượng cũng đã viết xong di chiếu, truyền hoàng vị lại cho thái tử. Ngự Vương phụ chính, tỷ tỷ chính là thái hậu tương lai, còn có muội muội hỗ trợ quản lý hậu cung. Sau này, muội muội nhất định sẽ chiếu cố tốt mẫu tử hai người.”

“Ai gia chỉ là luyện tiếc hoàng thượng. Nếu hoàng thượng không ở bên ai gia, ai gia còn cần cái ghế thái hậu này làm gì.”

“Tỷ tỷ phải nghĩ cho thái tử điện hạ, phải tiếp tục kiên trì.”

Ngự quý phi nhẹ nhàng ôm lấy Phượng Vinh hoàng hậu, nhỏ giọng an ủi.

Vừa khéo lại xây lưng về phía ta, ta cũng chẳng biết bà ta thật tâm, hay giả ý. Phụ hoàng phải đi ta không quá đau lòng, chỉ là bước chân ngày sau của hoàng đệ ắt sẽ vô cùng gian khổ, chúng ta là huynh đệ huyết mạch tương liên, bất kể sau này Thanh Hòa ta phải chịu khổ ra sao, ta cũng phải bảo vệ hân cho tốt.

Thời điểm chuẩn bị quay về, quả nhiên bị sổ thị vệ tăng cường gấp mấy lần phát hiện, Ngự hoa viên vắng lặng tức thì một mảnh ồn ào. Ta liều mạng chạy, vẫn bị một mũi tên bắn trúng bả vai, cũng may mũi tên cắm vào trong cơ thể, không để lại vết máu, trong lúc cuống quýt không biết đã chạy nơi đâu, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám người truy đuổi.

Vịn lan can tựa ở bờ hồ sen, thở gấp mấy ngụm khí lạnh.

Đầu bắt đầu choáng váng, trên người cũng không còn khí lực.

Vết thương không sâu, cũng không nghiêm trọng, nhưng mà mũi tên của thị vệ trong cung đều bôi thuốc mê, vừa rồi chạy loạn xạ một hồi, đã kích phát được tính, hiện tại thực sự là không thể nhúc nhích được chút nào.

Cảnh vật chung quanh dần trở nên mơ hồ, không phải tầm điện của hoàng đế, nơi này là cung điện của ai. Hình như có tiếng bước chân.

Có người đi tới.

Nếu như để cho người ta phát hiện, ta nhất định không có kết cục hay ho.

Nếu như không ai phát hiện ra, ta y phục phong phanh, ở trong gió lạnh mê man một đêm, thể nào cũng chết cồng.

Hình như ta nhìn thấy Ngự quý phi.

Đã xuất hiện ảo giác rồi sao.

Ta rốt cuộc không còn gắng gượng nổi, ngã vào trong vòng tay ấm áp của người đó.

Trong thoáng chốc, cảm thấy vòng tay ấm áp cứ một mực ôm ta như vậy.

Ta nghĩ, trước khi hôn mê, ta thật sự đã nhìn thấy gương mặt của Ngự quý phi. Cứ tưởng bộ ngực bà ta rất lớn, bình thường chuyên mặc loại yếm đẩy ngực điển hình nhất Đại Đường, dồn ép ngực vào y như hai cái bánh bao, hóa ra lúc xô lên, khuôn ngực cũng chẳng hề mềm mại.

Ta cảm giác có người ôm ta lên giường, sau đó ngồi ở bên cạnh, vuốt ve mặt ta một lần lại một lần.

Mùi hương rất quen thuộc.

Sao ta lại nhớ đến thăng nhóc bị ta treo lên cây ấy.

Hình như bắt đầu mộng.

Mộng thấy thăng nhóc ấy vừa khóc vừa hung dữ kêu la.

Người thả bản vương xuống! Thả bản vương xuống! Người chờ đấy cho bản vương! Bản vương sẽ cho người biết mặt!

Cảnh trong mộng bỗng nhiên thay đổi, thăng nhóc bị treo trên cây chợt biến thành thiếu niên, vẫn ngoắc nghèo trên cây, lại không còn khóc không còn náo loạn.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cúi đầu nhìn ta, một tay chìa ra phía ta phe phẩy cây quạt, híp mắt cười nói, Thanh Hòa, còn nhớ thứ này không.

Ta rùng mình. Vội vàng cúi đầu khom lưng, cười adua nói.

Không nhận ra.

Rồi người sẽ nhận ra.

Bản vương sẽ khiến cho người, nhận ra một cách rõ ràng rành mạch.

“Thanh Hòa...”

Mộng cảnh hỗn loạn nhập nhằng, thực thực hư hư, tựa hồ Ngự Vương đang kề sát bên tai ta ngâm nga.

“Thanh Hòa, sẽ có một ngày, người là của bản vương.”

Sau đó cả đêm ngủ say không mộng寐, khi tỉnh lại không biết tại sao đã nằm ở trên giường ở trong phòng, vết thương trên người cũng được băng bó qua. Chung quanh không một bóng người, ta cũng không dám thăm dò xem đây là địa bàn của ai, vội vàng nhảy ra cửa sổ chạy về.

Vừa bước qua sinh nhật hai mươi hai tuổi, phụ hoàng đã băng hà.

Lúc ấy ta chỉ hiểu rằng, bầu trời của hoàng đế đã sụp đổ.

Trong cung u ám thê lương, ta chẳng hề biết triều đình đã hỗn loạn thành cái dạng gì. Lúc ấy ta chỉ ở bên hoàng đệ, hoàng đệ ở trong lòng ta khóc cả ngày, hai mắt đều sưng húp. Ta chỉ muốn ở bên người đang nằm thút thít trong lòng ta, những chuyện khác, ta mặc kệ.

“Thanh Hòa. Mẫu hậu đâu.”

“Đang trực đêm.”

“Vì sao không cho bản cung đi.”

“Người còn nhỏ. Sức khỏe cũng kém, phong hàn vừa mới khỏi, Hoàng hậu nương nương sợ người không chịu nổi.”

“Không được! Thanh Hòa, người đưa bản cung đi! Bản cung muốn gặp phụ hoàng!”

Hoàng đệ nắm rịt vạt áo của ta, “Thanh Hòa! Thanh Hòa!”

“Được được. Người đừng khóc nữa, mau nín đi, hai mắt đều sưng lên rồi.” Ta đau lòng ôm hoàng đệ vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên bên môi hắn, “Không thể bị phát hiện, không được khóc, không được phép sụt sịt.”

“Được!”

Hoàng đệ quệt nước mũi, bịt chặt miệng không rên một tiếng.

Quan tài của phụ hoàng đặt ở cung Đại Minh. Khắp nơi màn trắng che trời, tiếng bi ai nổi lên bốn phía. Ta dẫn hoàng đệ lặng lẽ lách vào hậu đường, trốn đằng sau cột rồng ở chính đường, quan tài vĩ đại nằm ngay phía trước, trong phòng không có thị vệ nào, chỉ có Ngự quý phi và Phượng Vinh hoàng hậu choàng áo trắng, quỳ trước quan tài.

Phượng Vinh hoàng hậu gạt người trong lòng Ngự quý phi, khóc không thành tiếng.

Ngoài cung Đại Minh hỗn loạn ầm ì, rất ồn, lại nghe không chân thực.

Phượng Vinh hoàng hậu đã khóc không thành tiếng, vô lực dựa vào trong lòng Ngự quý phi, nhìn quan tài lặng lẽ rơi lệ.

“Tỷ tỷ.” Ngự quý phi hai mắt ửng đỏ, nhưng không còn khóc.

“Người không cần phải nói nữa.” Phượng Vinh hoàng hậu giọng khàn khàn, khẽ nói, “Người muốn nói gì, kỳ thực ai gia đều hiểu.”

“Tỷ tỷ, muội và tỷ tình như tỷ muội hai mươi năm, tâm tư của muội muội, tỷ tỷ chắc gì đã hiểu được.”

“Kỳ thực ai gia làm sao lại không hiểu... Thời điểm vừa mới tiến cung, Dung phi từng tặng người một đôi ngọc bội hồ điệp, người luôn luôn nâng niu gìn giữ, chỉ cần mặc đồ đeo trang sức, nhất định đeo cặp ngọc bội ấy. Trọn suốt mười năm, tiên hoàng từng nhiều lần tán dương với ai gia hai người các người tỷ muội tình thâm, cho đến mười năm trước Dung phi bệnh chết, người vừa nghe tin, lập tức giật cặp ngọc bội vút xuống đất, giẫm chân bước qua. Kỳ thực ngày ấy đúng lúc ai gia dẫn hoàng nhi đi dạo Ngự hoa viên, thời điểm người giẫm lên cặp ngọc bội kia, ai gia đã thấy rất rõ ràng.”

Ngự quý phi sắc mặt không đổi, bình tĩnh như thường nói, “Thì ra tỷ tỷ đã biết. Muội muội nói dối tỷ tỷ đánh mất cặp ngọc bội kia, còn khóc một hồi trước mặt tỷ tỷ, thì ra chỉ là tỷ tỷ đang xem muội muội làm trò.”

Phượng Vinh hoàng hậu thở dài nói, “Từ đó về sau, tiên hoàng lại nhiều lần tán thưởng chúng ta vui vẻ thuận hòa, khi đó ai gia đã nghĩ, nếu có một ngày tiên hoàng không còn nữa, phải chăng muội muội cũng coi ai gia như cặp ngọc bội ấy, lập tức giật xuống vứt đi. Ai gia là một người nhân từ nương tay, tiên hoàng cũng là vừa ý điểm này của ai gia, mới phong ai gia làm hậu, để tránh làm loạn hậu cung, nhưng trong lòng ai gia cũng rõ, hôm nay, muội muội đã muốn coi ai gia là cặp ngọc bội kia rồi.”

“Tỷ tỷ cần gì phải tự coi nhẹ mình, rõ ràng tỷ tỷ thông minh hơn người, hóa ra chút tâm tư của muội muội căn bản không hề gạt được tỷ tỷ. Thương thay tấm lòng người làm mẹ trong thiên hạ, ai gia cũng chỉ vì Ngự Vương mà thôi.”

“Thương thay tấm lòng người làm mẹ... Nếu như muối muối còn niệm tình người làm mẹ, thì xin hãy buông tha hoàng nhi của ai gia. Ai gia, tùy muối muối xử trí.”

Ta sớm đã cảm thấy bầu không khí không bình thường, lúc này nhìn thấy Ngự quý phi thoát đứng dậy, móc từ trong ngực ra một dải lụa trắng, hoàng đệ vẫn an phận ở trong lòng ta bỗng chấn động, lập tức muốn nhào ra ngoài.

Ta kịp thời bịt kín miệng của hắn trước khi hắn phát ra tiếng gào thét đầu tiên. Nhìn Ngự quý phi cầm dải lụa trắng quấn lên cổ Phượng Vinh hoàng hậu, hoàng đệ giãy giụa giống như điên rồi, liều mạng muốn kêu lên, ngăn cản Ngự quý phi.

Ta sống chết ghì chặt miệng của hắn, kéo hoàng đệ về phía sau.

Nếu thực sự bị phát hiện, Ngự quý phi chẳng những sẽ không dừng tay, càng có khả năng giết luôn hoàng đệ.

Ta nước mắt nhoe nhoẹt, cảm thấy hoàng đệ thống khổ giãy giụa, cào ra vết thương trên người mình.

Ta nảy ra một ý nghĩ tàn nhẫn, nếu bây giờ Ngự quý phi phát hiện chúng ta, vậy Quý Thanh Hòa ta, không làm thì thôi, đã làm không thể chùn tay, trước tiên phải giết chết người đàn bà độc ác này!

“Tỷ tỷ, thấy tỷ nóng lòng ái tử, muối muối không thể mặc tỷ chết không nhắm mắt. Sinh tử của đứa trẻ ngu ngốc kia, muối muối sẽ giao cho Ngự Vương, để nó định đoạt.”

Không thể nào nhìn tiếp được nữa, ta bỏ một chương xuống gáy hoàng đệ, đánh ngất hắn, khiêng lên vai cấp tốc đào tẩu.

Cả đường đi đại não ta trống rỗng. Ta không dám dùng sức đánh hoàng đệ, về đến cửa cung điện Tử Thần, hắn đã tỉnh lại.

“... ..”

Hoàng đệ mắt mở trừng trừng, lại không phát ra âm thanh nào được nữa.

Năm đó sự phụ cũng đi ngay trước mắt ta, lúc ấy ta khóc suốt ba canh giờ mới ngừng được. Nhìn bộ dạng hiện giờ của hoàng đệ, lòng ta đau như cắt, hắn mang tâm trí trẻ con, tận mắt thấy mẫu thân bị hại, là thống khổ đến nhường nào.

Ngự quý phi lại dám cả gan treo cổ hoàng hậu, bà ta thật to gan! Bà ta! Bà ta rút cuộc muốn làm gì!

Bà ta nói, tính mệnh của đứa trẻ ngu ngốc kia, cứ giao cho Ngự Vương xử trí.

Chẳng lẽ, bọn họ, bọn họ muốn! Dĩ hạ phạm thượng! Bức cung oán vị!

Hoàng đệ vẫn mắt trừng to, miệng há rộng, cổ họng ép nghẹn, lại khóc không ra tiếng.

Một đôi tay gắt gao túm lấy vạt áo của ta, run lẩy bẩy.

“Điện hạ...”

Cung nữ Thái nhi hầu hạ bên người hoàng đệ đang bưng một chén trà an thần bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của chúng ta, lại sợ tới mức run lên, luống cuống.

“Đây... Đây là...”

“Thái nhi!”

Ta lạnh mặt nói, “Người thấy cái gì.”

“Nô tỳ chỉ là đứng giờ bưng trà an thần tới... Nô tỳ không thấy gì hết.”

Ta khẽ gật đầu, tiếp nhận trà an thần, đưa đến bên miệng hoàng đệ.

“Ngủ một giấc thật ngon, ác mộng sẽ kết thúc.”

“Ác mộng... mộng...”

Hoàng đệ chung quy đã có phản ứng, nước mắt nháy mắt rơi xuống, “Bản cung tỉnh dậy, mẫu hậu sẽ trở lại, có phải hay không.”

Ta quệt nước mắt, khẽ gật đầu, dễ dàng hần nói, “Người mau uống hết trà, ngủ một giấc thật ngon, Thanh Hòa ở bên cạnh người, Thanh Hòa sẽ bảo vệ người. Đến lúc tỉnh dậy, ác mộng sẽ kết thúc. Hoàng hậu nương sẽ trở lại.”

Hoàng đệ cúi đầu tiếp nhận trà an thần, run run rẩy rẩy, hòa cùng nước mắt nuốt xuống bụng.

Lúc ấy ta không nghĩ được gì cả. Chuyện phát sinh đột ngột như vậy, ta bị kinh hoàng không kém gì hoàng đệ. Kỳ thực ta cũng không biết phải làm sao, mơ hồ cảm giác hoàng đệ vẫn hiểu được, cho dù ngày mai tỉnh lại, Phượng Vinh hoàng hậu cũng vĩnh viễn không thể trở về.

Ngay khi đó ta chỉ nghĩ, trước hết để cho hoàng đệ ngủ một giấc.

Tình trạng hiện tại của hần yếu ớt đến độ làm ta tan nát cõi lòng.

Không thấy Thái nhi.

Mới một chốc đã chạy đâu mất rồi.

Ngay cả giường của hoàng đệ còn chưa trải xong.

Ta kéo hoàng đệ ngồi lên trên giường, đang định gọi Thái nhi, lại nghe thấy một tiếng trầm đục từ góc phòng vang lại.

Ta vội vàng chạy tới, liền trông thấy Thái nhi trái tim cắm một con dao găm, vừa tự sát.

“Thái nhi... Thái nhi xin lỗi điện hạ...”

“Cái”

Ta vô cùng kinh ngạc trợn trừng mắt, lùi một bước, trong lòng chợt cảm thấy hoang mang, một loại dự cảm bất tường ập xuống, triển miên không dứt.

“Hoàng đệ!”

Tới thời điểm ta chạy trở về, hoàng đệ đã đổ xuống giường, mười ngón tay biến thành màu đen, bất tỉnh nhân sự.

“Hoàng đệ! Hoàng đệ!”

Nhìn sắc mặt hần nhanh chóng trở nên trắng bệch, trong lòng bàn tay ta toàn là mồ hôi lạnh. Ta nắm lấy cổ tay của hần, cảm thấy mạch đập càng ngày càng yếu.

Dĩ nhiên là trúng độc.

Thái nhi tự vận, chén... chén trà an thần đó!

“Ngự Vương điện hạ giá lâm!”

Đại môn bỗng bị thị vệ đẩy ra.

Ta nhìn Ngự Vương phong độ nhẹ nhàng xông vào. Thập lục vệ đều có mặt, Vệ Nhất mang ghế đến, Ngự Vương thông thả ngồi xuống, phát tay sai người đóng lại đại môn cung điện.

Hần một tay phe phẩy cây quạt giấy năm xưa, một tay cầm bình thuốc. Hần hươu hươu chai thuốc về phía ta, khẽ cười nói, “Đây mới là Thiên Tuyết linh chi đích thực, lão già Nộ Mai sơn trang kia sao có thể cam lòng mang linh chi thật sự ra cho người ta nhòm ngó. Nghe nói Thiên Tuyết linh chi này cô thành cao có thể giải bách độc, bách cốt sinh thịt... Không biết làm sao, bản vương đột nhiên cảm thấy Thanh Hòa tựa hồ rất cần nó, liền đặc ý đưa tới đây cho người.”

“Người... Người...”

Ta run rẩy lùi đến bên giường, sau lưng chính là hoàng đệ trúng kịch độc.

Ta đã hết đường lui.

Ngự Vương lại phe phẩy cây quạt kia, đột nhiên hỏi, “Thanh Hòa, bản vương hỏi ngươi một lần cuối, cây quạt giấy này, đúng thật là ngươi không nhớ sao?”

... Sinh tử của đứa trẻ ngu ngốc kia, muối muối sẽ giao cho Ngự Vương, để nó định đoạt...

Lời nói của Ngự quý phi cứ quẩn quanh trong óc. Mọi hy vọng đột nhiên tan thành tro bụi. Hai đầu gối ta bỗng gập xuống, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Quỳ gối trước mặt Ngự Vương.

“Thanh Hòa nhận ra! Thanh Hòa nhận ra! Cầu xin điện hạ...”

“Ấy. Đừng vội.”

Ngự Vương khoát khoát tay, Vệ Tam Vệ Tứ Vệ Ngũ bưng tới ba loại cống phẩm ngoại quốc quý giá tinh xảo, bày từng cái xuống trước mặt ta.

“Chúng ta chơi một trò chơi trước đã.”

Ngự Vương chỉ chỉ hắc san hô trước mặt ta cười nói.

“Dù sao từ giờ trở đi, chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-truong-an-da>